Whitley
Strieber
Zona
Interzisă

WHITLEY STRIEBER

ZONA INTERZISĂ

…teroarea vine din afara spaţiului şi timpului, îşi înfige

rădăcinile în realitate, o transformă, o remodelează…

E-book realizat după ediţia Nemira, 1995

The Forbidden Zone (1993)

Această carte este dedicată cu sinceritate,
bătrânului H.P. Lovecraft

MULŢUMIRI

Doresc să aduc mulţumiri răbdătorului şi hotărâtului meu redactor Kevin Mulroy, surprinzătoarei şi lucidei Elaine Koster de la Dutton Books, vechiului meu prieten şi cititor exigent Michael P. Smith şi, în mod special, soţiei mele Anne Mattocks Strieber, redactor inspirat şi priceput, care s-a luptat cu mine la fiecare din cele douăzeci şi trei de cărţi pe care le-am scris.

Zona interzisă: o porţiune din jurul unui obiect extrem de energetic, în care în mod normal e imposibil şi nu trebuie să se pătrundă.

Dar odată ce s-a intrat, timpul, mişcarea, toate evenimentele încetează, totul se schimbă. Înăuntrul unei asemenea zone interzise sălăşuieşte o stare dincolo de simpla vremelnicie. Este o situaţie de haos, de dezordine absolută.

WILLIAM N. HOLMES. Ph. D
„Large-Scale Transitions and Quantum Derangement"
The Journal of The Physical World[1]

[1] William N Holmes, doctor in fizică
„Tranziţii pe scară largă şi perturbaţii cunatice"
Gazeta lumii fizice (n. tr.)

Capitolul unu

1

În mijlocul unei perfecte după-amiezi de vară răsună un ţipăt lung, cutremurător. Pentru că era atât de stins, Brian Kelly se temu la început că era o amintire. Ar fi putut fi, desigur. Tânăra sa soţie, însărcinată, întinsă lângă el pe iarbă, nu părea să-l fi auzit. Ar fi vrut să se uite după căţeaua lui dacă a reacţionat cumva, dar aceasta dispăruse hăituind cu sălbăticie un iepure.

Ţipătul se pierdu în depărtare. Bărbatul se ridică în picioare şi scrută larga privelişte, căutând cu privirea o trâmbă de fum de la vreo casă în flăcări, sau o maşină tamponată pe marginea vreunui drum. Dar Oscola părea liniştit, iar lanţul sudic al munţilor Adirondack, ce se ridică dincolo de orăşel, visa cu inocenţă prin pâcla azurie a verii.

Putea să vadă pe după casă judecătorului terBroeck[2], de-a lungul lui Mound Road şi mai departe, de-a lungul lui Main, până în centrul oraşului. În cealaltă direcţie putea să urmărească Mound până aproape de intersecţia lui cu Şoseaua 303, care se desfăşura către Ludlum, aflat la cincizeci de kilometri depărtare.

În toată această cuprinzătoare privelişte nu era nimic nepotrivit. Poate fusese un animal sau o pasăre, sau vântul.

Soarele dogorea. Curând închise ochii, lăsând tihna acelei ore să-l îndemne la somn. Timpul îl luă în stăpânire, aceasta stranie urzeala care reprezentase punctul central al carierei şi vieţii sale…timpul, nepreţuitul lui mister.

---

[2] În cartea originală, terBroeck. Ter şi Van sunt cuvinte ce fac legătura intre nume şi prenume. In lb. engleză înseamna of si face referire la un loc.

Pe vremuri ar fi vrut să vină aici cu Mary. Dar ei nu-i păsase niciodată de dâmb. Era o persoană sedentară, o intelectuală – un geniu chiar, cel mai bun fizician pe care el îl cunoscuse vreodată. Moartea ei prematură, ce-i lăsase opera şi aspiraţiile neterminate stârnise multe ecouri.

Continua să asculte, îngrijorat că va începe să audă din nou ţipetele ei de moarte şi că acelea îl vor însoţi mereu, neşterse asemenea cicatricelor sale de pe piept.

Se linişti singur, spunându-şi că acest dâmb nu era locul vreunor amintiri primejdioase. De generaţii lumea din Oscola venea aici în după-amiezile de vară. Iarna, puştii se dădeau aici cu săniuţele, aşa cum făcuseră întotdeauna.

Judecătorul terBroeck, proprietarul locului, nu îngăduia aceste sporadice încălcări, dar de multă vreme oraşul devenise indiferent la numeroasele sale nemulţumiri.

De când Mary şi Kate fuseseră ucise, Brian tot auzea ţipete. Doctorul său fusese cel dintâi care avansase părerea că s-ar putea să le audă tot restul vieţii. Iniţial, această legătură cu cei dragi păruse în mod ciudat liniştitoare. Dar din momentul în care descoperise o nouă iubire, ajunsese să devină un fel de întemniţare. De hatârul lui Loi şi pentru binele copilului lor trebuia să-şi lase deoparte familia moartă.

Încercând să se elibereze, resimţi o trăire din după-amiezile copilăriei, când stătea tolănit exact în acest loc.

— Aproape că pot să simt Pământul rotindu-se, spuse el.

Loi răspunse cu un murmur împăcat. De fiecare dată când îi auzea vocea, când îl privea, când îl atingea sau când îi simţea pasiunea, îşi spunea că avusese noroc.

Pentru o femeie a cărei viaţă fusese aproape în întregime nefericită, faptul de a-l fi găsit pe el însemnase o mare şansă. El reprezenta evadarea din trecut, din amintirile îngrozitoare ale tunelelor Chu Chi, din spaimele sfâşietoare de la Blue Moon Bar din Bangkok. În Vietnam nu exista nimic, iar în restul Asiei – foarte puţine lucruri de făcut

pentru o femeie născută dintr-un tată GI [3] şi-o mamă franco-vietnameză.

Înainte de Brian, avusese senzaţia că viaţa brutală o lipsise de capacitatea de a se bucura. Dar felul lui de-a fi delicat şi statornic, dragostea lui înflăcărată devotată plantaseră un nou grăunte în solul fertil al inimii ei.

Brian nu s-ar mai fi gândit la ţipătul acela dacă nu s-ar fi iscat un altul puternic, răsunător, lung. Genul de ţipat care te răscoleşte până în adâncul fiinţei; un ţipăt atins de agonia morţii. Dar nici acum soţia să nu se clinti.

— Loi, ai auzit asta?

Ea deschise ochii.

— Tocmai moţăiam.

El se ridică într-o rână.

— Iar am auzit limpede ţipete.

Femeia se întoarse spre el, mişcându-şi greoi burta. În ciuda trupului ei graţios, cele opt luni de sarcină o făcuseră să devină stângace.

— Oh, bietul meu Brian.

ÎI sărută, dorindu-și ca sărmanele fantome ale lui Mary şi Caitlin să-şi găsească în sfârşit tihna.

— Cred că erau reale.

Ea ascultă supusă.

— Nu a fost nimic, Brian. Trebuie să încerci să uiţi trecutul.

— Încerc, Loi.

— Poate te pot ajuta eu.

Îşi schimbă iar poziţia, îl trase spre ea şi îl îmbrăţişa. Îl sărută, de data aceasta cu totul deliberat.

Cum mai sărută, se gândi el.

O făcea cu un amestec de solicitudine şi senzualitate care nu înceta să-l înfioare. Sărutările ei erau atât de blânde şi totuşi atât de

[3] Government Issue – progenitura guvernului; termen încetăţenit pentru ai desemna pe soldaţii americani.

înfometate. Pentru un bătrân fizician ofilit şi uzat, ea reprezenta o partidă absolut extraordinară.

Şi Mary reprezentase o partidă bună. Biata Mary arsese de vie. Loi îşi dădu seama după nemişcarea lui că gândul i se retrăsese către acea nenorocire. Se trase cu blândeţe la o parte.

— Obişnuiaţi să veniţi des aici?

Dacă predecesoarea ei făcuse dragoste cu el aici, atunci trebuia să fie foarte atentă căci eforturile ei nu ar fi făcut decât să dea forţă nălucirii.

— Nu prea. Mary nu era o persoană căreia să-i placă să stea pe-afară.

Ea se întinse cu voluptate.

— Mie îmi place aşa de mult afară.

Bărbatul văzu un zâmbet învăluindu-i chipul. În ochii ei negri apăru atunci o privire nesigură de fetiţa. În mod normal, figura ei – gura netedă tristă, uşoarele cute de sub ochi – exprima durere. Dar aceste zâmbete, când se iveau, erau de-a dreptul miraculoase.

Ştia că ea avusese o viaţă groaznică. Însuşi refuzul de a vorbi prea mult despre această era o dovadă. Şi totuşi, cumva, femeia micuţă şi reţinută care servea la Waywonda Inn când o întâlnise devenise această fantastică iubită, tandră, vulnerabilă şi pasională.

Delicată vrajă a verii se rupse şi Apple Sally apăru în salturi, lătrând.

— Hei, Sal.

Căţeaua se aşeză pe picioarele dinapoi, scheunând. Fapt straniu, era nervoasă.

— Sal? Hai, linişteşte-te, fetiţo.

Tonul lui îi domoli nervozitatea; se culcă la pământ, aşezându-şi botul mare între labe.

Se auzi încă un strigăt unul de totală disperare. Încetă ca şi cum ar fi fost curmat brusc.

Loi se ridică în picioare. Pe ăsta chiar că-l auzise. În ochii soţului ei apăru o privire chinuită. Îl luă de mână, în timp ce acesta, înfricoşat, trăgea cu greu aer în piept.

— Ţipetele astea sunt aievea.

Bărbatul simţi o menghină mare şi cunoscută cuprinzându-i pieptul şi începând să i-l strângă.

Mary urlase, iar apoi se răsucise şi ardea.

Izbucni un alt ţipăt, clar şi pătrunzător ca pârâitul gheţii într-o noapte de iarnă.

— Să ne ducem după ajutor, Brian!

Apple Sally începu să sape, ghearele ei hârşâind pietrele, aruncând în spate pământ şi resturi de iarbă şi de flori.

Brian sări în picioare se holbă în jos.

— Iisuse, dar vin din dâmb!

Loi îşi dădu seama că era adevărat. Înăuntru era cu siguranţă cineva. Dar cine şi unde? Nu era decât o movilă, nici măcar un dâmb.

S-ar fi putut, oare, se întrebă ea, să fie Mary acolo, stafia ei îndurând încă flăcările nunţii!?

Brian parcurse în fugă cei şapte metri ce îl despărţeau de vârful golaş al dâmbului. Privi atent în jur, încercând cu înfrigurare să găsească vreo deschizătura. Trăsăturile îi erau contorsionate, ochii scânteietori.

— Trebuie să-l chemăm pe Bob, glăsui Loi.

Prietenul lui cel mai bun era militar de carieră.

Loi porni pe pantă în jos cât de repede putea. Când îl văzu pe Brian lăsându-se la pământ, se întoarse. Din adânc urcă un strigăt lung, reverberat, plin de disperare; realmente un ţipăt venit din iad.

— Brian, haide.

Îl trase de umăr. Sudoarea şiroia pe el. Tremura ca un copac bătrân scuturat de vijelie.

— Brian, să chemăm ajutor!

Următorul ţipăt era mărturia unei suferinţe absolute, aproape de neimaginat.

— Trebuie să mergem!

Lângă el, Apple Sally scormonea ca ieşită din minţi.

Poate că o adulmecă pe sărmana femeie, se gândi Brian, poate că aceasta era aproape de suprafaţă.

I se alătură câinelui, smulgând smocuri de iarbă, încercând să dea la o parte pământul greu, compact. Lui Loi i se păru că Brian era pe punctul de a-şi pierde controlul.

— Asta nu serveşte la nimic! Avem nevoie de ajutor!

Fugi o bucată de drum, apoi văzu că el tot nu o bagă în seamă. Voia să-l tragă de acolo, dar se temea să nu-i pară lipsită de respect.

Bărbatul săpa, se zbătea, iar ţipătul se auzi din nou.

Începu să icnească, să geamă, continuându-şi eforturile inutile. Femeia văzu că e pe cale să intre într-o transă, bine cunoscută ei încă din copilărie. Când soldaţilor li se întâmpla asta, ofiţerii îi pălmuiau ca să-i facă să-şi vină în fire. A te purta astfel cu un soţ pe care-l respectai era un lucru de neconceput. El nu era un simplu soldat dar săpa aidoma animalului de lângă el, horcăind, gâfâind, îndârjit.

Brian simţi ceva lovindu-l în cap, într-o parte. Văzu stele verzi şi se trezi pe spate, bătând aerul cu mâinile. Loi stătea în picioare în dreptul lui strigând cu o voce tremurătoare şi nesigură, de la înălţimea ei de un metru şi jumătate:

— Trebuie să chemăm imediat ajutor!

Obrazul îl ustură, urechea îi ţiuia. O văzu vârându-şi capul între umeri, prinzându-şi vinovatul pumn drept în cel stâng şi strângând până ce mâinile începură să-i tremure.

— N-am vrut să fiu necuviincioasă, şopti ea. Te rog să mă ierţi.

El era mai mult uimit de puterea ei. Se ridică în picioare, realizând că se comportase incredibil de prosteşte, retrăind într-un fel momentul în care încercase să străpungă zidul arzând al bucătăriei în care fuseseră blocate Mary şi Kate.

Răsună un alt ţipăt groaznic la auz.

— Vii acum cu mine să porneşti telefonul din maşină. Tehnologia digitală o făcea neputincioasă şi o scotea din sărite. ÎI luă de mână şi îşi puse în glas toată autoritatea de care era în stare. Vino cu mine, Brian, dacă vrei să facem ceva.

Coborâră dâmbul de-a dreptul, Loi legănându-se cu ceea ce Brian

numea graţia unei tanchete. El se grăbi în urma ei cu braţele desfăcute pentru a o proteja în eventualitatea unei căzături. Apple Sally sălta prin iarbă pe lângă ei. Loi fugea pentru că era de datoria ei. Cineva agoniza, cineva era pe moarte. Brian Ky Kelly sări în faţa ei.

— Mai încet iubito! Ai grijă!

În timp ce Brian fugea pentru a ţine pasul cu ea, cunoştinţele lui în privinţa topografiei locului îi aduseră în minte o posibilitate înspăimântătoare. Se gândi că poate se produsese o surpare de teren, poate cedase tavanul vreunei vechi grote. Dat fiind faptul că cineva căzuse deja înăuntru, era probabil ca deschizătura să fie pe potecă.

— Loi, stai!

Ea nu îi luă în seamă strigătul.

— Loi!

Femeia o zbughi ca o căprioară, alergând cu sălbăticie, uitând cu totul de starea sa, inconştientă de pericol. El îşi croi drum după ea, prin pâlcuri de margarete şi de păpădii, înspre panorama întinsă a Oscolei cu turla bisericii St. Paul şi acoperişurile oraşului întrezărite prin verdele văratic al copacilor.

Ajunse jos şi o caută cu disperare din priviri.

— Loi?

Linişte.

Nu. Te rog, nu iarăşi. Nu încă o soţie, încă un copil ucişi. Fugi înnebunit către camionetă; nu o văzu în cabină.

— Loi!

Chiar atunci ea se ridică. Se aplecase să apese pe butoanele telefonului.

— Nu vine tonul, strigă ea.

El sări în cabină, deschise telefonul şi formă numărul poliţiei statale.

— Cu locotenentul West, vă rog.

Bob veni la aparat.

— Din dâmb se aud ţipete. Ar fi bine să vii aici.

— Ţipete, Brian? Eşti sigur?

Bob ştia totul despre problemele lui Brian. Brian îi întinse telefonul soţiei.

— Spune-i.

— Şi eu le aud, Bob. Iar câinele e neliniştit.

Bob spuse că va fi acolo în zece minute. Brian puse telefonul jos.

Instantaneu, vara îşi reintră în drepturi. Albinele trebăluiau prin întinderea albă şi moale de floarea-miresei dinspre livada părăginită de peri a judecătorului. O pasăre cântătoare ciripea într-un tufiş de cucută de lângă drum. Brian scoase un soi de geamăt şoptit.

— Uneori nu ne rămâne decât să aşteptăm, bărbate. Îi luă palmele şi începu să i le cureţe cât putea de bine cu nişte Kleenex. De ce ai săpat în halul ăsta? Degetele tale au şi aşa cicatrice.

— A fost o prostie.

Ea privi către dâmb.

— Nu-mi mai place locul ăsta.

— E doar o movilă. Un fel de – în fine, un deluşor. O formă de relief trivială din punct de vedere geologic.

— Da, dragul meu.

— Ar putea fi vreo surpare pe-aici pe undeva Trebuie să fim atenţi.

— Da.

Observă că tâmpla i se înroşise acolo unde îl lovise şi îi veni să-l mângâie. Dar se simţea prea ruşinată. Numai de nu s-ar învineţi, de-ar trece.

În fine, auziră o sirenă. În clipa următoare, un Chevy Blazer în culorile poliţiei statale coti şi se opri în spatele lor.

Bob se dădu jos din cabină. Era în obişnuita sa uniformă ponosită şi neîngrijită, iar faţa lui mare şi blândă era gravă. Veni în fugă spre camioneta lor. Loi îl urmări în oglinda retrovizoare.

Pe când ea era un copil şi lucra pentru Vietcong, el era soldat american. Unitatea lui pompa foc lichid prin tunele; cele mai rele vise ale ei erau bântuite de acel foc. Auzind povestirea ei în legătură cu asta, Bob vărsase lacrimi tăcute, neconsolate.

Era genul de poliţist dur-tandru care îşi petrecea orele după program antrenând Little League şi ocupându-se cu opere de caritate. Unul dintre secretele lui era faptul că întreţinea corespondenţă cu mulţi dintre cei pe care îi băgase la închisoare. Dacă voiau, el era alături de ei atunci când ieşeau.

2

Apple Sally începu să latre surescitată, îl cunoştea pe Bob, şi coada îi fremăta pe podeaua camionetei.

— Bună, amice, rosti acesta când ajunse în dreptul geamului.

Abia dacă îi aruncă o privire lui Loi. Legătura dintre ei era complexă, amândoi îşi lăsaseră în Vietnam o parte din suflet. Uneori, când privirile li se încrucişau, ea putea să vadă ceva ce o speria un pic. Nu putea spune dacă era suspiciune, supărare, sau pur şi simplu ceva din durerea lui. Atunci când ajunseseră să se cunoască bine, se întrebase dacă aveau să găsească iertare în inimile lor, ei, doi soldaţi care îşi pierduseră fiecare prieteni dragi din cauza armatei celuilalt.

— Arată-mi unde e.

Loi nu vru să rămână în urma lor; coborî şi ea din maşină.

Arăta de parcă era gata să explodeze, îşi zise Bob. Nu văzuse niciodată pe cineva cu o sarcină atât de avansată.

— Ar fi mai bine să stai aici, spuse el. Până ne facem o idee despre ce e vorba.

— Brian are nevoie de mine, spuse ea, temându-se că acesta va intra din nou în panică dacă persoana din dâmb va continua să ţipe.

— Bob are dreptate, Loi. Cineva a căzut deja înăuntru.

Tonul lui îi dădu de înţeles că voia cu tot dinadinsul ca ea să-l asculte. În mod normal, Brian nu insista. Dar când o făcea, ea trebuia să cedeze. Dacă nu-l asculta acum, ar fi făcut ca el să-şi piardă din

prestanţă. Îşi plecă fruntea.

Bob alerga deja în susul dâmbului, în vreme ce ea urca înapoi în camionetă.

Brian îi prinse braţele cu mâinile lui.

— N-are să mi se întâmple nimic, Loi. Jur!

Apoi o porni după Bob, privind în susul potecii, căutând urma vreunei deschizături. Sal alerga pe lângă el. Nici nu ajunseseră la jumătatea drumului, când începu să hămăie.

— Unde naiba vă treziţi? se auzi din spatele lor vocea judecătorului terBroeck.

Pesemne că bătrânul fusese alertat de sirenă lui Bob.

Brian fu surprins să remarce că judecătorul era schimbat faţă de cum arăta cu câteva săptămâni mai înainte. Unde erau felul lui înţepat, important de a păşi, uşoara lui aroganţă? Acum îşi târa picioarele, părea o trestie tremurătoare, cu părul lui alb ca varul, cu faţa numai cute şi colţuri, cu buzele ca o linie schimonosită.

La drept vorbind, arăta mai răuvoitor ca oricând. Cu mult mai răuvoitor.

— E cineva blocat în dâmb, se răsti şi Brian la el.

— Nu poate fi nimeni blocat acolo.

— Ştim asta, domnule judecător! Dar e acolo.

Judecătorul grăbi pasul, iar picioarele lui ca de păianjen pompau într-un mod comic. Felul cum se bălăbănea îi amintea lui Brian de un fir înalt de porumb bătut de vânt. Ajunse gâfâind din greu.

— Slavă Domnului că în asigurarea mea sunt prevăzute şi astfel de eventualităţi, îşi trase el răsuflarea. Nu mi-a păsat niciodată de lumea care vine aici! Cine-i pune? Doar ştiu cu toţii că e proprietate privată.

— A fost dintotdeauna parte a oraşului.

— Ca şi curţile din spatele caselor oricui altcuiva, dacă-i pe aşa, Brian!

Cu o smucitură îngrozitoare, Apple Sally renunţă la toţi anii ei de antrenament şi-şi smulse lesa din mâinile lui Brian.

— Iisuse, strigă acesta.

În câteva clipe, cățeaua ajunse la locul încercării inițiale de salvare. Începu să sape cu frenezie, întregul ei corp tremurând de efort. Pământ şi pietre săreau de jur-împrejurul ei.

Ca şi cum ar fi auzit zgomotele reluării săpatului, femeia începu din nou să țipe.

— Dumnezeule, spuse Bob, ne aude!

— Mie nu-mi pare a fi țipat, declară judecătorul.

Frenezia lui Sal crescu. Cățeaua deveni o învârtejire de labe frenetice, cu urechile fâlfâindu-i asemenea steagurilor într-un uragan şi ochii bulbucându-i-se.

La început, Brian fu mândru de ea, dar apoi începu să vadă stropi roşii pe pietrele pe care le aruncă în spate. Îşi sfâşiase perniţele ghearelor.

— Hai, fetiţo. Hai, liniştește-te! Uşurel Sally, aici! Aici!

Țipetele plângăreţe, imploratoare, continuară.

Câinelui i se întâmpla ceva groaznic. Împroşca salivă fluturând din fălci, scotea sunete pe care Brian nu le mai auzise niciodată până atunci.

— Hai, Sal, strigă el, aici!

O apucă de mijloc şi începu s-o tragă spre el. Aceasta se întoarse mârâind şi clămpănind. Brian îi dădu drumul.

— Ei, fir-ar al dracului!

De cum se simți liberă, cățeaua se aruncă înapoi în scobitura pe care o făcuse. Stropii roşii deveniră bulgări de pământ însângerat.

Țipătul se înalță iarăşi. Apoi mârâielile furioase ale lui Sally se preschimbară în gemetele disperate ale unui câine muribund. Brian o apucă de coadă şi trase. Ea se zbătu, se propti cu picioarele în pământ şi se răsuci arătându-şi colții.

Brian vânase cu câini toată viața, dar rar văzuse un ogar într-o asemenea stare. I se vedea albul ochilor, dinții îi erau dezveliți, iar botul îi era mânjit de spumă. În ciuda labelor vizibil zdrelite, continua

să sape din greu, chiar şi când el o târî afară din groapa răvăşită. Se contorsiona şi se zvârcolea cu tot trupul, se răsucea în loc, fălcile îi clănţăneau, ochii bulbucaţi îi luceau. Începu să facă mişcări unduitoare, sărituri, să-şi zbârlească părul, iar glasul ei cristalin se preschimbă în lătraturi hârâite, înfundate.

Răspunzând parcă zgomotelor produse de agitaţia câinelui, ţipătul deveni de-a dreptul frenetic.

— Ăsta nu e ţipăt omenesc, spuse judecătorul. O fi vreun afurisit de raton.

— Trebuie verificat, răspunse Bob.

— Eşti un nebun afurisit, se răsti judecătorul la Brian. Atâta tevatură de pomană!

Brusc, Sal se prăbuşi, de parcă ar fi fost scoasă din priză. Acum fusese în plină furie, luptându-se să intre înapoi în adâncitura ei, iar în clipa următoare era o grămăjoară inertă de păr maroniu şi carne, cu spumă prelingându-i-se din gura deschisă.

— Dumnezeule, spuse Brian. Îi ridică botul, îşi puse urechea în dreptul nasului ei, se uită în ochii câinelui. E moartă.

Când zgomotele făcute de Sal încetaseră, femeia din dâmb începuse să suspine.

— Sosim, strigă Bob.

Tăcere.

— Ţineţi-vă tare, doamnă.

Vocea lui Bob tremura. Răspunsul fu groaznic la auz, de parcă femeia ar fi făcut o nouă şi hidoasă descoperire, ceva atât de oribil, încât nici nu putea fi conceput.

— Oh, Hristoase, adu un excavator, Bobby! Cheamă un afurisit de excavator!

— Să nu-ndrăzniţi! Îmi faceţi bucăţi proprietatea.

Ţipetele slăbiră, deveniră bolboroseli, până la urmă se opriră.

— Ascultaţi, spuse judecătorul. Nimic. Aşa că nu vă trebuie un excavator. Nu pentru un raton care tocmai a murit.

În timp ce Bob coborî în fugă dâmbul, Brian luă câinele în braţe.

— Ai lăsat-o să se suprasolicite, spuse judecătorul, ai lăsat-o să se extenueze de moarte încercând să sape după un raton.

— Pe dracu', nu încerca să sape după nimic. Nu te pricepi nici măcar atât la ogari?

— Păi, eu… desigur!

— Ascultă, acolo este ceva ce Sal voia să ucidă.

Amândoi bărbaţii priviră în jos la pământul scormonit cu violenţă. Brian îşi cunoştea bine câinele. Sal murise de ură.

Capitolul doi

1

Când sunase telefonul, Ellen Maas era – ca de obicei – singură în birou. Era opt şi cincisprezece, sâmbătă seara şi se presupunea că numărul din Gazette al acestei săptămâni urma să fie dat la cules, dar ea muncea cu disperare să extindă mult prea importantă rubrică de bârfe locale, singura în care numele tuturor erau NUMAI CU MAJUSCULE. Cu cât putea să bage mai multă lume în ea, cu atât avea să vândă mai multe exemplare.

Privi lung telefonul care suna. Cu siguranţă n-avea cum să fie un creditor, nu şi într-o seară de sâmbătă.

Printre ţârâiturile soneriei, auzea zburătăcirea moliilor pe plasele de la geam. Se auzi un tunet pierdut în depărtare; Ellen îşi şterse sudoarea de pe buza de sus.

— Gazette.

— Harry terBroeck la telefon.

Femeia se îndreptă puţin de spate. Prin partea locului era de dorit să-l ai pe deosebit de influentul, adânc respectatul şi profund antipaticul judecător terBroeck de partea ta; în mod sigur era de dorit – mai ales dacă erai noua proprietăreasă a unui ziar falimentar.

— Ce mai faceţi, domnule judecător?

— Am un pont. Ştii maniera în care cei de la ziar obişnuiau să trateze ştirile locale, pe prima pagină? Ei bine, ăsta e aşa ceva. N-o să fie chiar ca o vizită prezidenţială în China, dar este interesant pentru noi ăştia, provincialii.

Noua venită în oraş tocmai fusese criticată. OK. Putea să treacă peste asta.

— Grozav, se entuziasmă ea. Eu caut mereu ştiri locale de senzaţie.

— Ei bine, asta este de senzaţie, vreau să zic pentru noi ăştia, yahoo-ii[4].

Se opri, aşteptând-o să replice că acolo n-ar fi deloc mitocani, ci oameni nemaipomeniţi, că efectiv îi place oraşul şi aşa şi pe dincolo.

Cuvintele aşteptate i se opriră însă în gât lui Eillen, asemenea cojilor de la floricelele de porumb.

El continuă.

— Poliţia statală a pătruns pe dâmbul meu. Cunoşti locul?

— Sigur.

— Mi-l ferfeniţesc de îl găsesc toţi dracii. Au de gând să-mi facă zob proprietatea privată fără măcar să-mi ceară permisiunea!

Ellen încercă să nu pară nerăbdătoare.

— Bun, spuse ea. Daţi-i drumu'.

— Să-i dau drumu'?

— Adică să-mi spuneţi restul. De ce se află acolo?

— Păi, eu nu le-am permis, şi dacă acolo, înăuntru, nu este nimeni, atunci am un motiv zdravăn pentru a intenta o acţiune împotriva statului.

— Înăuntru unde anume să nu fie nimeni?

— În dâmb! Dâmbul meu! Îl ferfeniţesc să găsească o presupusă femeie care tot ţipă.

— Despre ce femeie este vorba?

— Despre cea care se presupune că ar fi prinsă acolo înăuntru. Nu ţi-a spus încă nimeni?

— De ce ar face-o cineva? Că doar aici nu e decât redacţia ziarului.

Bărbatul îşi drese glasul. Pentru judecătorul terBroeck, ziarul era mai ales un forum în care îşi putea publica scrisorile deschise în legătură cu numeroasele comploturi liberale pe care le tot detecta în treburile comunităţii. Forţe malefice din consiliul orăşenesc care încercau să

[4] Yahoo – numele dt de Jonathan Swift în „Călătoriile lui Guliver" membrilor unei rase inferioare de fiinţe umane cu obiceiuri animalice.

pună să se monteze stâlpi de lumină pe străzi, grupurile de hippies din zona centrală a statului cu stratagemele lor comuniste privitoare la recuperarea deşeurilor, chestii de genul acesta.

— Un câine, lăsat de capul lui, săracul, a şi murit deja încercând să ajungă la ea.

— Dumneavoastră aţi auzit ţipetele?

— Eu am auzit zgomote pe care personal le atribui unui raton aflat la ananghie. Brian Kelly a zis că sunt ţipete omeneşti, desigur – nici nu ar fi putut să spună altceva, dat fiind faptul că e puţin sărit de pe fix în privinţa acestui subiect, bietul de el. Se afla acolo, încălcându-mi proprietatea, împreună cu nevastă-sa aia nouă şi ciudată, când le-au auzit pentru prima oară.

— Femeia-i într-o grotă, sau cum?

— N-au găsit nicio femeie! Pontul nu este pretinsa afurisită de femeie inconştientă, ci invadarea şi distrugerea proprietăţii mele, creatură proastă ce eşti!

Vru să-i trântească receptorul. Înghiţi în sec, apoi se strădui să-i mulţumească judecătorului, cu grijă şi recunoştinţă, în pofida zbuciumului ei lăuntric. Închise şi se duse la fişetul de oţel să ia vechiul Speed Graphic care era acolo atunci când cumpărase ziarul.

Se afla, desigur, pe lista de casare, şi urma să fie înlocuit cât de curând, ţinând cont că avea cincizeci de ani, cântărea zece kilograme şi necesită plăci fotografice ieşite din uz, care trebuiau comandate direct la Kodak.

„Cât de curând" se dovedise a însemna la sfârşitul actualului ei program pe o perioadă de cinci ani – dacă se putea numi program ceva ce trebuia realizat undeva la limita falimentului.

Luând cu ea mizerabilul maldăr de fier fotografic şi o sacoşă veche de la Bloomie's, plină cu plăci fotografice, coborî scara abruptă şi ieşi în stradă. Era o linişte mormântală, bineînţeles. Descoperise mai demult că viaţa de noapte a Oscolei se termina la ora nouă, atunci când se închidea Mill's Cafe. În New York, obişnuia să iasă noaptea la

plimbare cu maşina prin oraş, atunci când nu mergea la vreun spectacol sau la vreun concert şi se întorcea în zori, când se goleau cluburile frecventate după orele de program.

Un Crown Victoria trecea pe Main Street, firavul şofer stând ţeapăn la volan. Maşina se mişca asemenea unui dric. De ce? Oraşele mici tind să fie mai în vârstă, iar şoferii bătrâni, după ce se lasă întunericul, nu mai văd nici cât negru sub unghie. În plus, iluminatul străzilor reprezintă un complot liberal.

Dacă ar păşi în faţa acelui Crown Victoria, nu s-ar zări nici măcar o idee de stopuri de frâne. Chiar rulând la un impresionant douăzeci şi cinci de kilometri pe oră, maşina ar trece peste ea ca un tăvălug.

Fiind trecut de opt, sâmbătă seara, în Oscola era la fel de întuneric ca într-o pivniţă, cu excepţia slabelor luminile de la Mill's Cafe şi de la Handy's Tobacco. Rexall Drugstore era întunecat, la fel şi Mode O'Day Fashion's, care arăta precum un magazin de antichităţi vestimentare în care toate ar fi fost încă noi. Pe tejgheaua acoperită cu sticlă, se aflau laolaltă curele negre de lac şi costume lălâi, dimpreună cu funde pentru păr şi un rastel cu ochelari de vedere tip lacrimă, la 2,98 $ perechea.

Dar Main Street era străjuită de stejari şi arţari bătrâni, iar către capăt, unde dădea în Mound Road, se găsea un felinar, o minunată realizare în fier, menită să semene cu un lăstar, ce-şi legăna frunzele metalice o dată cu becul.

Mirosul de tutun de pipă ce plutea dinspre uşa deschisă a domnului Handy era plăcut, iar clinchetul stins al farfuriilor care venea de la Mill's comunica tihna banalului absolut.

Ceva mai departe, se auzi zgomotul unor turaţii puternice, apoi acesta muri; probabil unul dintre adolescenţii tălâmbi ai oraşului îşi ambala achiziţia în faţă la Fisk's Garage. „Mortala" achiziţie reprezenta tot ceea ce putea fi mai nou în Cuyamora County în materie de maşini de mare putere.

Aici nu existau Porsche-uri Carerra, nici Acura NSX-uri.

Dar tot atât de adevărat era, pe de altă parte, şi faptul că aici nu existau nici ortodonţişti cu ochelari de soare tip oglindă, care să se asorteze cu ele, ceea ce reprezenta un lucru bun. În ceea ce-o privea, era sătulă de asemenea ortodonţişti, mai ales dacă se numeau Ira Bergman.

Cu toate acestea, ceva din ea tânjea după acele raite pană la East Hampton, în Porsche-ul lui Ira, cu părul în bătaia vântului răcoros, dis-de-dimineaţă. Aceasta se întâmpla pe vremea când legătura lor era încă în stadiul de manevre de front, înainte să fi început bătălia propriu-zisă.

Eh, la dracu', ce însemna dragostea în comparaţie cu a deţine un ziar muribund?

Lumea de pe-aici încetase să cumpere Gazette nu din cauză că ar fi fost un ziar prost, ci din cauză că ea dăduse buzna în oraş şi îl cumpărase, şi pentru că ea era orăşeancă şi fostă reporteră înfumurată la New York Times, în căutarea unui chilipir.

Demară cu vechiul ei Duster gri şi ieşi din parcarea amplasată în faţa clădirii numite, în mod ridicol, Excelsior Tower[5]. Avea şi el două niveluri, pentru numele lui Dumnezeu. Parcurse apoi cei doi kilometri până la dâmb, cu Speed Graphic-ul aşezat pe scaunul de lângă ea.

Atunci când ocoli pe aleea lungă de lângă casa judecătorului, surprinse duduitul utilajelor grele, aflate pe dâmb. O privire aruncată în direcţia reşedinţei bătrânului terBroeck îi spuse că judecătorul era acasă. Putu să-l vadă în bucătărie, vorbind în continuare la telefon.

În faţa ei dansau lumini roşii, iar sus pe dâmb străluceau reflectoare. Deschise uşa şi se repezi afară, muncindu-se cu aparatul de fotografiat.

Trecând de îngrămădeala de maşini şi camioane de la baza dâmbului, o zări pe exotica soţie a lui Brian Kelly, adormită în cabina camionetei lor. După cum umbla vorba, acesta o întâlnise pe vremea când ea era chelneriţă la Waywonda Inn din Ludlum.

Mai aproape de adevăr era poate faptul că servea „specialităţi" ce

[5] Turnul Excelsior.

luau o întorsătura discretă, se gândi Ellen.

Loi era unul dintre acele suflete disperate şi nedorite, deversate de Asia de Sud-Est, o vietnameză cu sânge franţuzesc şi american. Copil fiind, fusese folosită fără menajamente de către Vietcong drept şobolan de tunel. Numai Dumnezeu ştie cum şi-o fi croit drum până în Oscola, New York.

Ellen bagă capul pe geam.

— Doamnă Kelly?

Ochii lui Loi se deschiseră, dar nimic nu lăsa să se înţeleagă că ar fi pe deplin trează. Poate că povestea cu şobolanii de tunel era adevărată. Ea afişa, în mod evident, atitudinea elaborată de atenţie a cuiva care trăise înconjurai de pericole.

— Sunt Ellen Maas, doamnă Kelly, de la Gazette.

Într-un târziu, Loi zâmbi.

— Sunt obosită, spuse ea în chip de scuză.

Nu era de mirare, având în vedere stadiul sarcinii ei.

— Ce ştiţi despre femeia din dâmb?

— Trebuie să-l întrebaţi pe soţul meu.

Făcu o mişcare atât de bruscă, încât o şoca pe Ellen. Femeia era agilă ca o pisică, deşi nu făcuse decât să se uite la ceas. Apoi coborî din camionetă şi o luă pe potecă, pântecele uriaş făcând-o să se legene dintr-o parte în alta.

Ellen avu sentimentul că Loi Kelly se ferea de ea. Aşa că, firește, o urmări, oprindu-se atunci când aceasta se opri în mijlocul unui grup de bărbaţi ce stăteau în lumină.

Aveau o hartă mare, deschisă între ei. Loi se uită ţintă în ochii militarului care o privea acum.

Era acolo militarul numero uno, locotenentul Robert West. Figura lui mare, deschisă, se destinse într-un zâmbet. Nu fu dezamăgită: West era un bărbat drăguţ, dar nu genul pe care să-l poţi aborda uşor. Şi în plus, era foarte atent în relaţiile cu presa. Ştia şi de ce: acest câştigător deosebit al Medaliei de Onoare îşi primise premiul ca răsplată a unor

fapte foarte grele, efectiv foarte grele. Desigur, şi foarte curajoase, dar lui West nu-i stătea în fire să se laude cu faptul că a ucis oameni cu mâinile goale.

Reportera făcuse greşeala să întreprindă cercetări în legătură cu medalia lui. El o implorase să nu publice povestea.

— Scrie despre munca mea de la Little League. Scrie şi chestia aia cu Great Books[6]. Dar las-o-ncolo de medalie.

Ea se conformase: în portretul pe care i-l făcuse, citase părerile lui despre Eschil, dar nu şi pe cele despre Westmoreland[7].

Se îndreptă spre ei, luându-şi înfăţişarea de rigoare.

Nu zâmbi ca o idioată, impune-ţi doar o aparenţă total profesională. Oricât ar fi fost de reticent, omul rămânea totuşi un erou. Cum să împărtăşeşti un eroism ţinut secret?

Dintre bărbaţii aflaţi cu West, Ellen îl cunoştea numai pe Brian Kelly, care acum o ţinea pe soţia lui de mână. Figura acesteia se înmuiase, privirea ochilor migdalaţi se îmblânzise, iar buzele ei pline, de forma unei inimi, scoteau la iveală ceea ce Ellen se gândi că era probabil mândrie.

Bărbatul îşi pierduse fiica şi prima soţie într-un incendiu: Ellen cercetase cazul şi în publicaţia de la morgă.

Focul se datorase unei defecţiuni la conductă de propan de sub casa părintească. Aproape că arsese de viu încercând să le salveze. El şi Mary Kelly fuseseră deosebit de apropiaţi. Era una din fostele lui studente, iar după ce ea îşi luase doctoratul, lucraseră împreună, în echipă.

Incendiul îl zdrobise. Se îndepărtase de slujba lui de la universitate şi devenise un pustnic, pribegind timp de doi ani. Apoi brusc o întâlnise pe Loi şi uluise jumătate de stat prezentând-o distinsei lui familii din Oscola.

---

[6] Cărţile de căpătâi ale cuiva.

[7] William C. Westmoreland, generalul american care a condus operaţiunile in războiul din Vietnam.

Ellen trase cu putere aer în piept. West, cu grijă lui obsedantă pentru securitate, ceruse deja unuia dintre oameni s-o ajute pe Loi să coboare dâmbul înapoi.

Reportera ştia că dacă nu era atentă, ea urma la rând.

— Ceva baftă? îl întrebă cu o voce îngrozitor de hârâită.

Fuma prea mult.

Bob West se uită la ea, apoi îşi ascunse faţa în umbra pălăriei.

— Îmi pare rău, dar trebuie să pun câteva întrebări. Se află într-un mormânt?

— Mai degrabă într-o grotă, răspunse West. Şi ar fi mai bine să aşteptaţi în maşină până găsim deschizătura.

Ea continuă în grabă.

— Păi, nu e un vechi dâmb indian? Poate e plin de morminte.

— Zău, doamnă, avem o grămadă de echipament greu care lucrează aici şi…

— Eu sunt presa, Bob, ştii asta.

Capul se plecă subit, ochii dispărură din nou în umbră.

— Pur şi simplu mi-e teamă să nu fie periculos.

Ea oftă.

— Trebuie să rămân. Asta mi-e meseria!

— Staţi pe lângă noi, spuse într-un târziu doctorul Kelly.

Nu vrem să mai cadă şi altcineva în gropi.

— Mulţumesc, răspunse Ellen.

— Bănuim că s-a prăbuşit o zonă unde pământul era surpat, îi explică Kelly. Părerea noastră este că cineva a căzut în ea şi acum orbecăie prin presupusa grotă.

La cincisprezece metri mai încolo, excavatorul dudui din nou. Utilajul se legănă, mecanicul strânse trabucul în dinţi, un nor de fum fu proiectat prin dreptul farurilor. Cupa se roti şi sfărâmăturile fură vărsate într-o grămadă de la bază.

Ellen manevră Graphic-ul şi făcu o poză.

— Opreşte motorul, tună un om aflat pe vârful întunecat al

dâmbului.

Excavatorul scrâşni, se înecă, hurui şi în sfârşit tăcu.

Tot ce mai rămăsese erau păcăniturile neregulate ale diferitelor ansamble încinse care se răceau.

Ellen putea cu greu să distingă faţa celui care strigase, abia vizibilă în slaba strălucire verzuie a ceva semănând cu un dispozitiv electronic.

Adulmecând posibilitatea altor amănunte, reportera o porni către el.

— Linişte, urlă bărbatul. Hei, cucoană, linişte! Nu mişca, nici măcar nu respira!

Sus se auziră mici sunete stridente care durară câteva momente.

Apoi omul se ridică în picioare, îşi scoase căştile de pe urechi şi păşi afară din lumină ce venea de la ecranul aparatului său. Zori la vale către Bob West, care îl privi cu ochi atât de îndureraţi încât Ellen simţi pornirea să-l aline în braţele ei.

— Cred că solul este compact, spuse omul.

— Eşti sigur?

— Nu e nimic acolo înăuntru. Este exact ceea ce pare, o mică culme glaciară fără semnificaţie geologică. Cu siguranţă nu există grote.

— Atunci noi ce am auzit, Danny?

Vocea lui Brian era mult prea egală.

Danny, despre care Ellen presupuse că este un geolog angajat la stat, îşi trecu mâna stângă peste obrazul nebărbierit.

— Habar n-am. Poate a fost o festă jucată de vânt.

Speed Graphic-ul începea să atârne îngrozitor de greu.

— Acolo înăuntru este cineva, spuse Brian Kelly. Vocea sa căpătase tonul grav, rău prevestitor, al celui ameninţat. Nu mă pot împăca deloc cu concluzia ta.

— Păi, n-ai încotro, îi răspunse imperturbabil geologul. Aceasta este realitatea.

Kelly îşi rezemă bărbia în piept.

— Era într-o cavitate. Am putut auzi ecoul.

— Ei bine, în niciun caz în dâmbul ăsta! Îţi spun, nu e nimic în el.

Zero. Pauză. Canci.

— Mănânci rahat, Danny.

— Atunci sapă-ţi singur afurisita asta de groapă, doctore! Ai aici un excavator, aşa că rade-o dracului.

Bob West interveni în discuţie:

— Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare.

— Dacă îţi pot răspunde, te rog.

— Vrei să spui că ar trebui să abandonez această operaţiune de salvare, ştiind că o femeie – o fiinţă omenească asemenea ţie şi mie ar putea fi acolo înăuntru în agonia morţii? Eşti atât de sigur?

— Pot doar să spun că instrumentele mele nu acceptă ideea că acest dâmb ar fi altceva decât pare, adică o îngrămădire de şisturi sparte şi piatră.

— Haida-de, Danny, exclamă Kelly, doar foloseşti un sonar dat în dotare din stocul de la guvern şi care a fost proiectat pentru lucrul sub apă. Aici e aproape inutil. Chiar şi un fizician tâmpit ţi-ar spune asta. Rezistivitatea solului nu are cum să permită citiri semnificative.

— A fost recalibrat, se răsti tânărul. Bineînţeles.

În aerul nemişcat, murmurul îndepărtat al tunetului deveni ceva mai clar. Către vest, întunericul era adânc.

— Niciodată nu m-am dat în vânt după locul ăsta, spuse mecanicul de pe excavator. Stătea la marginea grupului. Nu mai departe de luna trecută, eu şi nevastă-mea stăteam aici sus şi am simţit ceva ca un fel de zgâlţâituri. Ne-am albit şi am şters-o.

Geologul îşi şterse fruntea.

— Să admitem că există dovada unor mişcări de teren. Şistul se poate deplasa probabil în voia lui. Modificările temperaturii, ale gradului de umiditate – o grămadă de lucruri pot cauza mişcări de pământ la scară redusă. Chiar şi falia Towayda ar putea fi implicată.

— Femeia ţipa, repetă Kelly.

Loi Kelly interveni ţâfnoasă, în sprijinul soţului ei:

— Şi eu am auzit-o, Danny!

Ellen îşi notă în gând să nu aibă niciodată de-a face cu această femeie.

— Mai bine ţi-ai vedea de treabă şi ai demonta echipamentul ăsta, spuse tânărul geolog.

Brian Kelly tună:

— Nici vorbă! În niciun caz!

Bob se uită la el.

— Nu pot să obţin ajutor dacă expertul spune că nu e nimeni înăuntru.

— Ce expert? Era un incompetent pe vremea când era în Ludlum, şi asta e şi acum. De-aia lucrează la stat!

— Nu ţi-e ruşine!

— Hei, Brian, te rog. Până una-alta este expertul meu oficial. El este tipul pe care am datoria să mă bizui.

Kelly îl înfruntă pe West de aproape.

— Cineva acolo e pe moarte!

— Brian, nu am suficiente dovezi. Şi ce ne facem cu judecătorul e ferm hotărât să ne dea afară de aici. Dacă mă încăpăţânez să sap fără un motiv întemeiat, mă aleg cu o chemare în instanţă.

— Dacă se dovedeşte a fi ceva, îi spuse Ellen lui West, ai putea să-mi dai un telefon?

O porni în jos pe dâmb.

— Ai grijă, strigă Brian Kelly în urma ei.

Ellen îi făcu semn cu mâna şi curând se pierdu în beznă, folosindu-se de un pix-lanternă îndoielnic, pe care îl găsi pe fundul poşetei. Trecuse de jumătatea drumului când simţi un fel de clătinătura. O vibraţie aparte începu să pulseze în sus, din pământ. O ţintui locului.

— Iisuse, se auzi singură spunând.

Toate oasele începură s-o doară într-un fel ciudat, nemaisimţit până atunci, de parcă îi vibra însăşi măduva. Îşi imagină că un dentist diabolic îi scobea maxilarul cu un burghiu încins. Vibraţia era însoţită de un ţiuit metalic, asemenea unui bâzâit intens, învălmăşindu-se în

depărtare.

Luminile pâlpâiră, zgomotul se ridică spre cer. Reportera se întoarse şi văzu reflectoarele legănându-se pe stâlpii de susţinere. Umbrele celor care săriră să le ţină bine săgetară spaţiul.

Ellen auzi un nou sunet, dureros de strident, ca orăcăitul unui copil disperat. Se întoarse către grupul pe care tocmai îl părăsise, exact la timp pentru a o vedea pe Loi Kelly pierzându-şi echilibrul şi ducându-şi mâinile la pântece.

2

Senzaţia dată de acel bâzâit era atât de acută, încât Brian îşi repezi palmă la falcă, resimţind instinctiv durerea care de fapt îi sfredelea creierul. Dar ţipătul agonizant al lui Loi îl făcu să uite de el şi s-o ia în braţe.

— Iubito, spuse el, oh, iubito!

Ea simţi văpaia unei baionete pătrunzându-i în pântece; văzuse adesea pe viu aşa ceva. Îi veni să urle, dar se luptă din răsputeri să n-o facă. Era mai bine să păstreze o aparenţă de seninătate.

Înainte ca cineva să reacţioneze, se auzi un pocnet înfundat, grozav, de parcă s-ar fi închis cu o izbitură, o uşă cât un munte. Bob se trânti jos, ascultând.

— Hei, ţipă el înspre pământ, hei, doamnă!

Apoi se ghemui.

Nimic.

Loi simţi o gâdilitură pe interiorul pulpei. Se trase la întuneric şi îşi băgă mâna pe sub hainele-i largi. Da, tot ce putea fi mai rău. Se îndreptă brusc de spate.

— Loi?

Nu putea suferi să-şi dezvăluie slăbiciunea, dar n-avea încotro. Era

urgent.

— Brian, nu e niciun motiv de alarmă, dar aş dori să fiu dusă chiar acum la doctor.

— Nu cumva copilul…

— Nu. Brian, nu cred că nasc. Dar trebuie să mergem imediat, te rog.

În străfundul minţii ei zăcea teama că Brian ar respinge-o dacă ar pierde copilul. Dragostea era ceva minunat, dar chiar şi bărbaţii americani ţineau seama, mai mult ca sigur, de anumite considerente practice.

Brian se luptă să-şi înfrângă nodul care i se zbătea în stomac. Nu trebuia s-o lase pe Loi să vadă cât este de speriat.

Ellen Maas reapăru. Bărbatul fu uimit de modul în care luminile mişcătoare făceau ca figura ei să pară alternativ, când dură, când blândă. Realiză brusc că reportera era o femeie neobişnuit de frumoasă.

— Să mergem, spuse Loi. Luna a opta însemna mult prea târziu pentru a pierde sânge.

— Pot s-o duc eu, se oferi Ellen.

Îşi flutură mâinile lungi înspre Loi, arătându-şi îngrijorarea. Dar Brian simţi ceva rapace în acest gest. Un reporter voia mereu câte ceva de la tine.

— O voi face eu, spuse el.

Cu braţul trecut pe după umerii lui Loi, o conduse pe aceasta în josul pantei. Ar fi trebuit s-o ducă înapoi la camionetă chiar din clipa în care reapăruse, nu s-o lase să rămână atât de mult acolo.

În timp ce părăseau locul, Brian îl auzi pe geolog spunându-i lui Bob că teoria mişcării scoarţei tocmai fusese confirmată.

Brian nu credea aşa ceva. Dar Danny n-ar fi fost primul om de ştiinţă care să prefere să ignore un mister decât să-l exploreze.

Şi lui şi lui Loi li se păru că trecu mult timp până ce forma întunecata a camionetei să le apară în faţă. O ajută să urce, îi legă centura de siguranţă, apoi urcă şi el. Porni motorul şi începu să conducă cu

atenţie, evitând pe cât putea gropile şi hopurile.

— Sună la cabinetul doctorului Gidumal, iubito, spune-i că suntem pe drum.

Bărbatul îi porni telefonul, încercând să-şi controleze tremurul mâinii.

Când, în sfârşit, ajunseră la relativa netezime a lui Mound Road, apăsă acceleratorul la podea şi maşina ţâşni înainte, scrâşnind din cauciucuri. Străbătură în viteză întunericul şi ieşiră în Şoseaua 303, luând-o către spitalul din Ludlum.

Brian se foia pe scaun. Loi întinse braţul şi îl strânse de mână. Era foarte speriată, dar voia ca el să fie liniştit, să o creadă în siguranţă.

— Sunt o femeie puternică, am un uter sănătos.

Era oare adevărat, după toate avorturile făcute, unele de către moaşe întâmplătoare, altele de către prietene bine intenţionate? La Blue Moon Bar obişnuiau să-şi producă avort una alteia cu o ustensilă lungă, pusă la dispoziţie de conducere. Nu avea nicio idee despre starea uterului ei.

Bărbatul o privi. Stătea cu capul dat mult pe spate, sprijinit pe spătarul scaunului, cu-o mână pe mâna lui. El îi duse mâna la buze şi i-o sărută. Era moale ca o pasăre. Femeia părea atât de curajoasă şi atât de vulnerabilă!

Brian îşi simţi mirosul propriei transpiraţii: era îngrozit.

Loi termină de vorbit cu spitalul şi puse jos telefonul.

— Sunt foarte sănătoasă, Brian. O să nasc mulţi fii!

Acum putea simţi sângele scurgându-se în mod constant. Brian cel mic începu să se agite puţin, de parcă s-ar fi necăjit. Uneori se gândea că îi poate simţi sufletul lui tânăr şi frumos în interiorul ei, ca pe o lance aurită de lumină, implântată în pântece.

— Ajungem în douăzeci de minute, iubito.

Durerea creştea, devenind impregnată de ceea ce părea a fi o fierbinţeală în partea de jos a pântecelui. Îşi înfrânase pornirea de a geme. Căldura începu să i se răspândească prin coapse şi în sus pe

spate. Şedea ca împietrită, pentru a înăbuşi ceea ce ştia că putea repede deveni o zbatere agonizantă. Se întoarse spre el şi îi dărui un zâmbet.

— Admir felul îndemânatic în care conduci. Grăbeşte-te, te rog.

Acel zâmbet abia schiţat îi spuse că ea agoniza. Propria lui răsuflare deveni sacadată.

Ar fi fost mai uşor pentru el, se gândi, dacă Loi n-ar fi fost atât de stăpână pe sine.

Mintea ei plutea în derivă pe lungi valuri de durere.

Păsările ciripeau uşor în grădina Pagodei Împăratului Jadului din Saigon în timp ce micuţa Qui Thanh Nguyen se ghemuia într-o ascunzătoare; o fetiţă îmbrăcată într-un *bao dai* alb. Îşi schimbase numele în Loi pentru că ochi-albii nu puteau să pronunţe consoana „Q" cum trebuie. Îşi iubea totuşi soţul ochi-albi, indiferent de felul în care pronunţa.

Durerea o săgetă. Se pipăi, apoi ridică degetele: aveau sânge pe vârfuri. În lumina de la tabloul de bord, luceau de parcă ar fi fost înnegrite cu vopsea proaspătă. Le trase repede în umbră şi se şterse pe sub bluză. Zâmbetul îi rămase neclintit pe figură.

Deşi Brian cunoştea fiecare curbă, fiecare cotitură, drumul părea să dureze o veşnicie. Când în sfârşit văzură luminile spitalului, pancarta mare şi roşie pe care scria EMERGENCY[8], Loi aluneca încet în nesimţire. Îşi reveni, simţind durerea ca pe un fierăstrău hârşâind între picioarele ei. Brian trase în trombă la peronul destinat ambulanţelor, claxonând de zor.

Infirmierele veniră în fugă, urmate de doctorul Gidumal.

— Ajutaţi-ne, spuse Brian. Vă rog, ajutaţi-ne.

[8] Urgenţă.

3

Două minute mai târziu se afla într-un cabinet de consultaţii, cu picioarele în scări[9], doctorul Gidumal ţinând delicat cu mâna înmănuşată un pendulum[10] ca pe o baghetă. Durerea izbucnea acum din măruntaiele ei, în valuri mari, roşii. Nu mai putea nici măcar să-şi păstreze zâmbetul fix, rigid. Dar doctorul Gidumal era un străin, iar în faţa unui străin trebuia să fii stăpână pe tine. Respira prea din greu. Încercă să fie mai puţin zgomotoasă.

— Ne-am dus la un picnic, spuse Brian. Am auzit nişte ţipete şi am chemat poliţia statală. Loi este foarte delicată. I s-a făcut rău.

Doctorul îi palpă fruntea.

— Aţi resimţit o durere bruscă înainte de a începe să pierdeţi sânge?

Ea rămase tăcută. A vorbi despre durere ar fi însemnat să se lase cotropită de ea. Acum îşi simţea pântecele ca pe un balon mare, umplut cu sânge clocotind, care era presat, comprimat, străpuns cu ace încinse până la alb.

— Este ca femeile din ţara mea, preferă să nu-şi dezvăluie durerea. Doctorul se uită la Brian. Trebuie să-mi spuneţi dumneavoastră.

Brian privi chipul soţiei sale, căutând un răspuns la întrebarea doctorului. Pielea ei transparentă lucea în lumina puternică a tuburilor fluorescente.

— Voi avea un băiat foarte sănătos, spuse ea. Vei fi încântat de el!

Vocea ei era o şoaptă hârâită. Faţa i se împietrise.

O femeie americană ar fi urlat, se gândi Brian. Întinse mâna şi ea îşi lăsă obrazul asudat în palma lui mare şi aspră.

— Suferă îngrozitor, îi spuse el doctorului.

Era oribil, ca un pârjol în interior! Brian Ky Kelly tresălta şi el.

---

[9] Sprijinitorile de la masa ginecologică.

[10] Instrument asemenea unei pâlnii, cu care se pot observa diferite porţiuni interioare ale organismului.

Femeia putea acum să-i simtă deznădejdea!

— Un copil fericit, reuşi ea să şoptească.

Doctorul o examină.

— Nu sunt semne de travaliu. Acest copil nu se va naşte azi.

Îşi plonjă mâna înmănuşată în însângerata trecătoare a vieţii. Dură doar o clipă.

— Este doar o ruptură, aşa cum am bănuit, spuse el. S-ar putea să fim în stare s-o reparăm dacă lucrăm repede.

Se îndepărtară în grabă, aruncând ordine infirmierelor.

După câteva momente, Loi simţi că masa cu roţi se pune în mişcare, văzu tavanul defilând prin faţa ei. Bruscheţea derulării evenimentelor o făcu să-şi piardă stăpânirea de sine.

— Brian, lăsă ea să-i scape un ţipăt.

— Sunt aici, iubito.

Bărbatul păşea în ritm susţinut pe lângă targă.

Urcară într-un ascensor, apoi o luară de-a lungul unui alt coridor care se termina cu două uşi enorme, cu aspect familiar. Îl asaltară vechile şi oribilele mirosuri, izul înţepător de tinctură de iod şi miasma pătrunzătoare de alcool. Îşi aminti mirosul de carne arsă al pielii lui din dimineaţa în care îl aduseseră aici.

Un alt doctor pătrunse în grabă pe uşi, lăsându-le să se balanseze în faţa lui Brian, Acesta aruncă o privire în OR-2[11]. Loi stătea întinsă pe spate, învelită cu câmpuri operatorii groase[12], verzi.

— Succes, iubito.

Vocea lui Loi îi parveni stinsă şi subţire.

— Totul va fi bine.

După ce uşile interioare se închiseră, Brian se duse în sala de aşteptare, o încăpere zugrăvită în culori care mai de care mai vii şi mai vesele, dotată cu automat de cafea, automat de Coca şi o grămadă de reviste. Acum patru ani, tatăl său îl aşteptase pe el aici, copleşit de

[11] Sala de operaţii nr.2.

[12] Cearşafuri.

vestea dispariţiei lui Mary şi Kate. Cu sau fără draperii verzi, cu sau fără fotolii albastre, acest loc mirosea a teamă.

Brian aştepta, simţindu-se ca un câine lăsat afară în ploaie. O vreme, se holbă în gol la un număr vechi al revistei Mecall's. Tocmai număra plăcile de gresie din podea, când apăru o umbră. Îi sări inima din loc, dar nu era doctorul. În schimb se trezi privind chipul frumos al ultimei persoane pe care ar fi fost dispus s-o vadă.

— Bună, doctore Kelly.

— Acest lucru nu trebuie să fie publicat în ziar.

— Nu cumva ar trebui ca asta să fie hotărârea mea?

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ar fi trecut cu vederea.

Îşi trase un scaun în faţa lui şi se lăsă cu zgomot pe el.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— A suferit un şoc.

— Mda, am observat. Dar ce l-a cauzat? Ce-a fost acel sunet, pentru numele lui Dumnezeu? A trecut prin mine ca un cuţit.

— Uite ce este, spuse el, nu vreau să fiu prost crescut…

— Atunci nu fi!

— Aş dori să fiu singur, domnişoară Maas.

— Ellen, dacă nu te deranjează. Numai că nu pricep…

Brian îşi pierdu şi ultimul strop de politeţe.

— Dă-mi pace!

— Ai idee ce era acel zgomot?

— Soţia mea este acolo înăuntru şi s-ar putea să piardă sarcina, aşa că vreau să fiu lăsat în pace.

— Îmi pare rău, doctore Kelly, zău că-mi pare rău.

El dădu istovit din cap. Apoi se duse la fereastră, privind ţintă geamul fumuriu. În spatele lui putu să vadă reflectându-se braţul ei întins, care ezită, apoi se retrase.

Femeia aşteptă preţ de un minut. Într-un târziu, imaginea ei reflectată se întoarse şi se depărtă de-a lungul holului. Capul îi era aplecat şi umerii aduşi, iar Brian se pomeni compătimind-o puţin.

Dar plecase, şi asta era o uşurare.

Trecură mai mult de două ore înainte ca uşile de la OR-2 să se deschidă şi să iasă doctorul Gidumal. Brian, care se odihnea pe trei scaune puse unul lângă altul, se ridică cu zgomot în picioare.

Stropi de sânge – al lui Loi – pătau halatul verde de spital al medicului şi pentru o clipă lui Brian îi trecu prin minte un gând oribil.

— E bine, şi copilul de asemenea, îi spuse doctorul dintr-o suflare.

Încordarea lui Brian pieri. Brusc se simţi extenuat. Doctorul îl conduse către un scaun.

— Dar vreau să ştiu ce i s-a întâmplat, Brian. A fost serios traumatizată. Ar trebui făcut un raport la poliţie.

— Să… cred că i s-a făcut rău. Toată tevatura aceea…

— Nu, avem de-a face cu rănirea peretelui uterin. Prezintă leziuni. Am reparat tot ce am putut, dar este, evident, vorba despre contuzii. Lovire.

— E imposibil. N-a căzut, iar de lovit, în niciun caz n-a fost lovită.

Doctorul dădu aprobator din cap, ridicând din sprâncene a mirare.

— Această vătămare este rezultatul declanşării unei presiuni exercitate asupra uterului. O explozie, o lovitură.

Nimic altceva n-ar fi putut s-o cauzeze.

— N-a explodat nimic, spuse Brian. Sesiză timbrul piţigăiat al propriei sale voci. A fost un mic… cutremur de pământ, bănuiesc. Dar n-a explodat nimic.

Doctorul îşi încrucişă braţele.

— Nu-i vorba despre asta. A fost… ei, ca s-o spun pe şleau, Brian…a fost bătută?

Brian ştia că părul îi este ciufulit, iar obrajii neraşi.

Probabil că aducea destul de bine cu un tip în stare să dea în propria-i soţie.

— Nu i-aş face rău nici în ruptul capului.

— Bineînţeles. Mă gândeam la vreo altercaţie. Cu un străin, desigur.

Efectiv nu înţeleg această vătămare. Spui că n-a primit nicio lovitură. Aşa că, repet, e ceva ciudat la mijloc.

— Stai un pic, a mai fost ceva în afară de cutremur. O vibraţie puternică venită din pământ.

— S-au dărâmat case, sunt copaci dezrădăcinaţi? Nu, Brian, aşa ceva nu i se putea întâmpla decât dacă ar fi căzut victimă unui atac terorist cu bombe sau dacă ar fi primit un şut în burtă.

Brian făcu un efort să nu ridice glasul.

— Nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta, spuse el. Vreau să-mi văd soţia.

— Da, cum să nu. Se va trezi în curând, bănuiesc.

Brian îl urmă pe doctor în camera de reanimare, unde zăcea ea, neajutorată şi delicată că o umbră.

— Loi, spuse el.

— Ah…

Brusc, doctorul Gidumal îl împinse pe Brian într-o parte şi se aplecă deasupra chipului lui Loi.

— Te-a lovit cineva, Loi?

— Nu… bâzâitul… bâzâitul mi-a făcut rău… închise ochii, adormind dintr-o dată.

Doctorul Gidumal se îndreptă de spate.

— Cu siguranţă asta n-a fost cauzată de niciun fel de bâzâit.

Aşa cum făcuse şi la început când o văzuse pe Loi, îşi aşeză mâna pe fruntea ei. Brian văzu tandreţea gestului şi înţelese pe loc.

Amândoi erau departe de casă, erau amândoi asiatici, trebuie că simţiseră amândoi durerea acută generată de toate acele mici şi tăcute acte iscate de prejudecăţi, caracteristice unei comunităţi restrânse şi închise, ca cea din Three Counties. Doctorul Gidumal se simţea în mod evident dator să-şi protejeze semenul emigrant şi se temea că nu cumva acesta să fi fost maltratat.

— O să mai moţăie câtva timp. Când se va trezi pe deplin, trebuie să fii aici. Nu trebuie să aibă nicio supărare. Se află într-o situaţie delicată.

Sunt multe microleziuni. Oricare dintre ele s-ar putea deschide, în cazul unui stimul corespunzător.

Aici, făcu o pauză şi se uită la ea. Când ridică privirea, în ochi i se citea o rugăminte sinceră.

— O situaţie delicată. O vom ţine sub observaţie în spital timp de două zile. Apoi se poate duce acasă. Dar trebuie să fii cu băgare de seamă, atent, grijuliu.

— Da, doctore.

Doctorul îl mai privi o dată lung, apoi îl luă de braţ.

— Nu vom da greş, spuse el.

Brian şi-ar fi dorit ca doctorul să nu fi spus asta; sunase groaznic de neconvingător.

Rămase cu Loi până la ora unsprezece, când infirmierele îl convinseră să se ducă acasă şi să încerce să prindă câteva ore de somn.

Aceasta se dovedi a fi o mare greşeală.

Capitolul trei

1

Ellen conducea pe Şoseaua 303, întorcându-se de la spitalul din Ludlum la mica ei locuinţă din Oscola. Uruitul greoi al Duster-ului ei o asurzea. A rămâne în pană, singură aici, în drum, ar fi însemnat mult de mers pe întuneric şi poate şi pe ploaie: la orizont scăpărau fulgere, iar în munţi se porniseră tunete.

Oscola era adânc ascunsă într-un ţinut sălbatic.

Pădurile nu erau prietenoase. Nu o dată se prăbuşiseră în aceşti munţi avioane de agrement care nu mai fuseseră găsite. În fiecare vară plecau spre ei drumeţi şi autostopişti care nu se mai întorceau niciodată.

Mare, parte din regiune – care în urmă cu cincizeci de ani era o comunitate prosperă de muncitori forestieri, cultivatori de mere şi crescători de vite – era acum abandonată. Livezi, atât de bătrâne, încât pomii erau strâmbi şi deformaţi, dăinuiau în puţinele văi arabile.

Case abandonate, cu ferestrele astupate cu placaj, cu interioarele golite, erau tot ce mai rămăsese de la familiile care îşi duseseră traiul aici timp de zece generaţii.

Era, cu toate acestea, o zonă frumoasă, cu văi scăldate în soare şi cu râuri zglobii pe care localnicii le numeau kill-uri, după vechiul cuvânt olandez. Pericolele ei erau cunoscute – izolarea, dimensiunea pădurilor, lipsa potecilor de munte. Să nu te accidentezi, să nu te rătăceşti în pădure – acestea erau lucrurile cele mai de temut prin părţile locului.

Indiferent ce ar fi urmat să decidă poliţia statală, Ellen nu avea de gând să lase baltă chestia cu femeia din dâmb. Chiar dacă acolo nu se afla nimic, aşa cum pretindea fandositul ăla de geolog, sunetul acela de agonie tot însemna un articol. Loi Kelly zăcea în spital.

Ellen mai simţea încă o durere în oase.

Aşadar, ce naiba ar fi putut provoca fenomenul? Cu siguranţă nimic din echipamentul pe care îl aduseseră acolo sus. Acel ceva ieşise efectiv din pământ.

Descărcările fulgerelor deveniră mai strălucitoare.

Tunetele bubuiau ici şi colo, ca o ceartă plină de sălbăticie. Coti pe Mound Road şi trecu de locuinţa judecătorului, o casă de piatră cu acoperiş în două ape şi cu ferestre înguste la etaj. Parterul era oarecum mai graţios, de parcă vechii proprietari olandezi ar fi încercat cu timiditate să reconstituie ceva din eleganţa lumii pe care o lăsaseră în urma lor în Olanda. Dar ferestrele înalte, uşa impunătoare de la intrare făceau în mod brutal ca locuinţa să arate neechilibrată. La această oră casa era întunecată şi tăcută; colina din spatele ei părea o siluetă mare şi neagră conturată pe fundalul norilor răvăşiţi. Câteva clipe mai târziu, reportera se afla în apropierea propriei sale locuinţe. De pe drum nu se zărea efectiv niciun indiciu care să trădeze existenţa casei ei. Chiar şi drumul de pământ care cotea pe sub copaci era greu de sesizat.

Ca de obicei, totul era învăluit în tăcere – tăcerea pe care o ura. După primele şase săptămâni, care fuseseră pur şi simplu sumbre, îşi decorase cele trei camere cu draperii de creton, cu covoare de iută şi cu imagini din masivul Adirondack, achiziţionate de la Mountain Gallery din Ludlum. Chiar şi atunci când îşi cumpărase catalogul Sears cu draperii pentru galerii şi cu mileuri, tot nu-i fusese clar de ce îşi abandonează vechile obiceiuri şi capătă apucături de *hausfrau*[13].

Dar curând trebuise să admită ceea ce sărea în ochi: era al dracului de singură. Să duci o viaţă de pustnic în fundul pădurii era o experienţă atât de deprimantă încât se străduise să o mascheze făurindu-şi un sălaş cât putea de cald, de tihnit, şi de intim.

Poate că asta era o nevinovată vrajă de complezenţă.

Dacă făcea un loc să semene cât mai mult a cămin, atunci poate că

[13] Gospodină.

într-o dimineaţă s-ar fi trezit cu un tovarăş la micul dejun.

Picuri ritmaţi de apă erau singurul lucru care străpungea liniştea din acel moment. Privi către telefon.

Unica persoană pe care ar fi putut să o sune era Ira, dar el nu mai avea acelaşi număr de telefon. Din câte ştia, îşi împachetase colecţia de ochelari Ray-Ban şi o roise cu Porsche-ul spre Taos.

Ce ar fi putut să-i spună, de altfel, ipoteticului interlocutor de la telefon? Că era singură şi la ananghie, că trecuse de treizeci de ani şi că se pomenea mângâindu-i din priviri pe copiii altora, că făcuse prostia să cumpere un ziar muribund dintr-un orăşel de provincie şi că se îndrepta cu paşi repezi către faliment şi către perspectiva de a rămâne fată bătrână?

O păşteau şorţuleţul alb de nylon şi bonierul. Singura problemă care se punea cu adevărat în legătură cu viitorul ei de chelneriţă era dacă avea picioare ca lumea.

Un fulger lumină pentru scurt timp curtea din faţă. Ellen oftă, se duse în bucătărie şi deschise uşa de la cămară.

Tang, Swiss, Miss Cocoa, Café Français. Era pe cale să devină o ţaţă de la ţară cu obiceiuri suspecte în privinţa băuturilor. Tunete vagi, dezlânate, îi subliniară gândul.

Undeva, acolo afară, furtuna se strecură prin noapte asemenea unei pisici la pândă.

În timp ce lua cacao din cămară, îi trecu prin cap gândul că îşi putea petrece cu folos noaptea de insomnie.

Putea să lucreze la reportaj. Dâmbul era acolo, putea să-şi bage nasul peste tot după voia inimii, n-avea cine s-o oprească.

Ţipete subterane, un zgomot ucigaş – asta chiar că era o poveste.

O dată cu zorii, poate că judecătorul va pune pază la hotarul preţioasei sale proprietăţi, sau cine ştie, dâmbul va mişuna iar de poliţişti, iar ea va avea de înfruntat atât furia devastatoare a bătrânului, cât şi ostilitatea celorlalţi.

Avea un pix-lanternă. Tot ce avea de făcut era să-l evite pe judecător.

Cum? Motorul maşinii ei ar fi spintecat liniştea mormântală care învăluia Oscola în timpul nopţii.

Ar fi putut să meargă pe jos. Pe drum, asta însemna cam un kilometru şi jumătate. Dar prin pădure, scurtă distanţa la jumătate. Totuşi drumul era greu şi primejdios. În zonă abundau urşii negri. Le văzuse chiar şi în timpul zilei, spinările asemănătoare cu cele ale trolilor[14]. Boturile le erau ciudate, ascuţite, privirile crude şi goale.

A ieşi la ora asta ar fi reprezentat, fără doar şi poate, o schingiuitoare punere la încercare a nervilor. Totuşi, latura pozitivă era faptul că nu s-ar fi putut rătăci, chiar dacă ar fi mers pe jos. Tot ce avea de făcut era să urmeze poteca de-a lungul lui Coxon Kill, râul din spatele casei sale. După vreo patru sute de metri pădurea se deschidea într-o luncă.

Dâmbul avea să fie drept în faţă.

Ieşi pe verandă spre a evalua posibilitatea de a pune în practică acest lucru nebunesc. Îşi scutură părul, un gest de sfidare care o însoţise încă de pe vremea când era copil.

Coborî la poalele pădurii, pe pământul reavăn care constituia curtea din faţa casei. Un alt fulger strălucitor îi aduse aminte să numere, o mie, două mii, trei mii…

Ajunse la unsprezece înainte de a auzi un bubuit îndepărtat de tunet. Aşa că probabil furtuna nu urma să intre în calcul.

Luminându-şi drumul cu pixul-lanternă, se angajă în întunecimea pădurii. Curând putu să audă clipocitul lui Coxon Kill. Iarna trecută acesta îngheţase tun şi cataractele lui arătau aidoma cuarţului.

Putuse să le atingă, să-şi plimbe degetele de-a lungul încreţiturilor şi curbelor lor. Într-un fel, se îndrăgostise atunci de kill. Cu o lună în urmă găsise un loc pentru scăldat, larg de circa cincisprezece metri şi adânc de doi şi jumătate, cu apă atât de limpede încât puteai să numeri păstrăvii care se pitulau pe fund.

Se putea duce dezbrăcată de la cabana ei să înoate acolo, până ce

[14] Duhuri rele din mitologia nordică, reprezentate când sub formă de pitici, cand sub formă de uriaşi.

pielea i se învineţea de la apa rece. Adora senzaţia uimitoare de a umbla goală prin pădure, de a simţi aerul răcoros al acesteia mângâindu-i sânii… Dumnezeule, îşi dorea un bărbat blând, poetic şi sexy. Un bărbat drăguţ.

Raza lanternei jucă pe un tufiş de dafin de munte. Flori ca nişte steluţe ascuţite străluciră palid. Departe, sus, pinii enormi şopteau în bătaia vântului. Atunci când sunetul kill-ului deveni atât de tare încât începu să i se pară că va nimeri în el, găsi în sfârşit cărarea.

Douăzeci de minute mai târziu, pădurea făcu loc unui câmp larg, iar cursul de apă deveni molcom, cu maluri mâloase şi incerte.

Dâmbul se afla în faţa ei, o formă joasă şi neclară ascunzând orizontul.

În timp ce înainta, zări lumină la două din ferestrele de la parter ale casei judecătorului. Se opri şi observă că lumina pâlpâia. Avea o tentă ciudată de purpuriu, care amintea de pară flăcării de sudură.

Dăduse drumul unei sobe cu gaz? Cu siguranţă că nu, pe o vreme atât de înăbuşitoare. Poate luase foc ceva.

Se apropie de casă, trecând iute prin livadă de peri părăginită, cu pomii ei răsuciţi, năpădiţi de ramuri, apoi de-a lungul accidentatei poteci de cărămidă care ducea prin grădină până la uşa de la bucătărie.

De aproape, casa emana mirosuri intime, miasma pivniţei ei şi slaba sugestie a mesei de seară pregătită la bucătărie, ca şi un alt iz, mai greu de definit. Poate că era vreun oposum mort în decroşul pentru conducte.

Având în vedere că era înaltă, îi fu uşor să privească pe fereastră.

Descoperi că sursa pâlpâielilor nu era un foc, ci un enorm televizor. Aparatul se afla în cealaltă cameră, cu ecranul spre ea. În faţa lui era un fotoliu, şi femeia putu să vadă capul judecătorului atârnând într-o parte. Dormea?

Aşa se părea.

Lucrul cel mai bizar era imaginea de pe ecran. Era vorba, de fum –

vălătuci groşi de fum purpuriu tălăzuindu-se la nesfârşit prin cadru.

O secvenţă gen „după bombardament" dintr-un film de război ar fi putut arăta cam aşa, numai că o astfel de secvenţă ar fi durat doar o secundă. Aceasta nu se mai termina.

Ce dracu' mai era şi asta, se miră ea, şi de ce purpurie? Fumul este negru. Când posturile îşi termină emisiunea, nu se văd purici?

Cine să fi lăsat o buclă de bandă să arate fără încetare acelaşi şi acelaşi lucru? Ei bine, cineva o lăsase şi judecătorul adormise privind-o. Fără îndoială, că aşa înţelegea managerul vreunui post local noţiunea de găselniţa meseriaşă: cu fum purpuriu în noapte.

Antecedentele ei în legătură cu lumea mass-media din micile oraşe o conduseseră la concluzia că aceasta conţinea un procent ridicat de imbecili. Poftim pentru ce dăduse cu piciorul la un salariu decent, la o slujbă sigură, la un ortodontist cu o maşină trăsnet şi la oraşul pe care îl iubea/ura.

Era pe punctul să se întoarcă, atunci când văzu mâna subţire şi lungă a judecătorului ridicându-se în dreptul figurii acestuia. Cu degetele răşchirate, ezită în aer, apoi se lăsă pe obraz şi lunecă încet în jos, dispărând din vedere.

Reportera se dădu înapoi de la fereastră, neplăcut surprinsă atât de senzualitatea bizară a gestului, cât şi de faptul că bărbatul era treaz.

Acum, ştiind că nu doarme, i se părea că acesta era într-o stare de extaz, nefiresc, din cele în care limba atârnă afară din gură.

Şi dacă este un narcoman? N-ar fi oare asta o poveste tocmai bună de publicat? Femeia îl urmări. Măi să fie, s-ar merita de dat târâtura asta bătrână la ziar.

Acum judecătorul clătina din cap în sus şi în jos. Ellen putea să vadă că gura îi era larg deschisă. Tresălta. Femeia realiză că probabil se masturba.

Vru s-o ia la fugă, dar se opri de teamă că nu cumva să stârnească vreun zgomot. Surprinsese un moment intim şi obrajii începură să-i ardă.

Se strecură de acolo, simţindu-se în mod hotărât perversă.

2

Când ajunse pe vârful dâmbului, pietrişul începu să-i scrâşnească sub picioare. Nu avusese niciodată până acum vreun motiv să vină aici şi presupusese totdeauna că vârful, ca şi restul dâmbului, ar fi trebuit să fie acoperit cu buruieni crescute din belşug.

Nu-i fu greu să găsească locul unde doctorul Kelly şi Saigon Sally a lui auziseră ţipetele: acolo lucrase excavatorul. Se îndreptă către cicatricea neagră pe care o lăsase acesta. Pe măsură ce se apropia, putea să simtă mirosul acru al pământului reavăn. Cândva acest lucru ar fi surprins-o, dar mirosise destul gunoi de pământ prin părţile locului pentru a şti că acesta nu era neapărat dulceag.

Un orăşean se aşteaptă ca solul să fie negru şi cu un miros reavăn. Dar realitatea este foarte diferită. Pământul sălbatic miroase a moarte şi descompunere, căci este locul unde se ucide şi sălaşul stârvurilor fără număr.

Femeia zăbovi la marginea şanţului, nu prea doritoare de a se apuca să inspecteze solul. Îşi imagină gândaci negri, viermi de pământ, râme, cârtiţe, hârciogi, şerpi masivi şi extrem de vioi.

Şanţul era o rană deschisă care sângera mici animale nedumerite ce ţineau morţiş să se avânte în sus pe picioarele ei.

Un compromis rezonabil era să rămână în iarba smălţată cu păpădii care împrumuta aproape întregului dâmb culoarea verde îşi culcă urechea la pământ şi închise ochii.

După câteva secunde resimţi cea mai înfiorătoare senzaţie de vulnerabilitate.

Se ridică în picioare. Privind în jur, zări o luminiţă la celălalt capăt al

lui Mound Road. O maşină. Stinse pixul-lanternă. Cine să vină aici la ora asta? Apoi apăru o altă luminiţă şi o urmă a treia. O întreagă procesiune de maşini se perindă pe Mound Road.

Lucrul acesta nu-i mirosea deloc a bine. Poate că judecătorul o văzuse şi sunase la biroul şefului poliţiei statale.

Dar nu, primul vehicul era o rablă de ocazie al cărei şasiu zdrăngănea din toate încheieturile. Aceste vehicule nu aveau nimic oficial în aspectul lor.

Se ghemui la pământ, pândind. Se apropiară în total nouă maşini, parcând pe marginile drumului şi în luminişul de lângă livada de peri. Atunci când stinseră farurile, totul se cufundă în beznă, dar putu să audă portierele deschizându-se şi închizându-se pe măsură ce se cobora din maşini.

Se pregăti să fugă. Dar uşa din fată a casei se deschise, revărsând în grădină o lumină alb-purpurie. Oamenii intrară pe rând în casa judecătorului, bărbaţi, femei şi copii, călcând toţi ţeapăn, de parcă ar fi fost… cum? Nu ştia cum. Pur şi simplu păşeau ciudat.

Ce dracu' era asta, vreun fel de întâlnire nocturnă?

Comunităţile vechi sunt pline de secrete. Ar trebui să coboare acolo, să încerce să afle ce se întâmplă. Comunităţile vechi au de asemenea tendinţa să-şi păstreze cu străşnicie secretele.

Judecătorul sărise peste cal. Era cumva un fel de întâlnire în mijlocul pădurii a unui sex-club pervers?

Auzi apoi voci coborâte, văzu lumini aprinzându-se prin toată casa. Nu chiar o întrunire secretă, la urma urmelor.

Pe măsură ce luminile deveniră mai strălucitoare, putu să audă strigăte.

Reportajul rămânea încă în picioare. Se întinse din nou pe pământ, îşi lipi urechea de sol şi ascultă. Iarba de sub capul ei foşni.

Nu era nimic altceva… sau… nu.

Ba da! Un sunet înfundat, adânc. Vreun curs de apă subteran, vreun utilaj?

Îşi înălţă capul, încercând să se lămurească dacă nu cumva ascultase zvâcnirea propriului ei sânge în tâmple.

Nu, acea notă profundă, pulsândă, nu avea nicio legătură cu fiinţa ei. Era zgomotul unui generator, venind dintr-un loc unde n-avea ce să caute un generator. Scoase reportofonul din sacoşă, îi dădu drumul şi lipi microfonul de sol. Însă atunci sunetul dispăru, de parcă… dar nu, acest lucru era imposibil. Însă părea a se fi oprit tocmai din cauză că ea îl ascultase.

O clipă se întrebă dacă nu cumva este pe cale să înnebunească.

Nu există nicio maşinărie acolo înăuntru.

Din nou privi şanţul. Oare dacă ar coborî într-o groapă de un metru ar putea să audă mai bine? Dâmbul avea o înălţime de cel puţin cincisprezece metri. Pe de altă parte, dacă totuşi femeia se afla într-un mormânt aproape de suprafaţă, prea extenuată ca să ţipe?

Poate că – dacă efectiv auzise ceva – acesta fusese tremurul răzbătător al unei voci sleite de putere.

Se lăsă în şanţ. Oare urechelniţele chiar îţi intră în ureche şi încep să sape cu sălbăticie pentru a-ţi pătrunde în creier?

Se produse un scurt fulger strălucitor şi urmă imediat un bubuit de tunet. Asta îi mai lipsea – furtuna se hotărâse să se întoarcă. După ce tunetul se stinse, totul deveni foarte tăcut. Era şi întuneric beznă, ca de tuş, că abisul unui somn adânc.

Se aplecă în jos, cât putea mai jos şi îşi aşeză urechea pe noroi. Era dens, sfărâmicios, nicidecum atât de clisos pe cât îşi imaginase. Ba chiar avea o uşoară friabilitate, de-a dreptul neaşteptată. Noroiul de la nivelul pădurii era dens că betonul ud.

Brusc îşi aminti de o rămăşiţă de cocs pe care o găsise în faţa unui cuptor de topit argintul, odată, când scrisese un articol despre aşa ceva. Prezenta aceleaşi urme ale acţiunii exercitate de temperaturi extreme asupra anumitor tipuri de minerale.

Fu răsplătită cu încă un zgomot, de data asta clar, apropiat şi deosebit de urât. Acest fojgăit rapid avea încă şi mai puțină logică

decât huruitul profund. Era frenetic, un homar mişcându-se într-un vas, zvârcolirea unui şarpe al cărui cap ar fi fost zdrobit sub un bocanc.

Ţâşni instantaneu din şanţ. Avusese senzaţia că respectivul lucru se afla exact sub ea.

Nu există nicio îndoială în legătură cu acest sunet: fusese puternic – foarte puternic. Nicidecum un ţipar într-un ceaun, ci un anaconda într-un cazan.

Doamne Sfinte, ce era acolo înăuntru?

Era cazul s-o-ntindă.

O porni pe dâmb la vale şi rămase dintr-o dată blocată de ceea ce văzu jos. Maşinile împânzeau acum capătul înfundat al drumului.

Trebuie că erau vreo douăzeci. Iar din casă se percepeau semne ale unei activităţi febrile. Toate draperiile erau trase, dar se putea auzi zumzetul mulţimii de voci… şi un sunet ca un fel de sfârâit, şi o sumedenie de lumini alb-purpurii, pâlpâind în spatele draperiilor.

Riscant sau nu, era clar că trebuia să arunce o privire mai de aproape. Coborî iute pe coasta dâmbului – poteca era bătătorită bine – folosindu-se cât putea mai puţin de pixul-lanternă.

Perii erau noduroşi şi plini de crengi ce păreau a fi făcute special ca să-i intre ei în ochi, dar în acelaşi timp îi ofereau o bună acoperire.

Putea să se apropie cam până la zece metri de casă fără a fi văzută.

De aproape, lumina purpurie era realmente intensă. Era ciudată şi senzaţia pe care i-o stârnea, un fel de… tremur interior. Tremur şi căldură, ca atunci când faci dragoste.

În casă, probabil că lumina era insuportabil de strălucitoare. Cât despre voci… În niciun caz nu era vorba de o petrecere.

Oamenii se înecau şi mugeau, copiii boceau, era un zgomot de-a dreptul îngrozitor. Oameni arzând, înecaţi, lume sfâşiată în bucăţi – acestea erau imaginile pe care i le evocau ţipetele.

Ieşi din adăpostul oferit de livadă şi păşi repede pe iarba uscată, traversând pajiştea. Ajunse la ceea ce era probabil o fereastră de la

sufragerie, îndreptându-se către o dungă strălucitoare de lumină, care se strecură prin despărţitura draperiilor.

De aproape, casa chiar că se clătina, iar ţipetele erau înfiorătoare – atât de răguşite, atât de tari, atât de… pierdute.

I se răsuci stomacul, înghiţi în sec. Voia să fugă, să o şteargă de acolo, să se ducă acasă şi să se îngroape sub pături. Dar acolo era o poveste, mai mult ca sigur.

De şi mai aproape, glasurile sunau chiar mai îngrozitor.

Nu erau simple voci agonizante. Recunoscu ceva: ce i se păru că trebuie să fi fost plăcere. Un amestec de plăcere şi tulburare.

Îşi lipi faţa de plasa ruginită şi trase cu ochiul înspre interiorul luminat. Lumina era atât de strălucitoare încât fu orbită. Nu înregistră decât o senzaţie de mişcare – nici măcar nu desluşi formele. Oamenii ţopăiau, se scuturau, băteau aerul cu mâinile atât de repede încât trupurile lor păreau pete neclare pe un ocean alb-purpuriu.

Ellen simţi străpungându-i ochii şi coborându-i de-a dreptul în bazin o senzaţie care sfârşi într-un gâdilat atât de intens încât îi produse o convulsie instantanee.

Nu-şi putu reţine un ţipăt. Apoi se aruncă pe spate, răsturnându-se în iarbă. Plăcerea fusese atât de mare încât pe moment se simţise neajutorată. Totuşi, îşi veni în fire şi o tuli, fugind orbeşte către livadă.

Se ghemui printre pomi, fără să mai respire de teamă. Nu se ivi nimeni din casă. Ellen îşi frecă ochiul stâng, care o mânca îngrozitor.

Ce se întâmpla acolo înăuntru? Fusese ca un climax instantaneu. Mai mult decât un climax. Reportera asuda, cu trupul înfiorându-se la amintirea acelui lucru. Ochiul îi era în continuare amorţit, şi nu era sigură dacă putea să vadă clar.

Lumina aceea o duruse. Poate îi provocase o arsură retiniană. Poate privise într-un laser.

Începu să se retragă din livadă. Când ajunse paralel cu capătul drumului, se hotărî a risca să-l traverseze în goană şi să alerge printre maşini. Multe dintre vehicule îi erau necunoscute, ceea ce însemna că

nu erau ale unor tipi din Oscola, ci din orăşelele din apropiere. Cunoştea din vedere majoritatea maşinilor din Oscola.

Ar fi putut fi vreo societate secretă – Ordinul Anormalilor Luminii Purpurii sau cam aşa ceva – care să se fi adunat aici pentru a lua parte la o orgie electronică?

Traversase deja drumul, când remarcă faptul că unul dintre vehicule avea motorul pornit. Acesta producea un sunet grav, duduitor ca mârâitul unui monstru mecanic.

Apoi îl localiză, parcat cu spatele spre casă, având cale liberă până la Mound Road. Era o maşină sport, o decapotabilă cu capota coborâtă, joasă şi afurisită, concepută să domine. Maşinile sport devoratoare de benzină o lăsau rece… şi îi dădeau fiori. Totdeauna fusese în conflict cu Porsche-ul lui Ira. Dar maşina din faţa ei nu era o casetă de bijuterii europeană. Forma ei respira duritate, abilitate şi forţă brută. Pe ea scria SUA.

Ellen se apropie, cu ochii pe cadranele lucitoare ale tabloului de bord ce se putea vedea în ostentativul interior.

Cu cât se apropia cu atât devenea mai evident că această maşină avea ceva deosebit.

Când ajunse chiar în spatele ei, putu să vadă marca. Era un Dodge Viper. Reportera fu uimită: ce căuta aşa ceva în Three Counties?

Acesta era ultimul răcnet în materie de maşini de mare putere. Ziarul primise câteva articole din presă pe seama lui. Un Viper era genul de lucru care se potrivea cu şoselele străbătute de Arnold Schwarzenegger, nu de judecătorul terBroeck. Dădu ocol către portieră. Nu existau mânere, aşa că se aplecă şi aruncă o privire kilometrajului. Era la zero. Conform instrumentelor ei, această maşina nu parcursese până acum nicio jumătate de metru.

Era de furat? Ce dracu' să caute aici o maşină furată?

Apoi Ellen auzi un alt zgomot, un zgomot care o făcu să încremenească locului. Cineva respira, rar, regulat, profund. Şi sunetul venea de sub tabloul de bord, de parcă un pitic s-ar fi ascuns acolo,

ghemuindu-se în intrândul de la picioarele şoferului.

Reportera dădu să aprindă pixul-lanternă, dar ezită.

Sentimentul că era observată era copleşitor – şi absolut îngrozitor. Se dădu înapoi de lângă maşină.

— Mă iertaţi, spuse ea.

Din întuneric se auzi o mormăială, iar pe braţul drept îi ateriza ceva ca o încrengătură de fire, cuprinzându-i-l.

Se trase îndărăt, smucindu-şi mâna. Nimerise cumva într-o pânza de păianjen?

Acela fu momentul în care băgă de seamă gândacii luminiscenţi. Apăruseră subit, căci altfel i-ar fi văzut mai dinainte. În ceea ce o privea, licuricii erau una dintre plăcerile vieţii la ţară.

Dar acum nu-i ardea să-i admire. Se ridicau cu o unduire graţioasă dintr-o groapă din spatele livezii de peri a judecătorului. Zburau într-un grup strâns, planând pe deasupra gazonului. Dacă nu-şi schimbau direcţia, aveau să se ciocnească de ea.

Cerul erupse într-o dantelărie de fulgere. Nori joşi şi ameninţători îi dădeau un aspect neţesălat, dar chiar şi aşa oferea o privelişte uluitoare, acompaniată de tunete şi ropote persistente.

În liniştea care urmă se iscă o adiere, plăcută la început, pe acea căldură umedă, toropitoare. Apoi deveni mai puternică şi curând se prefăcu într-un vânt tăios şi rău intenţionat. Stropi de ploaie uriaşi începură s-o lovească.

Cu toate că ieşise din livada de peri, gândacii luminiscenţi erau tot în urma ei. Nu că ar fi urmărit-o, dar aşa părea.

Când un licurici ateriză pe dosul palmei ei, Ellen scutură mâna ca să scape de el. Apoi observă că avea unul în păr.

Ridică mâna şi îl îndepărtă. Un altul veni atât de aproape de faţa ei încât putu să-i simtă adierea aripilor.

Şi mirosul, un amestec tăios de iz acid şi piele murdară.

Fugi ca ieşită din minţi.

3

Buruienile îi juleau gleznele. Se împiedică pe solul accidentat, bătu aerul cu mâinile, se răsuci.

Dar în momentul în care încetini pasul, un licurici i se aşeză pe faţă, lângă ochiul stâng. Înainte să apuce să-l dea la o parte, un altul i se alătură. Simultan, un al treilea i se strecură în ureche. Îl strivi cu degetul, şi de pe mâna dreaptă i se scuturară nişte firimituri fosforescente roz-purpurii.

Alerga acum cu capul înainte, cu disperare, mâncând pământul. Nu se mai simţise astfel de pe vremea când avea zece ani şi fugea pe mijlocul lui Garr Street în Montnoy, New Jersey, prin întuneric, de la casa lui Steffi la a sa.

Ajunse în luncă gâfâind din greu. Ellen nu era un jogger, ritmul paşilor ei se încetinea tot mai mult. Imediat un licurici îi intră, gâdilând-o, în părul de la ceafă. Îl scoase şi îl aruncă. Ce naiba îi apucase?

Apărură alţii, dându-i târcoale, cu luminiţele lor mici, înceţoşate de ploaie. Sesiză la cei din apropierea ochilor ei picioruşele luminate de strălucirea abdomenelor grase, segmentate, iar între fiecare două segmente, un licăr colorat mai aprins, purpuriu şi primejdios ce sugera o căldură intensă.

Dar licuricii nu sunt încinşi.

Apărură mai mulţi, tot mai mulţi, şi ea începu să distingă o notă mai profundă în bâzâitul lor. Mai observă şi că o umbră alungită înainta în faţa ei.

O clipă mai târziu se împiedică şi căzu peste nişte cioturi care în lumină îi păruseră un pâlc de buruieni. Ateriză dur, rostogolindu-se pentru a atenua căderea – şi văzu atunci ce era în spatele ei.

Se revărsau şi unduiau pe deasupra pământului ca o singură fiinţă, un şarpe arzând, lung de mai mult de o sută cincizeci de metri.

Această panglică vie se răsucea şi cotea prin luncă, lucea printre pomii livezii părăginite, pâlpâia pe deasupra gazonului judecătorului.

Ieşea din acea groapă din spate, care strălucea într-o pâclă purpurie. Ţâşneau de acolo şi colcăiau prin aer până la o înălţime de cincisprezece metri, într-un gheizer de foc.

Femeia se holbă, prea uluită pe moment pentru a simţi teamă.

Era starea de teroare ce te îngheaţă sub puterea privirii magnetice a unui şarpe.

Masa enormă ţâşni către ea cu viteza fulgerului. Simţi un deget fierbinte între picioare. Abdomenul i se înfioră de o plăcere atât de profundă şi de intensă încât aproape că încremeni. Cu toate acestea, un teribil sentiment de primejdie puse totodată stăpânire pe ea şi ştiu că era musai să fugă, trebuia să fugă, trebuia să scape.

Voiau să o aducă înapoi, să o coboare în groapa lor.

Floarea-miresei care smălţuia lunca îi biciuia coapsele, iar ea fugea, cu vântul vâjâindu-i în urechi şi cu ploaia împroşcând-o în faţă, alerga spre pădure şi simţea – ştia – că miza cursei era viaţa.

Propria umbră îi dansa în faţă, săgetătoare şi alungită şi tot mai întunecată pe măsură ce lucrul acela din spatele ei se mărea, lumina lui crescând. Deveni la fel de strălucitor ca lumina lunii, apoi aproape că a zilei.

Când ajunse în pădure, Ellen fu încă o dată învăluită în întuneric, ceea ce o făcu să orbecăie neajutorată până când aprinse pixul-lanternă. Venindu-şi în fire, îşi croi drum printre pinii înalţi. Nu putu găsi cărarea, nici chiar cursul de apă, aşa că pur şi simplu continuă să înainteze la nimereală.

Când plecase de acasă, lăsase luminile aprinse şi speranţa ei era să zărească vreun licăr printre trunchiurile copacilor.

Licuricii năvăliră bâzâind şi foşnind din aripi, cu abdomenele atât de strălucitoare încât putu să observe fiecare segment încins.

Într-o clipă fu înconjurată de mii şi mii de licurici, cu toţii aruncându-se asupra ei, prinzându-i-se în păr, intrându-i în urechi şi

pe sub haine. Acolo unde se aşezau pe pielea ei, resimţea un fel de gâdilitură chinuitoare – aproape plăcută.

Era scabros. I se căţărau în sus pe picioare, gâdilând-o şi împingându-se până când pătrunseră între pulpe.

Intrară în ea comportându-se ca un tot, ca un deget iscoditor, înfrigurat. Era o prezenţă intimă plină de atenţie, tatonând, alintând, urcând înăuntru adânc.

Când inspiră, gâfâind, zece – cincisprezece i se repeziră în gură, şi se pomeni ronţăind cu dinţii trupurile lor. Când încercă să-i scuipe afară, îi intrară şi mai mulţi, plonjându-i pe gât în jos. Căzu pe spate, prea copleşită de masele dense de gândaci care îi umpleau gura şi nasul, pentru a mai scoate vreun strigăt, abandonându-se plăcerii care-i făcea inima să salte nebuneşte.

Erau atât de mulţi încât nu mai putea închide gura, nu mai putea scuipa, nu mai putea înghiţi. Îşi înfipse degetele în masa zvârcolindă şi crocantă, cu gustul ei sărat, înţepător şi îi scoase afară. Aceştia opuseră rezistenţă, mişunându-i pe gât în jos, gâdilând-o oribil în timp ce-i hârşâiau pe esofag. Ellen îşi pierdu complet stăpânirea de sine, tuşind din greu şi horcăind, incapabilă să respire.

Mulţimea lor îi astupase traheea. Se zbătea frenetic după aer. Începu să se sufoce, în vreme ce valuri strălucitoare de plăcere sexuală o făcură să se arcuiască pe spate.

Se răsturnă pe o parte. Un ac arzător îi străpunse faţa. O clipă crezu că îi dăduseră foc, apoi realiză că era apă.

Undeva în fundul minţii ei o voce îi spuse: „Coxon Kill, apa, apa te va salva”. Se târî înainte, zbătându-se prin albia râului aidoma unei vidre aflate în voie, aspirând apă şi scuipând mase tremurătoare de materie luminiscentă.

Dar plăcerea ce pusese stăpânire pe ea o zgândări din nou şi o făcu să tânjească după mai mult. Se luptă împotriva nevoii de a se repezi la mal, de a se întinde pe jos şi de a-şi desface picioarele pentru creaturile unduitoare şi zumzăitoare. Bâzâitul deveni mai strident, iar gâdilatul o

cuprinse de jur-împrejurul mijlocului, începu din nou să o infesteze, să o scoată din minţi de deliciu. Iar şi iar şi iar ajunse la orgasm, şi de fiecare dată apa rece ca gheaţa o făcea cu un şoc să-şi vină în fire. Lupta dintre voinţa lui Ellen de a trăi şi ispita oripilantă a morţii prin plăcere continua. Tot împotrivindu-se şi zbătându-se, ajunse din ce în ce mai aproape de ochiul de apa larg şi adânc unde în vremuri mai fericite înota deasupra umbrelor păstrăvilor.

Se scufundă până la fundul iazului. Într-o clipă toată plăcerea dispăru, iar ea ţipă, aspirând apă şi scuipând sumedenie de bulbuci plini cu picioare de gândaci şi cu aripi ca de celofan rupte.

Târându-se pe fundul iazului, ieşind numai pentru câte o gură de aer, reuşi să evite mai mult sau mai puţin creaturile. Acestea o înghionteau neputincioase cu corpurile lor. În apa aceasta cristalină femeia putea să vadă fără nicio greutate. Milioanele de insecte luminau totul mai strălucitor ca ziua.

Apoi se făcu întuneric.

Tuşind, se ridică în capul oaselor. Gura îi era încă plină de fosforescenţa cu aspect de jeleu şi de fragmentele crocante care crănţăneau atunci când îşi mişca maxilarul.

Atunci deveni conştientă de gustul lor.

Stomacul i se întoarse pe dos. Vomită în noapte un şuvoi de materie alb-incandescentă. Îl privi plutind, luat de curentul rapid strălucirea lui pierzându-se curând după un cot. Vederea substanţei cleioase îi produse încă un val de greaţă, apoi un altul. Aproape că îşi vomită măruntaiele.

Încet, agonia trecu. Muşchii epuizaţi se destinseră, tusea nestăvilită se potoli, iar respiraţia îi reveni la normal.

Într-un târziu, se ridică în picioare şi se îndreptă către mal.

Fu momentul în care văzu vârful roiului de insecte. Era ca o şuviţă lucitoare printre trestii, la jumătatea lungimii iazului.

În vreme ce îl urmărea, acesta deveni mai subţire şi se apropie tot mai mult – apoi păru să revină brusc înapoi, exact ca şi cum milioanele

de trupuri separate ar fi fost legate între ele prin fibre nevăzute.

Din nou se întinse spre ea, vârful strălucindu-i înverşunat, din răsputeri. Chiar era articulat, nu un roi, ci o unică entitate, care îşi atinsese limitele domeniului accesibil. Probabil că era prinsă de fundul acelei gropi.

Se strădui să-şi controleze contracţiile stomacului dar nu putu s-o facă; nu era vorba de gust, ci de amintirea chestiilor acelora îngrozitoare din ea, şi de sentimentul că ele încă se mai târau prin măruntaiele ei.

În acea clipă realiză ce gust aveau – de sânge şi de piele transpirată şi jegoasă. Dacă ar fi lins picioarele desculţe ale cuiva, ar fi avut gustul aceluiaşi amestec de sare, murdărie şi putoare.

Un alt spasm scoase la iveală noi resturi sclipitoare.

Intră clătinându-se în pădure. Nu mai dorea decât să regăsească vila şi să scape de acel gust infect, scabros din gură.

Lăsă în urmă lucrul acela care se întindea până la limită pentru a o hăitui. Entitatea voise să o aducă înapoi. Să nu o lase să părăsească proprietatea judecătorului.

Dumnezeule mare, ce se petrecea acolo?

După minute lungi de căutare zadarnică, găsi scânteierile de lumină ce marcau cabana. Noaptea o amăgi pe Ellen şi ceea ce ar fi trebuit să fie câteva clipe de mers, deveni o bătălie neîndurătoare cu şanţuri nevăzute, cu trunchiuri aspre de copaci şi cu poteci înşelătoare.

Într-un târziu ajunse cu chiu cu vai pe verandă, tânguindu-se şi plângând, şi intră în casă. Trânti imediat uşa şi o închise cu cheia. Rămase un timp sprijinită de ea, plângând ca un copil.

Scutură din cap, nu, nu, nu, încercând să stârpească din amintire întreaga trăire, să explice cumva cele întâmplate, să scape de această oribilă senzaţie de pângărire, de a fi fost literalmente îndopată cu scârnăvii.

Traversă sufrageria, lăsând hainele să cadă în timp ce mergea.

În gură îi rămăsese un gust puternic şi pătrunzător, şi se imagină pe

sine lingând buboaie sparte.

În baie, făcu gargară cu Listerine, lăsând lichidul să-i ajungă până în gât, apoi scuipându-l la closet. Făcu aceasta iar şi iar, până când se goli sticluţa. Îşi turnă pastă de dinţi în palme şi le îndesă în gură, dând cu pastă pe gingii, pe dinţi, pe sub limbă. Se frecă până i se umplu gura de spumă, apoi se clăti.

Totuşi gustul persista, aşa că luă din bucătărie nişte detergent Palmolive pentru vase şi îşi spălă gura cu el, amăreala acestuia tăindu-i respiraţia, iar când scuipă văzu că mai rămăsese un gândac aproape întreg. Era atins rău, dar mai mişca puţin. Semăna cu pielea, cu pielea.

Cuprinsă de silă, reuşi totuşi să se stăpânească atât cât să-l pună într-un borcan de gem şi să închidă bine, cu grijă, capacul de metal.

Apoi făcu gargară cu apă cu sare, se spălă iar pe dinţi şi, în fine, se simţi ceva mai curată. Făcu un duş lung, fierbinte. În timp ce se spăla înconjurată de nori de aburi, auzi tunând afară şi gemu atunci când becurile pâlpâiră.

Dar nu se putu opri din spălat. Se dădu cu săpun Jergens, cu săpun Ivory, cu săpun Lava şi dacă ar fi avut, ar fi dat şi cu săpun de rufe.

În sfârşit, întinsă în cadă, cu pielea lucioasă de la săpun şi de la apă fierbinte, începu să se simtă mai bine.

Răsună un bubuit de tunet înspăimântător şi luminile se stinseră. O clipă mai târziu se opri şi apa. Bineînţeles – puţul ei avea pompă electrică.

În tăcere, ascultă gâlgâitul rapid al apei care se scurgea la canal.

Apoi acesta fu înlocuit de un alt sunet – un sfârâit aparte, ca de şuncă prăjită. Se sculă în picioare, ascultând, luptându-se să găsească ceva de care să se apuce – o porţiune a duşului, peretele.

Era atât de speriată şi de extenuată încât îi era aproape imposibil să-şi controleze mişcările.

Acel sunet îl mai auzise înainte, venind din interiorul casei judecătorului. Îşi croi drum până la fereastra băii, ridicând un colţ al

transparentului.

Văzu o lumină departe în pădure – de fapt mai multe lumini.

Dar nu erau licurici, era un grup de lumini strălucitoare intermitente, ca nişte pietre preţioase purpurii. Înaintau încet către casă, iar sfârâitul venea de la ele.

Era cel mai ameninţător lucru pe care îl văzuse vreodată.

Încuiase oare fiecare uşă, fiecare fereastră? Dar decroşul pentru conducte, capacele erau oare închise sau deschise? Şi hornul – astupase oare hornul în mai, după ce făcuse ultima oară focul?

Începu să plângă, gâtuită de frustrare şi de frică. Era mai rău decât cel mai cumplit coşmar, şi efectiv nu se mai termina.

Apoi duşul se trezi la viaţă cu un uruit. Uimită, lăsă să-i scape un ţipăt. Luminile se reaprinseră şi ele, ceea ce o calmă un pic.

Măcar putea să facă ceva mai mult decât să stea chircită.

Goliciunea ei o făcea să se simtă îngrozitor de vulnerabilă. Luă un prosop şi se şterse, apoi dădu fuga prin casă controlând drucărele de la ferestre şi trăgând draperiile.

Nu-şi mai dădea seama dacă era trează sau dormea, dacă se găsea într-un coşmar sau în realitate. Dezbrăcată, înfrigurată, umedă, tremurând şi încă puternic îngreţoşată, colindă prin cele trei cămăruţe ale ei, plimbându-şi privirea de la uşă la fereastră, cu atenţia trează la fiecare scârţâit sau foşnet.

O pală de vânt o făcu să alerge la bucătărie şi să ia două cuţite, din cele mai mari. Mergea prin casă strângând din dinţi şi mârâind înfundat. Îşi pusese capotul alb de bumbac flauşat, care atârna desfăcut în timp ce ea patrulă de colo-colo.

În final se aşeză pe un scaun de bucătărie, punând cuţitele lângă ea pe masă. Căzură vreo câţiva stropi de ploaie, dar nu se produseră fulgere sau tunete. Apoi Ellen realiză că prin fereastra mare cu cercevele putea să distingă slab trunchiul unui copac din dreptul casei.

Noaptea se terminase, coşmarul trecuse. Se gândi că ar fi bună o cafea.

În timp ce punea cafeaua în filtru, impactul real al celor petrecute o izbi aproape fizic, ca o lovitură. Se sprijini, cu ochii închişi, de masă din bucătărie.

Toate astea erau imposibile.

Gemând, se ţinu cu mâinile de burtă, ca şi când i s-ar fi vărsat maţele.

O trosnitură din pădure o făcu să tresară. Instantaneu, cuţitele fură în mâinile ei. Se repezi la fereastră. Totul era nemişcat. Dar ea recunoscu zgomotul de paşi pe pământul acoperit cu ace de pin al pădurii.

Se depărta de la fereastră, iar apoi – dând curs unui alt gând – dădu fugă prin casă stingând luminile. Vreme îndelungată privi pur şi simplu pe geam. Încet-încet, zorii începură să pună în evidenţă mai întâi conturul ferestrei, apoi al trunchiurilor de copaci de afară. În cele din urmă, primele păsări îşi începură timid ciripitul.

Apoi lumina zilei apăru în toată splendoarea ei, strălucind de rouă.

Era duminică. Plănuise să meargă cu maşina până la Ludlum, să-şi ia un Times-Union de Albany şi să stea pe terasa de la Waywonda Inn mâncând cornuri şi bând cafea.

Însă nu-i era hărăzit să mai ajungă vreodată la Waywonda Inn, sau să citească ziarul din acea zi. Cu sau fără ivirea zorilor, Ellen Maas se afla la marginea unei imense întunecimi.

Capitolul patru

1

Noaptea reprezenta perioada cea mai rea pentru Brian. I se întâmpla să se trezească mirosindu-i a fum; auzea primul strigăt al lui Caitlin, ascuţit, şi ţipătul surprins al lui Mary transformându-se într-un urlet nearticulat de agonie. Noaptea îl treceau sudorile.

Înainte de incendiu, atunci când se simţea supus presiunilor, obişnuia să se retragă în întortochelile matematicii. Se juca îndelung cu ecuaţiile, conducându-le spre concluziile lor logice şi angelice.

Nu şi acum.

La început, după ce ieşise din spital, se dusese la campusul din Ludlum, sperând să se reîntoarcă la vechiul lui mod de viaţă. Dar o vedea peste tot pe Mary şi auzea îngânarea vocii ei prin toate cotloanele amintirilor lui.

Amintirile îl înfricoşau, pentru că ecuaţiile lui îi spuneau că fiecare clipă se petrecea veşnic.

Îi spuneau că Mary şi Kate mureau mereu.

Nici măcar nu intrase în clădirea destinată fizicii.

După această experienţă, începuse să-şi petreacă tot mai mult timp pe pământurile sale. Începuse să-i placă viaţa la fermă. Dar tot nu se putuse aduna pentru a repara casa, nici chiar atunci când o adusese în căminul lui pe Loi, noua sa soţie. Pentru a-i oferi adăpostul necesar, cumpărase o rulotă ceva mai mare.

După opinia lui, aceasta era anostă, dar femeia îi conferise prestanţă.

Reuşise să o decoreze destul de drăguţ, din perspectiva cuiva căruia să-i fi plăcut pozele din Trailer Home Designs[15].

— Loi, se adresă el camerei goale, întunecate.

---

[15] Publicaţie cu sfaturi despre amenajarea caselor-rulote.

O privire aruncată ceasului îi spuse că era trecut de două.

Îşi plimbă privirea de jur-împrejur, la lucrurile ei, la mobila ei, la adoratul ei Buddha râzând. Era făcut din plastic, ciobit şi zgâriat, dar ea îl iubea. Bărbatul îl luă în mână, încredinţându-i dorinţa lui ca ea să se facă bine. Păcat că astăzi, acesta nu o ajutase.

Oftă, întrebându-se dacă va mai apucă vreodată să doarmă.

Ce se întâmplase cu Loi, pentru numele lui Dumnezeu?

Nu era de mirare că doctorul Gidumal fusese suspicios, avea toate motivele să fie.

Apple Sally se repezise la ceva. La ce? S-ar fi putut oare să fie vreun urs din aceia mici şi negri acolo înăuntru? Sal ura urşii.

Farfuria ei era tot acolo, încă pe jumătate plină cu Kal-Kan.

Fusese un bun prieten, acest bătrân ogar greu încercat.

Brian trase adânc aer în piept, apoi aruncă farfuria la gunoi.

Niciun urs n-ar fi putut scoate un sunet care s-o rănească pe Loi.

Oare ce proprietăţi trebuia să aibă un sunet pentru ca el să poată cauza o asemenea vătămare?

Intensitate excesivă, frecvenţă suficient de ridicată pentru a pune efectiv celulele în mişcare şi destulă putere pentru a le deteriora. Ar fi fost necesară îngrozitor de multă energie pentru a produce un asemenea sunet.

Mai întâi cineva care ţipă că o harpie, apoi o chestie ca asta.

Se duse la frigider, îşi luă o sticlă de Bud[16] şi se întoarse în sufragerie.

Se aşeză în fotoliul jos, punând berea pe braţul larg al acestuia.

Natura zgomotului continua să nu-i dea pace. Fusese un fel de bâzâit unduitor, o descărcare acustică asemănătoare unui tril. Oscilaţia ar fi putut fi în stare să cauzeze stricăciunile, care să declanşeze genul de mişcare ce ar fi putut deteriora pereţii celulelor.

După aceea, resimţise dureri ale muşchilor şi o durere de cap destul de severă – necazuri mult mai mici decât cele ale lui Loi, dar el era

[16] Budweiser.

mult mai puţin sensibil decât o femeie aflată spre sfârşitul sarcinii.

Afară izbucniră o serie de fulgere orbitoare. Furtuna care îi ameninţase mai devreme zăbovea la altitudini ceva mai mari, întorcându-se să pândească pe deasupra orăşelului Towayda din Jumper Mountains[17]. Chiar în clipa de faţă putea s-o apuce în oricare direcţie, prăvălindu-se în New Hampshire, sau revenind aici şi măturând Oscola înainte de ivirea zorilor.

Sorbi ultima gură de bere şi aruncă sticla spre coşul de gunoi.

Aceasta lovi podeaua cu un bocănit înciudat. Pendula din sufragerie bătu de trei ori. Brian rămase privind în gol, dorindu-şi să fi avut un foc în care să se uite.

Mult după ce greierii tăcuseră iar liliecii se duseseră la culcare, ochii i se închiseră şi bărbatul obosit, tracasat, adormi.

2

Dură doar un moment. Când se trezi, se pomeni stând într-un cu totul altfel de scaun. O senzaţie de electricitate îi străbătu corpul.

Apoi realiză că nu putea deschide ochii. Auzi un huruit familiar. Suna de parcă s-ar fi aflat în camioneta lui.

Şi atunci de ce nu se putea mişca? Contracţie musculară? Atac cardiac?

Îşi dădu seama că în niciun caz nu se găsea în pat. Era pe un scaun, cu mâinile pe un volan.

Chiar era în camioneta lui!

Nu, nu se putea. Cum să conducă dacă avea ochii închişi? Era o nebunie. Indiferent de ceea ce simţea, de cât de real părea, în mod obligatoriu visa.

---

[17] Munţii Săriturii.

Nu se afla câtuşi de puţin în camionetă, se găsea în continuare în fotoliul din sufragerie.

Se produse o hurducătură, urmată de un zdrăngănit al portierei din dreapta, care îi făcea necazuri de săptămâni întregi.

Lumina fulgeră de cealaltă parte a pleoapelor lui.

Tunetul bubui.

Încercă iar şi iar să deschidă ochii, ridicând din sprâncene până ce fruntea i se brăzdă adânc.

Dintr-o dată ochii i se deschiseră – şi rămase încremenit de uluire. Era cu adevărat în camioneta lui. Mâinile îi erau pe volan, piciorul pe pedală de acceleraţie şi conducea pe Kelly Farm Road, în direcţia Mound.

— Ce dracu'?

Ceasul din bord arăta ora cinci şi cincisprezece minute.

Se îndrepta spre… oare spre Ludlum, înapoi către campus, către cămăruţa lui de serviciu de acolo?

În memorie îi apăru vie imaginea vechii sale cămăruţe, cu pereţii ei acoperiţi de conductele albastre de PVC în care se găseau cablurile confecţionate sub vid.

Nu putea controla situaţia. Se îndrepta pe Kelly Farm Road către Mound şi nu se putea opri.

Se luptă. Îşi impuse să-şi ia mâinile de pe volan, îşi încorda voinţa până când gemu de efort. Mâinile îi tremurară, gâtul îi pulsa, se contorsionă de efort şi brusc mâna dreaptă făcu ceea ce i se ordonase. Luptându-se din răsputeri, reuşi să apuce cu degetele tremurânde, nesigure, cheia de contact şi s-o răsucească.

Camioneta se opri. O clipă, Brian se lăsă pe volan.

Apoi ceva începu să-l gâdile jos, între picioare. Un moment, crezu că se urcase pe el un şobolan. Însă mai înainte chiar de a se nelinişti, senzaţia înflori într-o plăcere electrizantă. Simţi un ac, încins, vibrant, incredibil, înţepându-l adânc în plexul solar. Nu mai resimţise o astfel de senzaţie de ani de zile, de pe vremea când fusese atins pentru

prima dată de o fată. Încă îşi mai amintea acea plăcere, cum îi anihilase voinţa.

Acum, îl scosese din camionetă, în mijlocul pădurii.

Ca vrăjit, se trezi umblând, când tras, când împins, fără să ştie încotro se îndrepta, în timp ce plăcerea, la fel de intensă, făcea inima să-i bată nebuneşte. Nu mergea către campus, către laborator, nici vorbă de aşa ceva, ci altundeva, spre o casă, o casă cunoscută…

I se păru că simte ceva înfăşurat în jurul lui, fire pe care nu le putea vedea, subţiri ca firele de păr dar teribil de active, gâdilându-l în vreme ce îi alergau pe sub haine.

Se strâmbă, închise ochii… şi plăcerea dispăru. Deveni conştient că înregistrase o lumină de un purpuriu închis, aproape de negru, lucind în faţa lui.

Când deschise iar ochii, lumina purpurie reveni. Începu să se mişte ca un robot, sau ca o păpuşă condusă prin fire care îi provocau plăcere până în adâncul sufletului.

Apoi nimeri în lunca de lângă dâmb, iar în faţa lui era o scenă extraordinară: o femeie în flăcări, cu braţele deasupra capului, urmată de un şuvoi lung, legănat, de foc alb. Era ceva ca altă versiune despre lume. Viziunea femeii arzânde fusese atât de strălucitoare, încât îi lăsase fantome roşii pe retină, atunci când îşi întoarse ochii de la ea. O văzu pe Mary arzând din nou, Mary în mijlocul flăcărilor, fumului şi trosniturilor, părul ei o pară de foc.

Era aproape de femeie, numai la câţiva metri, şi văzuse că presupusa aură cerească venea de fapt de la vânzoleala miilor de viermi înaripaţi.

Faţa ei era un foc palid, părul îi era numai scântei zburătoare. În spatele ei stătea conturul întunecat al dâmbului. Bărbatul putu de asemenea să vadă casa judecătorului. Era transformată în mod bizar. Ferestrele ei revărsau o lumină electrică purpurie atât de intensă încât siluetele erau vizibile în spatele draperiilor trase, rotindu-se de parcă înăuntru ar fi avut loc vreun soi de dans maniac.

Însă nu era un dans plăcut, asta se putea vedea lesne.

Maşini împânzeau aleea, răspândite peste tot în curtea din faţă.

Într-acolo era atras.

Şi trebuia să se lupte pentru viaţa sa. Se mai luptase cândva aşa, atunci când se aflase în saloanele de arşi de la Ludlum Community şi de la Midstate Catholic din Albany.

Plăcerea îl îndemna, îl târa, făcea să-i tremure mâinile atunci când încerca să desfacă firele, îi slăbea forţa braţelor atunci când căuta să le rupă. Continuă să înainteze şovăielnic.

Disperat, îşi concentră acum tot ce îi mai rămăsese din puterea voinţei. În faţa lui, uşa de la intrare prinse a se deschide, lăsând să iasă un fascicul de lumină purpurie pură. O siluetă trecu pragul împleticindu-se, contorsionată îngrozitor. Picioarele lungi şi braţele subţiri ca nişte beţe înotară prin lumină. Înăuntru, ţipetele se amestecau cu croncăneli, cu chiote şi cu sfârâitul unei tigăi uriaşe.

Se simţea atât de bine încât izbucni în plâns. Era conştient de faptul că traversa curtea asemenea unei jucării mecanice. Firele erau acum peste tot în jurul său, cuprinzându-l ca o pânză mortală.

Voinţa lui era un mic punct de lumină albă, plasat în centrul fiinţei sale, iar acel punct voia să trăiască, să fie liber. Voia atât de tare să trăiască încât începu să crească, să devină mai strălucitor.

Plăcerea spori din ce în ce mai mult, către o intensitate tot mai mare. Gemu, urlă, pielea i se înfiora.

Dar era moartea, ştia asta, îi simţea gustul, o percepea în atingerea acelor fire.

Mintea i se fixă asupra lui Loi şi a copilului. A fiului său.

Nu va mai apuca să-şi vadă fiul. Nu!

Era târât acum către uşa de la intrare, către mânioasele fulgerări purpurii, către formele scălâmbăiate şi ţopăitoare dinăuntru.

Îşi încordă muşchii, se înţepeni pe picioare până când călcâiele i se înfipseră în pământ, şi împinse. Se luptă, trăgând de fire, dădu din mâini, se smuci şi se smulse, se aruncă îndărăt în pofida tăriei lor.

O umbră înaltă, colţuroasă, ieşi pe veranda judecătorului. Nu putu

să-i vadă faţa, dar se simţi urmărit, urmărit cu atenţie.

Din gură îi curgea salivă, în vreme ce se răsucea şi se scutură, muşchii săi se încordară la maximum, luptându-se cu firele. În tot acest timp, lumina purpurie pulsa în el făcând ca cele mai adânci unghere ale sufletului său să zbiere de agonia plăcerii.

Figura gravă de pe veranda judecătorului zvârli spre el cu un gest atletic, ceea ce părea a fi un cablu gros. Acesta căzu în faţa lui cu o bufnitură înfundată şi căută să se proptească în pământ, încercând să se apropie. Dar era întins la limită.

Firele gâdilătoare dispărură, lumina purpurie se stinse, chipul se retrase de pe verandă.

Brian se depărtă în fugă ca un copil speriat. Continuă să fugă până ajunse în pădure, la capătul îndepărtat al luncii care înconjura dâmbul.

Apoi nimeri în Coxon Kill, îl străbătu împleticindu-se şi se prăbuşi pe malul opus.

Se simţea de parcă fiecare muşchi ce îl durea i-ar fi fost tras şi sucit. Era ud leoarcă, înfrigurat şi speriat.

O cioară ridică supărată vocea-i dogită. Bărbatul putu să simtă gustul acru al furiei ei neomeneşti. Se răsuci, uitându-se după ea.

Figura înaltă şi stranie de pe verandă îl urmărise. Întinse către el o mână lungă şi subţire.

Panică absolută. Un bărbat alergând. Frunze biciuind aerul în urma lui. Mici zgomote, ţipete mai mult bănuite.

Un bărbat alergând, alergând, şi revărsarea zorilor dungând orizontul cu culori perfecte: lungi linii aurii de nori, cu urme de negru de la furtuna în curs de îndepărtare, cer mergând de la verde până la albastru mătăsos şi pur.

Dedesubtul acestei grandori, un bărbat alergând.

O mână de fazani se înălţară în faţa lui, aripile lor strălucind.

Când remarcă prima dată licărul de printre copaci se opri, dând înapoi asemenea unei căprioare înspăimântate.

Dar apoi văzu că era o cabană cu lumini la ferestre şi cu fum ieşind

pe coş. Buştenii erau bătrâni şi întunecaţi, luminile de la geamuri estompate. Părea o scenă dintr-un basm sinistru.

3

O Ellen Maas năpăstuită aştepta ca filtrul de cafea să termine de tuşit, când auzi din nou paşi.

Nimeni n-ar fi trebuit să fie prin preajmă la ora asta.

Apucă cuţitul mai mare.

— Cine-i acolo? întrebă ea.

Figura unui bărbat apăru în dreptul ferestrei de la sufragerie. Era verde la faţă, cu ochii holbaţi, cu gura blegită. Privirile i se îndreptară spre cuţitul pe care femeia îl agita ameninţător, apoi figura se retrase în beznă.

Reportera aruncă jos cuţitul, se răsuci şi se depărta de fereastră, îşi muşcă mâinile străduindu-se să nu ţipe. Acolo afară era doctorul Kelly şi arăta de parcă abia scăpase dintr-un bombardament sau şi mai rău.

Străbătu sufrageria şi deschise uşa de la intrare.

— Doctore Kelly…

Vocea ei se stinse. Expresia de pe faţa lui nu semăna cu nimic din ce văzuse ea până atunci. Ochii îi erau bulbucaţi, buzele întredeschise, pielea udă de transpiraţie. Îşi târşâi picioarele spre ea.

Instinctul o făcu să se tragă îndărăt. O năpădiră tot soiul de temeri nemărturisite.

Atunci el se opri, îşi îngropă faţa în palme, încercând să şteargă stratul gros de transpiraţie şi mizerie. Era ud, părul îi era plin cu ace de pin, tricoul îi era ferfeniţă.

— Îmi pare rău. Am… am avut…

Ochii intraţi în fundul capului îi întâlniră pe ai ei. O implorau.

— Doctore Kelly?

— Ajută-mă.

Ca şi cum cele două scurte cuvinte scurseseră din el ultima fărâmă de forţă, bărbatul se lăsă moale în faţă. Deşi era masiv, trebuia să-l prindă în braţe, altfel ar fi căzut.

Femeia întinse mâinile şi se împletici sub întreaga lui greutate. Avu doar atâta putere cât să-l bage pe uşă şi să-l ducă în dreptul canapelei. El se prăbuşi, vechile arcuri turtindu-se cu un scârţâit sub forţa impactului.

Ellen se temu să lase uşa deschisă; o trânti şi o închise cu cheia. Ceea ce i se întâmplase ei era destul de grav, iar acum omul ăsta, bietul de el...

Apoi îl văzu ca lumea în lumină. Cicatricele lui erau perfect vizibile şi ea fu surprinsă cât de întinse erau.

Pieptul îi părea… topit. Nu văzuse niciodată nişte arsuri atât de profunde.

Vechiul ei filtru de cafea trecu de la tuse la gâjâit, indicând faptul că în sfârşit cafeaua era fiartă. Cu ochii la Brian, Ellen se îndreptă rapid către bucătărie. Bărbatul trebuia ajutat, dar afurisitul ăla de aparat ar fi fost în stare să explodeze dacă nu îl închidea. Acest lucru odată rezolvat, femeia dădu fugă în baie.

Ce să-i aducă? Ce avea pe acolo?

Alcool şi vată, un tub de Mycitracin, nişte Kaopectate, o groază de Mylanta. În mod evident, capacitatea ei de a oferi primul ajutor era sub orice critică.

— Îmi dai nişte cafea dintr-aia? întrebă el cu o voce de câine bătut.

Fusese nesuferit faţă de ea la spital. Acum ochii lui erau plini de groază.

Brian nu rezistă mirosului plăcut de cafea, atât de puternic şi de familiar. Îşi aminti că prin ceaţă faptul de a se fi luptat în pădure, de a fi văzut căsuţa ca de turtă dulce, de a se fi îndreptat către uşă…

În prag fusese o femeie frumoasă, purtând un capot alb, pufos.

Acum aceasta ţinea în mână un filtru de cafea şi turna într-o cană

mare.

Întinse cu uimire mâna şi atinse materialul capotului. Nu se mai simţea în stare să verifice realitatea numai din priviri. Ochii verzi sclipiră, uitându-se la el.

— Eşti rănit?

Vocea ei era atât de pură şi de proaspătă ca apa din Coxon Kill.

— Hei, revino-ţi, doctore Kelly! Eşti rănit!

El nu ştiu cum să-i explice durerea lui, ce să-i spună pentru ca ea să identifice cauza rănilor sale.

— Te rog, spune-mi!

— Nu… nu ştiu…

Încercă să-şi amintească prin ce trecuse, dar totul părea atât de imposibil, alandala, pur şi simplu nebunesc. Era extenuat, dar nu credea să fie efectiv rănit.

— N-am nimic, spuse el.

Realiză că femeia era Ellen Maas. Mersese pe jos până la cabana ei. Nu înţelegea nimic.

— Nu arăţi bine.

Îi întinse cană cu cafea în dreptul mâinilor. Dincolo de tonul îngrijorat se afla însă o notă mult mai ascuţita.

Se temea de el, hotărî Brian. Nu era prea surprinzător. Luă cană cu cafea, bău recunoscător, cu nesaţ.

— Îmi pare rău, ştiu că e devreme.

Primi din partea ei doar o privire în treacăt, reţinută. Hotărât lucru, nu era bucuroasă să-l aibă în preajmă, şi nu putea să o învinovăţească pentru asta.

— Doctore Kelly, ce dracu' se petrece pe-aici?

— Nu ştiu.

Îl privi cu îngrijorare sporită. Părea nebun. Dar după cele întâmplate ei acolo afară, era dispusă să-i acorde puţin răgaz. Dar numai un pic.

— Ce cauţi aici?

Încercă să-i explice.

— Am avut… o experienţă. Mi s-a întâmplat ceva ce nu pot explica.

Fu surprins să constate că acest lucru o făcu să se simtă mai puţin stânjenită.

— Şi eu am avut o noapte proastă.

Se priviră reciproc.

— Îmi pare rău că am căzut pe capul tău.

Observă pentru prima dată că i se vedeau cicatricele. Ruşinat, îşi acoperi pieptul cu braţele.

— Nu-i nevoie să faci asta.

— Îmi pare rău.

— Le-ai căpătat încercând să-ţi salvezi familia.

Ea se duse în bucătărie şi începu să-şi pregătească micul dejun. El o urmă.

— Vrei să-mi dai ceva de mâncare, domnişoară Maas?

— Dacă doreşti.

Mirosul de cafea şi de costiţă, untul întins pe pâinea prăjită, clinchetul linguriţelor învârtite în ceşti – aceste lucruri familiare îi permiseră să facă ceea ce îşi dorise cu disperare, adică să-şi închipuie că viaţa revenise la normal.

Cât despre ea, ritmurile familiare ale gătitului şi ale pusului mesei erau cele ce îi dădeau posibilitatea să se întoarcă la cotidian.

Terorile nopţii se cernură în amintire.

Brian şi Ellen erau ca nişte căprioare care zăriseră vânătorul, fugiseră şi acum se credeau în siguranţă, oprindu-se pentru a paşte lujerii de toamnă.

Capitolul cinci

1

Bărbatul mânca maşinal, cu privirea în farfurie. Ei nu-şi pusese până la urmă nimic; nu era sigură cât timp va mai trebui să treacă până să aibă chef să mai mănânce ceva.

Stătea la masă, fumând şi uitându-se la el: avea conformaţia obişnuită a fermierilor ce lucrează din greu, dar ochii lui trădau complexitatea inteligenţei sale.

— Cred că resimt neliniştea despărţirii, spuse el.

— De soţie?

— În sensul că vreau să rămân aici. Să mă ascund.

Se lăsă tăcerea. Ellen dorea să vorbească despre ceea ce i se întâmplase, dar nu ştia cum s-o facă. Nu era uşor de explicat ceva atât de nefiresc fără să pari ţicnit. Numai dacă nu i s-a întâmplat şi lui acelaşi lucru. Ca să afle, încercă o abordare indirectă.

— Ce sunt insectele alea care ies noaptea – cele care strălucesc?

— Licurici.

— Vreau să zic cele care te atacă. Aşa că viespile.

Brian ridică ochii din farfurie. În privirea lui se citea un semn de întrebare.

— Nu există aşa ceva.

— Nicăieri? Nici încolo, în munţi?

— Nu.

Trase un fum, urmărindu-l cu atenţie. Deci nu asta i se întâmplase. Atunci ce? De ce apăruse din pădure clătinându-se pe picioare, la şase dimineaţa?

El se întreba unde bătea cu întrebările ei. I se întâmplase oare şi ei ceva? Nu, el avusese un soi de coşmar.

— Îmi pare rău că te deranjez.

— Cunoşti vreun entomolog la Ludlum?

— Tipii cu gândacii? Îh-îh. Eu sunt fizician. Am lucrat cu particule ezoterice.

— Războiul stelelor?

— Aveam de gând să punem la treabă un nou gen de particulă. Dacă am fi reuşit s-o găsim.

— Vreau să stau de vorbă cu un entomolog.

— Iar nu cu un om care se ocupă de particule. Îşi tăie al doilea ou şi muie pâinea prăjită în gălbenuş. Mulţumesc pentru mâncare. Aveam nevoie.

Ea zâmbi un pic.

— Micul meu dejun se compune de obicei din fulgi de cereale şi o jumătate de grapefruit. Nici măcar nu ştiam că mai aveam ouăle astea. Ce gen de particule studiai?

— Nu studiam, generam. Căutam să generez. O particulă care să se poată deplasa înapoi în timp. Sună ezoteric, dar ar fi fost o particulă foarte puternică. Capabilă de lucruri mari.

Ellen se duse la fereastră şi privi afară vreme îndelungată. El se uită la umerii ponosiţi ai halatului de bumbac flauşat. Poate că ar fi trebuit să plece. Probabil că da. Dar se trezi turnându-şi încă o ceaşcă de, cafea.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă ea deodată.

— Cu cine?

— Cu proiectul tău.

El scutură din cap. Femeia reveni lângă masă şi se aşeză în faţa lui.

— Deci te-ai lămurit de ce ai apărut la mine, venind din pădure, la şase dimineaţa?

El îi urmări mişcările, repezite, nervoase. Era foarte obosită şi încă circumspectă în privinţa lui. Încă supărată, bănui el.

— Te rog să nu publici asta în ziar.

— Nu, n-am să-ţi fac neplăceri. Nu e stilul meu.

Apoi zâmbi şi era de-a dreptul minunat să vezi înseninarea subită, surprinzătoare, a trăsăturilor ei tensionate. Dar zâmbetul dispăru brusc.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, doctore.

Văzu că trebuie să-i explice mai pe larg.

— Am avut un coşmar în stare de veghe, spuse el prudent. Se numeşte hipnologie. Un tărâm bătătorit al psihologiei. S-ar părea că am umblat în somn.

Ea dădu aprobator din cap.

— Continuă.

— Păi, asta este explicaţia.

Ea îi râse în faţă, dar râsul era blând, nu răutăcios. În cuvinte simple şi directe, îi relată cea mai nebunească poveste pe care o auzise el vreodată, despre insecte ucigaşe care străluceau.

— Înţeleg interesul tău pentru entomologie, nu găsi el altceva mai bun de spus, deşi era o istorie dintre cele mai curioase. Dar vorbeşti despre un coşmar, nu despre o trăire reală.

Ea se duse în bucătărie, se întoarse cu un borcan de murături şi i-l întinse.

— Ce?

— Pe fund. Uită-te.

Borcanul era gol şi avea o gaură în capacul de tablă. I-l înapoie tăcut. Ea desfăcu capacul şi îl examină.

— La dracu'.

— Un licurici care să treacă prin capacul de tablă al unui borcan! Nu se poate.

— Nu te ambala aşa, doctore.

— Îmi cunosc ştiinţa! Şi afirm că această gaură nu a fost, repet, nu a fost făcută de nicio insectă cunoscută omului.

— Eu ştiu ce-am văzut. Nu pot să explic, dar n-a fost o halucinaţie. La naiba, uită-te la Loi. Soţia dumitale şade într-un pat de spital din cauza acestor…

— Presupui că acel sunet straniu… are legătură cu… nişte licurici? Asta-i mai mult decât o supoziţie, asta înseamnă a sări peste cal cu credulitatea.

— Orice lucru straniu care s-a petrecut acolo în ultimele douăzeci şi patru de ore are legătură!

— Ce te face să spui asta?

— Ţipetele din dâmb, vătămarea soţiei dumitale, trăirea mea, experienţa dumitale – toate s-au petrecut în numai câteva ore şi în perimetrul aceleiaşi zone de trei kilometri pătraţi. Bineînțeles că se leagă.

Brian simţi sudoarea prelingându-i-se la subsuori. Aciditatea îi frământă stomacul.

— Pari bolnav, doctore.

— Spune-mi Brian. Sunt doar…

— Eşti speriat. Ca şi mine.

— Sunt speriat.

— E timpul să-mi spui totul în legătură cu asta.

El îi reproduse întreaga poveste.

— Şi eu am văzut afurisitele alea de maşini! Am şi atins una! îşi aminti ea.

— Dacă acest lucru este real… tăcu. Tocmai realizase ceva înspăimântător. Doamne Dumnezeule.

— Ce?

— Zici că ai fugit pe câmpul din spatele casei judecătorului şi că erai acoperită de ei?

— Total. Îmi intraseră şi în gură.

Era incredibil. Acea imagine – acea imagine din vis – trebuie să fi fost reală!

— Te-am văzut. Am crezut că faci parte din coşmarul meu o femeie arzând. Visez adesea oameni arzând.

O furnicătură îi spuse lui Ellen că pielea de pe braţele ei se făcuse ca de găină. Brian stătea cocârjat, holbându-se la mâncare.

— Tremuri, spuse ea. Îi întinse mâna.

Bărbatul dădu aprobator din cap. Văzând că el nu ia mâna oferită, Ellen şi-o retrase. Nu voise decât să-l consoleze.

— Mă gândesc că poate nemernicul ăla de judecător creşte cine ştie ce fel de insecte tropicale, spuse ea în cele din urmă. Ies dintr-o groapă din curtea lui. Probabil că vrea să-i gonească pe oameni de pe pământul său.

— Şi cum rămâne cu teoria ta că totul are legătură? Cum se potriveşte ea cu vătămarea lui Loi? Şi cum rămâne cu mine?

— Ei bine, eu sunt doar ziaristă. O să mai cercetez. Dar dumneata eşti om de ştiinţă. Care este părerea dumitale autorizată?

— Nici măcar nu pot să mă apuc să formulez vreuna. În afară de faptul că am senzaţia că totul este foarte periculos.

— Asta ştiu şi eu.

2

Brian ieşi, îşi reperă camioneta, apoi plecă acasă. Căzu într-un somn adânc, gol. Se sculă la amiază şi se grăbi spre spital, supărat pe sine însuşi că nu a fost acolo încă din momentul începerii orelor de vizită.

Pe drumul către Ludlum merse cu peste o sută la oră.

Când zări clădirile joase şi albe ale complexului spitalicesc, îşi simţi muşchii gâtului înţepeniţi, respiraţia încordată în piept. Era un bărbat capabil de o pasiune intensă, ştiuse asta dintotdeauna. Dar combinaţia de frumuseţe, vulnerabilitate şi hotărâre a lui Loi îl mişcase foarte mult.

O iubise pe Mary şi o va iubi mereu, dar şi această pasiune era profundă, temeinică. Loi merita fiecare fărâmă de dragoste şi de fidelitate pe care i-o putea oferi.

Pătrunse în parcarea întinsă, se dădu jos şi se grăbi prin valurile de

căldură ce se ridicau de pe carosabil. Cosaşii ţârâiau pe pajiştile întinse ce înconjurau clădirile, iar un şobolan de câmp se furişă spre un tufiş.

Brian intră pe uşile batante, ascultând bocăniturile propriilor lui pantofi pe linoleumul holului.

Loi era internată la etajul al doilea, într-o rezervă separată, din cauza nevoii de odihnă absolută. Când apăru, pe faţa ei jucă un zâmbet.

— Ai întârziat cu vizita.

— M-am sculat târziu.

— Pari obosit.

— Coşmaruri.

Ea întinse mâna, îl trase mai aproape, îl sărută.

— Mă simt mult mai bine. Când m-a văzut doctorul, a fost încântat.

— Mă bucur.

— Ce coşmaruri ai avut? Vrei să-mi spui?

Nu voia s-o îngrijoreze.

— Ca de obicei, spuse el. Ţipete.

Ea dădu aprobator din cap.

— Ai nevoie de mine acasă.

— Mda.

Avea în acel moment ocazia să spună ceva despre Ellen.

— Am umblat în somn.

— Oh. Demonii ne împing să facem asta.

— Există şi o explicaţie ştiinţifică. Somnambulismul este bine cunoscut. E o reacţie la stres.

— Eu ţi-am dat acest stres, dragul meu. Nu mă pot scuza destul pentru asta.

— Un accident a făcut-o, Loi, nu tu. Dacă este cineva de vină, eu sunt acela. N-ar fi trebuit în ruptul capului să te las să te dai jos din camionetă. Ar fi trebuit să te duc drept acasă la primul semn de pericol.

— Ce s-a întâmplat cu mine, Brian?

— Înclin să cred că fricţiunile dintre roci au creat un soi de câmp

electrostatic care a declanşat vibraţiile.

— Am auzit şi ţipete, Brian. Am auzit-o pe acea sărmană femeie.

El îi luă mâinile şi i le sărută. Era atât de prevenitoare, atât de sensibilă.

— Poate că geologul o avea dreptate. Vreun fel de mişcare de pământ o fi creat şi zgomotele ca nişte ţipete.

— Dar tu nu crezi asta.

El scutură din cap. Nu ştia ce să creadă.

— Ştii, zise ea, avem o problemă serioasă. Căci doresc să ştiu ce s-a întâmplat cu mine, şi nu ştiu. Doctorul Gidumal spune că probabil am fost lovită. Dar asta nu s-a întâmplat.

Acum era poate vremea să aducă în discuţie un subiect cam delicat.

— Poate ai căzut?

Ea îl privi neclintită.

— N-am căzut.

— Loi, dacă ai căzut, n-o să mă mânii. Eu nu sunt ca oamenii din ţara ta, nu pun mai mult preţ pe copil decât pe mamă. Eu vă preţuiesc la fel pe amândoi.

Veni mai aproape de ea, sorbind-o din ochi, mirosind parfumul uşor al părului ei. O îmbrăţişă.

— Brian, n-am căzut. Am… poate că toată acea fugă. Dar acel sunet, Brian, m-a durut! M-a durut exact în mijlocul pântecelui!

El îşi aminti exact cum se simţise.

— Şi pe mine m-a durut, iubito. Şi trebuie să recunosc în faţa ta că habar n-am ce-a fost.

În mod normal îi spunea lui Loi totul. În mod normal împărţea cu ea fiecare detaliu al vieţii lui. Dar nu îi împărtăşi înspăimântătoarea poveste pe care i-o spusese Ellen Maas, şi mai ales nu îi împărtăşi lui Loi propria sa trăire bizară. Aceste poveşti ar fi speriat-o – ar fi speriat pe oricine – şi nu avea de gând să-şi asume acest risc.

— Mi-aş dori să fim acasă în pat, împreună, şopti ea.

— Şi eu, Loi.

Închise ochii, pipăi moliciunea de sub palmele sale şi visă.

Dar orele de vizită se terminară şi până la urmă trebui să plece.

După ce se urcă în camionetă, făcu un drum pe care nu se aştepta să-l mai facă vreodată. Se duse în campus. În inima trecutului său.

Ludlum University era foarte bine întreţinută, înzestrată cu dotările ultimei sute de ani, iar mai recent îmbogăţită cu sumă substanţială finanţată de Defense Department. Nu era o universitate mare. Ca şi Rockefeller University din Manhattan, era bine văzută pentru programele ei ştiinţifice.

Lumea venea la Ludlum pentru fizică şi mate.

Era compusă dintr-o aglomerare de clădiri victoriene din cărămidă roşie şi câteva structuri mai moderne aruncate la marginea campusului.

Îşi spuse în sinea lui că venea aici pentru drumul tihnit, pentru umbră şi linişte.

Şi ştia bine că nu era aşa. Venea pentru că era îngrijorat, dezorientat şi foarte înspăimântat, iar acesta era locul unde prestase cea mai bună muncă intelectuală şi unde rezolvase problemele cele mai incitante.

Totuşi, niciuna dintre ele nu fusese atât de spinoasă ca aceasta. Nici măcar pe departe.

Conduse o vreme de-a lungul străzilor liniştite. Erau puţini studenţi în această perioadă a anului, iar locul părea abandonat. Bătrânii stejari şi arţari îşi întindeau umbra pe deasupra gazoanelor şi a drumurilor, iar covoare de flori se vânturau în adierea caldă a verii.

Intenţiona să nu treacă pe lângă clădirea destinată fizicii, unde fuseseră laboratorul său şi cămăruţele cu aparatură de cercetare. Exista un motiv foarte puternic pentru această reţinere, unul care durea dincolo de necazul său.

El era un om atins profund de misterul timpului.

Ecuaţiile lui îi spuneau că trecutul era încă acolo, îngheţat în amintire, aşteptând doar atingerea magică a fizicii pentru a fi repus în drepturi, pentru a fi readus la un fel de licăr de viaţă.

Poate că cel mai adânc motiv pentru care fusese incapabil să continue muncă fără Mary era acela că el credea – ştia – că timpul petrecut de ei împreună încă mai există undeva, un boboc închis pentru totdeauna şi totuşi, într-un anumit fel, viu. Particula potrivită, îndreptată în direcţia potrivită, ar fi fost de ajuns să-l aprindă pentru scurt timp în spaţiul magic al minţii, s-o facă pe Mary să râdă din nou, să-şi ridice din nou privirea spre el.

Cu echipamentul pe care îl construise ar fi reuşit poate să arunce o lumină în trecut. O eventualitate puţin probabilă. Nu să se întoarcă în timp – aceasta nu s-ar fi putut întâmpla niciodată. Dar să privească înapoi, da.

Cu vreo douăzeci de ani de efort ar fi reuşit poate să creeze o astfel de lumină.

Aşa că abandonase.

Şi poate din acest motiv i se părea în continuare prea dureros să se întoarcă în clădirea propriu-zisă, să înfrunte vechile locuri, ecourile. Dar ştia că trebuie să revină la ştiinţă, cu scopul de a rezolva misterul care îl acaparase.

Totuşi, la ce disciplină? Geologie, pentru a explica sunetele scoarţei terestre care o răniseră pe Loi? Entomologie, pentru a identifica insectele lui Ellen? Psihologie, pentru a-şi vindeca propria minte? Sau era totuşi o problemă de fizică?

Mintea lui era prea bine disciplinată pentru a permite speculaţii bazate pe date insuficiente, dar era de asemenea adevărat şi faptul că manipularea timpului ar fi putut teoretic să ducă la unele dereglări foarte stranii ale realităţii.

Propriile sale ecuaţii sugerau, de fapt, nişte pericole – unele dintre ele deosebit de serioase.

Şi dacă existau lumi paralele, trăind după alte legi, lumi mai aspre, poate… şi dacă cineva ar fi produs o lumină şi ar fi proiectat-o în trecut… şi ar fi ţintit greşit, sfâşiind astfel ţesătura realităţii prezente?

Munca lui fusese specializată, munca lui fusese periculoasă, munca

lui fusese plină de necunoscute.

Iar aceasta se şi terminase… nu era aşa?

Nu intenţiona să intre, dar se hotărî ca cel puţin să treacă pe lângă clădire… şi – când o văzu – să oprească în faţa ei.

Physics Department era găzduit într-un enorm ansamblu arhitectonic gotic, cu linia acoperişului crenelată ca a unui castel. Ferestrele lui înalte, ascuţite, părură să lucească spre Brian, atunci când acesta îşi parcă maşina.

Timp de cincisprezece minute stătu şi se uită. Doi absolvenţi care veneau agale pe trotuar, intrară pe marile uşi duble.

După o vreme văzu un chip privindu-l de la una din ferestrele de la parter. Un bărbat cu ochelari. Poate era şeful securităţii, Bill Merriman.

S-ar fi putut, pe bună dreptate, să fie preocupat de o camionetă străină parcată în faţa unei clădiri în care se desfăşurau activităţi specializate.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea în acel moment era o întâlnire cu un vechi prieten ca Bill. Brian porni motorul şi conduse până acasă.

Parcă, intră în rulotă, îşi făcu un sandvici cu şuncă, apoi îşi petrecu după-amiaza tratând unii dintre copacii mai bătrâni împotriva carilor.

Când veni noaptea, se gândi să o sune pe Loi, dar se temu că ar putea-o trezi. Oricât de optimistă s-ar fi arătat, ştia că ea avea nevoie de multă odihnă.

Drept cină aruncă nişte Lean Cuisine în cuptorul cu microunde, mâncă şi apoi bău un Coke. Gata cu berea.

Toată după-amiaza sperase să-i treacă prin cap vreo idee bună. Pe vremuri, pentru a-i veni idei, obişnuia să cutreiere munţii Jumper.

Orice activitate de recreere era bună, chiar şi un duş. Datul găurilor de cari cu smoală nu-i ajutase la nimic. Iar această cină apăsătoare nici atât.

Simţea nevoia să vorbească cu cineva, cineva inteligent, care măcar să se fi putut preface că-i urmăreşte discursul.

Ellen Maas.

Nu cunoştea numărul de telefon al lui Ellen, evident, dar cartea de telefon nu avea decât paisprezece pagini.

Maas, Ellen, Bx 358, Oscola. Şi un număr.

Tocmai când vru să formeze, telefonul sună. Ridică receptorul cu un gest rapid.

— Alo?

— Îţi luai cina?

Îl străbătu un fior de fericire.

— Loi, bună.

— Vreau să ştiu ce mănânci, sunt îngrijorată în privinţa ta.

— Mi-am făcut nişte Lean Cuisine. Dar tu?

— Porumb fiert, porc înăbuşit. Am înfulecat pe săturate.

— Cu alte cuvinte, a fost jalnic.

— Nu chiar absolut perfect.

— Necomestibil.

— Mda, dar am înghiţit-o. Acum am puternice sentimente de singurătate, Brian.

— Şi mie mi-e dor de tine. Tocmai mă gândeam să-ţi dau telefon.

— Sunt îngrijorată că ai nevoie de mine.

— Am nevoie de tine. Dar nu bolnavă. Am nevoie de tine sănătoasă.

Urmă un moment de tăcere. Din nou gândul că nu-i spusese ce i se întâmplase nu-i dădea pace. Era anormal să ascundă de ea ceva de o asemenea importanţă şi să se distanţeze de ea într-o manieră pe care nu o putea suferi.

— Te iubesc foarte mult, Brian.

— Şi eu. Dar vreau să şi dormi. Nu-ţi face griji. Mă simt perfect.

— Brian, am sunat de trei ori după-amiază şi nu erai acolo.

— Oh, Loi, eram pe afară, aranjând copacii aceia bătrâni. Carii, îţi aminteşti?

— Ah, da, desigur. Mă bucur că îţi faci de lucru.

— Mă simt bine şi te iubesc şi vreau să mergi la culcare chiar acum.

— OK, bărbate.

Închise. El se uită la receptorul din mâna sa. Să îndrăznească s-o sune pe Ellen ca să discute cu ea despre difracţia temporală şi despre instabilitatea constantei realităţii? Sărmana femeie, nu voia s-o necăjească şi mai rău.

Poate că ar fi fost mai bine să n-o amestece pe Ellen. În schimb, ar fi putut să se ducă în dimineaţa următoare la spital şi să stea de vorbă cu Loi. Ea ar fi ascultat cu tot sufletul, chiar dacă nu ar fi înţeles.

Dar el nu avea nevoie de un deflector, avea nevoie de o cutie de rezonanţă.

Ellen era o persoană sclipitoare, sofisticată şi – mai presus de orice – suficient de învăţată.

Mai mult, era şi ea implicată în acest secret.

O sună – şi îi răspunse automatul. Lăsă un scurt mesaj, sperând că nu era prea laconic. Nu putea suferi automatele telefonice.

Ieşi pe mica verandă care dădea spre drumul de acces şi spre împrejmuirea hambarului.

Noaptea era plină de păpălude, glasurile lor răsunând prin pădure. Găsise totdeauna că chemarea lor era cea mai frumoasă, alături de cea a cufundarilor, şi rămase o vreme ascultând.

Luna se ridică în tăcere, iar luceafărul de seară luă locul soarelui în partea de vest a cerului.

Până adânc în noapte, se simţi bine.

Apoi începu să străbată cele câteva mici camere ale rulotei.

Aprinse toate luminile şi închise uşa cu cheia. Ar fi vrut să dea drumul la aerul condiţionat, dar ceva îl făcu să prefere să audă sunetele nopţii. Greierii se certau între ei, păpăludele îşi continuau blândul dialog, iar vântul de noapte fâşâia printre pini.

Se pomeni trăgând cu urechea. Dar la ce?

Poate că Ellen ieşise să întreprindă cercetări.

Să fi fost oare atât de inconştientă încât să se întoarcă noaptea la locul unde trăise acea scenă? Nu, cu siguranţă nu.

Urmări ştirile de la ora unsprezece, apoi se duse la culcare.

În acea noapte avu mai multe vise, vise îngrozitoare. În ele era târât către casa judecătorului, către uşa deschisă, iar înăuntru erau siluete uriaşe ce emanau rea-voinţă asemenea unui gaz purpuriu, viciat.

3

Ellen îşi începu imediat munca. Spre deosebire de Brian, ea nu era incomodată de un respect excesiv pentru ceva atât de stânjenitor precum metoda ştiinţifică.

Procedă eficient. La Times învăţase nişte metode eficace de investigare. Primul lucru pe care îl învăţase era acela că scoicile stăteau deschise până în momentul în care percepeau o ameninţare.

Aşa că nu chestiona pe nimeni în mod direct. Rezistă tentaţiei de a-l strânge cu uşa pe bătrânul judecător.

Îşi petrecu mare parte din zi vârându-şi nasul ici şi colo prin Oscola – şi găsindu-l cu mult mai interesant decât crezuse. Oraşele reflectă firea adânc întipărită a locuitorilor lor, mai ales cele vechi, în care anumite lucruri mărunte, îndoielnice, au devenit importante.

O minunată veche reclamă cu neon nu este schimbată pur şi simplu pentru că magazinul face parte dintr-o reţea.

Tutungiul continuă să stocheze Borkum Riff, chiar dacă nu i-au mai rămas decât câţiva clienţi pentru el, din cauza atmosferei pe care aroma lui familiară o dă magazinului.

Farmacistul îşi retapiţează taburetele de la arteziana lui de sifon cu vinilin roşu marmorat deoarece aşa au fost de şaizeci de ani încoace.

Un oraş plin de oameni cu astfel de porniri devine cu timpul un teren fertil pentru un investigator abil, revelând la fiecare pas câte ceva în legătură cu el.

Păcatul cel mai mare al oamenilor din Oscola era acela că aveau vederi înguste şi prejudecăţi. Sufereau de majoritatea slăbiciunilor

celor ce caută să se afle în treabă.

Dar aveau şi părţile lor bune. Erau harnici şi nu furau. În general, nu erau violenţi. Ştiau ce-i frumos şi aceasta se reflecta în aspectul oraşului lor.

Esenţial pentru frumuseţea Oscolei era faptul că localnicii o acceptau ca pe ceva de la sine înţeles. Nu era un oraş-machetă, nu era o jucărie, era doar el însuşi, iar reportera descoperi că acest lucru îi plăcea.

Mergând încet pe Main Street, trecând de Fisk's Garage, cu colecţia lui împestriţată de vehicule de teren şi de Mode O'Day, cu ultimul compleu cu pantaloni culoarea mandarinei în vitrină, Ellen încercă o senzaţie de pustietate mai mare chiar decât de obicei.

La ora unu, Mill's Cafe avea şase clienţi. De obicei, Betty Mill's avea pe puţin douăzeci de muşterii care serveau hamburger, pui fript sau o ruladă de carne la cuptor ca pe timpuri, de îţi lăsa gura apă.

Poate că Ellen nu era singura care întâlnise afurisiţii ăia de gândaci.

Dacă cineva ştia ceea ce se întâmpla în spatele faţadelor caselor din Oscola, atunci acela era domnul Handy, care fusese tutungiu timp de aproape patruzeci de ani. Când pusese prima dată piciorul în dugheană, reportera fusese tentată să cumpere trabucuri, însă domnul Handy era prea simpatic ca să-l tachinezi, iar aceasta l-ar fi şocat profund.

Intră în magazin, în timp ce bătrânul îi împinse pe tejghea obişnuitul ei cartuş de ţigări Salem.

— Domnule Handy, ce sunt acele întâlniri de la locuinţa judecătorului? Cele care au loc noaptea târziu?

— N-aş şti să spun.

Oh, ba ştia. Domnul Handy nu era în stare să mintă. Se vedea după expresia care apăruse pe chipul lui.

— Ei, haideţi, sunt tare curioasă. Poate mă aleg şi eu cu ceva.

— Să nu daţi nimic la ziar despre asta!

— Deci ştiţi.

— Uitaţi ce e, domnişoară Maas, este o chestiune personală. Cei care

se duc acolo sunt din partea centrală a statului.

— O spuneţi că pe ceva foarte misterios.

El dădu aprobator din cap, întinzându-i cartuşul de Salem.

— Dar dacă oamenii aceia sunt din partea centrală a statului, atunci de ce au numere de înmatriculare locale?

Gâtul i se coloră. Tuşi.

— Masoni, spuse el. Aşa cred.

— Dar nu sunteţi sigur.

El scutură din cap.

— N-au vrut să mă primească şi pe mine, înţelegeţi dumneavoastră. Toată viaţa mea am stat aici, şi tot nu sunt chiar o parte din Oscola. Patruzeci de ani în oraş, şi încă nu au încredere în mine. Vreţi să ştiţi de ce?

— Pentru că nu v-aţi născut aici?

Din nou dădu aprobator din cap.

— După părerea mea, e vorba de masoni. El e marele maestru aici, înţelegeţi dumneavoastră.

— Totdeauna se întâlnesc noaptea târziu?

— N-am de unde să ştiu ce fac. Este o societate secretă.

— Atâta doar că toţi fac parte din ea, în afară de dumneavoastră.

— Brian Kelly e şi el de-al lor?

— El nu. E catolic. Biserica nu ar permite, iar părintele Palmer este cât se poate de inflexibil în privinţa asta.

Îl urmări frecând nervos cu un deget partea superioară a tejghelei sale de sticlă.

— La revedere, domnule Handy.

El îi înmână ţigările.

Poate că ăsta era ultimul ei cartuş, ha, ha!

Privi într-un capăt şi în celălalt al străzii. Acum liniştea avea o notă diferită. Culte, societăţi secrete, bătrânul judecător parşiv şi autocratic… şi insectele.

Fuseseră atât de infecte, de agresive. Voiseră s-o mănânce, s-o târască

departe – nu-şi putea imagina ce voiseră.

Ar fi trebuit să ia o puşcă şi să se ducă la nenorocitul ăla de judecător bătrân. Dar ar fi fost o greşeală, având în vedere că nu puşca era arma ei preferată. Se întoarse în schimb în biroul ei şi îl căută prin micul cimitir de acte. Nu era mare lucru, n-avea cum să fie când nu existau dosare decât din ultimii cinci ani. Mai înainte, cimitirul conţinuse doar carnete de însemnări. Nu-i fură de cine ştie ce ajutor, deşi descoperi că acesta se născuse şi învăţase aici, apoi absolvise Columbia Law prin anii patruzeci. Ratase al doilea război mondial ca prin urechile acului.

Într-un proces controversat din 1956, trimisese un om din părţile locului pe scaunul electric. Nu era un agitator, un pervers sexual sau un om violent.

De fapt, era un judecător destul de bun, chiar dacă puţin cam conservator pentru gustul ei. Era un omuleţ nesuferit: arogant şi rece ca piatra.

Venise vremea să se confrunte cu el. La naiba cu raitele astea prin oraş. Scoicile astea fuseseră închise încă înainte ca ea să fi început cercetările. Erau dintotdeauna închise.

Se urcă în maşină şi o luă pe Main, spre intersecţia cu Mound. După ce trecea de aceasta, se afla pe domeniul judecătorului.

Acesta răspunse abia când reportera sună la uşă a treia oară.

De aproape, se vedea bine că era foarte bătrân.

— Domnule judecător terBroeck, poţi să-mi spui ce se întâmplă aici noaptea?

El doar se holbă la ea.

— Maşinile. Zeci de maşini. Le-am văzut. Ce-nseamnă toate astea?

— Cară-te.

— Lua-te-ar dracu'!

Vai, asta era o greşeală. Ochii lui se măriră.

— Ţi-aş fi recunoscător să păstrezi un ton civilizat.

— Ce-i cu gândacii care trăiesc în curtea din spate?

O clipă, faţa lui rămase absolut fără expresie. Apoi clipi.

— Ah.

— Haide, doar ştii la ce mă refer. Ăia care ies afară noaptea şi lucesc în întuneric.

— Licurici?

Vocea îi era joasă. Se dădu înapoi spre şemineu. Ea veni după el. Nu avea de gând să-l lase să pretindă că ar fi nebună.

— Nu te mai preface, domnule judecător. Ştiu că sunt acolo, pentru că au încercat să mă ucidă. Şi ştii şi tu că sunt acolo. Nu te pricepi să minţi.

— Habar n-am…

— N-ai, pe dracu'. Ce sunt ăia? Ceva importat din Brazilia sau de mai ştiu eu unde să goneşti lumea de pe proprietatea ta? Ei bine, sunt cât se poate de înspăimântători, fii pe pace. Mai făcu un pas către el. Află că dacă am să găsesc o chestie din alea – şi mai devreme sau mai târziu o s-o găsesc – am s-o duc la un avocat. Nu la un colecţionar de gândaci, ci la un avocat. Şi am să-l pun să-ţi intenteze procese până o s-ajungi să cerşeşti la colţ de stradă, cu o căniţă de tablă şi nici măcar căniţa n-o să fie a ta!

— Nu au nicio legătură cu mine!

— Minţi!

Inima îi zvâcnea, putea să simtă sângele venindu-i în obraji. Toată teama şi furia strânse în ea izbucniră la suprafaţă. Voia să-i pocească mutra lepădăturii ăleia de boşorog arogant.

— Ascultă… te rog… nu veni pe-aici noaptea. Nu face asta!

— De ce dracului să n-o fac? Se ţin Satana şi demonii scai de tine, sau ce?

Figura lui deveni cenuşie ca moartea. Mâinile îi tremurau, făcând un zgomot ca de hârtie uscată pe pantalonii vechiului său costum.

— E şi mai rău, dragă. Mai rău. Îşi ridică bătrânele-i gheare, părând să caute un fel de alinare. Stai acasă noaptea. Fă-o pentru binele tău.

— Şi cu toate maşinile alea cum rămâne? Alţii vin totuşi noaptea aici.

El dădu din cap.

— Nu te băga, dacă ţii la viaţa ta.

— Nici melodrama nu mă sperie.

— Atunci eşti o tâmpită!

Acum era rândul lui să avanseze spre ea.

— Asta-i proprietatea mea! Cară-te de pe proprietatea mea!

Nu voia să rămână. Mai existau şi alte ace de cojocul lui, ace mai bune şi mai puţin zgomotoase.

— OK, plec. Dar vreau să ştii că sunt o persoană deosebit de curioasă. Şi voi afla totul.

— Da, spuse el, aşa să faci. Află totul. Şi să vezi unde are să te ducă asta, fătuco. Ochii îi erau înfundaţi în orbite, buzele îi tremurau. O să vezi unde o să te ducă.

Închise uşa.

4

La două zile de la internare, Loi se întoarse acasă.

Doctorul o avertizase să fie extrem de atentă, iar ea devenise o umbră fragilă, eterică a celei ce fusese înainte. I se spusese să se gândească la pântecele ei ca şi cum ar fi fost făcut din sticlă, aşa că Brian ajunsese să pună perniţe pe toate scaunele netapiţate şi în general să aranjeze lucrurile din rulotă astfel încât să reducă la minimum şansele ca ea să se împiedice de ceva. Ei îi plăcea să stea învelită în pături, să fie alintată. Voia mai ales să fie ţinută cât mai strâns şi cât mai mult în braţe.

Din nefericire, nu puteau să facă dragoste. Ar fi fost, în mod evident, periculos, mai ales că el era atât de mare şi greu şi că devenise foarte dornic. Se consolă spunându-şi că aşa era mai sigur. Ea reprezenta acum fructul oprit, inaccesibil pentru un pământean ca el.

În ziua următoare sună Ellen.

— E de la Gazette, spuse Loi, întinzându-i lui Brian receptorul.

— Mi-am închipuit că aş putea da de tine pe la ora prânzului.

Vocea reporterei era încordată.

— Da.

— Uite de ce te-am sunat, vreau să vin să vorbesc cu tine despre judecătorul terBroeck. I-am pus câteva întrebări şi răspunsurile lui au fost stranii.

— Nu mă miră. Îi aruncă o privire lui Loi. Ea nu trebuia să audă această discuţie. Vin chiar acum până la tine.

— Bine. Sunt la birou.

Puse receptorul în furcă. Loi se uită întrebătoare la el.

— Investighează în continuare ce s-a întâmplat pe dâmb. Vrea să-mi pună câteva întrebări.

— Oh, Brian, aş vrea să uit asta.

— I-am spus că voi trece pe la ea pe la birou. În felul acesta nu va trebui să te implici.

Loi schiţă un zâmbet.

— În după-amiaza asta citesc *The Winter's Tale*[18]. O s-o discutăm diseară?

— Sigur. Cu plăcere.

Traversă aleea şi urcă în camionetă. Deşi instalaţia de aer condiţionat lucra din plin, interiorul acesteia tot nu se răcorise când ajunse pe Main Street. Parcă în faţă la Excelsior Tower şi coborî imediat.

Din câte îşi amintea, nu mai fusese niciodată în birourile de la Gazette.

Ellen era aşezată la un birou de oţel, din acelea care se pot întâlni în sediile prospere. Tuburi fluorescente puternice ardeau deasupra capului, iar o veche instalaţie de aer condiţionat montată în fereastră făcea să circule în mod ineficient aerul înceţoşat de fum.

Pe fiecare suprafaţă disponibilă erau întinse hârtii. Cinci sau şase cărţi despre insecte stăteau deschise pe mese şi pe scaune, plus o

[18] „Poveste de iarnă", piesă de teatru scrisă de W. Shakespeare.

duzină de fotografii ale judecătorului şi proprietăţilor sale imobiliare, unele vechi, altele făcute în mod evident în ultimele două zile.

Acestea din urmă îl şocară pe Brian. Era clar că reportera îl spionase pe cetăţeanul cel mai de vază al oraşului.

Ea îi înmână o fotografie. Se trezi uitându-se lung la nişte urme de cauciucuri.

— Făcută în dimineaţa asta în curtea din faţă a judecătorului, spuse aceasta.

Îi dădu o altă poză, în care erau cu mult mai puţine urme.

— Ieri dimineaţă în acelaşi loc.

— Nu cumva se duce Bob acolo, să lucreze pe dâmb?

— Judecătorul a pus capăt lucrului. Niciun echipament nu mai are voie pe proprietatea lui fără o hotărâre judecătorească. Dar eu m-am dus acolo.

— Mi-am dat seama.

Tot ceea ce se afla în încăpere era legat de această proprietate; se afla acolo până şi un plan al casei, obţinut din registrele comitatului.

— E speriat, Brian. L-am urât până în momentul în care am realizat acest lucru. Omul e mort de frică.

— Mai ai şi alte informaţii? făcu un gest înspre cărţile despre insecte.

— Am dat o fugă până la fosta ta Alma Mater şi i-am descris chestiile alea unui anume doctor Soames.

Brian dădu din cap. Soames era biolog.

— Nu ştiam că-l interesează insectele.

— Ei bine, părea să se priceapă. Dar în ceea ce-i privea pe gândacii mei, n-auzise de aşa ceva.

— Trebuie să obţinem într-un fel sau altul mai multe informaţii.

Ea trase lung din ţigară.

— M-am ocupat de asta. Ridică mai multe coli de hârtie. Prietenul tău, locotenentul West, mi-a dat astea. Le folosesc copoii pentru a identifica tipul de cauciucuri care lasă o anumită urmă. Alese una dintre poze.

Cum ar fi acestea. Michelin, de tipul celor folosite pe Volvo 240. Iar acestea, Goodyear Aquatred – cauciucuri scoase de pe piaţă. Dimensiunile sugerează ceva cu gabarit ridicat, un Crown Vic' sau poate un Old's[19] ori un Buick mari.

— Maşini locale tipice, în afară de Volvo.

— Am aflat că sunt şaptesprezece Volvo 240 înmatriculate în Ludlum County.

— Aşa de multe, într-o regiune ca asta, credincioasă Ford-ului şi Chevy-ului[20]?

— Şaisprezece dintre ele sunt maşini din Ludlum. Populare în rândul confraţilor tăi profesori. Dar unul dintre ei locuieşte sus în Towayda. Şi ştii ceva? Nu-i nimeni acasă. Lipsesc încă de ieri. Şi-au făcut bagajele şi au plecat noaptea trecută. Tipii sunt ciudaţi de tot. Îi cheamă Evans.

— Sigur. Ritchie şi Charlene. Îi cunosc un pic. În liceu, Charlene era în grupă cu mine la dezbateri.

— S-au dus noaptea trecută la judecător. De atunci n-au mai fost văzuţi.

— Iar judecătorul spune că…

Ea scutură din cap.

— Dacă aş vrea din nou să stau de vorbă cu el, ar trebui să-mi iau o puşcă. Nu mi-ar deschide uşa şi n-ar răspunde la telefon.

— Ritualul Scoţian e la mare preţ prin partea locului. Poate ai dat peste un soi de grup masonic.

— Ştiu asta.

— Dacă e vorba de Ritual, atunci vor fi cu toţii secretoşi, mai ales cu cineva din afară.

— Tu nu eşti cineva din afară, aşa că întreabă-l tu în locul meu.

— Eu sunt catolic. Catolicii nu se alătură Ritului, cel puţin nu la Three Counties.

---

[19] Oldsmobile.

[20] Chevrolet.

— Am găsit groapa de unde ies gândacii. Judecătorul zice că-i o hrubă, dar minte. E adâncă, Brian.

Poate că într-adevăr se produsese o surpare. Ar fi fost tipic pentru judecător să treacă sub tăcere un asemenea lucru, de teamă că nu cumva comitatul să-l pună să plătească umplerea ei.

Se lăsă într-un scaun, faţă în faţa cu Ellen.

— Ai făcut o treabă grozavă. Nu pot să-nţeleg de ce nu mai eşti la Times.

— Mi se încredinţau prea multe ştiri anodine. Am vrut ceva tărie.

— Mă gândesc că te-ai lăsat un pic luată de val. Ca să-ţi spun drept.

— Doar dacă nu cumva unesc eu nişte puncte care nu au numere corespunzătoare.

— Dovezi palpabile ale gândacilor, asta ne trebuie.

— Atunci hai să luăm o plasă şi să ne întoarcem la judecător.

— O plasă zdravănă dat fiind ceea ce s-a întâmplat cu capacul de la borcanul tău.

— Mă crezi?

El dădu aprobator din cap.

— Să spunem că am acceptat povestea ta pentru că te respect. Nu eşti nici nebună, nici mincinoasă. Dar ca om de ştiinţă, tare aş dori să văd această dovadă.

Ea oftă.

— Am sperat că dacă vom schimba nişte păreri, vom mai rezolva câte ceva.

El îşi masă faţa.

— Iisuse. M-am tot gândit la lucrurile acestea. Necazul este că nu văd concluzia care să le lege. Am trecut ieri dimineaţă pe lângă vechiul meu laborator. N-am făcut decât să stau acolo şi să mă gândesc.

O văzu aprinzându-şi încă o ţigară.

— Tot nu prea ştiu ce făceai tu la Ludlum. Nu în detaliu.

— Detaliile sunt clasate. Să zicem doar că era un mod de a realiza o legătură cu trecutul, folosind un flux de particule.

— Deci n-are a face cu ce discutăm noi.

— Ăă, probabil. Dar aceste particule – dacă ar exista – ar încălca toate legile de continuitate. Matematica afirmă că ar putea de asemenea, ca să zic aşa, să facă găuri între universuri paralele. Ăsta-i un fel destul de obscur de a spune de fapt că ar putea să dea naştere unui haos total.

— La dracu', Brian. Eu vreau să ştiu ce mi s-a întâmplat.

— Şi eu.

— Mă roade, Iisuse!

— Numai nu face vreo prostie.

— Ca de exemplu?

— Să te duci la judecător noaptea.

— Este singura alternativă.

— Trebuie să fim sistematici şi atenţi. Dacă nu ne pripim, o să răzbatem. Aşa s-a desfăşurat dintotdeauna cercetarea ştiinţifică.

— Eu sunt gazetar!

— Ascultă-mă pe mine. Vom obţine rezultate mai bune. Ceasul de pe peretele din spatele ei îi spuse că trecuseră douăzeci de minute. Trebuie să mă întorc la Loi.

— Îmi pare rău că te-am deranjat.

— N-a fost niciun deranj, crede-mă. Şi cine ştie, poate suntem pe cale să dezlegăm taina erelor.

— Crezi că despre aşa ceva e vorba?

— S-ar putea.

Între ei se aşternu liniştea. Apoi el se ridică în picioare. Ellen îl conduse până la uşă.

— Ea cum se simte?

— Doctorul spune că e mai bine.

Descoperi mâna lui Ellen aşezându-se într-a sa atunci când se opriră în dreptul uşii.

— Fii cu băgare de seamă, Brian. Eu personal mi-am cumpărat o puşcă pe care n-am idee cum s-o mânuiesc. Noaptea ţin toate luminile

aprinse şi ferestrele închise.

Conduse încet spre casă, cumpănind care ar urma să fie în mod logic următorul lor pas. Părea clar că erau necesare câteva exemplare din insectele acelea. Şi trebuia să se intereseze de soţii Evans, să se asigure dacă s-au întors.

Ea avea să dea năvală peste judecător, era sigur de asta şi să se pună în mare pericol. Trebuia să fie cu băgare de seamă. Pentru a convinge lumea că aceste lucruri se petreceau cu adevărat, trebuiau prezentate o serie de mărturii adunate cu grijă.

Când ajunse acasă o cuprinse pe Loi în braţe şi o sărută lung şi cu foc. Ea îl conduse în patul lor. Se dezbrăcară fără vorbe, aşa cum fac multe dintre cuplurile căsătorite. El se întinse lângă ea, ascultând copilul, sărutându-i sânii, burta, gustându-i dulceaţa pielii. Foarte delicat, ea îi mângâie penisul, i-l sărută în felul ei gingaş. O ţinu aşa până ce Brian ajunse la paroxismul pasiunii. Valuri familiare de plăcere îl cuprinseră, iar el urmări uluit cum cea care-i oferea această senzaţie îşi mişca uşor capul, într-un ritm crescător care nu putea conduce decât către un singur lucru.

După aceea, ea îl mângâie pe păr şi îl privi în ochi. Spre marea lui întristare, se pomeni gândindu-se la problema sa.

— Eşti încruntat.

— Nu, sunt fericit. Loi, sunt atât de fericit. O îmbrăţişă şi o sărută lung, gustând un strop de sine din gura ei, iubind-o şi mai mult pentru bunăvoinţa sa. Mulţumesc, şopti el după sărut.

Pentru cină gătiră un pui la rotisor. El îl tăie, iar ea îl prăji. Îl serviră cu zeamă de lămâie. După aceea el se aşeză în fotoliul său jos, citind ultimul număr din Astronomy. Însă nu se putu concentra. Se holbă în gol, gândindu-se la urmele de cauciucuri, la oamenii dispăruţi… şi la încleştarea cu volanul din camionetă sa. Dacă Ellen avea să se ducă în apropierea acelei case după lăsarea întunericului, se expunea unui mare pericol.

Trecu o jumătate de oră. O oră. Se ridică şi formă numărul ei. Nu

răspunse nimeni.

— Iubito, mă duc până-n oraş. Să-mi iau o revistă.

— Abia ai fost în oraş.

— N-am astâmpăr. Trec doar pe la Handy şi mă întorc imediat.

Conduse prin noaptea întunecoasă şi înstelată.

La intersecţia unde Mound dădea în Main, coti spre casa judecătorului.

Mound Road era aproape pustiu. Brian nu fu foarte surprins văzând parcat la depărtare bună de şosea, la circa zece metri de casă un Plymouth Duster cunoscut, întunecat şi gol. Se dădu jos din camionetă.

Noaptea era tăcută, foarte întunecată înainte de răsăritul lunii. Trecură cinci minute, apoi zece, apoi douăzeci.

Se urcă înapoi şi o sună pe Loi. Îi spuse că avea o pană de cauciuc. Ea avea vocea puţin schimbată, dar spuse că se simţea bine.

Stătea acolo de patruzeci şi cinci de minute, când văzu licărul unei lanterne apropiindu-se pe drum. Uşurat, o văzu pe Ellen venind spre camionetă.

— L-ai spionat.

— Mda.

— Şi?

— Mă aşteptam la o grămadă de maşini. Dar cred că va trebui să revin mai târziu.

Cu orice preţ trebuia să o abată de la punerea în aplicare a acestui plan.

— Ar trebui să încercăm să prindem una din insectele alea.

— Cred că e mai practic să fotografiez maşinile şi să obţin numerele de înmatriculare.

El o luă de mână, apoi îi dădu aproape imediat drumul.

— Du-te acasă, Ellen.

— Hai să facem un compromis. Vii cu mine în noaptea asta. Dacă dăm greş, atunci vom proceda cum spui tu. Ne-am putea întâlni acasă

la tine pe la două. Revenim aici prin pădure şi vedem ce putem descoperi.

Era o greşeală gravă, o ştia. Dar n-o putea lăsa să acţioneze singură.

— Vom avea nevoie de un recipient.

— Am câteva borcane cu capace de sticlă.

După aceasta se despărţiră. El urmări Duster-ul până ce acesta coti spre locuinţa ei, apoi acceleră spre Kelly Farm.

Cinci minute mai târziu era acasă, dorindu-şi foarte mult să se poată explica fată de Loi.

— Ai reparat OK cauciucul?

O clipă, mintea îi funcţiona în gol.

— Ce? Mda, bine. Aruncă o privire ceasului. Uite, s-a făcut zece jumate. Ce-ai zice să ne băgăm în pat?

Voia să apuce să se odihnească puţin înainte de a veni ora de plecare. Mai presus de orice voia să fie sigur că, la sosirea lui Ellen, Loi va dormi buştean.

— Sigur, Brian.

Îşi puse şortul de box pe care îl folosea drept pijama pe timp de vară şi urcă în pat. Loi îl urmă la scurt timp. Statură întinşi alături, ea citind un dicţionar, iar el un Newsweek vechi, luat la întâmplare.

— Am crezut că te-ai dus să-ţi cumperi o revistă nouă.

— Era închis la Handy.

Dând încet pagină cu pagină, ea citea absorbită din dicţionar confruntându-l frecvent cu lista de cuvinte scoase din The Winter's Tale. Foarte des, îşi murmura sieşi câte o pronunţie. Timpul trecea. Se apropia miezul nopţii. El aţipi, iar când se trezi o văzu studiind în continuare.

— Ai neapărată nevoie de somn, spuse el în cele din urmă.

Dar se făcu aproape unu mai înainte ea ea să stingă lumina.

El rămase treaz, aşteptând. Atunci când în uşă se auzi o uşoară ciocănitură, inima aproape că îi sări din piept. Venise.

Fără un cuvânt, se ridică în capul oaselor în patul care scârţâi

înnebunitor. Se sculă şi o luă spre bucătărie, târşâindu-şi picioarele. Merse până acolo încât bău şi un pahar cu apă, în ideea că nu cumva Loi să-şi dea în mod vag seama de mişcările lui.

Ellen apăru la fereastra bucătăriei.

— Mi-e frică, Brian.

Şoapta ei era doar puţin mai perceptibilă decât respiraţia.

Brian îşi trase o pereche de blugi peste şort şi îşi legă un tricou în jurul umerilor. Apoi îşi băgă picioarele în vechii lui tenişi. Se duse la uşă, o întredeschise. Ezită. Balamalele părură să scârţâie încă şi mai tare decât patul. Ei bine, oricum, trebuia să rişte.

Se îndreptară spre pădure.

— Putem să mergem de-a lungul potecii ăleia de lângă kill, spuse ea. În câteva minute vom fi la casa lui.

— Ştiu.

— I-ai spus lui Loi?

Brian nu răspunse, iar ea nu repetă întrebarea. Trecând prin dreptul ruinelor vechii lui case, începu să i se facă frig. Îşi puse tricoul. Braţul lui Ellen se mişcă în jurul mijlocului său.

— Mi-e frică, spuse ea. Mi-e frică tot timpul.

— O să punem mâna pe unul din gândacii ăia ai tăi. Apoi va intra în acţiune ştiinţa.

Acum trecuseră bine de ruinele de la Kelly Farm. Aici pădurea era mai deasă, mai întunecată. Adierea vântului oftă prin copaci.

— Ştii, Brian, chiar fiind împreună cu tine, tot mi-e frică. Eşti şi tu tot atât de speriat ca mine?

— Timp de două minute am fost total neajutorat, îndreptându-mă către casa judecătorului împotriva voinţei mele. Normal că sunt speriat.

— Îmi tot aduc aminte cum miroseau.

O trecură fiorii.

— Ai un nas sensibil.

— Put ca nişte boşorogi transpiraţi.

Începură să audă Coxon Kill în faţa lor.

— Aici am scăpat de ei scufundându-mă în apă, exact aici!

Arătă cu mâna, apoi se uită înapoi la drumul pe care veniseră. Nu mi-am dat seama că locuinţa ta e atât de aproape de a mea.

— Vechile noastre drumuri ocolesc mult. Întreaga zonă e înşelătoare din cauza asta.

În acel moment apăru o licărire printre copaci.

Pe Brian îl străbătu un şoc ca de la o palmă atunci când realiză că era un şuvoi lung de lumină, asemenea unui şarpe, strălucitor. Sclipea şi se unduia printre copaci, vârful lui lunecând de colo-colo, căutând. Mâna lui Ellen apucă strâns braţul bărbatului.

— Uite-i.

Deschise poşeta şi scoase un borcan Ball. El urmărea fascinat lucrul. Privea oare efectiv ceva dintr-o altă lume?

— Este coordonat de parc-ar fi fiinţă.

— Trebuie să ne mai apropiem. Vei vedea că de fapt este un roi.

Ea deschise neîndemânatică borcanul. Păşiră înainte. Se ţineau de mână ca doi copii.

În clipa în care se mişcară, roiul ţâşni spre ei fulgerător, asemenea unei sulițe. Se opri brusc la cincisprezece metri depărtare. Brian putea să audă foşnetul mulţimii de aripi.

Părea să se opintească înspre el.

— Cred că are o rază limitată de acţiune.

— Mda.

— Dă-mi borcanul.

Ea i-l puse în mână. O auzi suspinând.

— Rămâi pe loc, Ellen.

— Pe dracu'!

Împreună pătrunseră în lumina palidă a roiului.

Fără veste, fu acoperit de acesta. Ţipă ca un cerb împuşcat, apucă picioarele care îi râcâiau faţa. Se simţi tras puternic înapoi. Căzu peste Ellen. Răsună un clinchet de sticlă. Borcanul se spărsese de pământ.

— Fugi!

Vocea ei era întretăiată.

Peste câteva clipe se aflau într-una dintre livezile lui Brian. Rulota era vizibilă în depărtare, ca o umbră neagră.

Roiul se întinse din nou şi ajunse acum la treizeci de metri dincolo de locul unde se oprise iniţial. Acum era însă mult mai subţire, ca un cablu lung, strălucitor..

Ellen suspina acum fără să se ferească, trăgându-se cu mâinile de păr; umerii îi tremurau.

— E-n regulă, spuse el, e-n regulă.

Femeia se agăţă de el. Cablul strălucitor unduia, devenind mai scurt şi mai gros.

— Uită-te, Ellen. Se trage înapoi.

Brian o strânse la piept, încercând s-o liniştească. O altă voce rosti:

— Brian?

Loi apăru dintre umbre, mişcându-se uşor şi cu atenţie – dar iute. Era foarte sprintenă.

— Loi.

Brian o împinse pe Ellen la o parte. Inima începu să-i bubuie. Ellen pronunţă cele mai nepotrivite cuvinte:

— Îmi pare rău, Loi!

Mai vinovată de atât nu putea să pară.

— Brian, vino te rog cu mine acum.

— Mă ajută la o investigaţie, spuse Ellen.

— Da? Cercetaţi actul sexual?

— Eu… el. Loi, e ceva ce ar trebui să afli.

— Aşa presupun şi eu.

— Nu e ceea ce crezi. Mă ajută să-l supraveghez pe judecător.

Loi privi spre pădure.

— Prin urmare, judecătorul e în pădure?

Brian veni lângă ea.

— Loi, nu e ceea ce pare.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi spui tu mie ce e şi ce nu. Crezi că sunt proastă?

— Chiar că e o investigaţie…

— Cât despre dumneata, Domnişoară aşa-zisă Reporteră, să te cari chiar acum de pe pământul meu. Şi să nu te apropii de soţul meu, că de nu, te voi aranja aşa cum făceam acolo de unde vin eu!

Vocea ei biciuia autoritar. Aceasta era o faţetă foarte nouă a soţiei sale. Ellen păşi înapoi, cu respiraţia întretăiată.

Brian era atât de şocat încât nu putea să scoată o vorbă. Tonul lui Loi spintecase aerul. Vorbele ei nu păreau să fie o ameninţare deşartă. Brian se simţea de parcă întreaga lume se prăbuşise asupra lui. Îşi iubea soţia din toată inima şi din tot sufletul.

— Să nu crezi cumva că…

— Vino, bărbate. Mergem.

Apoi se întoarse şi porni înapoi, spre casă. Mergea repede, alunecând prin noapte cu graţia cuiva antrenat să se strecoare neauzit.

— Vino, grăi ea.

El se grăbi s-o urmeze.

Capitolul şase

1

Pentru Loi, partea cea mai greu de îndurat erau detaliile îngrozitoare ale descoperirii ei. Brian grăbindu-se pe lângă ea spre casă, asemenea unei gheişe fără minte; modul în care domnişoara Maas îşi trecuse nervoasă degetele de-a lungul maxilarului – acestea erau lucrurile care nu se potriveau cu minciunile pe care le găsiseră de spus.

O parte a ei îşi căuta vină şi dorea să-şi ceară scuze. O altă parte voia să-i facă lui ceva cu un cuţit. Fusese o soţie vrednică, şi nu-i purta ea oare în pântece copilul?

Văzuse totul – şi abia cu două ore mai înainte făcuse dragoste cu ea.

Nu mai obosea şi el, nu era niciodată satisfăcut? De ce erau bărbaţii sclavii sculelor lor?

Îl duse în tăcere înapoi la rulotă, nedând aproape deloc atenţie tuturor protestelor lui.

— Loi, eu nu…

— Loi, nu e ceea…

Acasă la ea, un bărbat surprins în felul acesta n-ar mai fi continuat să se umilească singur cu asemenea bolboroseli.

Nu zău, la ea acasă. Unde-i zbura gândul? Pentru ea nu mai exista locul acela. Rulota, acest bărbat şi burta ei mare – acestea însemnau acasă. Fără el s-ar putea să decadă din nou. Ar decădea din nou.

Ştia bine ce-i aştepta pe copiii de pe străzile dosnice din Bangkok. Era oare la fel şi în mahalalele New York-ului?

Gândul făcu să i se încordeze venele gâtului, o făcu să calce cu furie atunci când trecură prin câmpul înţelenit care fusese cândva grădina de legume a lui Mary. Propria ei grădină, de departe mai bună, era situată ceva mai departe în josul pantei, pentru un drenaj corect.

Când ajunseră înapoi la rulotă, el rosti din nou:

— Loi, te rog, te implor, ascultă-mă.

— De ce m-ai pus într-o rulotă? De ce să nu reconstruieşti casa, doar ai bani, parşiv bătrân.

— Eu… Mary…

Ea îşi puse mâinile la urechi, nu voia să audă acest nume, nu acum.

— Toate aceste femei, ţipă ea.

Brian o trase spre el, dar Loi îl îmbrânci şi îi întoarse spatele. Nu voia nici măcar să-l privească pe doctorul Brian Kelly.

— Loi, te rog. Nu pot suporta asta.

Ea se duse la culcare. Atunci când auzi arcurile scârţâind, el intră în cameră, dar Loi îi aruncă o privire care îl făcu să iasă afară.

Dă-l încolo. Dă-i încolo pe toţi ochi-albi. Nu erau cu nimic mai buni decât diavolii care o făcuseră soldat la vârsta de opt ani. Diavolii n-ar fi pus niciodată un copil neprihănit în acele tunele. Ea însă nu era decât o fetiţă negroteică, copilul unei târfe colonialiste ochi-rotunzi şi al unui american mârşav, un jenant – caz izolat.

Loi stătu întinsă, închipuindu-şi că era o statuie, la fel de nemişcată şi de rece ca Buddha din pagoda umbroasă a împăratului Jadului. Îl simţi pe Brian Ky Kelly mişcându-se înlăuntrul ei.

Mirosi aroma ţigării pe care Brian o fuma în sufragerie, iar sufletul ei îi cuprinse trupul şi se agăţă cu cârceii lui de copil, dând impresia că nevăzutele fire ale familiei încă îi mai ţineau pe toţi laolaltă.

Nu-şi dorea această nouă apăsare în inima ei. Dar era o femeie mândră şi bună, nu meritase să fie tratată într-un mod atât de umilitor şi de lipsit de respect.

Mânia îi era atât de mare încât nu putea adormi; se sculă şi se duse la uşa de la intrare. Poate că liniştea nopţii i-ar mai calma starea de spirit.

— Loi?

Se gândi să nu-i răspundă acum. Păşi pe micuţa verandă şi scrută curtea tăcută şi nemişcată. Aleea era o umbră palidă; dincolo de ea, matahala întunecată care era hambarul. Dacă se ducea în spatele

rulotei, putea să vadă ruinele rămase din Kelly Farm, în care el îşi lăsase viaţa trecută… viaţa adevărată.

Ea era numai târfa lui, nu soţia lui.

Aleea fu pentru scurt timp luminată de un licurici. Unul mare şi drăguţ, ca cei care pluteau prin junglă, acasă.

Porni pe poteca ce înconjura rulota, oprindu-se atunci când putu să vadă rămăşiţele gospodăriei. Licuricii străluceau printre ruine conferindu-le un aer de nălucire, ca şi când spiritele morţilor ar mai fi dăinuit încă acolo. Se apropie. Unul dintre gândaci veni şi pluti prin faţa ei.

Îl goni într-o doară cu palma. Gângania mare şi iute bâzâi supărată, revenind şi ciocnindu-se de pântecele ei de parcă ar fi vrut să se bage înăuntru. Femeia îl goni din nou.

Cu fiecare bătaie a inimii ei, simţea dragostea pentru Brian. Voia să o oprească aşa cum ai închide un întrerupător, dar nu putea.

Se uită înapoi spre rulotă. Dacă într-adevăr el suferea atât de mult cum pretindea, atunci încă mai erau speranţe. Va trebui să-şi ceară scuze, desigur. Va trebui să facă multe lucruri.

Doi dintre licurici planau în jurul burţii ei. Aterizară, ea îi înlătură cu mâna.

Poate că fusese sedus. Femeia aceea avea cu siguranţă capacitatea să o facă. Şi de asemenea, nevoia. Era singură într-un mic orăşel. Puţinii bărbaţi disponibili erau fie prea tineri, fie prea bătrâni, fie prea răi, fie prea beţi.

Necăjită, luă un alt gândac sâcâitor de pe pântecele ei. Acesta bâzâi mânios şi încă doi veniră în goană către ea. Apoi observă că un roi mare se apropia pe câmpul din spatele ruinelor gospodăriei, izvorând din pădure asemenea unui râu făcut din raze de lună.

O clipă, urmări acest fenomen. Totuşi, frumuseţea lui o întristă, căci nu se putea bucura de ea cu această nouă mâhnire a ei.

Cinci sau şase gândaci începură să se lovească de pântecele ei asemenea moliilor înnebunite de lumina unui bec. Dând din mână

pentru a-i îndepărta, începu să i se pară că acum nu mai era atât de plăcut afară. Mai supărată pe el ca oricând, se întoarse în rulotă.

Din întunecimea sufrageriei, auzi un sunet ca gânguritul unei turturele.

În spatele ei, nişte gândaci începură să lovească uşa de plasă. Era neobişnuit şi neplăcut. Închise uşa de lemn din interior, ca să fie sigură că nu vor intra.

— Ce-a fost asta? grăi el prin întuneric.

— Nimic.

Se duse în dormitor şi se întinse. Corpul ei se scufundă în saltea.

Poate că îl nedreptăţise pe Brian, îl rănise în vreun fel. Poate că palma aceea… să-l fi îndepărtat oare de ea? Cum să-l îndepărteze, nici măcar nu a adus vreodată vorba de asta.

Adevărul era că bărbaţii erau făpturi slabe, lipsite de temei, mânaţi de poftele lor, după cum obişnuiau să spună acasă bătrânele.

Brian îi aparţinea şi ea nu avea de gând să permită ca scula lui să-l îndepărteze de ea. Ea era mult mai mică decât femeia americană şi avea pielea mult mai închisă la culoare. Aceasta era adevărata ei frământare. Ellen era palidă ca o floare de lotus, înaltă ca o zeiţă. Ochii lui Ellen erau atât de frumos rotunjiţi, pe când ai ei, în ciuda procentului de sânge alb, erau chiar mai oblici decât ai mamei sale.

Ochii oblici erau o adevărată nenorocire.

Sunetul ca de turturea se auzi din nou şi de data aceasta ea se ridică în capul oaselor pe pat, pentru că îl auzea în mod clar venind dinspre Brian. Era oare sunetul plânsului său?

Se sculă şi se duse încetişor în sufragerie.

— Te simţi bine?

El ridică privirea către ea, cu ochii adânciţi în orbite, cu faţa strălucind de sudoare. Bolborosi un răspuns.

— Brian, nu te aud.

Când repetă cele spuse, vorbele sunară ca amintirea tunătoare a unei furtuni, ecouri nedesluşite de cuvinte.

— Îmi pare rău. Am fost îngrozitor de neînduplecată.

Se ghemui lângă el, îi cuprinse faţa cu mâinile.

— Se întâmplă lucruri infernale, spuse el. Infernale!

— Ştiu, spuse ea.

— Loi, nu ştii nimic!

— Ştiu totul.

El o împinse cu pieptul, făcând-o să se ridice şi să se dea mai înapoi.

— Ce ştii?

— Frumuseţea ei e foarte mare.

El închise ochii, o imagine a durerii.

— Ai de gând să pleci cu ea?

Brian se ridică din fotoliul său.

— Tu eşti cel mai bun lucru pe care l-am avut vreodată!

O ţinu strâns în braţe, lipită de trupul său masiv, tremurând ca un băieţel vinovat. Privi în jos la ochii aceia bogaţi, întunecaţi, şi fu cutremurat, uimit de cât de mult o iubea. Ea se depărtă, oarecum brutal.

— Ai într-un fel dreptate să fii supărată. Dar tot vreau să-ţi cer să pricepi.

Loi se uită în podea. El întinse mâna după a ei, dar ea şi-o retrase.

— Mă fac de ruşine. De tot. Vocea ei tremură de emoţie. Pentru că, nu putea exista catastrofă mai mare decât să se facă de ruşine în privinţa căsătoriei. Te-am văzut îmbrăţişând-o. M-a durut atât de mult!

— Oh, sărmana mea fetiţă. Te implor, iartă-mă. Fă cumva să găseşti iertare în inima ta.

— Brian, îmi doresc asta, dar nu cred că se va întâmpla!

De acum, el nu mai putea alege varianta să-i spună despre insecte. Cum să-i poată cere să creadă o asemenea poveste nebunească – ar fi sunat ca o încercare absurd de stângace de a ascunde o aventură amoroasă.

— Loi, este o groaznică neînţelegere.

— Nu este nimic de neînţeles.

— Ba da. Ea nu este iubita mea.

— Atunci ce este, o concubină?

El nu răspunse. N-avea ce să răspundă.

Loi nu voia sa se certe cu el. N-ar fi folosit la nimic. Dacă încă o mai iubea, ea urma să afle destul de curând – dacă era atentă. Îl învrednici cu un surâs.

— E o noapte fierbinte, Brian. Eşti transpirat. Dacă vrei nişte limonadă, mai e în frigider.

Merseră împreună în bucătăria în care se înfiripa lumina zilei iar ea îi dădu un pahar cu limonadă şi îl urmări bând.

— Sunt o femeie potrivită pentru tine. Mai bună decât ea!

Brian pricepu ce o determinase pe această femeie să se ridice de pe treapta cea mai de jos a existenţei. Uneori fiinţe umane măreţe se întrupează în vieţi minore. Privită în ansamblu, evadarea lui Loi din trecutul ei era un lucru minor. Dar ea necesitase acelaşi gen de măreţie umană care îi face pe oamenii de vază să schimbe istoria. Ridică paharul înspre ea.

— Mulţumesc, Loi.

— Limonada mea e bună, nu-i aşa?

2

Îl privi bând; ochii lui cerşeau. Iertarea? Salvarea? Ce lucru îngrozitor îl tulburase atât de tare încât era mai important chiar şi decât infidelitatea sa? Totdeauna este mai bine să vorbeşti despre lucruri mari dimineaţa, când sângele este aprig.

— Eşti extenuat, spuse ea.

— Efectiv nu pot să dorm.

Soţul ei avea nevoie de ajutor, nu putea nega asta… şi nici faptul că

dorea să i-l poată oferi. În ciuda celor întâmplate, îl conduse spre canapea şi îi luă capul în poala ei.

— Ellen Maas nici măcar nu te cunoaşte. N-ar putea să te ajute acum.

El închise ochii, renunţând în tăcere la vârtejul de dezvinovăţiri. Nu îndrăzni s-o întrebe dacă această mică intimitate însemna că era iertat. Trebuia să-i dovedească cumva că nu-i fusese necredincios cu Ellen. Poate ar fi putut să i-o spună chiar Ellen. Împreună, i-ar fi putut explica tot ce se întâmplase. Ar fi părut atunci mai plauzibil.

Da, asta avea de făcut.

Între timp, era atât de bine aici, cu obrazul lipit de pântecele ei, înregistrând slabele mişcări interioare ale fiului său. Închise ochii.

— Loi, şopti el, te iubesc.

Ea nu răspunse.

Nu aţipise nici de două minute şi fu tulburat de coşmarul unei insecte negre, înalte, stând în picioare în întunericul din faţa lui, cu o sutană ca de călugăr. Se auzea un croncănit aspru, zgomotul făcut de o cioară înfuriată.

Vocea liniştită a lui Loi îl trezi din vis, apoi mâinile ei mângâietoare îl legănară.

— Nimeni nu mi-ar putea face aşa, iubirea mea, nimeni afară de tine.

Se cufundă într-un somn mai adânc. Când se trezi, ea era în bucătărie, pregătind micul dejun. Se ridică în capul oaselor pe canapea, o văzu stând în picioare lângă chiuvetă, lumina soarelui revărsându-se asupra ei pe fereastră.

Visase urât în continuare: era blocat în vechea lui cămăruţă de serviciu, sarcina ghidului de unde creştea mereu, trecând de limita admisă, tubul albastru vibra şi fumega, devenind portocaliu strălucitor, transformându-se într-un roi sclipitor şi urcând în camera de control…

Dar nimic din toate astea nu se întâmplase vreodată. Era doar un coşmar. Simboliza viaţa lui scăpată de sub control, creierul său bâzâind la suprasarcină, realitatea dezmembrându-se.

Regretul îi brăzdă inima. Între ei doi se schimbase totul.

Postura ei – umeri ţepeni, cap aplecat – îi spunea că incidentul afectase profund relaţia lor.

Se sculă şi se duse la baie. Se bărbieri, pregătindu-se cu gesturi mecanice pentru noua zi. În această dimineaţă cântecul ei vietnamez neobişnuit şi încântător, nu umplea casa.

Când o sărută pe ceafă, ea nici nu răspunse, nici nu se opuse.

Pe masă era întins un mic dejun apetisant: grapefruit, suc de ananas, iaurt cu căpşuni. Un mic amănunt însă confirma faptul că nimic nu fusese iertat. De obicei, el bea cafeaua îndoită cu lapte şi o prefera prăjită în stil american; ei îi plăcea cât se putea de neagră franţuzească.

În dimineaţa aceasta toată cafeaua era cum voia ea. Bău fără să se plângă. Voia să-i vorbească, dar tăcerea ei era ca un zid. Poate dacă încerca din nou, dacă deschidea discuţia…

Luă o gură de cafea şi ridică privirea spre ea.

— Loi, vreau să fiu iertat. Vreau să fie cum a fost până acum.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta mai înainte să faci ce ai făcut.

Ochii ei se întoarseră spre fereastră. O camionetă. Privi afară, punându-şi mâinile streaşină la ochi.

Brian auzi un uruit de motor, apoi o portieră trântită.

Bob West apăru brusc în prag. Brian fu încântat, apariţia lui avea darul să transforme această atmosferă zdrobitoare.

— Avem necazuri sus în Towayda, spuse Bob fără vreun preambul. Altcineva care ţipă. Dincolo de Jumper Ridge, cum cobori în Traps.

— Aia-i o zonă neprimitoare. Nu ca dâmbul.

— Brian, aş dori să vii cu mine în calitate de om de ştiinţă. Să-mi confirmi că nu e afurisitul de vânt, ca să pot ordona o cercetare ca lumea.

Dintr-o dată Brian nu mai fu încântat. Asta era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Loi se oprise din treabă şi nu îl scăpa din ochi.

— Eu sunt fizician, spuse el. Nu geolog.

— Vei fi singurul om de ştiinţă de acolo.

— Brian!

Degetele ei le atinseră pe ale lui.

— Sper să nu fie nimic, adăugă Bob, uitându-se la ea cu nervozitate. Dar vreau să fii şi tu acolo, Brian.

— Cum te-ar putea ajuta un fizician? întrebă Loi.

— Nu vrei să plece?

— Sunt îngrijorată, asta-i tot.

Aruncă o privire spre pântecele ei.

— Cum să nu fii, Loi. Ultimul lucru pe care l-aş dori ar fi să-l iau atunci când e nevoie de el. Dar ăsta nu e un mers la pescuit. Se uită la Brian. Aş fi ras dâmbul dacă nu era tâmpitul ăla de Danny. De data asta vreau să acţionez cu mai mult decât un simplu excavator. Am nevoie de avizul tău.

O asemenea cerere de la un vechi prieten nu putea fi refuzată.

— Va trebui să plec, Loi.

La început nu spuse nimic. Când vorbi, glasul ei era ca de catifea.

— Mă vei părăsi.

Tonul îi era coborât şi trist.

— O spui de parcă ar fi definitiv, Loi! spuse Bob.

O înghionti uşor, glumeţ în ceafă.

— Sună-mă de pe drum, îi spuse ea lui Brian.

— Bine, iubito.

— Du-te. Ea zâmbi larg, afişând o expresie de fericire pe care mai mult ca sigur că nu o resimţea. E OK, zău.

Lăsă silueta micuţă a soţiei sale în prag şi urcă în Blazer-ul cu însemne oficiale al lui Bob. În timp ce rulau înspre drum, se uită înapoi pentru a-şi lua la revedere. Loi ridică automat mâna, un gest care sugera un lung rămas-bun.

— Părea prost dispusă, comentă Bob în timp ce ieşeau de pe alee şi coteau pe Kelly Farm Road.

— E îngrijorată în legătură cu copilul.

— N-are nicio vină. Sam Gidumal ce spune?

— E optimist.

— Ea arată de parcă e pe punctul să explodeze.

— Asta aşa e.

Se gândi în sinea lui: „Cum îţi aşterni, Brian Kelly aşa dormi”.

Merseră până la Ludlum şi acolo o luară pe Northway. Deşi pe drumul vechi până la Towayda erau optzeci de kilometri, noua autostradă, cu curbele ei mai puţin bruşte şi cu pantele moderate, era mai directă. Localitatea se găsea la nouăzeci şi cinci de kilometri de mers pe Northway, şi încă cincisprezece, adânc în munţi. O vreme merseră în tăcere. Brian se gândea în continuare la Loi.

— Ţi s-a părut doar prost dispusă, sau chiar supărată?

— V-aţi certat?

— Nu. Dar a avut toane.

— De la sarcină. Nancy e de nerecunoscut încă de la începutul lunii a şaptea. Şi asta fără grija vreunor complicaţii.

Împărtăşise multe cu Bob, dar nu vedea câtuşi de puţin cum ar fi putut să-i împărtăşească şi asta.

— Sper să nu fie şi altceva.

— Te-ai însurat cu o femeie foarte deosebită. Tu ştii ce simt eu pentru ea.

— Mda. O femeie frumoasă cu tot felul de haruri incredibile.

— Ia te uită, spuse Bob, întrerupând şirul gândurilor lui Brian.

Poliţistul se zgâia în oglinda retrovizoare.

— Oh, frumos, răspunse Brian cu admiraţie.

Din spate se apropia un Dodge Viper nou-nouţ. Era roşu-aprins, iar la volan se găsea o corcitură între Nick Nolte şi Cary Grant. Lângă el stătea zeiţa Venus. Pe Brian, în mod normal maşinile îl plictiseau, dar aceasta era remarcabilă.

— E o vedenie sau e o vedenie? întrebă Bob.

Îi plăceau maşinile bune. Avea un Austin-Healey pe care îl tot aranja de ani de zile, dar nu se compara cu asta. Noul adversar al Corvette-ului scos de Chrysler era cea mai meseriaşă maşină ieşită pe

porţile Detroit-ului în ultimii treizeci de ani.

— Cu cât merg?

Bob acceleră pentru a nu fi depăşit şi se instală în faţa lor.

— O sută douăzeci. Nu, nu, încetinesc. Au observat uniforma.

Cum Viper-ul rămânea în urmă, Bob încetini şi mai mult. În curând fură unii în dreptul celorlalţi. Maşina era numai unghiuri nervoase şi curbe seducătoare. Pentru poliţist, zgomotul motorului era ca un act sexual fabulos. Se zgâi la interiorul îmbrăcat în piele, uitându-se fără ocol la bustul perfect a femeii.

— Oh, mamă, pantaloni scurţi, foarte scurţi.

În vreme ce privea, fata îşi întoarse chipul tineresc spre el şi îi zâmbi. Apoi îi făcu semn să coboare geamul. Bob se conformă. Ea îi strigă ceva, dar el nu putu s-o audă din cauza motorului care pulsa.

— Mai spune o dată, ţipă el către aceasta.

— …posturile… fu tot ceea ce prinse.

Dar era de ajuns. Ştia ce voiau cei doi. Brian se uită la el. Înţelesese, de asemenea.

— O să-i spui?

Dacă Bob afla amplasarea următoarelor echipaje radar de pe autostradă şi le spunea celor din Viper, atunci el şi Brian aveau o şansă să vadă de ce era acesta în stare.

— La naiba, hai să aflăm.

Luă radiotelefonul. Dispecerul îi indică localizarea următoarei capcane radar, un echipaj de o persoană, situat în dreptul bornei care arăta mila unu-şase-zero. Încă rulau paralel cu Viper-ul.

— Sunt la unu-şase-zero!

Şoferul salută. Avea treizeci şi unu de mile de drum liber înaintea sa.

— O să fie distractiv, spuse Bob.

— E legal?

Bob râse.

— Sigur că nu.

În acel moment observă braţele şoferului. Erau dezarticulate ca nişte

şerpi şi lungi, monstruos de lungi, curbate de-a lungul habitaclului şi îndoite în jos ca o buclă până la intrândul de la pedale. Iar palmele – degete lungi, musculoase, care se terminau în gheare negre.

— La dracu'! Poţi să-l vezi pe tip?

— Mda.

— Uită-te la braţele lui!

Brian se strădui, dar nu reuşi să vadă atât de adânc în interiorul maşinii. Blazer-ul zvâcni către axul drumului, dar Viper-ul acceleră.

În timp ce vehiculul făcea acest lucru, poliţistul mai apucă să vadă o ultimă dată chipul fetei. Faţa ei drăguţă părea acum în întregime schimbată. Nu era nimic altceva decât plastic ordinar, plastic vopsit iar în spatele ochilor negri erau nişte lucruri care străluceau şi se vânzoleau, de parcă masca ar fi ascuns o masă clocotitoare de gândaci.

— Oh, pizda mă-sii, Brian, ia uite!

Deşi pornise de la aproape o sută zece kilometri pe oră, Viper-ul se îndepărta cu rapiditate.

— Să te tot uiţi la aşa ceva, Bob.

Bob abia dacă mai auzi cuvintele. Sângele îi pulsa în tâmple inima îi zvâcnea în piept. Bărbatul acela avea mâini ca de… de…nu ştia de ce. Iar fata… o dorise, îi dăduse limbi în gând. Stomacul i se răzvrăti; încă vreo câteva secunde şi avea să vomite. Tăie benzile făcând ca un Lexus înţesat cu doamne bătrâne cu părul permanent să behăie mânios din claxon.

— Iisuse Hristoase, Bob!

Acesta nu putea să scoată niciun cuvânt; abia apucă să tragă pe dreapta. Fără să-i pese de traficul ce se scurgea pe lângă el, poliţistul se împletici afară din maşină. Stomacul i se întoarse pe dos mai înainte ca el să poată ieşi de pe carosabil. O secundă mai târziu, un UPS din cele cu treizeci şi şase de roţi trecu cu o răbufnire pe lângă el, şuierând din sirene. Bob apucă portiera Blazer-ului, în vreme ce se bălăbănea în rigola amenajată la marginea drumului, înecându-se şi tuşind.

Apoi îşi pierdu din nou controlul, toate măruntaiele sale părând să

se încâlcească unele printre altele, ca şi cum un pumn i s-ar fi tot deschis şi închis în maţe.

Brian se strecură afară din maşină şi îl sprijini ridicându-l din poziţia cocârjată în care se găsea.

— Care-i necazul, amice?

Bob îşi aţintise privirea în lungul drumului. Viper-ul se afla la aproape un kilometru depărtare, mergând ca vântul.

— Ai văzut?

— Ce?

— Erau…

Dar ce-ar fi putut spune? Nu putea să spună nimănui ceea ce văzuse, nici măcar lui Brian. Dacă un singur cuvânt dintre acestea ar fi ajuns la urechea departamentului, ar fi fost pus să se prezinte la psihiatru.

Se sprijini de capota camionetei. Era un ofiţer al poliţiei statale în uniformă, nu-şi putea dezvălui slăbiciunea aşa în văzul lumii. Oamenii ar fi presupus că a băut. Trecu o altă maşină, trâmbiţând din claxon. Se urcă înapoi în cabină.

— Prea multă mâncare proastă la micul dejun, spuse el în timp ce Brian i se alătură pe celălalt scaun.

— Ai mâncat ouă clocite?

— Totdeauna mănânc. Ajută la inimă.

— Poate că ai salmonella. În ziua de azi se poate lua de la ouăle nefierte ca lumea.

În depărtare, Bob putu să mai ghicească Viper-ul ca un punct la orizont. Apoi dispăru. Bărbatul îşi revenise destul ca să vrea să afle ce naiba se petrecea în acea maşină. Luă microfonul şi acţiona cu degetul mare butonul lateral de emisie.

— Aici echipajul doi-doi-opt, în drum către un obiectiv. Tocmai am avut pe aici un Dodge Viper roşu, care ne-a depăşit cam cu un *warp*. O frige spre nord; ăsta-i cuvântul: o frige.

Urmă un declic şi câteva pârâituri.

— Te-am recepţionat şi îţi suntem recunoscători, se auzi o voce

necunoscută.

La modul cum erau rotiţi militarii la ora actuală, Bob nu fu surprins că nu recunoştea vocea din maşina cu radarul.

— N-ar trebui să-l torni pe tip.

Brian continua să ignore complet ceea ce văzuse Bob.

— Du-te de-aici. Ăla are mai mult de două foi jumate. Asta se încadrează la abuz de privilegiu.

Brian izbucni în râs.

— Voi ăştia sunteţi toţi la fel. Trădători până în măduva oaselor.

Încet, pe măsură ce conducea, stomacul lui Bob se potolea. Începu să-şi spună că poate o ceaşcă de ceai ar rezolva problema pe de-a-ntregul.

— Sigur te simţi bine, amice? întrebă Brian.

— Ai servit vreodată lucy[21]?

— De vreo două ori. L-am văzut pe Puff, Dragonul Magic într-o cabină de telefon, din câte îmi amintesc.

— Ţi-a revenit vreodată în minte scena?

— Nu.

— Ei bine, cred ca mie tocmai mi s-a întâmplat aşa ceva. În Viper-ul ăla… la naiba, mi s-a părut ca văd… Reuşi să chicotească un pic. Afurisita de găină!

— Ce găină?

— Aia de-a făcut oul de la care mi s-a făcut rău.

Râseră amândoi.

— Căutând Dunkin' Donuts[22], adăugă Bob.

— Nu-mi vine să cred, pur şi simplu nu te mai astâmperi.

— O minciunea şi o ceaşcă de ceai m-ar aranja la fix.

În Vietnam împrăştiase acid până i se îmbiba şi îi ieşea prin pori. Nu avusese încotro; în calitate de ofiţer, comandând o unitate *Long Range*

---

[21] haLUCYnogenes.

[22] Gogoşi prăjite.

Infiltration and Intelligence[23], munca lui era moartea, îşi ducea echipa de oameni special antrenaţi adânc în junglă, pentru patrulări care durau o săptămână, două săptămâni, trei.

Charlie[24] ascundeau orezul în gropi, dar el şi oamenii lui nu ştiau de ele. Charlie aveau spitale de campanie subterane, locuri de genul celui în care lucrase biata Loi.

Aveau chiar şi bucătării de campanie acolo jos. Bob supravieţuise mâncând şobolani de apă şi sugând mătasea-broaştei din mocirle.

Era de mirare faptul că la vremea respectivă nu o luase razna din cauza acidului. Nivelul său de stres fusese atât de mare încât acidul acţionase ca un fel de tranchilizant.

Făcuse ca realitatea să apară în culori mai puţin sumbre, ca celulita de pe coapsele târfelor din Saigon să arate ceva mai netedă. Atunci când lucra cu acid şi soarele îi venea pe faţă, simţea prezenţa subtilă şi profund alinătoare a cine ştie cărei forţe superioare, a cine ştie cărei zeităţi.

Poate că simpla prezenţă a lui Brian fusese aceea care declasase străfulgerarea acelor scene în mintea sa.

Cel mai bun prieten al lui luând de soţie o VC[25] – ce putea fi mai şocant ca asta? Ea lucrase în tunelele Chu Chi.

După stagiul de la spionaj, Bob îşi petrecuse patru luni dând iama în tunele, ceea ce însemnase astuparea şi detonarea lor în interior, apoi umplerea lor cu napalm. Pentru a acoperi zgomotele oribile de dedesubt, trebuia să urle până ce gâturile le ajungeau carne vie.

La început crezuse că avea să o urască pe Loi, apoi că va fi incapabil să dea ochii cu ea.

O parte a lui era încă în război, avea să fie mereu. Dar după aceea, cele două perechi se aşezaseră la o partidă de bridge, iar inima lui resimţise adânci sentimente de respect şi prietenie pentru Loi. Din

---

[23] Infiltrare în profunzime şi spionaj.

[24] Poreclă dată vietnamezilor.

[25] Viet Cong.

cauză că îi prilejuise aceste sentimente, războiul ajunsese în mod curios să pară oarecum binecuvântat.

Căuta la orizont obişnuitul panou cu Dunkin' Donuts.

Ceaiul cu o minciunea erau pentru el o mâncare cu adevărat delicioasă.

La următoarea bridă nu era nimic, ceea ce însemna că trebuia să mai străbată douăzeci de kilometri înainte de a-şi potoli foamea.

Abia dacă scoaseră câte un cuvânt cât timp parcurseră acei kilometri. Brian nu îmbia niciodată pe cineva la vorbă, nu era stilul său, şi asta de când murise Mary. Înainte de aceasta, ar fi sporovăit despre fizică până ţi-ar fi împuiat urechile. Prietenia lor nu mai era chiar exact ceea ce fusese. Brian scăpase de război amânându-şi armata datorită faptului că era student, iar Bob nu putea să treacă peste asta.

Apoi îi pizmuise pe toţi profesorii închipuiţi ce se tot învârtiseră pe la Kelly Farm şi se adăugase restului Oscolei care dezaproba modul în care Brian lăsase minunatele livezi ale familiei Kelly de izbelişte. Dar, nu-i aşa? În cele din urmă acesta se întorsese la ele.

Minutele treceau încet. O fi oprit echipajul radarului Viper-ul? Cu siguranţă că îl oprise, chiar dacă aceştia nu călcaseră pe bec. Doar aşa, ca să-i reamintească tipului că deşertul Sahara nu era prin părţile astea.

Într-un târziu brida îşi făcu apariţia, şi erau acolo de toate – un Roy Rogers, un McDonald's, un birt local denumit Franklin Inn şi – lăudat fie Domnul – un Dunkin' Donuts.

Bob comandă ceai cu lapte şi două minciunele, la naiba, o să facă mai târziu ceva mişcare, ca să le dea jos. Brian servi, ca de obicei, cafea cu lapte.

Imediat după borna unu-şase-zero reperară echipajul radar.

— Bine ascunşi, comentă Brian. Ticăloşi vicleni.

Bob încetini.

— Cum nu se poate mai bine ca să te trezeşti cu ei după tine, civil murdar.

— Aşa gândiţi voi ăştia, o ştiu.

Minciunelele îi jucau lui Bob în stomac asemenea unor bile grele de bowling. Poate că străfulgerarea se suprapusese peste o răceală la stomac. Bafta lui.

Bob trase la vreo cinci metri de echipajul radar.

Coborâră şi se apropiară de maşină.

— Aţi pus mâna pe Viper-ul ăla? întrebă Bob.

Bărbatul de la aparat ridică ochii spre el.

— Nici n-a trecut pe aici.

— N-a trecut?

— Nu. Trebuie că a ieşit pe brida de la Corey Lake.

Bob îşi ascunse valul de emoţie pe care i-l cauză acest lucru. Dorise să audă că tipii din maşină purtau măşti sau aşa ceva. Asta ar fi rezolvat problema. Dar aşa n-avea decât să se frământe în continuare. Merseră mai departe. Din când în când îi arunca lui Brian câte o privire, apoi îşi vedea de ceaiul lui. În niciun caz nu-şi putea permite să înnebunească, avea nişte copii de crescut.

Fu bucuros să ajungă la Towayda şi să-şi ia gândul de la LSD şi de la lucruri nefireşti, fie chiar şi pentru a se întreba dacă se comisese sau nu acolo o crimă oribilă.

O luară pe strada principală din Towayda.

— Ce linişte pe aici în dimineaţa asta, comentă Brian.

— Al dracului de linişte. În faţa băcăniei nu era nici măcar o maşină. Nu-i nici ţipenie de om.

— Ei bine, tu eşti copoi. La ce te duce gândul?

— La pescuit? La vânătoare? La o migrare în masă către Atlantic City? N-am nicio idee.

Depăşiră oraşul şi se îndreptară către culmile încruntate de pe Mount Jumper. Lui Bob nu-i prea plăcuse niciodată Mount Jumper în sine; era prea aspru şi prea sălbatic.

Căzuseră câte unii şi o păţiseră al naibii de urât. Numele îi fusese conferit atunci când un întreg trib de indieni Algonquin preferase să se

arunce de pe stânci şi să-şi găsească moartea, decât să accepte captivitatea.

Culmile se înşiruiau de la nord la sud asemenea unui zid, în timp ce Blazer-ul îşi continua drumul. Verdele închis al pădurii de pini făcea loc la fiecare câţiva kilometri unei stânci.

Ajunşi în vârful masivului Jumper, priveliştea care li se deschise dedesubt era tot ce putea fi mai frumos: pajişti verzi, lungi întinderi de pădure, dealuri unduitoare. Însă chiar lângă drum se ridica un versant abrupt. Agăţată de acesta asemenea unui păianjen atrăgător se afla o fată în pantaloni scurţi roşu-aprins. Timp de mai multe secunde, cei doi se uitară la această apariţie. Fata atârna în echipamentul ei de ascensiune, mâncând un sandviş.

Brian sesiză că Bob amuţise. Pe măsură ce pătrundeau tot mai adânc în munţi, drumul se îngusta, devenind accidentat şi plin de hârtoape. În cele din urmă pavajul se termină, iar Bob opri o clipă pentru a cupla tracţiunea dublă.

Drumul era acum doar o potecă mărginită de pinii întunecaţi, în faţa lor, ceva mai sus, putea zări printre pini luminile roşii, intermitente, ale şirurilor de girofaruri de pe capotele maşinilor.

Capitolul şapte

1

Bob aprinse şi el farurile maşinii şi acceleră.

Trei minute mai târziu opriră în micul spaţiu de parcare de lângă Traps. Două maşini militare stăteau parcate, cu portierele deschise. Lângă ele era o ambulanță pe care scria TOWAYDA RESCUE. În afară de ticăitul şirurilor de girofaruri, liniştea era totală.

O luară de-a lungul potecii către Traps, mergând cât puteau de repede pe cărarea abruptă. În jurul lor, pădurea îşi ducea existenţa în concordanţă cu propria-i raţiune sistematică de a fi.

Era întunecoasă, neagră şi tăcută. Un om crescut în inima pădurii poate s-ar fi bucurat de ceea ce aceasta i-ar fi putut oferi, însă numai un orăşean ar fi putut-o admira.

Cărarea coti, coborând tot mai adânc într-o crevasă asaltată de pădure. Într-un asemenea loc se ascunseseră şi disperaţii Algonquini, găsindu-şi până la urmă moartea acolo.

Copacii groşi făcură loc unor stânci uriaşe ce se iveau din pământ pe ambele laturi ale potecii şi care le dădeau celor doi senzaţia că intraseră în cine ştie ce templu vast, terminat numai pe jumătate.

Însă nu unul atrăgător: muchiile tăioase, ascuţite, unghiurile colţuroase, piatra cenuşie, toate făceau din el un loc crud.

Apoi crevasa se lărgi şi, dintr-o dată, ceea ce fusese doar mare deveni grandios. Blocuri enorme, asemenea monoliţilor preistorici, se ridicau la fiecare zece-cincisprezece metri. Deveni clar de ce locul era numit Traps: prin acel labirint era posibil să te pierzi, pentru multă vreme… iar dacă o luai aiurea peste creste, poate chiar pentru totdeauna.

Se mişcară cu atenţie printre coloanele de piatră. Până acolo pătrundea doar o lumină estompată şi mirosea puternic a mucegai.

Mai era şi un alt miros, iar Bob îl recunoscu imediat: sânge omenesc, foarte mult sânge. Îl mirosise în Vietnam. Îl mirosise la locurile accidentelor grave.

— Alo, rosti Bob.

Acum că se aflau între stânci, era imposibil să spui încotro trebuia s-o iei. Pământul era moale datorită stratului de ace de pin putrezite, care înăbuşea zgomotul paşilor şi revenea elastic acolo de unde luai piciorul, făcând ca orice urmă să dispară în câteva minute.

Un militar se ivi de după una din pietrele uriaşe. Avea sânge pe mâini, cămaşa îi era lipită de piele, pe faţă îi şiroia sudoarea.

— Am scos-o pe jumătate, glăsui acesta cu vocea gâtuită.

Brian şi Bob schimbară între ei priviri. Faptul că aici fusese găsit cineva însemna, printre altele, că şi în dâmb fusese cineva.

Îl urmară pe militar tot mai adânc în mijlocul coloanelor de piatră. Acum liniştea era absolută. Nici chiar vântul nu pătrundea în acest loc.

Apoi o văzură. Brian scoase un sunet încet, tremurat.

Lui Bob pur şi simplu i se tăie răsuflarea.

Brian nu văzuse niciodată pe cineva atât de rănit. Era acoperită de la cap până la brâu cu lovituri, tăieturi şi zgârieturi. Arăta mai rău decât nouăzeci la sută dintre pacienţii cu băşici supurânde din saloanele de arşi. Era încă pe jumătate îngropată în pământ.

— Ce s-a întâmplat cu braţele ei? întrebă Bob.

Erau albastru-închis şi subţiate, cu pielea întinsă. Păreau flexibile şi dezarticulate, de parcă oasele s-ar fi preschimbat în ţesut moale. Îi reveniră în minte braţele bărbatului din Viper. Dar nu, aceasta era imposibil, îşi spuse în sinea lui. Ceea ce remarcase în Viper era pur şi simplu o strălucire.

Atunci îi văzu ochii. Îşi duse mâna la bărbie şi rămase cu răsuflarea tăiată. Reuşi să-şi înăbuşe la timp un strigăt.

Acei ochi erau deosebit de lucizi, plimbându-se cu repeziciune de la un chip la altul. Irisurile erau invizibile, pupilele negre şi imense. Albul ochilor avea o culoare cenuşie. Aproape că nu arătau a… ochi. A

ochi obişnuiţi.

— Mă puteţi auzi? întrebă Bob.

— Nu poate să vă răspundă, spuse unul dintre militari.

— Ce-a păţit?

Brian ar fi vrut să o aline, să o mângâie în vreun fel.

— O fi vreo vătămare datorată apăsării, răspunse unul din oamenii echipei de salvare. Încă nu ştim exact.

Buzele ei se mişcară şi ea scoase un horcăit slab. Vocea îi sună de parcă cineva ar fi dat foc unor frunze în interiorul ei. Se uită la Brian de parcă ar fi murit; şi totuşi, era nu numai în viaţă, era în continuare conştientă.

Bob, care era acum cel mai mare în grad dintre cei prezenţi, puse un genunchi în pământ.

— Doamnă?

Veni un soi de răspuns, ceva dezarticulat.

— Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, doamnă?

Tăcere.

Bustul îi fu scuturat de fiori, chipul i se îmblânzi, pleoapele clipiră, iar dinţii apărură printre buzele întredeschise. Înfăţişarea ei nu lăsa niciun dubiu. În mod oribil şi inexplicabil, orice va fi fost ceea ce îşi amintea, aceasta îi prilejuia o mare plăcere.

— Vrem să vă ajutăm, doamnă, repetă Bob. Ce anume vi s-a întâmplat?

— Purpurie…

— Poftim? Ce purpurie?

Buzele tremurară, ochii i se dădură peste cap.

— Doamnă?

Nu mai veni niciun răspuns.

— Unde era, într-o cavitate?

— Era prinsă în scârba asta de noroi ca într-un cocon!

Ochii se mişcară din nou. Medicul şef încercă acum să intre în discuţie.

— Duduie, mă puteţi auzi? Ochii nu-l priviră, vocea nici măcar nu îngână ceva. E dusă, spuse acesta. Privi în jur. Trebuie s-o scoatem de-aici.

O extraseră din pământ cu un pocnet sec, de parcă ar fi fost un dop uriaş, bine înfipt. Groapa era căptuşită cu un strat gelatinos de sânge coagulat. Atunci când medicii încercară să o aşeze pe brancardă, femeia începu să scuipe şi să se răsucească în loc. Era ceva hidos la privit, ca şi când ar fi urmărit mişcându-se un cadavru. Pielea necrozată emana un asemenea miros de carne putrezită, încât Bob găsi că era aproape imposibil să crezi că ai de-a face cu cineva aflat în viaţă. Dar afurisiţii de ochi continuau să lucreze, să se mişte ca înnebuniţi, iar scuipatul îi era colorat în roz de la sânge. Până la urmă medicii reuşiră să o aşeze pe targă, să o lege cu chingi şi să o învelească. O ridicară şi se îndepărtară, însoţiţi de militari.

Congestionat şi transpirat, medicul şef rămase în urmă.

— Ce le spun celor de la ER[26]? Cum au fost produse vătămările membrelor?

Tinerii militari tulburaţi îl ignorară. Însă Bob trebuia să-şi facă datoria, aşa că intră în acţiune. Întinse mâna şi îl apucă pe unul dintre ei de umăr.

— Răspunde la întrebare.

Băiatul se întoarse către el, cu chipul albit de furie.

— De unde pizda mă-sii să ştiu? Ţipa ca din gură de şarpe, iar noi am săpat în direcţia din care veneau ţipetele. Am dat de păr; i-am degajat faţa; două ore mai târziu am scos ce se vede. Până acum zece minute era absolut inconştientă. În decursul primei ore am crezut că e-n comă.

Chipul medicului se încordă. Şi el ar fi vrut să o ajute, însă nu putea să facă tot ce-i stătea în putere decât dacă afla mai multe.

— Picioarele şi braţele… nu-i un caz tipic de traumatism.

Militarul privi încruntat în ochii derutaţi ai doctorului.

---

[26] Emergency Receiving – camera de gardă.

— Era în blestematul ăsta de pământ, înfiptă ca o afurisită de stâncă! Uite ce este, eu nu pricep ce dracu' poate fi asta. Singur ai spus – vătămare prin apăsare. Trece aşa pe afurisita aia de fişă a dumitale!

Medicul aruncă o privire de-a lungul potecii realizând că cei ce o duceau pe femeie erau cu mult înainte. O luă şi el din loc, grăbit.

Bob şi Brian se grăbiră şi ei, ajungându-i în curând din urmă pe ceilalţi.

— Ştiu, parcă-i un făcut zilele astea, spuse Bob, să se întâmple tot felul de lucruri ale dracului de bizare.

Urcuşul susţinut al potecii abrupte era extenuant.

— Prea mult bridge, spuse Bob, şi prea puţin exerciţiu cu mingea medicinală.

Brian era prea secătuit ca să răspundă. Povârnişul stâncos din faţa lor era atât de înalt încât parcă trebuiseră sa coboare tot muntele până să ajungă în Traps. Dar nu erau mai mult de treizeci de metri. În cele din urmă cărarea deveni lină şi pădurea se deschise.

Ajunseseră la locul de parcare. Singurul vehicul rămas era al lor. Ultimele ecouri ale maşinii de salvare şi ale sirenelor militarilor puteau fi auzite pierzându-se înspre Towayda. Urmau să ducă victima la spitalul din Saranac.

— Hai să-i urmăm, spuse Bob.

Erau amândoi bucuroşi să se urce înapoi în camionetă. O clipă Bob ezită. Aşteptă să i se mai domolească inima. Trecură prin Towayda şi ieşiră din nou în Northway.

Saranac era la şaizeci şi cinci de kilometri mai la nord, în direcţie opusă faţă de Oscola. Brian ar fi dorit să aibă timp s-o sune pe Loi, dar era evident că nici nu se punea problema.

— Aproape mă convinsesem că Danny avusese dreptate, spuse el.

— Dumnezeu ştie ce o fi simţit nenorocita aia de femeie dinăuntru când ne-a auzit plecând.

Pentru Brian era ceva prea oribil ca să caute să-şi dea seama, aşa că nu răspunse. Gândul său se întoarse la Loi şi îşi dori din nou să fi

existat vreun mijloc de a lua legătura cu ea. Nu ca să se explice sau ca să-şi mai ceară iertare. Pur şi simplu se temea că mândria ei ar fi putut s-o determine să-şi facă bagajele şi să plece. N-ar fi putut îndura asta.

Cei şaizeci şi cinci de kilometri trecură, cu toate acestea, repede. Bob făcuse uz de sirena lui, conducând cu viteză.

Într-un moment când instalaţia electrică se întrerupsese şi sirena se oprise, poliţistul trăsese o înjurătură, însă aceasta începuse să funcţioneze din nou şi el redevenise tăcut.

Curând intrară în Saranac. Spitalul era aproape de centrul oraşului. Locul de parcare era plin, iar Brian putu sa vadă maşina de salvare staţionată încă la peronul pentru urgenţe.

Se dovedi că femeia, înregistrată acum drept o Jane Doe[27], fusese adusă DOA[28].

— Aş putea vorbi cu medicul de gardă? o întrebă Bob pe infirmiera de serviciu.

— A murit ca urmare a masivelor vătămări interne, spuse tânărul doctor apărând de după o perdea trasă ca un paravan în jurul patului. Practic, fiecare os din corpul ei era zdrobit. A fost victima unei torturi.

— Cred şi eu! A fost îngropată de vie.

— Nu e numai asta. Braţele şi picioarele au fost literalmente pulverizate. Oasele erau lichefiate. Ca să fiu cinstit, n-am mai văzut niciodată aşa ceva. Nici pe departe. Au s-o ducă în New York City pentru autopsie. Sunt acolo nişte medici legişti care au văzut de toate la viaţa lor.

— Asta o să fie ceva nou chiar şi pentru ei, spuse Bob.

Brian se simţi uşurat atunci când dădură să plece, îndreptându-se spre uşile de sticlă ce dădeau din Emergency Receiving[29] în sala de aşteptare.

— Hei, domnule ofiţer.

---

[27] Persoană necunoscută.

[28] Death on arrival – decedată în drum spre spital.

[29] Sala de urgențe.

Bob se opri.

— Da?

— Vreţi s-o vedeţi?

Chipul doctorului era grav. Brian nu dorea acest lucru.

— Am văzut-o deja, spuse el. Am fost acolo când o salvau.

Dar Bob se întoarse.

— V-am întrebat pentru că e moartă cu siguranţă. Encefalograful nu indică niciun semn de viaţă. Însă ochiul stâng încă se mai mişcă.

Merseră s-o vadă. Femeia fusese dusă în mica morgă a spitalului, care era compusă din trei mese de aluminiu şi patru frigidere. Era singurul cadavru şi fusese întinsă pe masa din mijloc. Era goală, cu excepţia unui şervet pătrat verde, care îi acoperea faţa. Stătea cu mâinile pe lângă corp. Ca şi picioarele, acestea îi erau negre şi nefiresc de subţiri. Burta părea enormă.

Medicul legist, care îşi făcea însemnările în bloc-notes, îşi ridică privirea când intrară. Era o femeie la vreo douăzeci şi ceva de ani iar Brian fu surprins să o recunoască.

Urmase anul III de fizică, fiind studentă în anul pregătitor pentru medicină. O elevă remarcabilă, din câte îşi amintea el.

— Oh, Doamne Dumnezeule, de unde pustiului aţi apărut doctore Kelly?

El se luptă să-şi amintească numele ei, dar acesta nu-i veni în memorie. Zâmbi şters.

— Sunt cu el. Arătă cu capul înspre Bob. Ne interesează cazul.

Fata nu-şi pierdu vremea cu amabilităţi, dată fiind situaţia respectivă.

— Femeie albă neidentificată, în vârstă de circa treizeci şi trei de ani. Moarte datorată traumatismelor cauzate de vătămări şi de şoc. Există o serie de factori ciudaţi. În primul rând, starea braţelor ei. Doctoriţa ridică unul din acele două apendice negre şi blegite. Aceasta se datorează lichefierii oaselor. Este ca şi când ar fi fost efectiv scoase şi strivite într-un amestec de măduvă, de sânge şi de aşchii osoase, iar

apoi turnate înapoi. Evident, nu aşa s-a întâmplat pentru că nu există rănile corespunzătoare. Nu avem nicio idee ce s-a întâmplat cu aceste oase.

— De ce îi sunt atât de negre braţele?

— Ar putea fi o combinaţie de vânătăi şi cianoză. Ca să fiu cinstită, nici de asta nu suntem siguri. Este unul din motivele pentru care îi facem formele, s-o trimitem la Bellevue Hospital din New York. Un alt motiv este ochiul.

Rostind acestea, doctoriţa trase şervetul care acoperea faţa. În moarte, chipul femeii încremenise într-o imobilitate hidoasă. Hidoasă, pentru că expresia de pe faţa ei era una de extremă plăcere, lascivă şi frivolă.

Probabil că Brian scosese un geamăt, căci Bob îşi puse mâna pe umărul lui.

Fără a scoate o vorbă, legistul ridică pleoapa ochiului stâng. Impresia de viaţă fu uluitoare. Ochiul se mişca, părea să se oprească asupra obiectelor, a oamenilor.

Aproape că-i puteau simţi curiozitatea – stranie, răuvoitoare.

— Acoperă-l, spuse Bob iute.

Doctoriţa lăsă şervetul să cadă înapoi pe chipul victimei.

— Cum se poate întâmpla aşa ceva? întrebă Brian.

— În mod evident, muşchii primesc stimuli electrici. Am testat tensiunea, este sub normal. Dar de unde vine energia? Acesta este un mister.

— Deduc că n-aţi văzut niciodată aşa ceva.

— Oh, absolut nu. Deloc. Nici starea oaselor, nici ochiul. Hotărât lucru, acesta este cel mai ciudat cadavru pe care l-am văzut sau de care să fi auzit vreodată.

Drumul înapoi la Towayda dură o oră, timp în care cei doi urmăriră cârâitul mesajelor transmise de poliţia statală într-un adevărat du-te-vino, pe măsură ce la Traps era adus materialul necesar începerii

săpăturilor şi găsirii răspunsului la întrebarea de unde apăruse femeia.

Vreme îndelungată nu parveni nimic de la locul cu pricina. Era aproape ora cinci când, în cele din urmă, Bob se intercală în trafic şi luă legătura cu cazarma din Saranac.

— Aici locotenentul West. Aş putea afla cum mai stau lucrurile cu săpatul? Recepţie.

— A fost recuperat tot solul care fusese în jurul ei.

— Ce au găsit?

— Nimic. Numai noroi.

Bob basculă comutatorul.

— Ei nu, că asta le întrece pe toate! îi aruncă o privire lui Brian. Ajunşi în acest punct, avem de luat o decizie, amice, spuse Bob. Ori oprim la Wally's pentru un burger, ori o luăm direct spre Oscola. Alege-ţi care otravă o doreşti.

— Aş dori să mergem la un telefon, dacă nu te deranjează.

Aceasta îl făcu pe Bob să se hotărască asupra lui Wally's. Ieşi din Northway şi se îndreptă spre Towayda.

— Ce te roade, Brian?

— Ce mă roade? Pesemne că ai nervi de oţel! Tocmai am văzut o crimă incredibil de odioasă şi tu opreşti pentru un burger.

— Tot trebuie să mâncăm odată şi odată.

— Am lăsat-o pe amărâta aia de femeie să moară în dâmb!

— Uite ce e, Brian, e cazul să lămurim lucrurile. După cum se auzea, probabil că era într-o stare şi mai proastă decât aceasta.

Bob trase în parcarea de la Wally. Era un bistro faimos în regiune, principalul motiv pentru a veni în Towayda.

Burgerii erau totdeauna desăvârşiţi, iar puiul la ceaun, în serile în care de prăjit se îngrijea Wally, ar fi putut să facă şi pe un om matur să se piardă cu firea.

Brian o sună pe Loi de la telefonul din hol, dar nu răspunse nimeni.

— S-o fi dus până la băcănie, spuse el.

Îşi domină îngrijorarea. Wally era un local confortabil, deschis tot

timpul şi adesea aglomerat, la ore cum ar fi trei sau patru dimineaţa, cu vânători şi pescari.

Era, de asemenea, şi original, fiind făcut din două vagoane vechi de cale ferată. Pe pereţi, deasupra ferestrelor, erau poze ale preşedinţilor republicani din acest secol, iar în spatele tejghelei o pancartă pe care scria MARINE AND PROUD OF IT[30]. Wally era Domnul Legiunea Americană al celor din Towayda. Faptul că Bob era veteran şi deţinător al Medaliei de Onoare făcea ca el să fie întotdeauna bine venit. Banii nu intrau în discuţie, iar dacă nu erau mese libere, atunci Wally se grăbea să-i facă vânt vreunui orăşean.

În mod neaşteptat, localul era tăcut ca un cimitir. De obicei, vara la ora cinci, Wally era înţesat. În seara asta erau exact doi clienţi, un bărbat şi o femeie, aşezaţi împreună într-un separeu.

Bob privi în jur.

— Devine misterios. Vreau să spun, chiar că nu-i nimeni în Towayda.

— Sunt norocoşi, spuse Brian, dacă stai să te gândeşti.

Se întrebă ce-o fi cu familia Evans.

— Mda, aşa e.

Amy, care servea aici de când lumea, le luă comanda. După exact cinci minute, Wally îşi făcu apariţia din bucătărie cu cele două coşuleţe pentru burgeri. Era un tip mare, solid, dar cu temperamentul unui setter irlandez.

— Dai faliment, amice? îl întrebă Bob.

— Dacă nu se strânge mai curând ceva lume aici, o să dau. Aşa-i de-o săptămână.

Bob îi spuse ce se întâmplase, iar Wally fu tot atât de întristat şi de dezgustat ca Brian.

— Îţi spun ceva, Robert. Prinde-l tu pe nemernicul ăsta şi dă-mi-l mie pe mână. Numa' ai grijă ca mai-nainte să renunţi la chili[31] o vreme.

---

[30] Puşcaş marin si mândru de asta.

[31] Mâncare extrem de condimentată făcută dintr-un ardei extrem de iute.

Lasă-i pe tipii spilcuiţi s-o mănânce.

După-masă Brian o sună din nou pe Loi. Telefonul sună o dată, de două ori, iar şi iar. ÎI lăsă să sune de cinci ori, apoi de şapte, apoi de zece. Într-un târziu închise.

— Ar fi trebuit să răspundă.

Era trecut de şapte când o luară pe Northway.

— *Tempus fugit*, spuse Bob.

— E greu de crezut că a durat o zi întreaga.

— Teama comprimă timpul. Sesizezi asta când te ocupi de destule accidente.

— Ţi-e teamă?

— Îhî.

Bob urmări apropiindu-se din sens opus un trailer din cele cu optsprezece roţi, care avea un singur far aprins. Ticălosul! Cine ştie ce mai era în neregulă pe mastodontul acela? Blazer-ul rula constant spre sud; la apus, orizontul trecu treptat de la auriu la portocaliu, la roşu şi, în cele din urmă, la purpuriu-închis. Luceafărul stătea atârnat pe cerul perfect.

La sud de Corey Lake drumul se goli şi se îngustă, iar seara era întreruptă doar de farurile automobilelor ce treceau ocazional. O oboseală adâncă începu să se filtreze prin corpul lui Bob. Radioul pârâia când şi când din cauza paraziţilor.

Se apropia de zece atunci când prin dreapta lor trecu panoul pe care scria Cuyamora County. Noaptea era senină, stelele atârnau cu miile pe deasupra pinilor ce se îngrămădeau la marginea drumului.

Simţind că Blazer-ul tremura uşor, Bob clipi şi îşi puse ambele mâini pe volan. Îşi plimbă privirea pe indicatoarele de bord. Acul alternatorului oscila puţin, aşa cum făcuse şi mai devreme. Vehiculul nu era întreţinut în mod corespunzător. Reduceri de buget, fără îndoială. Apoi farurile începură să pâlpâie odată cu oscilaţiile acului indicator. Motorul avea în mod evident necazuri. Bob începu să se gândească să ceară ajutor prin radio.

Atunci când fâsâitul slab care se auzea în difuzoare muri, acţionă comutatorul. Prea târziu.

— Fir-ar al dracului, rosti el.

Exclamaţia îl făcu pe Brian să revină de pe unde va fi fost dus cu gândul.

— Ce-i?

— Avem o problemă. S-a defectat alternatorul. Radiotelefonul e mort.

Motorul tuşi şi muri şi el, iar Bob începu să lupte cu volanul care acum era greu de manevrat, căutând să tragă vehiculul pe dreapta. Între timp, instalaţia electrică a maşinii căzu complet. Urmări indicatoarele şi farurile murind. Oprirea vehiculului găsi maşina în întuneric şi cu motorul încremenit.

— Ar fi mai bine s-o luăm pe jos, spuse Brian.

— Un militar de carieră nu merge niciodată pe jos. Vom aprinde semnalizările şi vom aştepta maşina diviziei.

Brian nu voia să mai fie nicio secundă în plus departe de Loi. De ce nu răspunsese la telefon? Ştia cât se poate de bine cine o sună.

— Când va trece pe aici?

— Păi, oricum, înainte de a se schimba tura la miezul nopţii.

Trei ore de aşteptat.

— Iisuse, asta-mi mai lipsea!

Bob răsuci cheia în contact. Nu se auzi nici măcar un declic al releului.

— Pas.

— Bob?

— Ordonaţi!

Când se întoarse spre el, văzu că Brian se holba ţintă prin parbriz. Umbrele îi transformau profilul într-o masă de brazde şi de linii încordate. Atunci când urmări privirea lui Brian, Bob fu şocat. Ceea ce văzu îl făcu să-şi piardă respiraţia. Era ca şi când o enormă cortină neagră ar fi căzut pe deasupra autostrăzii la circa treizeci de metri în

faţa lor.

— Ce naiba mai e şi asta?

— Habar n-am.

Bob văzu că întunecimea avea atât profunzime cât şi formă, asemenea unei deschideri. O impresie de mişcare îl făcu să se încordeze pentru a vedea mai clar.

— Acolo e ceva!

— Ştiu!

Era acelaşi gen de viermuială oribilă pe care Bob o văzuse în spatele măştilor făpturilor neliniştitoare care călătoreau cu Viper-ul. Dar acum era uriaşă, colcăind în jurul părţii de jos din interiorul găurii. Îi aruncă o privire lui Brian. Era incredibil, dar în mod sigur acesta vedea şi el acelaşi lucru.

— Încuie portiera, Brian! Ridică geamul!

Vânzoleala deveni pâlpâitoare şi, brusc, o masă de puncte puternic strălucitoare apăru în întuneric. O clipă acestea se învolburară ca într-un fel de vârtej, atât de strălucitor încât luminau pereţii deschiderii, care sclipeau de parcă ar fi fost uzi. Erau extraordinar de zbârciţi, iar materialul din care erau făcuţi unduia ritmic.

Apoi, punctele strălucitoare se adunară într-o minge strânsă, atât de luminoasă încât era greu de observat direct. Ca o scăpărare de fulger, se aruncară asupra maşinii.

Bob fu atât de surprins încât lăsă să-i scape un ţipăt. Brian nu scotea o vorbă.

Împresurară geamurile laterale, se scurseră asemenea unui lichid dens în jos pe lunetă. În câteva clipe astupară totul, iar interiorul Blazer-ului fu invadat de lumina lor.

Brian putu chiar să-i audă foşnind pe sticlă. Gura îi era uscată, mâinile îi tremurau, dar omul de ştiinţă din el observa cu atenţie. Categoric, erau un gen de insecte, cu şase picioare de un roşu-portocaliu şi cu abdomene groase, segmentate.

— Trebuie să prindem un specimen.

Dădu să crape un pic geamul. O mână ca de oţel îl prinse de încheietură.

— Eşti nebun?

Apoi lumina se stinse. Dintr-o dată, acele mici lucruri strălucitoare şi scârboase dispăruseră – iar cei doi bărbaţi rămăseseră în beznă.

Bob nu putea să vadă tabloul de bord, aflat la treizeci de centimetri în faţa ochilor. Sudoarea i se scurgea pe chip, îl gâdila la subraţ.

Brian întrezări o ocazie ce nu trebuia scăpată. Se luptă să-şi controleze tremurul mâinilor, îşi impuse să deschidă portiera.

— Te-ai ţicnit, omule?

Inima lui Brian galopa în piept, gâtlejul îi era atât de uscat, încât abia dacă mai putea vorbi.

— Trebuie să prindem un specimen, reuşi el să spună.

— Nu trebuie să prindem nimic, trebuie să ne rugăm.

— Uite ce e, şi eu sunt speriat, dar voi ieşi afară şi voi face tot ce voi putea, pentru că este important. Nici n-ai idee cât este de important.

Deoarece ştia că teama l-ar fi oprit dacă n-ar fi acţionat imediat, păşi iute în întuneric.

Bob nu fusese niciodată atât de speriat încât să nu se poată mişca şi nu era nici acum chiar într-atât de speriat, dar era oricum mai şocat decât Brian. Întredeschise geamul.

— Nu face asta, Brian.

— Trebuie să punem mâna pe un specimen.

— Trebuie să rămânem în viaţă.

— Chestiile astea… au atacat-o pe Ellen Maas acum două nopţi. Trebuie să aflăm mai multe. Fără un specimen, nu ajungem nicăieri.

Bob puse mâna pe mânerul portierei, îl pipăi, ezită. Dumnezeule, nu voia să iasă din maşină. Dar nu-l putea lăsa baltă pe Brian. Trase de mâner, deschizând portiera în aerul răcoros al nopţii.

— A ce miroase?

— Nu ştiu.

Lui Bob îi mirosea a bodegă supraaglomerată cu beţivi, într-o noapte

caniculară.

Unul lângă altul, cei doi bărbaţi se apropiară de zona întunecată.

— Brian, ce dracu' se petrece?

— E un cuib. Sau poate un soi de capcană.

— Ţine-te la distanţă, omule.

În adâncuri se vedea o slabă strălucire purpurie. Şi un sunet gros, persistent, imposibil de identificat, un amestec de bâzâit şi de fâşâit, punctat de pârâiturile unor descărcări electrostatice.

— Sună a costiţă prăjită, spuse Bob.

Lumina purpurie crescu, iar Brian se dădu înapoi. Nu dorea să mai aibă vreodată parte de aşa ceva.

Fără veste, un şuvoi de insecte năvăli înainte. Într-o clipă îl năpădiră pe Bob peste tot. Acesta nici nu apucă să ţipe. Apoi nu mai putu s-o facă deoarece, dacă ar fi deschis gura, i-ar fi intrat în ea.

— Prinde unul, strigă Brian, prinde unul şi omoară-l!

Insectele, mirosind asemenea muncitorilor transpiraţi de la ferme, îi astupară lui Bob nările. Acesta începu să ţopăie, apucându-le şi încercând să le ia de pe el. Picioarele lor ca de sârmă trăgeau de pleoapele şi de buzele lui.

Bărbatul se lupta din răsputeri, dar gângăniile erau puternice şi nu se lăsau. Îi desfăcură buzele şi îi năvăliră pe gât, tăindu-i posibilitatea de a ţipa. Apoi îi urcară mişunând pe crăcii pantalonilor, şi îi invadară părţile intime, îndesându-i-se în anus. Oroarea acestui lucru îl îngheţă.

Apoi îşi simţi picioarele părăsind solul. Îşi dădu seama că se mişca, şi încă repede. Era atât de surprinzător şi de bizar, încât emoţiile îi pieriră. Urmărea un film – Bob West ajungând într-o gaură, Bob West pătrunzând tot mai adânc şi mai adânc şi dintr-o dată chestiile acelea dispărând, toată lumina stingându-se.

Se afla într-o cameră umedă, călduroasă. Podeaua era densă, ca de burete. Pulsaţii puternice, ritmice, zvâcneau peste tot în jurul lui iar pereţii se apropiau apăsându-l din toate părţile. Se chirci într-un colţ dar mişcarea de înghiţire, de storcire, deveni mai puternică şi mai

apropiată, până când în final fu înconjurat de o masă de ceva ce părea să fie ţesut muscular, viu, umed.

Urmă un plescăit şi carnea care îl presa din toate părţile pâlpâi cu o lumină purpurie. Putu să vadă nişte vene şi o anumită structură spaţială asemenea oaselor, undeva departe în masa învolburată şi gelatinoasă. Licărul se produse din nou iar simţurile îi fură năucite de o izbucnire de plăcere pură şi totală. Senzaţia era dincolo de orice cunoscuse vreodată. Făcea ca până şi cele mai bune momente posibile de descărcare sexuală, delirantă, cu respiraţia tăiată, să pară lipsite de conţinut.

Resimţi acest lucru din nou şi din nou, iar în străfundul conştiinţei o voce îi spuse: este o armă.

Însă vocea fu acoperită, iar el fu copleşit de val după val de extaz cutremurător, înălţător, arzător.

2

Brian se luptă să-şi facă loc prin masa de creaturi, apucându-le cu mâinile. Corpurile lor elastice păreau de cauciuc, iar picioarele puternice erau ca nişte arcuri. Chiar şi aşa, tot ar fi reuşit să zdrobească vreuna dintre ele, dacă n-ar fi fost atât de rapide. Cum prindea vreuna în pumn, aceasta i se strecura printre degete înainte ca el să apuce să strângă cu putere. Chelicerele lor curbate păreau aproape artificiale, într-atât de îngrijit le erau lustruite şi ascuţite marginile.

Brian era înglodat în ele, le simţea putoarea de piele transpirată, pe când se târau pe corpul lui. Se forţă să nu-şi piardă capul.

— Foloseşte-ţi pistolul, Bob! Apasă pe afurisitul ăla de trăgaci! Poate reuşim să adunăm câteva fragmente.

Creaturile îl ridicară pe Brian, luaseră efectiv pe sus o fiinţă omenească!

— Bob, m-au prins! Se zbătu cu sălbăticie. Bob, unde eşti? nu te văd!

Pentru o clipă zări partea laterală a Blazer-ului. Apoi acesta dispăru ca o pâclă în spatele său.

Brian îşi scotea insectele din gât trăgându-le afară cu mâna. Realiză că era purtat către gaură. Cum nu era nici derutat, nici surprins de apariţia lor, reacţia sa fu foarte diferită de cea a lui Bob.

În loc să se înţepenească, aşa cum făcuse Bob, el se luptă cu îndârjire. Făcându-şi loc, năpustindu-se în ele, bătându-se cu furie animalică, şi le smulse de pe faţă, trase guri zdravene de aer proaspăt, zbuciumându-se, făcând salturi – jumătate aici şi jumătate înapoi, ca în incendiul de atunci, el se luptă pentru familia sa, pentru Loi, pentru copilul său.

Simţi ceva tare în mână – bara de deasupra portierei. Se agăţă de ea, apropiindu-se tot mai mult de maşină. Apoi fu în interiorul vehiculului. Închise portiera trântind-o cu putere şi prinzând cel puţin o sută de insecte înăuntru.

Acestea îşi schimbară instantaneu tactica. În loc să rămână agresive, se aliniară cu precizie militărească pe rama de sus a geamului. Se întoarseră toate spre el, cu ochii lor roşii lucind. Era ca şi cum te-ai fi aflat faţă în faţă cu cele mai mari şi mai urâte viespi din lume.

Voia dovezi, desigur. Dar erau prea multe. Îşi ambalau aripile. Aveau de gând să atace. Brian crăpă un pic geamul, sperând că o parte din ele vor fugi şi că se va putea mulţumi cu celelalte. Cu o eficienţă şi o viteză fulgerătoare, acestea se repeziră afară, până la ultima.

— Nu! Oh, rahat!

O clipă mai târziu, era din nou noapte. Brian aşteptă, trăgându-şi răsuflarea.

— Bob, şopti el.

Nu veni niciun răspuns. Reuşi să-l cheme din nou, ceva mai tare. Tot nimic. Realiză că putea să vadă drumul, care se întindea în faţa lui şi arăta perfect normal. Nicio gaură, nici urmă de aşa ceva.

— Bob, cred că suntem OK.

Urmă un indiciu mai clar; târâitul unui greiere. Curând auzi şuierul unei maşini care se apropia. Sfredeli cu privirea întunericul din faţa lui. Străluciră nişte faruri, după care Brian zări formele roşii şi lucioase ale unui Dodge Viper. În lumina farurilor i se păru că îl vede pe Bob alergând. Maşina trecu ca glonţul, cu motorul urlând. Prinse doar o frântură de imagine a ocupanţilor, care stăteau ţepeni ca nişte păpuşi.

Ticăloşii, se întorseseră! Fuseseră amendaţi şi se întorseseră să se răzbune!

Sări jos din Blazer, luând-o prin pădure în direcţia în care apucase Bob şi strigându-l din toate puterile. Îi răspunse doar liniştea. Întunericul îl învălui.

În jurul lui, pădurea foşnea şi fâşâia. Amintirea ochilor roşii ai acelor insecte încă mai dăinuia în mintea lui; deschizătura uriaşă şi umedă îi era adânc întipărită în conştiinţă.

Se întoarse la camionetă, rămase lângă ea cu portiera deschisă şi de acolo îl strigă pe Bob iar şi iar. Ecoul vocii sună spart. Strigă până când răguşi într-atât încât nu mai putu s-o facă. Totul rămase tăcut.

Brian deschise uşa din spate a Blazer-ului şi luă lanterna cea mare a lui Bob.

— Unde dracu' eşti? rosti el dogit.

Brian dădu ocol maşinii, în timp ce vântul ofta printre frunze. Pe pământul moale nu se vedeau urme, niciun indiciu cât de mic că acolo ar fi fost vreodată cineva în afară de el. De asemenea, drumul nu păstra pe el niciun semn, în ciuda faptului că numai cu câteva minute mai înainte, acolo fusese o mare deschizătură.

Se pomeni dorindu-şi efectiv ca Bob să fi fost lovit de Viper. Tot era mai bine decât celălalt lucru, imposibil.

— Bob!

Plimbă lumina de-a lungul marginii drumului, înapoi în iarbă, apoi traversă în fugă autostrada şi cercetă cealaltă parte.

— Bob!

Singur în noapte, Brian se rezemă de camionetă. Chibzui: să stea aici,

sau s-o ia pe jos? Nu încăpea vorbă: trebuia să stea acolo, cu geamurile închise şi cu portierele încuiate.

Jos în vale văzu lumini de faruri. Când maşina care venea fu poate la trei sute de metri depărtare, Brian ieşi în drum şi începu să facă semne cu braţele. Vehiculul, un Buick îmbătrânit, se opri.

— Ce e, domnule ofiţer?

Din cauza însemnelor camionetei, şoferul presupunea că Brian era un militar. Acesta nu catadicsi să-l corecteze.

— Camioneta asta e-n pană. Aţi putea opri în Ludlum şi să sunaţi cazarma poliţiei statale din partea mea?

— Păi, aş fi încântat s-o fac.

— Să vină imediat aici. Spuneţi-le că e vorba de maşina locotenentului West şi că acesta a fost doborât.

— Doborât?

Omul privi în jur.

— Cred că a fost lovit de un vehicul. Nu-l pot găsi.

— Iisuse, voi face tot ce-mi stă în putinţă!

Şoferul acceleră şi se îndepărtă. Când zgomotul motorului se pierdu în depărtare, Brian fu sigur că auzea din nou Viper-ul torcând undeva în întuneric, în afara razei vizuale. Se urcă în Blazer şi se încuie.

Trecură zece minute. Cincisprezece. Ce dracu' avea să le spună? ÎI văzuse oare cu adevărat pe Bob alergând în lumina Viper-ului sau… cum ar fi putut oare să deschidă discuţia despre celălalt lucru? Or să creadă că de data asta Brian Kelly a luat-o complet razna.

Deodată, Blazer-ul fu inundat de lumini pâlpâitoare. O patrulă se apropia cu viteză. În sfârşit!

În timp ce ieşea din maşină, Brian realiza că un vehicul întunecat depăşise patrula. Viper-ul vui la zece centimetri de trupul său, un ac înroşit, neclar din cauza vitezei excesive. Fu izbit de portiera Blazer-ului. În timp ce maşina dispărea în întuneric, simţi un suflu fierbinte.

Raportarea unui ofiţer doborât însemna că vehiculul militar trebuia

să oprească, şi nu să se lanseze într-o urmărire.

— Iisuse Hristoase, spuse unul din ofiţeri în timp ce şosea tropăind, tipul ăla avea mai mult de una şi trei sferturi.

Brian înghiţi în sec; îşi sili gâtul să articuleze cuvinte.

— E o maşină sport, un Dodge Viper. Ne-a urmărit pentru că Bob l-a dat azi-dimineaţă pe mâna radarului. Mă tem ca nu cumva să-l fi lovit. Nu-l pot găsi.

— Unde l-aţi văzut ultima oară? întrebă unul dintre militari.

Brian remarcă faptul că amândoi scoseseră pistoalele.

— Acolo, răspunse Brian, arătând nesigur cu degetul către marginea drumului.

Poliţiştii luminară cu lanternele în jur.

— De ce v-aţi oprit?

— Probleme cu instalaţia electrică.

— Deci s-a dat jos? Şi pe urmă?

Nu putea să mintă, dar nu ştia cum să le spună adevărul.

— Păi, am văzut nişte lumini.

— Lumini de la maşini?

— Nu sunt prea sigur ce am văzut. Observam ceva ce cred că e o specie nouă de insecte.

— Insecte? V-aţi oprit să vă uitaţi la un gândac?

— Erau o mulţime. Foarte neobişnuiţi. Ne-am dat jos din camionetă, iar după aceea totul s-a petrecut foarte rapid.

Rămaseră la varianta conform căreia Bob fusese şters de maşina aflată în plină viteză, se dezorientase şi se rătăcise îndepărtându-se de locul respectiv. Militarii întreprinseră o cercetare, dar nu putură găsi niciun semn care să indice prezenţa lui. Fu chemat un elicopter, iar acesta petrecu o jumătate de oră luminând de sus cu reflectoarele, de asemenea fără niciun rezultat.

După încă o oră, grupul de salvatori, nemaiştiind ce să creadă, hotărî să renunţe pe moment şi să continue cercetarea o dată cu primii zori.

Comandantul lui Bob se duse cu maşina acasă la poliţist pentru a

îndeplini ingrata îndatorire de a o informa pe soţia lui Bob şi pe cei doi copii că acesta era dat dispărut.

S-ar fi dus Brian, dar cum să-i explice lui Nancy lucrurile? Soţul ei dispăruse. Nu putea să apară în faţa ei cu o poveste atât de nebunească precum cea pe care voia s-o spună.

Dorea să-şi compare însemnările cu cele ale lui Ellen, dar nu îndrăznea s-o caute. Le ceru aşadar militarilor să-l ducă acasă.

Călători în tăcere, în compartimentul din spate al uneia dintre patrule, folosit pe post de cuşcă. Răsuci iar şi iar în minte evenimentele zilei, în vreme ce pădurea întunecată defila prin dreptul geamului.

Simţea aceeaşi dezorientare care ar fi urmat dacă ar fi zărit o farfurie zburătoare sau Monstrul din Loch Ness.

O nouă specie de insecte? La dracu', era un nou gen, un cu totul alt tip de viaţă. Se temea foarte mult că specia asta mânca oameni. Dar nu pe Bob. Te rog, nu pe el.

Nu, îl văzuse în luminile Viper-ului, cu siguranţa îl văzuse. Probabil că bietul de el îşi pierduse cunoştinţa, de-aia nu răspunsese.

Trebuia să se gândească atent la aceste lucruri, să le teoretizeze, să le înţeleagă.

Femeia ascunsă sub pământ asemenea pupelor – de fapt se potrivea. Stătea în firea insectelor să depoziteze prada capturată în vederea unei folosiri ulterioare. Comportament tipic insectelor care trăiesc în colonii.

Oh, Bob, unde eşti, prietene? Când fusese în spital, incapabil să scoată o şoaptă măcar, Bob venise în fiecare seară şi stătuse acolo, ţinându-l de mână şi vorbindu-i despre baseball.

Îi trebuia o grămadă de ajutor dacă avea de gând să-şi salveze prietenul. Avea nevoie de entomologie, dar şi de biologie, fizică – poate chiar şi de afurisita de Air Force[32].

Simţi o clipă de uşurare atunci când intrară pe Kelly Farm Road.

Dar apoi se îngrijoră. Doamne, ce se făcea dacă rulota ar fi fost

[32] Forţele Aeriene.

întunecată, dacă ar fi lipsit camioneta?

Văzu un licăr în pădure, apoi încă unul. Rulota era luminată, Loi era încă acolo.

Dar nu ieşi pe verandă atunci când maşina opri. Militarii îşi luară un rămas-bun plin de amărăciune şi se pierdură în noapte.

Când maşina lor dispăru, noaptea învălui mica locuinţă, casa mobilă cu cele câteva lumini estompate ale ei, ruinele din spatele acesteia. Becul galben de deasupra uşii de la bucătărie era înconjurat de un nor de molii, iar la marginea cercului luminos, nişte lilieci săgetară aerul chiţăind. O mare bufniţă albă de hambar zbură în zona de penumbră. O clipă mai târziu, o auzi departe în întuneric.

În mod normal, ascultând liliecii şi bufnița şi mirosind parfumul bogat al merilor în floare şi al mătăsii de porumb, Brian ar fi resimţit o senzaţie de pace. Dar nu acum.

Intră.

În prima clipă îl străbătu gândul îngrozitor că ea plecase, lăsând luminile aprinse; se uită efectiv după un bileţel. Dar ea era în dormitor, aparent adormită.

Cât putu de tăcut, se dezbrăcă şi se pregăti de culcare.

S-ar fi putut tot atât de bine ca ea să fie de fapt trează. În orice caz, nu se mişca prin somn.

În mod obişnuit l-ar fi aşteptat o cină zdravănă, iar lângă ea un Bud rece sau un pahar cu vin.

Se băgă în pat lângă ea. Respiraţia ei era regulată, uşoară.

— Dormi?

Niciun răspuns.

Afară bufniţa murmură şi tuşi. Ultimele ore fuseseră ca un coşmar, un soi de tumoare în mijlocul memoriei. Când închise ochii, văzu insectele, auzi zgomotul scoaterii trupului distrus al femeii din pământ.

Îşi aminti în mod vag că se cunoşteau specii de insecte care îşi îngropau prada în pământ, injectând-o cu un drog ce paraliza dar nu

ucidea, aşa încât aceasta să fie proaspătă atunci când ieşeau larvele.

Femeia din Traps fusese ucisă în felul acesta – deşi neajutorată, era încă destul de conştientă pentru a suferi şi ţipa.

Oare era ceea ce i se întâmpla lui Bob în clipa asta? Se afla oare la un metru sub pământ, undeva în pădure, ţipând ca din gură de şarpe?

Mâna îi alunecă pe sub cearşaf, o căută pe a lui Loi. Ea îl lăsă s-o ia de mână, dar nu reacţionă în niciun fel.

Mâncau oameni, insectele astea. Trebuia să prindă un specimen, lucrul acesta era acum absolut esenţial.

Adormi, iar prin somn văzu ochi roşii, îl auzi pe Bob zbierând din nou şi din nou, din străfundurile pământului.

Visă că se aflau cu toţii într-o cavernă mică şi înăbuşitoare, el, Bob, Ellen, draga de Loi şi toţi ceilalţi oameni din Oscola, din Towayda, din Ludlum şi din toate împrejurimile; se producea un cutremur şi drumul către suprafaţă era blocat. Erau prinşi aici pe veci şi ceva se apropia, urca din străfunduri, venea iute.

Şi chiar aşa era.

Capitolul opt

1

Loi fu trezită de uruitul unui elicopter, un zgomot care o aducea instantaneu la luciditate maximă. Cândva, ar fi ţipat, temându-se de dâra leneşă a vreunui trasor, de şuieratul vreunui cartuş cu fosfor care să sfârtece stomacul cuiva. Dar de când era cu Brian, încetase a-şi mai permite luxul coşmarurilor. Ale lui erau de ajuns pentru amândoi.

— Brian, întrebă ea cu precauţie, ai chemat tu pe cineva să stropească pomii?

— Nici gând, nu în perioada aceasta a anului.

Zgomotul îl trezise şi pe el, aducându-i brusc în minte amintirea dureroasă a tuturor celor întâmplate. Se făcuse exact atâta lumină cât să se poată reîncepe căutarea aeriană.

La dracu' cu consecinţele, era vremea să-i spună totul lui Loi. Nu ştia cum, dar avea datoria să încerce.

— Camioneta lui Bob a rămas în pană şi s-a petrecut ceva bizar. A dispărut.

— Ce înseamnă asta?

— Ne dădusem jos din camionetă şi cercetam un incident neobişnuit. Pe lângă noi a trecut în viteză o maşină. Următorul lucru de care am fost conştient a fost faptul că el dispăruse. Încă nu l-au găsit. Brian făcu un semn spre fereastră. Elicopterele sunt în legătură cu asta.

— A fost lovit?

— Nu l-am putut găsi, Loi! L-am tot strigat dar nu a răspuns!

Ochii ei se măriră şi ea îşi duse palmele la obraji într-un vechi şi desuet gest înspăimântat.

— Nancy şi copiii!

— Militarii se ocupă de ei.

— Au nevoie de prieteni! I-ai lăsat toată noaptea fără prieteni!

Se duse la telefon şi formă numărul familiei West. Suna ocupat. Formă din nou, după care trânti receptorul în furcă.

— Mergem.

Se îmbrăcară la repezeală. Femeia nu vru să-l lase pe Brian nici măcar să se bărbierească. Păşi afară înspre camionetă în timp ce el încă se mai pieptăna. Brian nici nu se gândi să se împotrivească. Loi avea cât se poate de multă dreptate. Ar fi trebuit să fie cu Nancy şi cu puştii încă de la început, asta era evident. Şocul celor petrecute îl paralizase, îi scurtcircuitase mintea. Ei bine, ar face bine să şi-o pună din nou în funcţiune. Nişte oameni aveau nevoie de el.

O luară pe Kelly Farm Road şi cotiră pe Mound. Le luă zece minute să ajungă pe Queen's Road, la micul cătun de patru case unde locuia Bob. În acest timp el hotărî că trebuia să încerce să-i povestească şi despre insecte.

— Loi, mai e ceva.

O văzu cu coada ochiului cum dădea din cap. El continuă.

— Au fost o serie de incidente pe care le-aş caracteriza ca neobişnuite şi în care au fost implicaţi mai mulţi oameni. Cred că au legătură între ele, dar nu ştiu în ce fel.

— Brian, ce tot îndrugi?

— Aparent sunt insecte. Nu ştiu cum să mă exprim. Ceva ce iese din pământ şi străluceşte asemenea unei mase de jerat…

— Ai văzut un demon.

Dacă nu rostea cuvintele potrivite, aceasta conversaţie avea să se împotmolească de tot în următoarele aproximativ trei secunde. Nu credea câtuşi de puţin că animismul sud-est asiatic trebuia să joace vreun rol aici.

— Este vorba despre altceva. Totul a început cu ţipetele de pe dâmb. În noaptea aceea, Ellen Maas a avut şi ea o experienţă foarte ciudată.

— Ce-are ea de-a face?

— S-a dus pe dâmb şi acolo a văzut un lucru. Ceva ce sfidează orice descriere, zău. O apariţie spectaculară, asemenea unui şarpe arzând, făcut din nişte insecte scabroase.

— Deci asta e, un demon v-a adus împreună. Ar fi trebuit să-mi închipui. Trebuie să oprim imediat acest lucru.

— Mă rog. Chestia e că Bob şi cu mine ne-am confruntat pe drum cu ceva similar. Izbitor de similar. Ne-au ameninţat acelaşi soi de insecte strălucitoare. Ar putea fi posibil ca el să… ăă, să i se fi întâmplat ceva înfiorător.

Ea oftă.

— Dacă l-au luat demonii, atunci s-a dus, e terminat. Nu există ajutor pentru el. Acum e mai urgent să ne ocupăm de Nancy. Jalea ei va dăinui multă vreme.

— Loi, acest fenomen este cu totul necunoscut. Foarte derutant.

— Ei te derutează, ca să nu lupţi atât de mult. Dar se vor întoarce. Îşi pipăi marginea ochiului. De ce Bob? Ellen cel puţin a păcătuit, a încercat să fure soţul cuiva. Cu tine e OK, ai mărturisit şi ţi-ai ispăşit mârşăviile. Dar Bob… este foarte ciudat. Poate că au greşit. Poate că până la urmă ni-l vor da înapoi.

E pierdută printre demonii ei, se gândi Brian abătut.

— Acesta este un fenomen fizic.

— Trebuie să încercăm s-o salvăm, Brian. E demnă de ură, dar nimeni nu merită o asemenea soartă. Mergem mai întâi la Ellen Maas.

Brian fu atât de uimit încât aproape că opri motorul.

— Loi, de ce?

— Ca s-o prevenim! Trebuie să părăsească Oscola imediat. Trebuie să-şi recunoască păcatul şi să-şi izbăvească sufletul, Altfel……Loi făcu un gest ca de retezare.

Deci asta era. Avea de gând s-o sperie pe Ellen cu basme despre demoni, înlăturând categoric în felul acesta ameninţarea închipuitei sale rivale. Nu voia să-i fie milă de soţia sa, dar era o stratagemă înduioşătoare.

— Nu există demoni, există numai natura.

— Demonii sunt parte a naturii. Coteşte, te rog.

Era din nou acea inflexiune în vocea ei, acea nouă fermitate. O ascultă.

Cabana lui Ellen era în mijlocul copacilor, la câteva zeci de metri mai în spate de locul unde începea pădurea. În ciuda orei, Brian descoperi că toată casa era inundată de lumină. Nu fu surprins.

Ellen deschise uşa înainte ca ei să ajungă în prag; în mod evident, îi urmărise încă din momentul în care sosiseră cu camioneta.

— Îmi pare rău, spuse Brian.

Ea râse, firavă graseiere.

— Ce ziceţi de nişte Café Français? Tocmai am pregătit puţină.

Nu-şi putu ascunde tremurul vocii.

— Nu ne trebuie nimic, mulţumim. Loi păşi în micuţa cabană. Privi în jur. E drăguţ.

— Mulţumesc, spuse Ellen.

Vocea ei era circumspectă. Brian întâlni nedumerirea din ochii lui Ellen.

— A dispărut Bob West, spuse el.

Ellen ridică privirea spre el, clipind.

— A venit un demon. A venit şi strânge suflete. Trebuie să pleci, Ellen. Sufletul tău e în primejdie.

— Poftim?

— Dacă nu-ţi faci bagajele şi nu pleci, te va duce în iad cât încă mai eşti în viaţa. Aceasta este o soartă cât se poate de nenorocită, Ellen. Este rezervată numai pentru cei mai răi dintre păcătoşi. Cum ar fi femeile ce au sedus pe soţii altora.

— Eu n-am făcut nimic de felul acesta! Soţul tău m-a ajutat să cercetez exact acele insecte care se pare că au cauzat această tragedie.

— Ne-am dus ieri la Towayda, Ellen. Era acolo o femeie încapsulată în pământ. A fost îngrozitor.

— Oh, Iisuse. Deci a fost cineva şi în dâmb.

— Mi-e teamă că da.

— Dacă nu există păcat, atunci de ce a venit demonul?

— Nu este niciun demon, spuse Brian răbdător. Singurul lucru în neregulă aici este că i s-a întâmplat ceva oribil lui Bob.

— Nu vorbim despre ce i s-a întâmplat lui. Ghinion. Loi se duse la fereastră şi se uită afară, la dimineaţa strălucitoare. Există aici mult păcat. Păcat ascuns. Demonii îl pot mirosi de la mare depărtare.

Îşi ţinea mâinile de o parte şi de alta a burţii, protejându-şi sarcina.

Un alt elicopter trecu duduind, zgomotul lui crescu până la vuiet, scăzând apoi încet. Când elicopterul se făcu nevăzut, Brian vorbi din nou – foarte atent.

— Pe el îl caută, Loi. N-ar face asta dacă cineva şi-ar închipui că a fost dus în iad.

Nici Ellen nu era interesată de demonii lui Loi.

— Ce s-a întâmplat acolo, Brian?

El îi spuse povestea. Spre final, începură să se audă sirene. Creşteau în depărtare, scădeau, creşteau din nou. Curând deveniră mai puternice.

— Se duc la judecător, spuse Ellen.

Noi elicoptere tunară şi începură să se rotească pe deasupra capetelor lor.

— Bob a fost ucis, spuse Brian. L-au găsit în dâmb şi e mort.

— Mă duc, declară Ellen. În clipa asta.

Îşi puse bocancii, scoase vechiul aparat de fotografiat dintr-o cutie de la piciorul patului şi se îndreptă spre uşă.

— Mergem şi noi, rosti Loi.

Urmăriră maşina lui Ellen. Loi şedea cu bărbia în palme.

— Este foarte frumoasă, Brian.

— Nu atât de frumoasă ca tine.

— Dacă spui tu…

O maşină a poliţiei statale îi depăşi în trombă, ţâşnind pe contrasens.

Brian acceleră.

Curtea judecătorului mişuna de lume: militari, ajutori de şerif, oamenii echipajului de salvare din Oscola. Deprimanta curte cu livada ei abandonată şi cu gazonul ei năpădit de buruieni era acum teatrul unui accident. O brancardă pe roţi stătea pe aleea din faţă. Cearşafurile ei albe lucind în lumina soarelui de dimineaţă.

Judecătorul se agita de colo-colo, îmbrăcat cu nişte pantaloni negri şi cu o cămaşă elegantă, murdară. Când îl întâlniseră pe dâmb, arăta rău. Dar văzându-l acum, Brian se duse cu gândul la moarte.

Apoi sesiză urme de cauciucuri peste tot, pretutindeni pe iarbă, pe fiecare petic de pământ descoperit. Aruncă o privire în jur, încercând să stabilească dacă le făcuse poliţia. N-aveai cum să fii sigur.

— Domnule terBroeck, ce se petrece aici? întrebă Ellen.

Judecătorul se holba înspre fundul curţii, în direcţia dâmbului. Brian îi urmări privirea.

— De-acolo au apărut, Loi, spuse Ellen. Au ieşit din groapa aceea.

Bob, fără pălărie, cu tunica de la uniformă sfâşiată în bucăţi, era tras afară din vechea hrubă de către un grup de militari.

În clipa următoare Brian o rupse la fugă.

— Bob, strigă el.

Se auzi un scrâşnet de cauciucuri şi pe alee opri o altă maşină. Nancy West se dădu jos şi începu şi ea să alerge.

— Bobby, ţipa ea cu glas răguşit. Bobby!

În timp ce era scos din groapa părăginită, acesta îşi privi soţia cu ochi goi. Păru o clipă pe punctul de a-i răspunde, dar apoi îşi dădu iar ochii peste cap şi se lăsă moale în braţele medicilor. Cineva aduse brancarda şi îl aşezară pe ea. Nancy se apropie de el, îşi aruncă braţele în jurul lui, fără să scoată niciun sunet; tăcerea ei era pe cât de impresionantă, pe atât de sfâşietoare. Îl luară; Nancy păşea pe lângă targă, cu lacrimile şiroindu-i. Loi veni lângă ea.

— Suntem cu tine, spuse ea.

Nancy o strânse la piept.

— Băieţii sunt acasă. Ai grijă de ei, Loi.

— Vor fi bine cu noi.

Procesiunea se puse în mişcare, mărşăluind în ritmul ţăcănitului nesuferit al aparatului de fotografiat al lui Ellen. Reportera declanşa, apoi arma, declanşa iar, se auzeau clicurile şi hârşâitul aparatului.

Femeia nu făcea parte dintre acei oameni care se poartă cu mănuşi în munca lor. Era ceva nepotrivit în atitudinea ei, ceva aproape brutal în felul în care se vânzolea cu mătăhălosul aparat de fotografiat.

Lui Loi nu-i scăpă nimic din toate acestea.

— Uită-te la ea, Brian, cât e de lacomă. Lăcomia din ea este cea care i-a permis demonului să-i pătrundă în inimă.

— Nu există niciun demon!

— Eu nu mă înşel. Pe Bob l-au trimis înapoi pentru că el este un om bun.

Brian se uită la soţia sa, la ochii ei intraţi în orbite.

— Şi atunci de ce l-au mai luat de la bun început, dacă-i pe-aşa?

— Asta o să iasă la iveală, replică ea.

Duster-ul lui Ellen plecă zdrăngănind, în coada mulţimii de maşini care se îndepărtau.

— Hai să ne uităm în hrubă, spuse Loi. Îl trase pe Brian de mână. Îţi voi dovedi că există demoni, îţi voi arăta semnele lor distinctive.

— Mă-ndoiesc.

— Vino.

Loi o porni prin grădină.

— Loi, dă-te de-acolo!

Strigătul lui o făcu să se întoarcă spre el. Făcând aceasta, greutatea o dezechilibră şi ea se împletici, se împiedică, apoi alunecă în gaura năpădită de buruieni şi de tufe înainte ca ei să o poată apuca.

— Brian!

Braţele ei se ridicară, abia depăşind marginea. Brian sări după ea, zdrobind în cădere păienjenişul de rădăcini care o reţineau. Aterizâ dur, se rostogoli. Primul lucru pe care îl văzu fură picioarele ei

bălăbănindu-se în obscuritatea de deasupra lui.

— Te-am prins, iubito!

Întinse mâinile în sus, o apucă de glezne şi o împinse. În ciuda diformităţii ei stingheritoare, femeia se târî spre lumină.

— Brian, haide!

— Sunt chiar în spatele tău, sosesc!

Se apucă de rădăcini, se trase în sus, lovind şi râcâind cu picioarele cărămizile mucegăite din faţa lui. Se auzi un hârşâit apropiat şi gros; dintr-o dată, întregul zid începu să se prăbuşească. Se ridică un val de aer stătut. Brian îmblăti din mâini, se ridică iar, se luptă să scape.

Apucă rădăcinile firave care atârnau imediat deasupra lui. Ţărâna îi căzu pe faţă. Cu un icnet puternic, din rărunchi, se trase în sus – şi se prăbuşi înapoi în mijlocul unei mase de rădăcini, de viţă de vie şi al unei grămezi de glod.

Sus se auzi un ţipăt teribil, pătrunzător. Putu să vadă chipul lui Loi încadrat pe fundal de cerul dimineţii.

— Brian, scânci ea.

— Sunt OK!

Apoi femeia se întoarse cu faţa într-o parte.

— Adu o frânghie, strigă ea.

Îi răspunse vocea judecătorului, aparent un soi de refuz.

Probabil că nu avea o frânghie.

— Fă rost de una!

Era în aceste vorbe o ascuţime pe care Brian n-o auzise niciodată mai înainte. Se aplecă în hrubă.

— O să facă rost de o frânghie, spuse ea. Eşti sigur că nu te-ai lovit?

— Sunt sigur.

Bărbatul privea în întunecimea care fusese deschisă prin prăbuşirea zidului, încercând să străpungă bezna ca de tuş. Aceasta era mai mult decât o hrubă, era un fel de puţ de mină abandonat, sau ceva în genul ăsta. Oamenii săpaseră în zona asta după minereu de fier, dar aceasta fusese cu peste două sute de ani în urmă.

Din adânc, din întuneric, Brian auzi un soi de fâşâit… Asemenea zgomotului unei sumedenii de mici aripi. Poate că vechea mină mai avea vreo deschidere şi ceea ce se auzea era vântul. Dar nu era convins.

— Unde-i frânghia aia, Loi?

— Vine. Stai liniştit.

Era o inflexiune de comandă aproape militărească în acel ton. Dar Brian nu se simţi îmbărbătat. Începea să sesizeze dinspre gaură un curent de aer, o duhoare. Puţea a transpiraţie şi a piele, a urină şi fecale, mirosul unui dormitor dintr-o tabără de concentrare, a unui autobuz fără aerisire, înţesat de lume.

— Grăbeşte-te, iubito.

Ăla de jos era cumva un licăr? Auzi şi un alt zgomot, un fel de pocnet înfundat. Sări spre rădăcini, nu le prinse, se dădu înapoi şi încercă iar, încordându-se din toate puterile.

Degetele mâinii drepte se închiseră în jurul unui vrej gros de viţă de vie. Se legănă, ridicând mâna stângă, dorindu-şi să fi fost mai în formă. Se agăţă cu ambele mâini, cu picioarele atârnându-i. De dedesubt, de departe, se ivi o sclipire de lumină. Se trase în sus, încercând să apuce cumva şi cu picioarele viţa de vie. În timp ce se străduia, o simţi cedând. Când Brian o forţă puţin, aceasta începu să tremure.

Bărbatul se prăbuşi înapoi pe pardoseala hrubei.

Mirosul era acum puternic, curentul de aer circula într-un regim constant. Putea să audă multe zgomote: un bâzâit, un sfârâit, un hârâit metalic asemenea închiderii unor foarfece uriaşe. Aerul era impregnat cu o strălucire purpurie.

Se năpusti la zidul din spate, încercă să se caţere pe cărămizile fărâmicioase ajutându-se cu unghiile. Dar acestea se rupeau asemenea lutului uscat, făcându-l să se prăbuşească şi mai adânc. Brian lovi cu piciorul încercând să-şi facă trepte.

— Frânghia, Loi.

În sfârşit, aceasta sosi. Dar nu era decât o sfoară de rufe, prea subţire.

— Nu pot să urc pe asta!

— Ascultă-mă cu atenţie, bărbate. Leag-o în jurul mijlocului, adu-o prin faţa braţului drept şi trece-o pe spate, pe sub umărul stâng. Înţelegi?

Brian manevră nesigur frânghia.

— Nu sunt sigur.

— Fă-o, şi fă-o cum trebuie. Acum mă duc să aduc camioneta.

Frânghia era mult prea moale pentru a fi sigur că o legase ca lumea. Nu putea decât să spere că o făcuse cum trebuie.

Un obiect strălucitor izolat, arătând ca o luminiţă, rămase pentru un moment suspendat în aer, apoi îi ieşi din câmpul vizual. Instantaneu, Brian simţi ceva în păr, ceva care se mişca. Dădu un ţipăt, apucă gângania, o strânse în pumn…brusc, fu săltat afară, pe iarbă.

Ateriză cu o hurducătură care îi zdruncină oasele şi mai fu târât unu sau doi metri înainte ca Loi să poată opri camioneta. Apoi femeia se apropie în fugă de el.

— Brian, Brian.

Se aplecă asupra lui.

— Ai grijă, spuse acesta, întinzând o mâna cu pumnul închis. Am prins una din insecte.

O deschise – dar acolo zăceau rămăşiţele zdrobite ale unui păianjen cu cruce de dimensiuni mari, o vieţuitoare întâlnită peste tot şi absolut inofensivă.

— Asta-i o insectă din iad?

Bărbatul o aruncă fără să scoată un cuvânt. Femeia se repezi în braţele lui.

— Mi-a fost atât de teamă pentru tine!

Judecătorul cu faţa scofâlcită, se zgâia la ei de pe veranda din faţa bucătăriei. Oricine de pe lumea asta care l-ar fi privit, ar fi zis că arată ca un vultur pe un ciot de copac.

— Erau acolo? şopti Loi.

Brian rosti cuvintele cu grijă, forțându-şi gâtul uscat să le articuleze şi buzele crăpate să le pronunțe.

— Erau acolo.

Ea se duse lângă groapă şi privi jos înăuntru.

— Nu te apropia de ea, spuse Brian.

Femeia păşi înapoi, privindu-l cu gravitate.

— Va trebui să dăm o mare bătălie, Brian. Efectiv o mare bătălie.

Primul lui impuls fu să urce în camionetă, să o ducă la o mie de kilometri depărtare de acolo şi să nu se mai întoarcă niciodată. Iar aceasta poate, era exact ceea ce ar fi trebuit să facă.

Capitolul nouă
1

Brian, Bob şi Nancy, ca mai toată lumea din Oscola, se ştiau încă din copilărie. Într-o comunitate mică, oamenii nu erau singuri şi izolaţi, ci legaţi între ei. Bob şi Nancy erau cei mai buni prieteni ai lui, aşa fuseseră dintotdeauna, şi uite ce li se întâmplase!

Cum de ajunsese s-o lase pe Nancy să-şi facă griji de una singură toată noaptea? Cum de făcuse asta? Nu-şi putea închipui, era şocat de el însuşi.

Brian şi Loi ajunseră la spital cu câteva minute după Ellen.

Opriră în parcarea din faţa intrării la urgentă, se dădură jos şi pătrunseră pe uşile batante de sticlă, care duceau în zona camerei de gardă. Infirmiera de la ghişeul de internări ridică privirea cu solicitudine.

— Bob West, spuse Loi.

— Este sus, în secţia neuropsihiatrie. Staţi să sun, să văd dacă poate primi vizitatori.

Acesta era eufemismul local folosit pentru salonul de boli mintale. Brian avu groaznicul sentiment că Bob vorbise despre ce nu trebuia.

Ellen era deja în sala de aşteptare.

— Din punct de vedere fizic este OK. Dar l-au dus la nebuni.

Vocea reporterei era fără intonaţie.

— Vei publica asta în ziar? întrebă Loi.

— Nu.

Când în sfârşit infirmiera îi chemă, Brian se pomeni luând-o pe un coridor cunoscut. Fusese drumul său pe vremea când avusese probleme cu reţeaua sanguină, la şase luni după incendiu.

Bob era într-unul din acele saloane care stăteau mereu încuiate. Când uşa se deschise, Nancy ridică ochii, iar Brian fu profund impresionat de felul în care privirea femeii se agăţă de el.

— Ce s-a-ntâmplat, Brian?

— Nu ştiu.

Bob vorbi.

— Conducta albastră, rosti el cu glas scăzut. E.G. şi G.

Aceste câteva cuvinte schimbară viaţa lui Brian, imaginea lui despre el însuşi, înţelegerea lui despre lume. Încăperea se legănă, tavanul se învârteji. Se prinse de tocul uşii şi rămase locului, uitându-se împietrit de groază la bărbatul de pe pat.

Bob se holba în tavan.

— Ce conductă albastră, iubitule? întrebă Nancy.

Conducta care adăpostea kilometri de fire pe care îi implica laboratorul lui Brian era făcută din tuburi de PVC albastru-deschis.

— Unde ai văzut-o, Bob?

Poliţistul scoase un urlet ascuţit şi sălbatic ca-n codru. Intensitatea acestuia îl făcu pe Brian să se dea înapoi, poticnindu-se. Nancy îşi astupă urechile cu pumnii. Doctorul întinse nehotărât mâna spre Bob, pe chip citindu-i-se îngrijorarea. Bombăni ceva despre picăturile de Valium.

— LSD, spuse Nancy nenorocită. A luat o groază în timpul războiului! Are din nou tot felul de halucinaţii.

— Asta a fost cu multă vreme în urmă, spuse Brian.

— O recidivă a intoxicării cu LSD, interveni doctorul, poate să survină în orice clipă. Nu este deloc neobişnuit.

Bob urlă iar. Tăria asurzitoare a sunetului îi zgudui. Brian nu-şi închipuise ca o fiinţă umană putea să emită un asemenea sunet.

Când în sfârşit încetă, Nancy se întoarse spre el, scâncind.

— Ce s-a-ntâmplat acolo, Brian? Spune-mi tu!

Ce putea să spună?

— Nu şt…

— Spune-mi!

Stătea în faţa lui, cu ochii scăldaţi în lacrimi, sudoarea şiroindu-i pe chip, buza de sus tremurându-i. Niciodată în toţi anii de când o

cunoştea, nu o văzuse pe Nancy într-un asemenea hal.

— Am observat nişte insecte. Viespi. Poate ceva de la tropic, nu ştiu.

— Ce fel de insecte? întrebă doctorul.

Brian scutură din cap.

— Ar fi putut fi înţepat? Mă duce gândul la o reacţie dată de vreun venin ciudat.

— Este posibil. La un moment dat îl împresuraseră de tot.

Brian nu se referi la conducta albastră menţionată de Bob, dar faptul îi făcea rău pe dinăuntru. Era proiectul, ăsta trebuia să fie. Conducta aceea fusese comandată în mod special. Nu se afla aşa ceva decât în cămăruţa lui.

Încăperea părea foarte mică. Mirosul de spital îl făcu pe Brian să-şi simtă gâtul contractat. O răceală înfiorătoare începu să i se furişeze prin trup.

Revăzu ochiul mort al femeii de la Traps. Acel ochi holbat, cadaveric, mişcându-se, mişcându-se, privind în el şi prin el, purtând un mesaj dintr-o altă lume… şi prin propriul său trecut.

Îşi simţi pielea devenind păstoasă, scurgându-i-se pe sub haine, simţi miasma acru-lucioasă a fricii.

Nancy vorbi din nou.

— Brian, te fereşti de mine.

— Eu nu…

— Brian, te rog.

El o cuprinse cu braţele. Ceva din felul în care ea se sprijini de el îi aminti de o vreme de mult trecută, înainte ca fiecare din ei să se fi căsătorit, când petrecuseră împreună două săptămâni foarte intense.

— Proiectul meu implica o grămadă de tuburi din PVC albastru, purtând imprimate pe ele emblema unui contractant de la apărare, E.G. şi G. Trebuie ca Bob a văzut cumva aceste conducte.

— Noaptea trecută?

— E singura ipoteză care stă în picioare.

Ellen intră în salon.

— Unde-a fost Bob, Brian? În vreun laborator? L-a folosit cineva drept cobai uman din cauză că a fost cândva militar?

— A fost mai mult ca sigur o combinaţie între LSD şi aceste…să zicem insecte, spuse doctorul destul de plin de sine.

Bob gemu. Amuţiră cu toţii. Apoi mârâi. Doctorul ridică din sprâncene. Cu un strigăt gutural, Bob sări la Brian. Cei doi se prăbuşiră greoi în mijlocul ţipetelor şi al echipamentului răsturnat. Brian văzu chipul prietenului său distorsionat dincolo de orice închipuire, hidos, cu buzele tremurânde, cu ochii săgetând precum… precum…Femeia de la Traps.

Ochii ei săgetaseră la fel cât fusese în viaţă, iar după ce murise, ochiul respectiv continuase să o facă.

Apoi Bob fu tras la o parte şi imobilizat, iar Loi şi Ellen îl ajutară pe Brian să se ridice şi să se scuture, în timp ce privea cum oamenii de ordine se îngrămădeau asupra prietenului său, acoperindu-l cu trupurile lor grele până când nu i se mai văzu decât capul, un cap ce se zbătea asemenea celui al unei păsări legate fedeleş şi ale cărui ţipete despicau aerul.

Patru ore mai târziu urletele încă mai răsunau în mintea lui Brian şi îi sfâşiau inima.

Plecaseră pentru că nu mai era nimic altceva de făcut; ieşiseră în dimineaţa inocentă, păşind ca nişte marionete.

Brian şi Loi trecuseră şi îi luaseră pe cei doi băieţi speriaţi ai lui Bob, Chris, de unsprezece ani şi fratele lui Joey, de opt ani.

Acum băieţii stăteau în faţa televizorului, privind tăcuţi, cu ochii înecaţi în lacrimi.

Brian umbla de colo-colo asemenea unui animal în cuşcă, fizica perindându-i-se prin minte. Cum să fi putut Bob să se afle în vechea lui cămăruţă? În vremea pe care şi-o petrecuse îngrijindu-şi afurisiţii de nervi, avusese viziuni paranoice ale unui vast complex subteran, care creştea ca un cancer din munca lui abandonată.

Cum Dumnezeu să aibă legătură nişte anomalii majore, cum ar fi

insectele cu mutaţii genetice, cu munca lui?

N-avea niciun sens. Străbătu dus şi întors mica rulotă, încercând să pună pe picioare un scenariu consistent. Dar experimentele-i tăinuite din fizica subatomică, pur şi simplu nu conduceau către…aşa ceva.

Dacă Bob fusese dus sub pământ, cum făcuse să se întoarcă? De ce nu sfârşise îngropat?

Îşi imagină insecte scormonind întreaga regiune, de la Ludlum la Towayda, cale de peste o sută de kilometri. Probabil că foloseau grote, vechi mine, tuneluri făcute chiar de ele, săpând precum furnicile sau termitele.

Trebuia într-un fel să-i prezinte un raport lui Nate Harris, comandantul lui Bob. Nu putea fi greu să-l convingă să cerceteze afurisita de groapă din spatele casei judecătorului. Poate că ar fi consimţit chiar să trimită un detectiv la una din micile petreceri ale bătrânului.

— Ştii ce? îi spuse el lui Loi. O să mă duc la cazarma poliţiei statale din Ludlum.

— Vin şi eu.

Parc-o vedea completând o plângere împotriva demonilor.

— Rămâi aici.

Dădu să plece.

— Nu, ea îşi închise cu un pocnet poşeta şi o luă pe umăr. Băieţi în două ore suntem înapoi. Nu aveţi voie să ieşiţi din casă. S-a-nţeles, Chris?

— Da, mătuşă Loi.

Călătoriră în tăcere. După cum îi era obiceiul, Loi deschise radioul, încercând să prindă WAMC, postul public care emitea din Albany. Era o consumatoare vorace de ştiri.

— Ascultă, Loi, să nu le spui nimic despre demoni.

— Brian, nu sunt proastă. Dar ar trebui să împachetăm tot ce avem şi să plecăm.

— Aşa s-a întâmplat în Vietnam, întrebă el, când au venit demonii?

— Demonii aceia purtau uniforme, şi ne dădeau foc la case cu brichetele. Dar când o făceau, chipurile lor erau ale unor copii speriaţi, aflaţi departe de casă.

Nu mai rostise atât de multe cuvinte cam de multă vreme.

— Te iubesc, îi spuse el.

Ea dădu din cap cu solemnitate.

Cazarma era o clădire nou-nouţă din prefabricate, situată pe Northway la aproximativ doi kilometri mai la nord de ieşirea din Ludlum. Când opriră în parcare, Loi deschise poşeta şi îşi examină machiajul.

Vederea Blazer-ului lui Bob stând singur şi abandonat, cu un autocolant de confiscare pe parbriz, îi produse o senzaţie de rău fizic.

— Bună, Brian, spuse Nate când cei doi intrară în micul birou. Mi-am închipuit eu că o să te implici.

— E în stare gravă.

— Ştiu. Se va afla o vreme în permisie pe motiv psihiatric. Mi-e teamă că nu va fi plătit.

— Dar s-a întâmplat în exerciţiul funcţiunii.

— Ăia cu mapa au această expresie, „condiţii propice". Au trimis cu ea câţiva tipi şi la azilul de săraci. Se aşează picior peste picior şi se lăsă pe spătarul scaunului. Ai ceva informaţii pentru noi?

— Nate, vreau să cercetez hruba aceea de lângă casa lui terBroeck.

— Unde l-am găsit pe Bob? Am aruncat o privire prin jur. Nu e mare lucru. O hrubă veche, construită peste un şi mai vechi puţ de mină.

— Cum a ieşit din el? De unde a apărut?

— Uite, am să-ţi spun acelaşi lucru pe care l-am spus duduii aceleia de la Gazette…

— Ellen Maas? întrebă Loi.

— Ea. Nu a ieşit din chestia aia, ci a intrat în ea.

— Ştii tu asta? întrebă Brian.

— Păi, e evident. Cum era să apară dintr-o mină care a fost abandonată timp de două sute de ani sau mai mult? Nu pot să cred

asta.

— Prezenţa acelei mine ar putea explica ţipetele de pe dâmb. E un motiv suficient să investighezi chiar acolo. Poate că cineva a rămas blocat acolo înăuntru.

Nate oftă.

— Am făcut asta acum două zile. Ştii ce am găsit în mină? Un pantof. Un pantof cu nasturi, mai exact, cu o despicătură mare exact în laterală. Afurisitul ăla de lucru probabil că e de acum o sută de ani.

— S-ar putea să fie vreun cadavru pe acolo pe undeva.

Nate miji ochii.

— Mda, Brian, poate că am fost pur şi simplu prea proşti ca să-l găsim.

— N-o lua aşa, Nat. Am vrut doar să spun că o mină ca aceasta este un adevărat fagure.

— Ei bine, am cercetat fiecare centimetru. Bănuiesc că gândacii tăi au mâncat cadavrul.

Brian deschise gura; o închise la loc fără să scoată un cuvânt.

Nate continuă.

— Duduia de la Gazette mi-a spus tot despre ei. Cum au pătruns în ea, între picioarele ei – scuză-mă, Loi. Pentru numele lui Dumnezeu, Brian, cred că ar fi mai bine s-o laşi baltă cu aceşti gândaci. E plin de viespi ori de câte ori avem o vară umedă.

— Ellen Maas e o femeie isteaţă, spuse Loi. Nu te-a minţit.

Brian îi aruncă o privire. Soţia lui se înmuia în privinţa lui Ellen.

— N-am insinuat asta, spuse Nate. Dar din câte am auzit prin oraş, Gazette e pe ducă. Dacă aceasta ar fi într-adevăr o poveste senzaţională, ar putea-o vinde altor ziare, ca să facă rost de mălai.

— Nu e stilul ei, spuse Brian. Ea e foarte tranşantă.

Loi îl privi cu o căutătură pătrunzătoare, apoi îşi strecură mâna într-a lui.

— Uite ce este, nu vreau să mă leg de povestea ei. Dar a luat-o un pic razna în privinţa asta. Cel puţin, asta-i impresia mea. Nu ştiu dacă

sunteţi prieteni, sau ce anume.

— Este o femeie cu capul pe umeri, replică Loi, spre marea surpriză a lui Brian. Dacă îţi spune ceva, trebuie să crezi că este adevărat.

— Ar trebui să ne arătaţi nişte dovezi.

Brian sparse liniştea care urmă.

— E ceva acolo, Nate. Fără îndoială că e pe deplin explicabil. Dar orice ar fi, o persoană a fost suprimată de către aceste chestii, iar o alta a fost rănită cât se poate de rău. Ar putea fi şi alte crime.

— Încă o dată, trebuie să văd ceva. Vreau să zic, zonă dâmbului este curată. Groapa aia din care se presupune că au ieşit acele lucruri – curată. Aşa că ce-aţi vrea să fac, să trimit semnale de fum? Mărgele zornăitoare?

Nate era legat de mâini şi de picioare, nu începea discuţie. Brian se ridică să plece.

Ajuns înapoi în camioneta, luă o hotărâre. Trebuia să-şi înfrunte vechea lui viaţă, cel puţin atât cât să se întoarcă în clădirea destinată fizicii şi să vadă ce Dumnezeu se mai întâmplase în cămăruţa lui de serviciu.

— Nu te va tulbura prea mult dacă o faci? întrebă Loi atunci când ajunseră la poarta umbrită de copaci de la Ludlum University.

— Nu ştiu. Dar trebuie făcută.

Conduse camioneta prin dreptul porţii şi de-a lungul străzii întortocheate care dădea ocol clădirii principale şi cotea pe lângă clădirea destinată fizicii, situată în spatele primei. Vechiul castel gotic era la fel de inabordabil ca întotdeauna.

Loi nu spuse nimic în timp ce se îndreptară spre clădire, dar ochii ei erau larg deschişi, înregistrând totul.

— Drăguţ, nu-i aşa?

— E atât de mare…

— Nu chiar. Acum trei ani aveam nevoie de mai mult spaţiu. Acum cred că stă să dea pe-afară.

O conduse de-a lungul aleii pavate cu cărămizi îmbinate gen solzi de

peşte, printre şirurile familiare de flori.

Bill Merriman stătea la biroul supraveghetorului din holul central. Ridică surprins ochii în timp ce Brian înainta, apoi chipul i se destinse într-un zâmbet. Se ridică în picioare, cu ochelarii săi mari lucindu-i în lumina care se revărsa în cadrul uşii.

— Nu-mi vine să cred, doctore Kelly!

Vocea lui Merriman tună ca o sirenă de ceaţă.

— Bună, Bill. Bill, aş dori să ţi-o prezint pe doamna Kelly.

După o foarte uşoară ezitare, cât Bill luă la cunoştinţă, în tăcere, prefacerile suferite de un iubit prieten, zâmbetul reapăru.

— Sunt atât de încântat să vă cunosc, doamnă Kelly. Nici nu pot să vă spun cât sunt de încântat. Scutură mâna lui Loi până când aceasta începu să vibreze. Apoi se opri şi îi aruncă lui Brian o privire şireată, scânteietoare. Sunt cumva ultimul care află?

— Ce?

— Vă întoarceţi la noi, doctore?

— Bill, aş dori doar să fac câţiva paşi prin-năuntru, să-mi arunc ochii prin vechea mea cămăruţă de serviciu.

— Păi, cred că puteţi s-o faceţi. E scoasă de sub supraveghere, aşa că nu e nevoie să vă urmez cu un pistol în mână. Chicoti. Acum nu se mai fac lucrări deosebite aici, nu se mai fac de când aţi plecat dumneavoastră.

— Niciuna?

Bill scutură din cap.

— Eşti sigur că e OK dacă intru?

— Oh, absolut. Acum este laboratorul doctorului Robinson.

— În funcţiune?

— Se află în montaj până la toamnă, când începe şcoala.

Nu a mai rămas mare lucru din echipamentul dumneavoastră. Ştiţi când s-au dus fondurile…

— Ştiu, s-a dus şi nemurirea mea o dată cu ele.

Bill râse.

— N-aş spune asta, doctore.

Loi arăta ea un ţânc, cu ochii pe sus, la grandoarea scăpătată a holului. În faţa lor, o scară largă se avânta în sus, către nişte ferestre cu vitralii ce descriau cuceririle fizicii experimentale din preajma lui 1897, anul încheierii lucrărilor la clădire. Un furnal cu arc electric scuipa foc. Iluminatul electric puncta un peisaj urban, o locomotivă ieşea vuind dintr-un tunel.

— Mi-e teamă că vom coborî în adâncurile stigiene, spuse Brian conducându-şi soţia pe după scară, către amărâtele trepte de fier ce duceau spre laboratoarele de la subsol. Pe vremuri nu era nimeni la subsol, decât noi, trolii.

Încerca să dea la o parte amintirile despre Mary, dar mirosul care se ridica din subsol i le aduse înapoi de-a valma.

Acel iz familiar de ciment uşor umed – nu şi-l amintise până acum o clipă. ÎI simţise de o mie de ori pe când trăiseră împreună, pe când lucraseră aici, jos.

În spatele lui, Loi negocia treptele cu o grijă exagerată. Cât putu mai bine, bărbatul o ajută să coboare cei zece metri. Subsolul era adânc, cu plafoane înalte. La origine fusese un fel de cămin. Trebuie să fi fost deprimant să trăieşti într-un asemenea loc.

Uşa mare de oţel a lui Brian avea acum inscripţionat pe ea cu negru ROBINSON, dar încă se mai putea vedea unde fusese placa pe care stătuse scris KELLY & KELLY – de alamă, cumpărată de la Door Store din Albany.

Brian deschise uşa, pătrunse înăuntru şi aprinse luminile. Aşa cum făcuseră dintotdeauna, acestea luciră în jos, prin posomorâtele grilaje metalice. Bărbatul îşi ridică privirea şi sângele aproape că-i îngheţă în vine: beteala roşie pe care o agăţaseră în glumă în timpul petrecerii date de secţia lor cu ocazia Crăciunului 1987 mai era încă acolo.

— În regulă, spuse el, rotindu-şi privirea prin încăpere, hai sa vedem ce se petrece aici.

— Acesta a fost laboratorul tău?

— Acesta a fost laboratorul nostru. Arătă către un perete acoperit acum cu rafturi. Acolo era pupitrul nostru de control. Chepengul de oţel de pe podea arăta aproape neschimbat.

— Ghidul de undă era dedesubt.

— Ce-i aia?

— Un generator de particule ezoterice – sau, mai degrabă, un detector. Deşi s-ar putea susţine că în cazul acesta detecţia şi generarea ar fi reprezentat acelaşi eveniment.

— Nu înţeleg.

— Era piesa de bază a echipamentului. Ţeava puştii mele.

— Nu ţeava este cea mai importantă parte a puştii. Camera de ardere.

— Oh, OK. Atunci era camera mea de ardere.

Munca ce se desfăşura acum aici nu avea în mod clar nimic de-a face cu fizica particulelor. Când avea să deschidă chepengul, avea să găsească un ghid de undă, o conductă albastră şi toate celelalte în ruină.

— Cămăruţa de serviciu este chiar sub podea, iar dispozitivul propriu-zis la douăzeci şi cinci de metri mai în jos.

Se îndreptă spre chepengul care era parţial acoperit de piciorul unui scaun.

— Obişnuiam să-i spunem acestui loc zona interzisă.

— Din cauză că era secret?

— Din cauză că o zonă interzisă este o regiune din apropierea unui obiect ce emite un câmp foarte puternic din care, odată intrat, nu mai poţi evada niciodată. Într-o zonă interzisă legile fizicii sunt alterate, totul se schimbă, lumea este întoarsă pe dos. Ajungi la un punct în care timpul curge de-a-ndoaselea şi în care sfârşeşti prin a-ţi reaminti pe vecie că ai fost distrus, dar că niciodată nu ai murit efectiv. Acesta este paradoxul unei zone interzise.

Loi îşi petrecuse degetele printre ale lui.

— Dă-te înapoi, spuse el, voi deschide chepengul.

— Există pericole?

— E doar o ruină, se pare.

Ridică inelul şi trase. Chepengul era o placă de oţel, nu deosebit de grea. Scârţâi, dar se deschise cu uşurinţă. Se ridică un miros de mucegai şi praf, aducând a canalizare.

În cămăruţa de serviciu era întuneric beznă. Tot ce putea vedea erau primele două bare ale scării care ducea la podeaua aflată la trei metri dedesubt. Aici se duceau el şi Mary pentru a ajusta polaritatea ghidului de undă sau pentru a-l direcţiona. Ghidul trebuia să fie absolut drept, altfel s-ar fi înregistrat scurgeri atunci când ar fi fost activat.

— Fii atent, Brian!

— E OK, cunosc terenul ca pe propriul meu buzunar.

Coborâi scara şi întinse mâna după întrerupător. ÎI bascula şi tuburile fluorescente se aprinseră cu un pâlpâit.

Mă rog, două dintre ele. Pe vremuri ar fi fost capabili să inunde cu lumină locul, până când acesta ar fi fost la fel de strălucitor ca scoarţa pământului din Death Valley[33] într-o zi însorită.

O bună parte a muncii lor implica sârme extrem de fine, care erau mereu rătăcite. Ei le manipulau cu minuscule pensete cu perniţe la capete, cărora le ziceau ciugulitori.

Nu se aşteptase ca locul să fie golit până la a nu mai rămâne decât pereţii. Fiecare bucăţică de echipament fusese înlăturată, chiar şi conducta care găzduia cablurile ce duceau la ghidul de undă.

Mai extraordinar, piciorul ghidului de undă dispăruse. În locul lui nu mai rămăsese nimic altceva decât puţul iniţial, acum golit de tuburile albastre care adăpostiseră ghidul cablurile lui de susţinere.

Brian se uită în puţ. Cam la trei metri mai jos văzu beton, şi încastrate în acest beton, capetele a zece buloane masive.

— A fost sigilat!

— Brian, ai păţit ceva?

---

[33] Valea Morţii, unul din locurile cele mai aride din Statele Unite.

Bărbatul se dădu înapoi de lângă gaură.

— E OK, sunt bine. Dar ghidul… s-a scos totul. Şi s-a sigilat.

Se întoarse la scară, urcă şi închise chepengul.

— Sigilat precum o magazie atomică.

Loi îşi lăsă mâinile pe pântece.

— Există radiaţii?

— Nu, nu. Munca noastră nu implica radiaţii, în ghidul de undă foloseam plasma la energii înalte, dar nu exista radioactivitate.

Brian se uită ţintă la chepengul închis, derutat – şi pentru o clipă îngrozit – de o strălucire care răzbătea pe la marginile acestuia.

Îl deschise din nou – şi coborî să stingă luminile.

— Vrei să mai rămâi acolo?

— Nu.

Se întoarse sus.

Ea strâmbă din nas.

— Locul ăsta duhneşte, Brian.

— Trebuie că e ceva mucegai în ziduri. Poate jos, în puţ.

— Duhneşte a demon.

2

Urcă treptele.

— Bill, unde-i ghidul meu de undă?

— L-au luat cam acum un an.

— Cine l-a luat?

Bill doar scutură din cap.

— Să nu-mi spui că încă mai este clasat.

Chipul lui Bill se împurpură; era evident că ştia mai mult decât putea să spună, şi că era pus într-o situaţie deosebit de neplăcută.

Atunci când interfonul începu să piuie, răsuflă uşurat şi ridică receptorul.

— Aici Bill Merriman de la Departamentul Fizică. Cu ce vă pot fi de folos?

Brian nu voia să-l pună în continuare într-o situaţie jenantă şi ştia că nu avea rost să-l strângă pe om cu uşa.

Merriman n-ar fi divulgat niciodată vreun secret.

— Mersi pentru tot ajutorul, Bill.

Bill astupă cu mâna microfonul receptorului.

— Aş fi dorit să fi putut face mai mult, doctore. Nu trece o zi fără ca cineva să nu aducă vorba de dumneavoastră…

Nu apucă să-şi termine fraza.

— Adică se mai discută încă despre munca mea?

Bill scutură din cap şi reveni la convorbirea lui. Brian putu să vadă că nu va mai scoate nimic altceva de la el.

Când în sfârşit luă loc înapoi în camionetă, Loi oftă uşurată.

— Am obosit să te tot car, îi vorbi ea burţii ei. Trebuie să soseşti curând, micuţul meu Brian Kelly.

Brian conduse aproape orbeşte. Cămăruţa lui de serviciu nu fusese abandonată, ci fusese luată. Şi acele buloane – cerule, ce semnificau oare? De ce să se fi considerat puțul într-atât de periculos încât să trebuiască astupat, prin turnare, un buncăr de un milion de dolari?

— Nu ne ducem acasă? spuse Loi în timp ce treceau de locul în care Northway ieşea în Şoseaua 303.

— Nu încă.

— Brian, trebuie să merg la baie.

Brian resimţi imboldul urgent de a se întoarce la locul în care dispăruse Bob. Poliţia statală îl cercetase zdravăn, dar nu căutase lucruri cum ar fi picioare de insecte sau fărâme de aripi rupte, lucruri care unui om de ştiinţă i-ar fi dovedit ceva.

Nu fu greu de găsit. Era un punct vestit pe plan local, unde autostrada cobora de pe culmea munţilor Jumper în valea Cuyamora.

Din locul în care se oprise camioneta lui Bob se putea vedea cale de treizeci de kilometri şi mai bine pe o zi senină. Trase pe taluz.

— Aici s-a întâmplat, spuse el.

— Nu vreau să fiu aici.

Vocea ei era încordată ascuţită.

— Trebuie doar să arunc o privire în jur.

Ea îşi încrucişă braţele.

— Atunci, te rog, grăbeşte-te. Acesta este un loc al nenorocirii. Nu-i un loc bun pentru a aduce un copil nenăscut.

Brian nu cunoscuse niciodată pe cineva pentru care superstiţia să reprezinte o certitudine şi n-avea nicio idee cum să se poarte cu soţia sa.

Se dădu jos din camionetă. Inundat de lumina soarelui de vară, locul părea cu siguranţă destul de obişnuit.

— Brian, trebuie să fac pipi acum.

— Poţi să te duci acolo.

Arătă către un pâlc de tufişuri.

Ea îi aruncă o privire. Mâhnită dar neajutorată, o luă prin păişul care mărginea taluzul. Într-o clipă pădurea o înghiţi.

El se plimbă în sus şi-n jos, uitându-se după vreun fragment crucial. El şi cu Bob se luptaseră din greu cu insectele. Precis că doborâseră câteva, trebuie să fi fost ceva rămăşiţe.

Curând ajunse la locul în care văzuseră gaura şi observă că aici pietrişul parca friabil, lipsit de consistenţă. Arăta a piatră, dar se fărâmiţă printre degete. Argilă, chiar aşa, asta era tot. Nimic neobişnuit, totuşi. Nu putea să aducă autorităţile aici pentru a le arăta puțină argilă într-un taluz constituit din pietriş.

Soarele îl sfredelea în ceafă, nori albi pluteau leneş pe cerul dimineţii târzii. Din depărtare veni un murmur înfundat – tunete, sus în munţi. Zi după zi, liniştite şi tăcute, furtunile se acumulau acolo, iar nopţile înaintau mărşăluind, asemenea unei armate nemulţumite.

Putea să vadă primele nuclee ale furtunii îngrămădindu-se în sus,

către stratosferă, un zid de caverne şi înlănţuiri misterioase.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre pământ.

Stând în patru labe, înaintând încet, examinând fiecare detaliu. Bucăţi de bitum, pietriş şi argilă, ieşeau la iveală dimpreună cu păpădii, cu săpunei şi cu alte plante erbacee, dar nimic care să pară câtuşi de puţin neobişnuit.

Îşi extinse căutarea întorcându-se şi depărtându-se de pietriş, de cealaltă parte a taluzului. Greieri scârţâiau încet în aerul dens iar plopi foşnitori îşi agitau frunzele la marginea pădurii.

Un alt sunet, mai slab, pătrunse abia-abia în conştiinţa lui Brian. Fără a realiza de ce, se opri din lucru. Se pomeni urmărind plopii. În spatele lor era un desiş de pini albi pitici, apoi arbori mai înalţi.

Începu să tragă cu urechea, devenind treptat conştient că auzea pe cineva respirând.

— Loi?

Niciun răspuns.

Sfredeli cu privirea pădurea, dar nu putu să vadă decât frunze şi pinii din primele rânduri.

— Loi?

O maşină se apropia din zare, cu motorul ambalat.

Se îndreptă spre pădure. De câtă vreme stătea ea acolo, cât de departe se dusese?

— Loi!

Maşina şuieră pe lângă Brian atât de repede, încât acesta nici nu se dumiri ce era.

În tăcerea care urmă, respiraţia deveni mai distinctă şi Brian realiză că nu era a lui Loi, n-avea cum să fie. Venea ca de la un fel de maşinărie.

Auzi un zbârnâit, aproximativ un sfârâit, ca şi cum un circuit electric ar fi făcut arcuri de descărcări prin aer.

Fără a pierde vreo clipă, o luă de-a dreptul prin pădure, strigând-o cât îl ţinea gura. Glasul său se izbi de liniştea vătuită a pădurii.

Trosniturile produse chiar de el estompau orice alt zgomot.

— Loi, Loi.

— Brian, ce-i?

Apăru de după un copac, încă mai trăgându-şi lăbărţaţii chiloţi de gravidă. El o apucă, o cuprinse în braţe, o sărută cu putere.

— Oh, Dumnezeule, am crezut… Se opri, străduindu-se să se controleze. Nu ştiu ce am crezut.

— M-ai speriat ţipând în halul ăsta.

— Plecaseşi de atâta vreme. Şi am auzit… ştii!

Era tot acolo, doar că mai rapid. Şi mai tare – din ce în ce mai tare. Răsuflarea ritmică era puternică, un hârâit ascuţit şi uniform.

Fugiră amândoi, fugiră de-a dreptul şi săriră în camionetă. Ridicară geamurile rotind cu frenezie manivelele şi punând piedicile.

Apoi Brian porni motorul şi apăsă pe accelerator, întorcând într-o trombă de praf şi pietriş.

Când se uită înapoi, i se năzări că vede ceva ce ar fi putut fi un cablu gros şi negru, ivindu-se din iarba crescută prin pietrişul taluzului. Dar nu putea fi sigur, şi nu zăbovi.

— Ce crezi că a fost, Brian?

El scutură din cap.

— A fost oribil.

Bărbatul începea să simtă îngrozitoarea disperare a unui copil care în jocul său nevinovat dă fără de veste foc casei.

Lumea materială era foarte diferită de ceea ce părea să fie, era mult mai puţin stabilă, se gândi el.

„Există un număr infinit de universuri posibile. Realitatea ne apare cum ne apare, datorită felului nostru de a o privi."

„Comunicarea cu trecutul şi cu viitorul se petrece în fiecare clipă, şi ştiu asta. Dar nu putem discuta despre ea pentru că nu dispunem de timpi corespunzători pentru verbe."

„Fluviul care este timpul curge între malurile haosului."

Ce zămislit-a oare Dumnezeu? Sau tu, Brian Kelly?

— Ce-am făcut?

— Tu?

— S-ar putea.

Sunetul propriilor sale cuvinte se reverberă în cabina ce se zgâlţâi nervoasă.

— Nu te înţeleg.

Pretutindeni se găsesc mesaje, mesaje din alte lumi.

Acea respiraţie – un, doi, un, doi – perfect cadenţată.

Insectele aliniate de-a lungul geamului, de parcă ar fi ştiut dinainte că el îl va deschide.

Creierul este o maşinărie cuantică ce filtrează realitatea din haos.

Rachete scrâşnind pe cer, bombe în zbor, copii jucându-se, pisici miorlăind în noapte…

Ferestrele Oscolei defilând, un oraş de păpuşi, frizele de turtă dulce de la verande, ferestrele cu arcade de la Excelsior Tower, florile de pe esplanada oraşului: un oraş de păpuşi, plin de secrete, păpuşi închizând secrete în ochii lor albaştri.

Vedea panta pe care alunecase Bob, panta către nebunie. Se putea s-o apuce şi el pe această pantă, la modul serios, şi să-şi făurească o baracă din bomboane tencuite cu ciocolată. Ori să-i momească pe copiii lumii în cuptorul său şi să-i pună la copt în nişte forme obscure şi înspăimântătoare.

— Vreau să merg acasă, spuse Loi.

Brian realiză că circulase de colo-colo pe străzile Oscolei.

Coti pe Main şi trecu prin piaţa oraşului, cu chioşcul ei pentru fanfară şi cu monumentul ridicat în cinstea fiilor oraşului, morţi în timpul a patru războaie.

— Eram dus pe gânduri, spuse el. Încercam să înţeleg.

Ea scoase un mic sunet. Era zeflemea, sau doar nerăbdare?

Ieşiră din Kelly Farm Road şi o luară pe alee.

— Când o să-ţi reconstruieşti casa? întrebă ea.

Bărbatul simţi furia aprinzându-se în el, apoi aceasta se transformă,

devenind altceva.

— Curând, Loi. Cât de curând voi putea.

3

Ajunseră la rulotă, intrară. Băieţii dormeau în dormitorul mai micuţ, care nu peste multă vreme urma să-i aparţină lui Brian Ky Kelly.

După ce se făcu comodă, Loi pregăti cafeaua şi îl servi pe Brian. El observă că îi pusese şi lapte. Ea se aşeză în cealaltă parte a mesei din bucătărie, bând la rându-i.

— Numele meu nu este Loi Ky, spuse ea subit.

El rămase înmărmurit.

— Acesta este numele meu de târfă.

— Numele tău de târfă?

— Uşor de pronunţat pentru ochii-albi.

— Care este numele tău adevărat?

Ea îl privea.

— De-acum m-am obişnuit cu Loi Ky.

— Te rog să-mi spui.

Ea zâmbi într-un fel misterios, reţinut.

— Cândva îţi voi spune. Când totul va fi din nou bine.

Îl sărută pe frunte.

Brian petrecu după-amiaza stând pe veranda de la intrare şi încercând să găsească nişte idei folositoare. Avea un carneţel galben pe care căută să treacă nişte ecuaţii, dar nu reuşi să lege nimic.

Saltul de la munca sa iniţială la actuala debandadă era pur şi simplu prea mare.

Umbrele se lungiră, iar el se pomeni că afară nu mai era noapte. Când soarele deveni auriu şi glasurile ciocârliilor răsunară în înălţimi,

lăsă carneţelul jos. N-avea legătură cu munca lui. Era vorba de ceva ce depăşea într-atâta teoriile lui, încât efectiv nu vedea ce putea fi.

Seara aduse cu ea fulgere în trombă, iar vântul se înfoie prin copacii bătrâni din jurul ruinelor casei sale. Dar furtuna nu se dezlănţui. Se întrebă dacă nu cumva era vreo furtună în sensul propriu al cuvântului, acolo în munţi. Poate că fulgerele acelea reprezentau un cu totul alt gen de cataclism, prea mare doar pentru a izbucni într-o seară şi a se îndepărta în zori.

Băieţii lui Bob se jucau în amurg, vocile lor piţigăiate zgândărind umbrele.

Televizorul era deschis, iar Brian auzi obişnuita muzică ce anunţa spectacolul de dinaintea meciului susţinut de Yankees. Îl auziră şi băieţii, care intrară în fugă pentru a urmări programul.

Vântul începu să se reverse din munţi, la vale. Mătură poalele acestora, şirurile înalte de pini albi, şoptind prin acele lor. Ajunse la hambar, gemu pe streşinile lui, apoi împroşcă veranda rulotei pe care stătea Brian, făcându-l să-i urmeze pe băieţi în sufrageria iluminată puternic.

Loi citea absorbită. Ridică privirea spre el.

— Brian, ascultă. Citi: „De ce îmi tremuri în prag? Un bărbat cutezător nu are nevoie de mine."

— Din ce e? încercă să nu pară istovit.

Ea ridică volumul.

— Anne Sexlon.

Râse un pic.

— Bărbatul acesta are nevoie de tine.

Loi zâmbi, dar el ştia că încă se mai lupta să-şi vindece durerea pe care i-o pricinuise cu neglijenţa lui. Îi întinse tăcută cartea. Poemul pe tare îl citise se numea *„Interogaţia Bărbatului Cutezător"*. Bărbatul văzu ceva cu totul nou în ochii soţiei sale.

— Tremuri, Brian.

Se auzi un vuiet de la televizor.

— Lovitură telefonată exact în mânuşa lui Mattingly, anunţă comentatorul.

Brian se aşeză pe canapea. Chris se lăsă pe umărul lui.

ÎI trase pe Chris mai aproape şi încercă să se lase furat de meci. Curând însă, se scufundă în negre speculaţii, privind fix la televizor şi întorcându-se cu gândul la firul teoriei care l-ar fi putut conduce pe căi neştiute.

Se gândi că descoperise pesemne, în mod involuntar, o uriaşă primejdie, cea mai îngrozitoare dintre toate otrăvurile. Încă nu înţelegea pe deplin. Dar cel care îi dusese de acolo echipamentul şi îi sigilase cămăruţa de serviciu cu beton armat cu oţel, înţelesese.

Era adâncit în gânduri când Loi se ridică şi se duse la uşă. Nu auzise bătaia care anunţa musafirul.

— A venit prietena ta, spuse Loi, dându-se la o parte, în vreme ce, la apariţia lui Ellen, Brian se ridică în picioare.

Păşi drept în cameră şi intră direct în subiect.

— Sunt într-un punct mort, spuse ea. Am epuizat toate căile. Judecătorul m-a gonit de pe proprietatea lui cu puşca. Îşi aţinti privirea în ochii lui Brian. La miezul nopţii. Hruba lui. O spargem şi pătrundem în ea.

Reportera stătea acolo în lumină, cu pielea ei lucind fără cusur, cu ochii blânzi mijiţi de hotărâre, cu buzele strânse într-o dungă rigidă.

Ochii lui Loi se măriră.

— Am fost în casa acestui om în calitate de oaspeţi. N-o să ne ducem ca hoţi.

Ellen ştia că trebuia să fie atentă în această privinţă. Se aşeză pe fotoliul mare, picior peste picior, şi scoase o ţigara.

— Se poate?

Loi se duse în bucătărie şi se întoarse cu o scrumieră.

— Uite ce e, Loi, ştiu că nu vrei ca Brian să facă asta. Nu te învinovăţesc. N-aş vrea s-o facă niciunul din noi! Dar este de datoria mea să descopăr adevărul în legătură ca ceea se întâmplă acolo şi să

spun publicului. Şi Brian are o obligaţie, pentru că este om de ştiinţă.

— Nu ţi-a spus Nate Harris că a umblat pe-acolo? N-ai nevoie de Brian să te ajute să faci ceva ce-a făcut deja poliţia.

— Insectele au ieşit din groapa despre care Nate a spus că-i curată. Prin urmare nu e curată.

Preocupată ca băieţii să nu surprindă o conversaţie neplăcută, Loi îi trimise în camera lor şi închise uşa.

— Ştiu că acolo e ceva nebunesc, spuse ea liniştit, dar nu văd de ce să se bage soţul meu în asta. Să te furişezi ca un răufăcător! La ce bun, Brian? Ce realizezi? Dă-mi voie să-ţi spun, cu cât le stai mai mult în cale, cu atât îi ispiteşti mai mult. Vor sfârşi prin a lovi din nou.

— Acceptă doar pentru o secundă ideea că nu sunt demoni, spuse Ellen. Ia în considerare ideea că este ceva atât de profund diferit, încât abia dacă putem începe să-l înţelegem. Ceva complet nou.

— Am aflat despre demoni de multă vreme.

La televizor, mulţimea vui. Primul trăgător, Don Mattingly, tocmai reuşise o triplă. Chris trase cu ochiul din dormitor.

— Putem veni înapoi, mătuşă Loi?

— Mda, băieţi, spuse ea. Am terminat cu chestiunile în particular. Îi aruncă lui Ellen o privire reţinută. De-acum încolo ne vom rezuma la generalităţi la modul Reader's Digest[34], bine?

— Brian, putem face rost de dovezi, ştiu că putem! Sunt acolo jos în hrubă, sunt sigură de asta. Acela-i bârlogul.

Loi îl cuprinse pe Brian cu braţele.

Ellen ar fi dorit să urle la ea, dar n-avea ce să-i spună, nu putea să spună nimic. În cele din urmă se linişti şi dădu drumul unui nor lung de fum.

— Brian…

— Ştiu este! Şi n-am să mă întorc acolo.

— Ai fost înăuntru?

---

[34] Publicaţie periodică în care operele literare sunt prezentate într-o formă prescurtată şi accesibilă.

— Am căzut.

— Şi…

— Nu mă mai duc. Nu pot.

— Eşti de o laşitate suspectă.

— Avem nevoie de mai multe informaţii. Abordarea directă este mult prea riscantă.

— E tot ce ne-a rămas!

— Au fost omorâţi nişte oameni.

Micuţul Joey începu vă plângă.

— Încetaţi, spuse Loi. Tăceţi amândoi din gură!

Ellen se ridică şi plecă fără niciun alt cuvânt.

— E o inconştientă afurisită, rupse Brian brusc tăcerea.

Privirile li se încrucişară. Simţiseră amândoi o vibraţie gravă, care ar fi putut proveni de la un camion de mare tonaj trecând pe şosea, sau de la motorul vechii maşini a lui Ellen, pornind cu poticneli. Şi ştiau amândoi că se putea, tot atât de bine, să fie altceva.

Ellen zăbovi o clipă pe verandă, furioasă atât pe ei cât şi pe ea însăşi. Aici vibraţia era prea slabă pentru a putea fi observată. Străpunse noaptea cu privirea, simţi năvala vântului umed şi deloc plăcut. Ajunsese să urască orele dintre asfinţit zori. Căutase prin pădure vizuini ciudate.

Căutase chiar prin casă, încercând să găsească locul pe unde ieşise chestia pe care o pusese în borcan. Sfârşise prin a localiza o gaură bine conturată, făcută prin ardere, în partea de sus a paravanului de la baie şi o acoperise cu un pătrăţel de leucoplast. Apucă pe poteca pietruită, trecând pe lângă ceata somnoroasă a greierimii şi ritmul profund al broscărimii. Maşina ei era o fantomă amărâtă pe alee. Se întoarse, iar lumina care se revărsa prin ferestrele rulotei îi păru să deţină o notă aparte de auriu.

În pădure se puteau vedea nişte licurici. Se încordă, urmărindu-i.

Erau din cei obişnuiţi.

Îşi reluă mersul spre maşină. Ceea ce era pe cale să facă era

nebunesc. Ar fi trebuit să se ducă acasă, să închidă uşa şi ferestrele şi să se roage. Obiceiul ei era acum să doarmă între cinci şi zece dimineaţa, niciodată în toiul nopţii.

Pentru a se menţine activă se îndopa cu cafea, care o făcea irascibilă. De asemenea, fuma ca un şarpe, aşa cum făcuse pe vremea când se lansase în cariera ziaristică şi când credea că asta o făcea să semene mai mult a reporter.

Ajunse la maşină şi se urcă în ea. Speed Graphic-ul era pe scaunul de alături, lângă el – o lanternă de dimensiuni considerabile, cumpărată în acea după-amiază de la Ritter's Hardware.

Mângâie cutia rece de oţel a aparatului de fotografiat, apoi apucă lanterna, o aprinse şi o stinse, încercând-o.

Fă-o, femeie! Avea anumite principii, iar unul dintre ele era să meargă cu reportajele până la capăt.

Chiar aproape de maşină străluci un licurici, după care se îndepărtă.

Ellen ridică geamul cu mâini nesigure.

Întrebarea era cât de speriat poate fi cineva? Era frica asemenea frigului, cu o ultimă, extremă fază, ori era precum căldura, crescând la nesfârşit?

Dâmbul, hruba… Nu te gândi, acţionează.

Întoarse maşina, ieşi în Kelly Farm Road. Într-un rând, ochii unui opossum luciră ca nişte mici torţe mânioase, într-altul, nişte căprioare fură prinse pentru scurt timp în lumina farurilor, dar altfel drumul până la domeniul terBroeck se derulă fără evenimente deosebite.

Reportera pătrunse pe Mound Road cât îndrăzni de mult, apoi stinse farurile, opri motorul şi lăsă maşina să ruleze în pădure, sperând să nu se spargă vreun cauciuc.

Întredeschise geamul, inspiră aerul proaspăt al nopţii. În faţa ei se profila casa judecătorului, la fel de întunecată şi de tăcută ca un mormânt. Cel puţin în noaptea asta nu erau aici maşini, şi nici dansuri în spatele draperiilor, în lumina purpurie de iad.

Undeva în depărtare, un motor gâjâi, începu să scâncească, apoi

începu să emită un uruit staţionar. Acesta răsună în întuneric, amestecându-se cu murmurul tunetului.

Pe undeva pe acolo existau nişte răspunsuri, aproape că le putea adulmeca. Încleştă mâinile pe volan.

Capitolul zece

1

Stătu multă vreme fără să se mişte. La intervale scurte de timp câte un licurici lucea în apropiere. Femeia ţinea lanterna în mână, aprinzând-o şi stingând-o, ca să prindă curaj. La urma urmei, aceştia nu erau decât nişte licurici obişnuiţi, înceţi, frumoşi, un pic misterioşi. Reportera urmări umbrele proiectate de lună dansând pe pământ.

Era lună plină numai pe jumătate, dar când se ivea de după norii învolburaţi, răspândea lumină din belşug. Ellen apucă mânerul portierei cu degetele. Era ca şi cum ar fi plonjat într-o piscină cu apă rece. Greu era până te urneai.

Nu. Ar fi o nebunie să facă vreun pas afară din maşină.

Stătu cu mâna pe mâner, întrebându-se dacă un adult în vârstă de treizeci de ani ar putea avea un atac de cord doar din pricina fricii.

Voia o ţigară, voia apă, voia o puşcă. Mai mult ca orice, voia s-o ajute cineva.

Trase adânc aer în piept, expiră pe îndelete, cugetând că Ellen Maas cea de-acum o săptămână n-ar fi venit niciodată aici în felul acesta. Aceasta era altcineva, o Ellen Maas tainică, pe care abia dacă o cunoştea, o femeie puternică şi hotărâtă, capabilă să tragă de mânerul portierei uite-aşa. Să se sucească pe scaun, să pună piciorul pe pământ şi să iasă afară din maşină.

Făcu doi paşi mari până în mijlocul lui Mound Road. În trei minute ar putea fi în curtea judecătorului. În alte treizeci de secunde ar ajunge la hrubă.

Rămase stană de piatră. Folosindu-se de lanternă, pe care o ţinea îndreptată spre sol, încercă să arunce o privire în pădure. Nu era greu să-ţi închipui insectele pândind acolo în fund, cu micile lor lumini

stinse. Puteau oare să zboare fără luminiţe? Asta făceau în momentul de faţă? Sau veneau prin tunele, gata să ţâşnească afară din pământ oricând ar fi avut chef?

Avea senzaţia că un soi de vibraţie se ridica din pământ, dar era greu de spus din cauza bocancilor cu care era încălţată. Se aplecă, lipindu-şi palma de sol, cu degetele răsfirate. Nimic. Totuşi, când se ridică în picioare, o pală de vânt aduse cu ea un zgomot deosebit; undeva în întuneric, un vehicul puternic se afla în mişcare.

Înaintă cu mai multă atenţie, pe marginea drumului, rămânând în umbră. S-a auzit cumva un trosnet în pădure? Da. Probabil un animal.

Amintirea acelei prime nopţi în care văzuse insectele strălucitoare îi stăruia vie în memorie.

În casa judecătorului muriseră oameni, era sigură de asta. Ajunse la marginea proprietăţii. Casa era întunecată tăcută.

În noaptea aceea fuseseră aici maşini pline de lume. Ţipetele lor îi reveniră în minte, pline de un înfiorător extaz.

Judecătorul nu dăduse dovadă de solicitudine, o gonise de pe proprietatea lui, o ameninţase.

Merse mai departe, trecând de casă, străduindu-se să confere umbletului ei o siguranţă inexistentă. Chiar şi atât de aproape de casă, ferestrele erau absolut întunecate. Era oare înăuntru? Vechiul Cadillac se afla în garaj.

Apropiindu-se de casă, pădurea lăsă locul unei peluze.

Vântul îi joacă în păr, i se infiltră pe lângă guler. Grăbi paşii. Părul scurt de pe ceafă o gâdilă. Aruncând o privire în urma ei, aproape că se poticni de pietrele ce străjuiau aleea judecătorului.

Liniştea nu evoca somnul, ci pânda.

Nori zdrenţuiţi goneau pe cer, năvălind dinspre nord, şi brusc zări venind către ea, pe deasupra colinelor şi a vârfurilor pădurii, un val uriaş de lumină argintie. Apoi se trezi într-un şuvoi de lumină selenară atât de strălucitoare, încât putea să vadă capetele umflate ale păpădiilor de pe potecă.

Grăbită, aproape alergând, traversă gazonul netuns şi ajunse la hrubă. Se lăsă rapid pe vine, îşi îndesă lanterna în jos, prin hăţişul de verdeaţă crescut sub nivelul pământului, apoi o aprinse. Putu să vadă o porţiune deschizându-se dedesubt, iar în ea ceva negru şi lung, încolăcit.

Era absolut nemişcat. Ar fi putut fi oare nişte rădăcini?

Împinse în jos lanterna, dorindu-şi să fi avut o lumină mai puternică.

Apoi se gândi că trebuia să fie un furtun pentru udat grădina, vechi şi încâlcit, de mult uitat. Mai încolo putu să vadă un zid de cărămidă prăbuşit şi mărturiile evidente ale unei activităţi – urme de paşi, scrijelituri, cărămizi aşezate în stive.

În mod ironic, se putea foarte bine ca investigaţiile poliţiei să fi distrus dovezi vitale.

Reportera îşi schimbă poziţia şi îşi lăsă picioarele să atârne în deschizătură. Aerul era răcoros în jurul gleznelor ei dezvelite. Ezită vreme îndelungată. Se forţă să nu dea voie gândurilor să prindă contur.

Dar aceasta era o bătălie pe care nu o putea câştiga.

Unicul lucru de făcut era să coboare înăuntru, şi asta imediat.

Atinse podeaua micii camere cu o clănţănitură a maxilarului. Lanterna îi scăpă din mână într-o parte, fasciculul ei luminând viu rădăcinile şi buruienile. Alergă la ea, o apucă şi îndreptă lumina în direcţia straniei încâlceli pe care o văzuse de sus.

Nu era nimic acolo.

Merse la locul în care fusese furtunul, dar nu erau nici măcar urme pe pământ. La o privire mai atentă, se vedea că solul era bine bătătorit.

Lanterna scoase la iveală o deschizătură în spatele zidului de cărămizi prăbuşit. Aceasta trebuia să fie intrarea în mina de fier despre care vorbise Nate Harris. Păşi prin spărtura din zid, atentă să evite dislocarea vreuneia din cărămizile care-i atârnau deasupra capului într-un echilibru precar. Dacă s-ar fi dărâmai toate dintr-o dată, ar fi putut să o blocheze.

Mina de fier nu era cu mult mai mult decât o gaură ducând în jos sub un unghi abrupt. Nu existau bârne de susţinere, trepte sau şine pentru vagoneţi. Era o mină veche de tot, de genul celor ce fuseseră exploatate prin munca sclavilor, în perioada colonială, înainte de abolirea sclavagismului în statele din nord. Lumina lanternei relevă cicatricele pricinuite de dălţi şi de burghiele manuale. Granitul fusese străpuns cu sudoare şi cu sânge.

Pătrunzând mai adânc, îndreptă fasciculul mai întâi spre podea, apoi înspre ziduri, apoi către tavan, căutând vreo fărâmă de aripă, vreo carcasă uscată, care să elucideze cazul. În curând trebui să se aplece, apoi să se ghemuiască. Aici urmele militarilor se sfârşeau. Ea merse mai departe, observând că podeaua devenise curios de elastică şi moale. Întinse mâna în jos şi simţi o suprafaţă netedă, care se lăsa cu uşurinţă, răcoroasă şi puţin umedă.

Dădea o senzaţie de parcă ar fi fost făcută din carnea unor ciuperci. Dar când încercă să rupă o bucată, descoperi că era extrem de rezistentă, precum pielea. Era de asemenea, un miros care la început o gâdilă în fundul gâtului, apoi o înţepă. Strănută, îşi reveni – şi realiză că încolăceala pe care o văzuse de sus era acum la o jumătate de metru în faţa ei.

Se dădu înapoi, dintr-o dată cât se poate de conştientă că se afla mult sub pământ, în mijlocul nopţii, într-un loc oribil, şi că nu avea nici cea mai mică idee ce era lucrul acela.

Era total inert, dar, de atât de aproape, se vedea limpede că nu era un furtun de udat grădina. Părea să fie sursa mirosului acru. Atentă, privi ţintă colacii strâns înnodaţi.

Se zărea cumva un tipar estompat pe suprafaţa lor? Nu putea fi sigură.

Nu era un obiect oarecare, ci ceva viu. Nu semăna cu nimic din ce văzuse sau auzise ea vreodată, cu niciun şarpe şi în mod sigur cu niciun vierme.

Tuşi, iar sunetul răsună în lungul minei ca o împuşcătură.

Tremurând, cu transpiraţia prelingându-i-se pe chip, forţându-se să nu se înece de miros, îşi impuse să se apropie mai mult de acel lucru. Acea masă înnodată avea cu totul aproximativ o jumătate de metru lăţime şi treizeci de centimetri înălţime. Nu era imposibil de ridicat şi poate chiar de trecut prin hăţişul de la suprafaţă. Foarte încet, o atinse cu marginea lanternei. Apoi îi dădu un ghiont ceva mai tare. Absolut inertă. O împinse cu vârful piciorului. Cântărea ceva – poate chiar vreo cinci kilograme.

Împingând mai tare, o răsturnă pe o parte. Luminând cu lanterna, putu să vadă cu mult mai bine structura de dedesubt. Opt dintre apendicele groase, ca nişte şerpi, ieşeau din centrul cu riduri strânse ca ale unui anus.

Chestia nu era deloc normală. Nu părea, din câte ştia că, nici măcar ceva provenind din pădurile udate de ploile tropicale; era sigură că ar fi auzit de ceva atât de bizar. S-ar fi aflat exemplare în grădinile zoologice, sau, împăiate, în muzee.

Ca să scoată lucrul acela, trebuia să-l apuce cu mâinile goale, să-l atingă şi nu ştia dacă putea să facă asta. Îl răsturnă din nou cu piciorul. Acum era cu susul în jos, în continuare absolut nemişcat.

Dar chestia aceea ajunsese până aici. Deci se putea deplasa, dacă voia. Nu era moartă şi ea nu trebuia să-şi permită să uite asta. Pe de o parte, trebuia să fie atentă. Pe de cealaltă parte, dacă lucrul aluneca mai jos în mină, atunci ar fi însemnat că ceea ce reprezenta poate articolul vieţii ei i-ar fi scăpat printre degete. Ca să nu mai vorbim de pericol. Şi nu era nicio urmă de îndoială în mintea ei că acel lucru însemna un pericol.

Întinse mâinile în jos şi apucă două porţiuni încolăcite mai proeminente, ca nişte mânere. ÎI ridică. Era greu, mai mult de cinci kilograme. Dar era aur curat, dovada absolută, cel mai valoros specimen din lume, articolul cel mare. Cu paşi nesiguri cără lucrul afară din mină, se strecură lin prin gaura din zidul de cărămidă şi îl lăsă jos pe podeaua hrubei.

Stând să-şi tragă sufletul, îşi lumină drumul în sus. Găsi curând locul pe unde coborâse. Trebuia să urce mai întâi acel lucru, apoi să se agaţe de rădăcini şi să se tragă singură cu mâinile până la suprafaţă. Ce păcat că nu se mai ţinuse de aerobică. Avea să-i fie necesară şi ultima fărâmă de putere de care dispunea.

Dar când apucă lucrul şi îl ridică deasupra capului, realiză că urma să aibă nevoie de ceva mai mult decât de putere. Calculase prost adâncimea hrubei. Când văzu că era prinsă acolo, lăsă să-i scape un mic ţipăt, înăbuşit aproape instantaneu.

Frenetic, îndreptă lumina lanternei de jur-împrejur, uitându-se după vreo rădăcină care să atârne, sau eventual după o scară.

Stivele de cărămizi – putea să înalţe o platformă.

Îi luă timp, şi descoperi că acestea erau moi, vechi şi de o calitate îndoielnică.

În vreme ce muncea, urmărea creatura, care nu se mişcă nici măcar o dată, niciun centimetru.

În cincisprezece minute avea o platformă înaltă de un metru. Când se urcă pe ea, atinse cu creştetul încâlceala de buruieni şi de rădăcini, de deasupra.

Puse pe platformă creatura încolăcită. Aceasta se aşeză cu o plescăitură şi păru să tremure un pic. Reportera se urcă şi ea, apoi săltă chestia în sus, apucând încolăceala aceea lunecoasă şi rece cu mâinile ei prăfuite.

Rădăcinile şi tulpinile de deasupra capului aproape că păreau să se fi trezit la viaţă, împiedicând-o să treacă. Se strădui, dar descoperi că nu putea ajunge chiar la marginea gropii. Trebuia să-l îndese printre rădăcini, iar apoi să se urce şi ea.

În timp ce se căţăra, lucrul îi alunecă şi căzu peste ea; femeia îl prinse pe piept. Împinse în sus cu braţele, se lupta acum cu disperare, picioarele ei căutând sprijin şi negăsindu-l. Chestia aceea cu umflături şi noduroasă, pe dinăuntru era tare ca lemnul, dar suprafaţa îi era întinsă şi dădea senzaţia că ar fi fost o fascie musculară subcutanată.

Era alunecoasă şi, realiză reportera, începea să se mlădieze. Ellen lovi cu piciorul, alunecă înapoi, lovi din nou.

Mirosul care îi iritase gâtul era acum puternic şi uşor identificabil: chestia transpira urină, şi o udase toată. Cu cât lucrul era mai umed, cu atât pielea ei devenea mai lunecoasă. Putea să simtă umezeala înmuindu-i bluza, scurgându-i-se pe mijloc, gâdilând-o în josul pântecelui şi pe partea interioară a coapselor. O zgâlţâi un val de greaţă, făcând-o să-i vină înapoi pe gât toate cele. Apoi alunecă, simţi lucrul căzându-i pe umeri, simţi urina şiroindu-i pe faţă şi pe gât.

Încleştă mâinile după vreun punct de sprijin, alunecă, alunecă mai mult – apoi găsi un laţ lung făcut de o rădăcină. Îşi încordă piciorul şi se săltă la suprafaţă.

Bolovanul din braţe îi căzu la pământ, iar femeia se întinse lângă el.

Se ridică în picioare. Obţinuse lucrul acela afurisit. ÎI luă imediat în braţe, ţinându-l strâns ca nu cumva să alunece înapoi în groapă.

Suprafaţa îi era acoperită acum cu un soi de mucus, la fel de lunecos ca păstăile de hibiscus fierte. Lumina lunii se revărsa în jos, sclipind pe mâzga de pe mâinile ei. Îşi săltă capul, încercând să scape de putoare.

O porni către maşină, cu pas întins.

Îl puse în faţa pe podea, împingându-l sub bord. Următorul pas urgent era să se cureţe. Coxon Kill nu era departe de acolo, curgând curat şi proaspăt. Urina era atât de acidă, încât începuse s-o usture pielea.

Folosindu-se de lanternă, traversă drumul şi o luă prin pădure, mergând sub un anumit unghi în raport cu dâmbul, către locul unde kill-ul cotea şi străbătea lunca în care fusese urmărită prima dată.

Auzi curând clipocitul firului de apă. Îşi scoase cămaşa udă şi se aşează lângă râu, stropindu-se cu apă. Împroşcă cu furie, se frecă, apoi îşi înmuie cămaşa. O frecă de pietrele de pe fundul râului, o clăti, apoi o scoase şiroind din apa neagră şi se spălă pe faţă, pe piept, pe abdomen. Pe măsură ce apa rece ca gheaţa se scurgea pe trupul ei, usturimea dispărea. Era a doua oară când apa o izbăvea.

Hotărât lucru, iubea Coxon Kill.

Îşi îmbrăcă din nou cămaşa, aşa rece cum era. Acum mai avea de făcut încă un lucru, iar acesta era să-l ia pe Brian cu ea şi să ducă lucrul acela autorităţilor. El cunoştea oamenii de ştiinţă care să facă ceea ce trebuia. Nu era pregătită să-l predea poliţiei statale, nu fără a şti cum ar aborda aceştia investigările.

Ajunse la marginea pădurii şi păşi în drum. Întuneric, linişte.

Începu să meargă, cu inima potolindu-i-se, răsuflând mai uşurată. Maşina ei era la cincisprezece metri mai încolo şi reportera începu să se pipăie prin buzunar după chei.

Când, deodată, Viper-ul veni ca o furie, motorul lui pulverizând tăcerea. Ellen sări îndărăt. Căzu într-un pâlc de buruieni şi simţi tulpinile intrându-i în spate.

Urmă imediat un scrâşnet de frâne, vaietul de protest al cauciucurilor, o umbră roşie cotind în întuneric, apoi mârâitul crud, progresiv, al motorului.

Încă se mai rostogolea, dar nu era suficient de rapidă; maşina avea s-o ucidă. În timpul ăsta, lanterna se făcu bucăţi în jurul ei.

Luna intră în nori; maşina şuieră la nici zece centimetri de corpul ei răsucit. Fu puternic scuturată de către curentul de aer, într-atât de aproape trecuse. Apoi reportera se trezi în pădure, cu un pin mare, plin de răşină lipicioasă, drept pavăză.

Încleştându-se de copac pentru a-şi reveni, femeia se luptă să-şi învingă panica. Motorul gâlgâi, apoi începu să toarcă.

Acum înspăimântată, Ellen trase cu ochiul pe după copac. Era întuneric beznă, aproape imposibil de văzut ceva. Un val de teamă şi de frustrare aduse în ochii ei lacrimi fierbinţi. Viper-ul era chiar în spatele Duster-ului.

Dar parcă gol. Nu putea să vadă nicio mişcare. Însa avea impresia distinctă – aproape fizică – a prezenţei cuiva.

Nu era greu să-şi închipuie că era urmărită de nişte ochi cu priviri otrăvite, viclene.

Forţe ale răului, îngrozitoare până peste poate. Fu uluită de puterea acestora, de senzaţia existenţei efective a unei personalităţi în spatele lor, ca şi cum întregul şir de orori ar fi fost orchestrat de un singur individ.

Îi putea adulmeca, putea simţi stricăciunea.

Se auzi un alt sunet, o adiere învârtejită şi stridentă… sau o şoaptă. Ascultă. Auzi din nou – o şoaptă clară în pădure, în spatele ei. Nu putu să distingă cuvintele. Îşi puse mâinile pâlnie la urechi, se întoarse cu faţa către zgomot.

O altă şoaptă. Doamne Dumnezeule, venea chiar către ea. Părea să ştie exact unde se află.

Şi nu era doar una singură: era un cor de şoapte liniştite.

Luna apăru din nou, iscând umbre gri, dantelate, pe solul pădurii. Acum putea vedea, cât de cât, în jur.

Femeia încercă să-şi reamintească dispunerea drumurilor. Trebuia să traverseze Road şi să încerce să se furişeze prin pădure până la Queen's Road, apoi să revină înspre casă.

Auzi un alt sunet, intim, crescător. Furişat. Ceva uriaş luneca spre ea printre frunze.

Lumina lunii dispăru, dar chiar şi aşa, ea continuă să alerge. Aproape instantaneu se poticni de trunchiul unui copac şi se rostogoli prin frunzele moarte de pe jos, blestemând. O duru, dar de asemenea o făcu să-şi vină în fire. Nu putea să scape prin fugă, nu într-o pădure atât de întunecată. De ce n-o vrea luna să lumineze, măcar zece minute?

După alţi doi paşi făcuţi cu grijă căzu din nou, împiedicată de o creangă joasă. În creier i se produse o străfulgerare, o durere, senzaţia de moment că pământul era deasupra ei.

Lunecarea se auzi din nou, ceva îi atinse uşor coapsa.

Asta puse capac, se ridică sprijinindu-şi cu greu picioarele în pământ şi o rupse la fugă, pierzându-şi direcţia, orbecăind şi croindu-şi drum fără nicio ţintă.

Ieşi în şosea atât de brusc încât fu cât pe-aci să cadă lată. Se opri, sfredeli cu privirea în susul şi în josul fâşiei de bitum.

Mound? Main?

Porni în pas alergător, cu o durere înţepătoare în coaste, cu răsuflarea întretăiată de icnete. În cele din urmă reapăru luna, plutind maiestuos, din spatele unor vălătuci de nori mânioşi. Ellen fu îngrozită să vadă o formă întunecată familiară în imediata vecinătate, dâmbul. Şi departe pe dreapta, casa judecătorului.

Era pe Mound Road şi umblase în cerc.

Traversă începu să meargă înapoi. Dar nişte lumini îi sclipiră în faţa ochilor, urmate de un fior de plăcere care făcu să îi tresalte inima.

Exact dincolo de drum se găseau o duzină de puncte de lumina purpurie, emiţând un sfârâit ca al unui felinar cu gaz.

Îşi îndesă pumnul în gură pentru a-şi înăbuşi ţipătul. Îşi impuse să se retragă… Înapoi, către locul din pădure unde auzise lunecarea.

Făcu un pas, apoi un altul. Era conştientă de mai multe sclipiri în spatele ei.

Acolo unde lumina atingea, pielea expusă – ceafa, braţele – lăsa o gâdilătură savuroasă, seducătoare, ca trecerea înceată a degetului unui bărbat delicat şi subtil.

Plonjă înspre pădure, ţipând atunci când o plesnea câte o ramură sau se izbea de câte un trunchi de copac.

În faţa ei era o sclipire.

— Doamne Dumnezeule…

Dar nu era purpurie, arăta ca lumina lunii reflectată pe o suprafaţă de metal. Se ghemui şi înainta cât îndrăzni de încet. Tot ce făcea producea zgomote – picioarele foşneau prin frunze, răsuflarea îi era gâfâită, se lovea cu zgomot de trunchiurile copacilor.

În pădure era o maşină. Reportera deveni prevăzătoare, abia înaintând. Trebuia să fie Viper-ul.

Făcuse cinci metri, când îşi recunoscu propria maşină.

Rămase ca lovită de trăsnet. Era mai rău decât într-o casă a

oglinzilor. Pur şi simplu nu te puteai îndepărta, nici măcar un afurisit de centimetru.

Vehiculul era exact acolo unde îl lăsase, după câte se părea neatins, după câte se părea gol. Viper-ul nu se vedea nicăieri. Scăpase, sau era o capcană? Se îndreptă spre maşină. Cheile – le scoase din buzunar. Apucă de portieră.

Pipăind pe orbecăite, găsi broasca.

În acel moment, lumina lunii dispăru iar. Dar nu conta – atunci când va deschide portiera se va aprinde plafoniera.

Băgă cheia în broască, o răsuci, auzi un clic şi trase de portieră. Nicio lumină.

În maşină era o duhoare atât de oribilă încât îşi dădu capul pe spate, nereuşind să îngaime nimic. Era ca şi cum ţi-ai fi lipit faţa de subsuoara unui leş. Femeia se uită în jos, în întunericul de sub torpedo. Acolo era un morman perfect nemişcat. Poate că lucrul murise.

Ţinându-şi respiraţia, se întinse deschise geamul din dreapta. Aerul proaspăt pătrunse înăuntru. Era mai bine, avea să se descurce.

Băgă cheia în contact, întinse piciorul înspre accelerator.

Un braţ negru şerpui de sub bord. La capătul lui crezu că poate zări o palmă subţire.

Apoi lumina lunii reveni şi ea văzu că, după toate aparenţele, mâna era de om. Înainte să apuce măcar să ţipe de uimire, degetele se răsfirară, iar unghiile negre, ca nişte gheare, pătrunseră în plasticul gros al tabloului de bord, rupându-l de parcă ar fi fost plastilină.

O altă mână apăru urcându-i-se în sus între coapse. Era rece şi umedă, cu palma la fel de moale ca pielea de căprioară. Unghiile ca briciul o gâdilară.

Lovi din picioare, reuşind pe moment să şi-l elibereze pe cel drept. Răspunsul fu o străfulgerare de lumină purpurie, o explozie de plăcere.

Pielea i se înfioră şi aproape că se înecă într-un val de senzaţii din

cele mai calde, mai dulci şi mai desfătătoare, mici gâdilături care-o pătrundeau mai adânc decât ar fi putut-o face orice încântare.

Mâinile se agăţară de bord, braţele se încreţiră cu o contracţie musculară. Sub picioarele ei începură o zvâcnire şi o zgâlţâire atât de puternice încât maşina începu să tremure.

Lumina lunii dispăru.

Cu toată puterea, izbi cu piciorul în jos, în masa musculară care se zvârcolea. Lovi din nou şi din nou şi din nou. Se ivi o a treia mână, abia vizibilă în obscuritatea din jur. Auzi ghearele înfundându-se în spătarul scaunului, tapiţeria plesnind. Vru să-şi strângă pulpele, dar ghearele apăsară în carnea delicată dinspre interior.

Un instinct ascuns despre care nu avea ştiinţă trimise un torent de adrenalină incandescentă prin sângele ei.

Muşchii, deveniră de oţel, iar ea se trase în spate pe scaun. Cele trei mâini se detaşară fiecare din diferitele încleştări şi veniră pe dată cu ghearele desfăcute către ea.

Zvârcolindu-se şi încolăcindu-se ca lipsite de oase, două dintre mâini apucară ce le ieşi în cale, una încleştându-se în plafon şi sfâşiindu-l, cealaltă făcând cu o plesnitură găuri de-a dreptul în uşa de metal.

Femeia era atât de uluită de violenţa şi de bizara hidoşenie la care era martoră, încât îşi pierdu cunoştinţa chiar în clipa în care se ferea de chestia dintre picioarele ei, săltând înapoi. Acest lucru o făcu să se prăbuşească neputincioasă, iar mâinile năpustite, apucătoare, se încleştară în aer, la nici doi centimetri de gâtul ei.

Impactul căzăturii o aduse înapoi în simţiri, exact la timp ca să vadă o încolăcire cărnoasă năvălind pe uşă afară. Reportera ţâşni de lângă maşină, sări în picioare şi începu să alerge orbeşte, mişcând braţele în faţa ei ca pe o morişcă.

Nimeri în tufişuri, în copaci, bătând aerul cu mâinile. În vreme ce se depărta de-i sfârâiau călcâiele, încotro vedea cu ochii, întreaga ei fiinţă se contractă într-un ghem de teroare sălbatică, Ellen Maas nu mai era acolo, fusese scoasă din matca ei. Tot ce rămăsese era animalul din ea,

un animal îngrozit.

2

În faţa ochilor îi apăru imaginea vagă a două cizme uzate şi vechi, a două picioare îmbrăcate în jeanşi.

— Ellen! Hei, Ellen! Brian sări într-o parte din faţa mâinilor ei bătând panicate. Hei, eu sunt!

Camioneta lui trândăvea pe marginea drumului, cu portiera deschisă, cu plafoniera aprinsă. Femeia era într-un hal de nedescris.

Se înecă şi icni, încleştându-şi mâinile în aer. Bărbatul încercă să o oprească, dar ea se smuci de lângă el.

Nu putea să zărească nimic, dar zgomotele alunecării prin pădurea din spatele ei conţineau o semnificaţie înspăimântătoare. Putu să discearnă o mişcare, aproape, lângă Brian. Pornirea ei fu să se smucească, dar când încercă, acesta o strânse ceva mai tare.

— Linişteşte-te, spuse el.

Apoi apăru luna.

Două mâini tremurau, întinse cât erau ele de lungi, la nici treizeci de centimetri de capul lui Brian.

Femeia înghiţi în sec, îşi pierdu răsuflarea.

— Ellen, o să fie OK.

Braţele unduiră, extinzându-se. Mâinile ajunseră mai aproape.

— Brian!

Ghearele se desfăcură. Reportera se aruncă înapoi ca să scape – dar bărbatul o prinse şi o strânse din nou lângă el. Ghearele vibrau acum la doi-trei centimetri de capul lui.

— Linişteşte-te, repetă el cu vocea tremurândă. Ea putu să vadă carnea braţelor pulsând, acestea devenind mai subţiri şi mai lungi, degetele zbătându-se, pipăind, ajungând la un fir de păr de el.

Încă o clipă şi îi vor smulge capul de pe umeri. Ellen bătu cu pumnii în pieptul lui şi se lăsă în jos, disperată de propria sa incoerenţă.

Răspunsul lui fu să o strângă mai tare lângă el.

— E-n ordine, fetiţo, acum eşti în siguranţă, eşti în siguranţă.

Pulsaţia braţelor devenea mai rapidă. Se făceau din ce în ce mai subţiri, smucindu-se spasmodic. El duse mâna la spate şi şi-o trecu absent prin păr, de parcă i-ar fi aterizat acolo o gânganie. Dar o ţinu strâns cu braţul lui stâng, puternic.

Alte părţi ale lucrului ieşeau afară, colcăind pe geamul maşinii.

Oricât de mult ar fi încercat, Ellen rămânea incapabilă să-şi stăpânească ţipetele. Nu se gândea decât că va fi atinsă din nou de acele degete.

Brian venise aici în mare măsură pentru a o împiedica să se bage în vreun bucluc sau să păţească ceva. Acum ea avea o criză de nervi chiar în braţele lui. Bărbatului i se păru că ţipetele ei îi vor sparge timpanele.

Din senin, Ellen îi trase un genunchi zdravăn în scrot. Brian căzu ca înjunghiat, scâncind, în vreme ce reportera se eliberă, smulgându-se de lângă el. Proptindu-se în călcâie, alunecând pe fund în josul potecii, ea se târî către drum.

Din fericire, lovitura femeii nu-l imobiliză. Se ridică aproape imediat. În timp ce făcea aceasta, ceva îl pocni într-o parte a capului. Îl lovi îndeajuns de tare ca să-i tulbure vederea. Bărbatul se întoarse într-acolo.

Cele mai stranii şi mai mortale patru gheare pe care le văzuse vreodată se răsfirară în faţa sa, tremurând în lumina lunii.

Multe clipe, mintea lui rămase blocată. Apoi văzu detaliile: o palmă obişnuită. Ghearele fuseseră ascuţite cu grijă. Putea să vadă striaţiile lăsate de pila de unghii.

Aceasta mână înfiorătoare avea manichiura făcută.

Perniţele degetelor aveau amprente; mâna era atât de aproape, încât putea să vadă până şi acest infim detaliu.

O alta i se alătură. Brian se trase înapoi, pe când cele două mâini se

închideau chiar în dreptul feţei lui, cu un zgomot ca declanşarea arcului unei curse de şoareci. Apoi văzu ceva ce, în lumina lunii, arăta ca nişte cabluri întărite, ducând de la mâini, înapoi până la maşina lui Ellen. Alte braţe încovrigate se scurgeau prin fiecare fereastră.

O uşoară mişcare în tufişuri îi atrase atenţia asupra faptului că un alt apendice se strecura târându-se pe pământ, în dreapta lui.

Apoi văzu un al patrulea, acesta arătând ca un furtun negru, de incendiu, suit în copacii de deasupra maşinii.

Un fior adânc, visceral, îi străbătu corpul.

Se gândi: puşca mea, puşca îmi e în camionetă.

Alergă atât de repede, încât o ajunse din urmă pe Ellen, care tocmai se căţăra în cabină. Putea să vadă ţeava puştii, albastră în lumina slabă. Năpustindu-se pe lângă reporteră, Brian băgă capul înăuntru şi apucă arma.

O ţinu pe Ellen apăsând-o cu mâna.

— Voi trage!

Aceasta se făcu mică în timp ce el sprijini puşca de volan şi apăsă pe trăgaci. Arma scuipă o flacără albastră. Femeia ţipă.

Trase iar şi iar, bubuiturile spulberând strigătele. Apoi se făcu linişte.

Una dintre mâini căzu cu o bufnitură pe capotă.

Diametrul braţului era acum nu mai gros decât cel al unei funii, şi părea aproape lipsit de putere, capabil doar să zvâcnească slab către înainte. Însă după aceea se contractă, iar unghiile ca ghearele trecură de-a dreptul prin capota de oţel. Instantaneu, braţul se încordă şi camioneta se clătină.

Începu să fie trasă spre mijlocul pădurii, asemenea unui peşte prins în cârlig.

Apoi lumina lunii se stinse încă o dată, iar cei doi nu putură să vadă afară decât o negreală mortuară, ca de tuş.

Camioneta se clătina şi se zgâlţâia, fiind trasă mai adânc în pădure.

Brian răsuci cheia în contact; auzi motorul tuşind, o dată, de două ori, apoi murind. Răsuci încă o dată cheia. Camioneta se smuci în faţă,

se opri. Încercă iar şi iar.

În fine, motorul se luptă să se trezească la viaţă. Băgă în marşarier şi începu să dea drumul ambreiajului.

Motorul vui, camioneta se opinti, iar cauciucurile muşcară în solul umed desfundat. O duhoare de cauciuc încins umplu cabina. Presiunea uleiului şi temperatura apei începură să se ridice către linia roşie.

Atunci când încă o mână zvâcni la geam, Ellen practic îi sări bărbatului în poală. Ghearele băteau cu furie în geam.

Motorul camionetei era puternic, dar acele indicatoare urcau constant şi era doar o chestiune de timp ca vreun cauciuc sau chiulasa să explodeze.

Mound Road era doar la mică distantă în spatele lor.

Ceva scutură camioneta de parcă aceasta ar fi fost o jucărie.

Brian strivi acceleratorul, scâncetul motorului deveni un scrâşnet, cauciucurile se tânguiră. În ciuda acestui efort, camioneta se clătina înainte, avansând mai adânc în pădure.

Mâna era în continuare înfiptă în capotă, recuperând camioneta.

Brian băgă în viteza întâi şi apăsă acceleratorul la podea.

Maşina ţâşni înainte mult mai repede decât o trăgea mâna. În reflexele farurilor, Brian putu să vadă braţul, care fusese întins ca o sârmă, zvârcolindu-se în laţuri neputincioase pe lângă capotă.

Deschise cu un brânci portiera, săltă în acea încâlceală şi apucă mâna. Întinderea până la extrem a braţului îl făcuse să-şi piardă forţa. Totuşi, sub el, încolăcelile pulsau şi se zbăteau. Erau tot mai calde, şi deveneau din ce în ce mai groase. Pulsau rapid, tot mai rapid.

Când apucă mâna de încheietură, aceasta putu să-i opună rezistență.

În vreme ce o trăgea către parbriz, depărtând-o de gaura pe care o făcuse, muşchii pulsară. Braţul era acum de grosimea cauciucului unei biciclete. Sub degetele bărbatului, carnea lucrului se bulbucea ca un lichid vâscos, încins.

Din pădure răzbătu o sclipire de lumină purpurie. Brian fu surprins

să simtă urcând din adâncurile fiinţei lui nişte frisoane profunde, calde.

Se opri, derutat de această senzaţie neaşteptată, timp în care încolăcelile unduiau din ce în ce mai iute şi deveneau tot mai groase.

Apoi apăru Ellen, smucind şi ea de mână. Aceasta scăpă din capotă cu un hârşâit sonor, ghearele strângându-se unele lângă altele atât de repede, încât produseră un zgomot ca plesnetul unui bici.

— Porneşte, mugi ea, pentru numele Celui de Sus, porneşte!

Brian se aruncă înapoi în cabină, cuplă maneta de viteze, dădu cu spatele înspre Mound Road.

Erau liberi.

— Slavă Domnului, şopti Ellen, Oh, slavă Domnului!

El sări ca ars, nu-şi putu crede ochilor.

— Iisuse, spuse Ellen.

Un şir lung de maşini se îndrepta către casa judecătorului.

Printre acele ascuţite ale pinilor care opreau privirea, se putea zări o licărire constantă de lumină purpurie.

Fiecare maşină era plină de oameni – bărbaţi, femei, copii. Lucru şi mai grav, erau chipuri familiare.

— E Will Torrance… hei, Will!

— Nu te opri, Brian!

Brian abia dacă o auzi. Frână, holbându-se uimit la concetăţenii săi.

— Uite, e Mike Mills, băiatul lui Betty, şi e şi soţia lui cu el!

Şi Robertson şi bătrânul domn Hanford…

— Brian, să ieşim de aici!

Porniră din nou. Cu un fâşâit, o formă de dimensiuni considerabile ca un şarpe masiv, lunecă afară din pădurea din apropiere, plutind către ei.

Înainte de a putea reacţiona, o lumină purpurie palidă, îi fulgeră în faţă. Reflectată în oglinda retrovizoare, aceasta provenea de la farurile unei maşini din spatele său. Brian recunoscu acest vehicul plat, rău, roşu.

Un înspăimântător val de plăcere îl cuprinse. Se încordă în scaun asemenea unui arc şi se pomeni holbându-se cu nesaţ la reflectarea din oglindă.

Tot ce putea să facă era să schimbe orientarea oglinzii. Cu aceasta, vraja se rupse. Îşi veni în fire.

— Ellen, deschide torpedoul şi ia cartuşele. Ştii să mânuieşti o puşcă de vânătoare?

— Nu prea.

— Atunci fii cât se poate de atentă, te rog. Bagă vreo două cartuşe în magazie, coboară geamul şi trage. Dar nu privi blestemata aia de lumină.

— Ştiu cum e cu lumina.

Neîndemânatică, scăpă două sau trei cartuşe pe jos, dar în final încărcă arma. Viper-ul era chiar pe urmele lor. Un torent luminos umplea cabina cu irizări purpurii.

Era o lumină paradisiacă. Începu să se simtă vlăguit. Viteza camionetei scăzu, el ridicându-şi în mod inconştient piciorul de pe pedală. Urmă un vuiet şi cabina se întunecă. Ellen ţipă, se aruncă îndărăt de la fereastră, aruncă puşca fumegândă pe podea.

Instantaneu, plăcerea pieri, iar Brian resimţi o scurtă şi întunecată senzaţie de rătăcire. Ellen se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ellen?

Femeia nu răspunse.

3

Coti pe lângă Kelly Farm Road, conduse în viteză vreme de cinci minute. Avea un singur gând: cel mai rău lucru de pe lume era undeva în această pădure, iar Loi era singură.

Când Loi zări felul în care camioneta gonea pe alee, ieşi pe verandă,

apoi se grăbi să-i vină în întâmpinare. Brian strivi pedala de frână.

— Trebuie să intrăm în casă, zbieră el.

Loi reacţionă instantaneu, deschizând portiera din dreptul lui Ellen.

— Oh, Brian, uită-te la picioarele ei.

— S-o ducem la lumină!

O aşezară pe verandă. Loi îi scoase hainele sfâşiate. Partea de jos a pantalonilor lui Ellen era făcută zdrenţe.

Pentru o clipă, Brian crezu că din greşeală se împuşcase singură. Apoi văzu aspectul rănilor – zeci de puncte zbârcite şi roşii, fiecare sângerând şi supurând.

— Ce-i asta, Brian?

El îşi înăbuşi groaza cât putu mai bine. Sfredeli întunericul cu privirea.

— Stropiți-o cu apă pe faţă, strigă tânărul Chris, văzând că cei doi o sprijineau şi presupunând ea e leşinată.

— Intră în casă în clipa asta, îi spuse Loi copilului, imediat!

Uimit de schimbarea din vocea blândei mătuşi Loi, băiatul se retrase.

Cu ajutorul lui Loi, Brian o duse pe Ellen în sufragerie. Închise uşa de la intrare cu cheia.

— Loi, ferestrele.

— Ce-i?

— Închide-le.

Tonul vocii lui provocă o reacţie mecanică: femeia alergă prin rulotă, făcând ce i se ceruse. Apoi se întoarse în cameră.

— Spune-mi care-i problema.

— Ceva acolo afară, gâfâi Ellen. Ceva…

— Depăşeşte orice închipuire, spuse Brian.

— Ce este?

— Nu-ţi dori să afli, spuse Ellen.

Brian îşi aduse aminte de acele mâini, de unghiile şlefuite.

— Ei bine, trebuie să te îngrijim, îi spuse Loi lui Ellen. Ăsta-i primul lucru.

Se duse în baie şi se întoarse cu spirt şi cu tampoane de vată.

— Băieţi, spuse ea, duceţi-vă în camera voastră. Se uită la Ellen. O să te doară, îmi pare rău.

Turnă alcool, pe un tampon şi începu să spele melodic rănile. Ellen avu senzaţia ca pielea-i era frecată cu un fier de călcat încins, îşi muşcă buza pentru a-şi înăbuşi un ţipăt.

Brian privea pe fereastra din sufragerie, cu mâinile făcute streaşină la ochi. Pândea orice mişcare neobişnuită. Aleea părea pustie, dar nu era convins de asta.

— Brian, spuse Loi. Cheamă poliţia statală.

Ascultă pe loc, realizând că ar fi trebuit să o facă mai dinainte, chiar din camionetă. Formă numărul, ascultă declicurile familiare şi nu obţinu nimic. Formă din nou, sperând că greşise ceva.

Telefonul era mort. Ţinu receptorul cu mâna întinsă, holbându-se la el.

La mijloc era un plan, o strategie în curs de desfăşurare.

Orice ar fi fost acolo afară, nu numai că putea să acţioneze, dar putea să şi prevadă, să dea dovadă de viclenie. Trebuia să-şi ia puşca din camionetă. Iar acum trebuia şi să folosească telefonul celular ca să ceară ajutor.

Cu o mişcare rapidă nervoasă, păşi pe verandă.

Nu era niciun zgomot, nici măcar un greier, un cosaş sau vreo broască. Era ca şi cum s-ar fi aflat într-o grotă luminată de lună. Cei trei metri până la camionetă păreau un drum foarte lung.

În întunericul din jurul rulotei auzi o şoaptă deosebită, aproape un cuvânt, dar nu unul pe care să-l fi putut distinge. Mai ascultă un moment. Nimic. Ar fi putut fi un raton fornăind spre el, dar nu credea. Se apropie de camionetă. Când şoapta se auzi din nou, Brian se întoarse în loc. Era ceva lângă ruinele vechii case.

Se duse repede la camionetă, urcă în ea, deschise torpedoul şi scoase cutia cu cartuşe. Încărcă arma cu cele cinci care mai rămăseseră.

Când se răsuci, fu îngrozit văzând-o pe Loi venind înspre alee.

— Întoarce-te înăuntru!

— Nu.

— Întoarce-te în casă, fugi!

Ea veni lângă camionetă.

— Dă-mi puşca, întinse mâinile.

El îi dădu arma, iar ea luă poziţie în mijlocul aleii, cu puşca înclinată în dreptul pieptului.

— Acum dă telefon.

Vocea îi tremura.

Brian făcu contact şi porni telefonul. Aştepta, dar tonul nu veni. Într-un târziu stinse luminile de bord.

— N-a funcţionat nici acesta?

— Nu.

Femeia se uita ţintă în întuneric. El îi urmări privirea şi fu consternat să vadă un furtun gros şi negru, întins pe jos, la zece metri în spatele camionetei.

— E ca un şarpe, spuse ea, îşi caută ascunziş în nemişcare.

Bărbatul fugi în rulotă. Loi veni după el, traversând legănat aleea, cu puşca în cumpănire.

— Nu este înţelept să fugi de un şarpe, bărbate.

Sprijini puşca de perete, lângă uşă şi îşi trase un scaun, aşezându-se în faţa lui.

Ellen, care cu lacrimi în ochi îşi oblojea picioarele.

— Trebuie să scăpăm de aici, spuse Ellen.

Vocea ei era un geamăt.

— Ellen, e pe alee.

Brian îi atinse obrazul, plin de compasiune pentru ea. Loi îşi încrucişă braţele.

— Brian Kelly, îmi vei spune tot ce s-a întâmplat de când ai plecat!

— În regulă! Voi fi foarte concret, dar te avertizez, Loi, asta nu te va ajuta să dormi!

Bărbatul descrise ceea ce văzuse. Ea dădu din cap, acceptând cu

calm.

— Demonii.

— Avem de-a face cu o taxonomie ieşita din comun. Dar este absolut materială, crede-mă.

Ellen îşi aprinse o ţigară. Tăcută, Loi se întinse şi îşi luă şi ea una din pachetul acesteia. Nu îi prea plăcea să fumeze, dar era prea îngrijorată. Nu dădu atenţie senzaţiilor care iradiau din uterul ei: dureri surde, lungi.

— Ar fi de ajutor dacă ar avea un nume, spuse Ellen. Mi-aş dori să le ştiu denumirea.

— Nu există niciun Birou pentru Nomenclatorul Monştrilor, comentă Brian.

O râcâială prelungă, ca un oftat, traversă acoperişul.

— E sicomorul, în bătaia vântului.

— Nu, Brian.

Loi ridică piedica puştii.

O clipă mai târziu, un urlet plin de jale se ridică, apoi pieri în noapte. Cei trei se strânseră unul în altul.

— S-ar fi putut să fie o vacă de-a lui Flournoy, spuse Brian. Şi-o fi pierdut viţelul.

În tăcere, Loi arătă înspre tavanul rulotei. Toţi trei ştiau că zgomotele veniseră exact de deasupra capetelor lor şi că cireada de vite a lui Flournoy se afla la cel puţin un kilometru şi jumătate depărtare, de cealaltă parte a desişului pădurii.

Lui Brian urletul i se păru mai mult omenesc decât animalic. Fusese un sunet conştient, plin de cea mai adâncă suferinţă, atât de singur şi de trist cum nu mai auzise vreodată.

Apoi se produse un alt zgomot, acesta dinspre alee. Era distinct, ceva zgâriind prin pietriş. Loi se postă în faţa uşii. Unui străin, chipul ei i-ar fi părut fără expresie. Dar Brian ştia că nu era aşa.

Ea era expertă în a-şi ascunde teama; aşa arătase şi în timpul hemoragiei.

— Uită-te pe ferestre, spuse ea uşor.

El se duse la fereastra din sufragerie, despărţi draperiile.

O clipă nu înţelese ce vedea. Cabluri groase negre înconjurau camioneta, săltând-o de la pământ.

— Daţi-mi lanterna, spuse el, încercând să discearnă ceva detalii.

Ellen îi întinse lanterna. El o aprinse şi o lipi de geam ca să reducă reflectarea. Fiecare cablu se termina cu o mână, iar fiecare gheară era îngropată în corpul vehiculului.

Cablurile se întinseră, camioneta tremură, pământul de dedesubt începu să clocotească. Nori de praf se ridicară şi camioneta începu să se afunde. Când fu pe jumătate în pământ, se produse o pauză. Apoi mâinile se scuturară, vehiculul tremură, se ridică şi mai mult praf.

— Doamne, Dumnezeule!

Loi îşi abandonă postul şi i se alătură la fereastră.

Camioneta se scufundă încet în alee. În timp ce dispărea, pietrişul o învăluia ca o apă tulburată.

Câteva clipe mai târziu, totul era nemişcat.

Luminile se stinseră. Ellen ţipă, Brian zbieră şi se întoarse de la fereastră clătinându-se. Amândoi băieţii dădură buzna din dormitorul lor, plângând şi bâjbâind printre umbrele mişcătoare pe care le arunca lanterna din mâna lui Brian.

— Treceţi în mijlocul camerei, spuse Loi. Brian, împinge canapeaua în dreptul uşii.

— Ce s-a întâmplat, unchiule Brian? ţipa tânărul Chris.

Bărbatul dădu să vorbească, dar cuvintele i se opriră în gât. Nu putea să spună adevărul cuiva în vârstă de unsprezece ani, nu ştia cum.

— E un… credem că e un urs. E un urs afară.

— Oh, ăia mici şi negri nu-s periculoşi. Chris o porni agale către uşă. Brian îngheţă când băiatul puse mâna pe clanţă. Nu trebuie decât să-i uşui.

Loi se duse lângă el şi îl trase înapoi în cameră.

— Nu-i genul ăsta de urs, spuse ea.

Joey începu să plângă. Loi îndepărtă băieţii de la fereastră, apoi se duse încă o dată la telefon. Tăcută, scutură din cap.

— Podeaua e fierbinte, anunţă Chris.

Brian se aplecă şi pipăi cu mişcări largi ale mâinii.

Fierbinte, atât de fierbinte pe alocuri, încât înţepa. Mary arde, Kate arde. Ce înţeles straniu avea să speculezi în spatele faptelor? Pipăi podeaua din nou. Era acum cu mult mai fierbinte.

Primul incendiu – incendiul lui Mary şi al lui Caitlin – începuse exact în acelaşi fel, sub podea.

— Trebuie să ieşim afară de-aici!

— Brian, nu putem!

Vocea lui Ellen avea o disperare tăioasă.

O dâră de flăcări portocalii jucăuşe apăru de-a lungul peretelui din spatele televizorului. Loi se repezi la preţiosul ei Buddha Râzând. Înainte de a-l putea lua, Brian o prinse şi o ridică în braţe.

— Nu ea, strigă el, nu ea! Un strat de foc urcă năvalnic pe perete.

Ellen şi băieţii ţipară. Flăcările alergau, roşii-închis şi portocalii, pe tavan.

Mary şi Katie urlau, dansând într-o vâlvătaie de foc.

Ar fi fost rapid, ştia asta, aproape instantaneu. Dădu uşa de perete, o împinse pe Loi afară, apucă cea mai apropiată cămaşă şi trase.

— Joey, Ellen, Chris, haideţi!

Ellen stătea lipită de cămara bucătăriei, debaraua mică şi strâmtă care nu era niciodată suficient de încăpătoare. Era încremenită de frică, fără nicio expresie pe chip. Brian se duse după ea, trântind-o la podea exact atunci când focul se prăvăli din tavan.

Linoleumul începu să se întoarcă precum costiţa.

Bărbatul îşi înfăşură bluza ei în jurul pumnului şi trase. Îi veni în ajutor şi Chris, care mai o târa, mai o împingea.

Apoi se aflară pe verandă, iar o limbă de foc nesăţioasă era tot ce rămăsese din tocul uşii. Brian se feri de căldura mistuitoare, iar Ellen

zvâcni şi bătu aerul cu mâinile, recâştigându-şi echilibrul.

Chris ţipă, cu flăcări dansându-i pe spate. Loi sări asupra lui şi îl rostogoli prin pietriş. Când flăcările fură stinse, femeia îl luă în braţe, legănându-l.

Suspinând, pe când fratele său plângea dimpreună cu el, copilul îşi îngropă faţa între sânii ei.

— Te vom duce la spital, fiule, spuse Brian.

Nu-şi putu imagina cu ce ar fi putut ajunge până acolo.

Ţipătul unei bufniţe îl făcu să-şi ridice privirea. În copacii strălucitori în lumina focului, văzu o bufniţă de hambar, albă, holbându-se cu ochii-i nemiloşi.

Rulota explodă cu un vuiet vătuit. Brian îi îndemnă către hambar.

— Vom lua tractorul, strigă el pe deasupra tumultului de flăcări.

— Merge numai cu cincisprezece kilometri pe oră, Brian, spuse Loi.

— Ei bine, asta avem! Poate că ar fi reuşit să traverseze până la Şoseaua 303. Formaţi un şir, fiecare să se ţină de mână.

Astfel înlănţuiţi, îşi începură călătoria peste alee, către curtea năpădită de buruieni a hambarului.

— Uitaţi-vă după lucruri ca nişte cabluri pe pământ, spuse Loi.

— Iar dacă vedeţi vreo lumină purpurie undeva – întoarceţi-vă, adăugă Ellen. Indiferent de cum vă face să vă simţiţi.

Băieţii care fuseseră tăcuţi din cauza şocului, începură să se smiorcăie.

— Mă doare spatele, spuse Chris.

— Fiţi dârji, băieţi, le spuse Loi. Femeia era între ei, ţinându-i strâns pe fiecare de câte o mână. Fiţi curajoşi cât cel mai curajos bărbat din lume.

În spatele lor, focul scăpăra şi sfârâia. Brian nu suportă să se uite înapoi. Soţia lui continua pur şi simplu să meargă, cu capul plecat, aşezând un picior în faţa celuilalt.

Era ca o catastrofă naturală, o furtună, un cutremur, sau era ca un război. Era o refugiată, probabil că mersese sute de kilometri aşa.

În aerul din jurul lor se produse un zgomot grav, vibrant.

La cincisprezece metri în faţa lor, praful se ridică din acoperişul hambarului, lucind în lumina lunii asemenea fumului. Brian îşi aminti acest zgomot şi o apucă pe soţia sa, încercând cu disperare să o ocrotească cu trupul lui.

Sosi din nou un imens geamăt din străfundurile pământului. Dinţii îi vibrară, băieţii urlară, Ellen îşi duse mâinile la urechi.

Hambarul se cutremură, păru aproape să-şi piardă conturul. Întreg peretele din fată se detaşă, apărând în prim-plan, iar Brian văzu că stătea să se prăbuşească.

— Fugiţi!

Peretele izbi pământul cu o bufnitură uriaşă şi cu un nor de praf, iar în mijlocul prafului restul hambarului se făcu bucăţi, bârne frângându-se, pereţi, în final acoperişul însuşi prăvălindu-se pe mormanul de distrugeri.

Brian nici măcar nu se opri pentru a se uita de tractor.

— Trebuie să-ncercăm să scăpăm de aici pe jos, spuse el.

Dar în sinea lui se întreba: de ce nu ne omorâţi pur şi simplu? De ce să ne torturaţi în halul ăsta?

Ştia răspunsul, nu era niciun mister. Oamenii nu erau omorâţi, erau asomaţi.

Ei bine, nu toată lumea era dispusă să se supună, se gândi Brian înfuriat.

Ceilalţi veniră răsfiraţi în spatele lui, ţinându-se încă de mâini, şi o porniră pe aleea lungă, întunecată. În iarba de pe ambele laturi, bărbatul auzea un foşnet constant.

Continuă pur şi simplu să meargă, nemaiîndrăznind nici măcar să spere. Înţelegerea lui asupra lumii fusese năruită. Nu-i rămânea nimic de făcut decât să se lupte orbeşte în continuare.

Loi îi trase pe băieţi mai aproape de ea, căutând cu ochii înspre umbre.

— O puteţi auzi, spuse Brian. Acea lunecare…

Ellen ezită, apoi făcu un pas smucit înapoi.

— Linişteşte-te, Ellen, spuse Brian.

Dar după aceea văzu unde se uita ea. În tufişuri se mişca ceva, venind către ei. Apoi auzi sirena, încet, dar inconfundabil. Lăsă să treacă un moment, încă unul. Ascultară cu toţii, nefăcând niciun zgomot.

Băieţii ştiau cum să interpreteze schimbările de tonalitate în funcţie de manevrele pe care vehiculul le făcea prin oraş.

— A cotit pe Main, spuse Chris.

— E maşina de pompieri, anunţă fratele lui. Nişte copii de poliţist puteau să spună numai după înălţimea sunetului care era serviciul public implicat.

Brian văzu ceea ce părea o creangă de copac lungă şi subţire, apărând pe deasupra liniei buruienilor.

Mâna se desfăcu, unghiile pilite sub formă de gheare arcuindu-se până la a deveni nişte cârlige. Apoi apăru o a doua mână, planând pe deasupra ierburilor scăldate în lumina lunii. În spatele lor o altă umbră alunecă, traversând aleea.

O sârmă lungă se înălţă pe deasupra lor, arătând, pentru oricine ar fi privit-o, ca antena unui homar gigantic.

Aceasta dansă prin aer, mătură aerul în jos şi atinse umărul lui Chris. Băiatul sări în lături ca ars, dând cu palma în locul respectiv.

— Doar o molie, Chris.

— OK, unchiule Brian.

Însă copilul continuă să se ţină cu mâna de locul în care fusese atins.

Timbrul sirenei se schimbă.

— A cotit, anunţă Joey în timp ce sunetul scădea.

O răceală se cuibări în inima lui Brian, întunericul părea pe cale să-l sufoce. Fugi câţiva paşi în lungul aleii.

— O ia pe Queen's, pleacă!

Mugetul gutural al propriei sale voci îl şocă. Loi îşi strecură mâna într-a lui, strângându-l cu fermitate.

— E pe Kelly Farm Road, bărbate.

El privi în jos la sclipirile luminii lunii din părul ei negru.

Apoi brigada de pompieri voluntari sosi, camionul lor clătinându-se pe alee. Frânele pneumatice şuierară, iar camionul mare şi vechi se înţepeni pe loc. Era un talmeş-balmeş, pompe picurând, furtunuri înfăşurate alandala la spate. Oamenii arătau extenuaţi, pelerinele lor cauciucate erau mânjite cu cenuşă şi noroi.

— Toată lumea a scăpat, Brian? întrebă şoferul.

Era bătrânul şi grizonatul Mort Cleber.

— Toată lumea-i afară.

Camionul mârâi, se urni din loc şi se îndreptă încet către ruinele în flăcări ale rulotei.

Loi îi spuse liniştită soţului ei.

— Brian, sângerez din nou. Doar un pic.

Îşi sprijini capul de pieptul lui.

Tommy Victor urmase camionul în furgoneta lui. Opri şi scoase capul pe geam.

— Cineva rănit?

— Eu, spuse Chris. Vocea îi era sugrumată, dar se ţinea tare. M-am ars.

— Şi soţia mea are nevoie de un doctor.

— Eu sunt rănită ia picioare.

— Dar n-a murit nimeni?

— Suntem cu toţii de faţă, spuse Brian.

— Sunteţi norocoşi. Jaeger-ii au fost ucişi cam acum o oră.

Întreaga familie.

— Ce se întâmplă, Tommy?

— Mereu când dă vara câte un frig, te alegi cu incendii. Ar fi bine să urcaţi, oameni buni, vrem să vă ducem la nişte doctori.

Brian era atât de uluit încât rămase fără glas. Nu ştiau nimic!

Se uită la Ellen şi la Loi. Expresiile lor îi confirmară neputinţa. N-aveai cum să povesteşti întâmplarea.

Porniră la drum, Loi şi băieţii în cabină, Ellen şi Brian pe platforma pe care mai rămăseseră câteva fire de pai.

Pentru a se adăposti de vântul nopţii, cei doi stăteau tăcuţi, cu spatele sprijinit de cabină. Brian privea ruinele rulotei rămânând în urmă în noapte.

— Slavă Domnului că e încă în viaţă, spuse el.

— E încă un soldat, comentă Ellen cu fiecare fibră a ei.

Brian cumpăni ideea. Mica Loi, cu ochii ei constant plecaţi, cu picioarele ei negricioase, cu mâinile ei iuţi la bucătărie… un soldat.

— O refugiată, rosti el. Cred că asta o omoară. Rulota aia era cel mai bun lucru pe care-l avusese vreodată.

— Îmi pare rău.

Vântul răvăşea părul lui Ellen pe chipul lui Brian. El îl dădu la o parte.

— Pentru ce?

Femeia rămase tăcută. Urmăreau amândoi nişte faruri de maşină, sclipind în urma lor, apoi pierzându-se în întunecimea unei curbe. Pădurea deasă se perinda fulgerător pe ambele laturi ale drumului.

Când luminile dispărură definitiv, Ellen vorbi iar.

— Am coborât în hrubă. Până în mină. Am dat peste ceva – o creatură – pe care am pus-o în maşină. Şi apoi, s-a dezlănţuit iadul pe Pământ.

— S-a luat după tine.

— Şi s-a ţinut după mine tot drumul până la casa ta.

— Ai găsit-o în mină?

— Mda. Era ca un… ăă, ca un păianjen mare, încovrigat. Dar avea cel puţin cinci kile. A făcut pe mine.

— Făcut?

— Un soi de urină. A fost atât de scârbos!

Farurile maşinii reapărură, de data aceasta mult mai strălucitoare, mult mai aproape. Mâinile lui Ellen le apucară pe ale lui.

Dominând vâjâitul curentului de aer şi uruitul vechii camionete,

începu să se audă duduitul gros al unui motor puternic.

— Oh, Dumnezeule, Brian! Lumina purpurie! Va fi trimisă direct în feţele lor! Vor înnebuni!

— Trebuie să intrăm în cabină!

Maşina veni şi mai aproape, zdrăngănind la curbe, farurile ei despicând întunericul.

Brian se ridică în picioare, se duse la marginea platformei, îşi întinse capul în aerul care venea cu forţă până când chipul său ajunse în dreptul portierei şoferului.

— Venim şi noi înăuntru, zbieră el.

Camioneta începu să încetinească.

— Nu te opri! Şi nu te uita în oglinda retrovizoare.

Tommy trase cu coada ochiului la Brian, conştient în mod evident de reputaţia acestuia de a fi puţin nebun.

Maşina veni mai aproape, şi mai aproape. Motorul bubuia, tuna, urla. Ellen îşi acoperi faţa cu mâinile. Brian trecu pe partea cealaltă.

— Loi, lasă geamul în jos!

Geamul coborî.

Ellen era în spatele său, încleştându-se de el. Bărbatul trecu un picior pe deasupra oblonului şi călca pe şasiu.

Camioneta se abătu pe taluz.

— Nu încetini, Tommy!

— Brian, ai să te omori!

— Spune-i să continue să şofeze!

Acum farurile maşinii scăpărau. Chipul lui Ellen era alb în strălucirea lor. Iar apoi, foarte brusc, maşina îi depăşi.

Nu era un Dodge Viper, nu era nici măcar o maşină sport, şi nu era roşie. Se îndepărtă, îndreptându-se cu nevinovăţie către sud.

Brian se întoarse pe platforma camionetei şi se lăsă jos, lângă Ellen. Îşi aţinti privirea în beznă. A fi aici, acum – aceasta însemna singurătatea. Şi nu se referea doar la el, la Ellen, la Loi şi la ceilalţi din camionetă.

Avea sentimentul că toată suflarea de pe pământ era pe cale să descopere ceea ce câţiva oameni deja aflaseră: lumea asta a noastră, micuţă, pierdută undeva aici în întuneric, este cât se poate de singură.

Capitolul unsprezece

1

Amorţiţi de la şoc, dar din nefericire nu pentru mult timp, la început întâmpinară cu toţii, bucuroşi, luminile Ludlum-ului, îngrămădirea familiară de bistro-uri de la intersecţia cu Northway, reclamele care concurau întunericul.

Panoul înalt de la Rodeway Inn o invita pe Ellen.

— Nu mă voi mai duce niciodată, nicicând acolo, îi spuse ea lui Brian. În zori am întins-o.

Brian abia dacă o auzi. Mintea lui parcurgea, iar şi iar, evenimentele nopţii. Focul venise prin podea, exact ca prima dată. Primul incendiu fusese atribuit unei conducte de propan defecte, dar era oare acesta adevărul?

Tremură, se ghemui. Era aproape două dimineaţa. Ridică privirea către cer; luna roşie la orizont, stelele ca nişte ochi, duri ca diamantul, reci ca gheaţa. Dorea s-o ia pe Loi în braţe, să cuprindă trupul ei preţios într-o îmbrăţişare protectoare. Nu putea să protejeze pe nimeni.

— În urmă cu două ore gândeam în termeni de obligaţii morale şi de probleme majore, rosti Ellen cu atenţie. Acum gândesc în termeni de salvat pielea. Trebuie să scăpăm.

Şi unde-şi închipuia că s-ar putea duce?

Apoi camioneta coti şi clădirile lui Ludlum Community Hospital apărură în faţă. Când se dădu jos din maşina, Brian îşi îmbrăţişa soţia.

— Cum mai e? întrebă el.

— Sângerarea s-a oprit, Brian.

El închise ochii, simţi uşurarea copleşindu-l.

Tânărul Chris era încovrigat. Brian îl ridică în braţe.

— Va fi OK, băiete, spuse el.

— Doare tare rău, unchiule Brian.

— Ştiu, Chris. Cunosc totul despre arsuri.

Când intrară în camera de gardă, Joey spuse:

— Casa noastră a ars.

Veniră nişte infirmiere, urmă un scurt ritual de internare, Loi fu aşezată pe masa ginecologică, iar Chris fu întins pe burtă pentru a fi consultat. Brian văzu dintr-o privire că arsurile băiatului nu erau grave, însă vergeturile acelea roşii trebuie că dureau ca dracu'.

Loi şi Chris erau după două paravane alăturate. Brian stătea între ele. Când medicul de gardă începu să-i panseze arsurile, Chris se văită.

— Ai noroc că nu-i mai rău, spuse tânărul doctor.

— Afară era un urs, îi făcu cunoscut Joey. Avea nişte braţe lungi ca şerpii.

Medicul nici măcar nu ridică privirea.

— Vara asta s-au arătat o grămadă de urşi, spuse el. Le place să scurme. M-am dus să-i văd pe cei de la Long Lake. I-ai văzut vreodată pe ăia, Chris?

— Nu, domnule.

Doctorul Gidumal sosi s-o consulte pe Loi. Brian se strecură la capătul paravanului şi o sărută pe obraz. Ea îi zâmbi, apoi închise ochii în vreme ce medicul o examina.

— Se comportă bine, spuse acesta. Ai sângerat puţin, poate, dar se comportă bine.

Brian o sărută din nou, şoptindu-i în scoica urechii:

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru tine, slavă Domnului.

Cu o mişcare rapidă a capului, femeia îl pupă. Doctorul îşi aşeză mâna pe umărul lui Brian.

— Cum te simţi, Brian?

— Bine.

ÎI luă pe Brian de umeri şi îl privi în faţă.

— Nu, dă-mi voie să te contrazic. Nu ţi-e bine. Eşti în stare de şoc.

— Mă simt bine. Mă… mda, bănuiesc că aşa se spune.

— Ţi-ai pierdut căminul, eşti într-o pasă groaznică. Nu ţi-e bine.

— Doctore…

— Voi doi aveţi unde să trageţi? Nişte rude, poate?

Brian nu dorea să se ducă la nicio rudă. Voia să facă trei lucruri.

Primul era să-i aducă pe Ellen, pe Chris şi pe Loi în stare să călătorească. Al doilea era să-i găsească pe Bob şi pe Nancy şi să-i ia şi pe ei. Al treilea era să fugă.

Piciorul lui Ellen era examinat de un internist plictisit, care o anunţă că se urzicase şi că făcuse o reacţie alergică neobişnuit de puternică. Femeia reflectă asupra zădărniciei de a-i spune ce se întâmplase de fapt. Nate Harris îi râsese în faţă, iar Bob se afla în salonul psihiatric pentru că le spusese povestea lui.

Doctorul îi dădu nişte cremă antihistaminică.

— Asta o să potolească mâncărimea. Dacă pană mâine după-masă nu vă simţiţi mai bine, reveniţi şi ne vom mai uita o dată. Dar sunt sigur că asta e o problemă cât se poate de minoră. Se vede că aţi luat-o prin urzici când aţi fugit de incendiu. Noroc că asta-i tot ce s-a întâmplat. Sunteţi cu toţii foarte norocoşi.

— Sunteţi sigur că n-ar putea fi altceva?

Zâmbind, tânărul îşi scutură capul cu păr creţ.

Femeia citi uşoara condescenţă de pe chipul său. Îşi dorea să se urce pe acoperiş şi să zbiere de acolo un avertisment, dar ce-ar fi putut spune?

„Hei, numele meu este Ellen Maas şi cred că Oscola e plină de târâtoare spurcate. Vă rog legaţi-mă în chingi pe un pat, lângă Bob West."

Îi făcu rău să realizeze adevărul: duşmanul fusese de o eficienţă care îi tăia respiraţia. Nu existau hoarde de refugiaţi, care să pretindă că au fost martorii imposibilului.

Scăpaseră doar patru oameni dintre cei care ştiau ce se întâmplase –

Loi, Brian, Bob şi o foarte înspăimântată persoană din afară, pe nume Ellen Maas. Nici chiar copiii lui Bob nu înţelegeau adevărul.

Când părăsi cabinetul de tratament, reportera găsi sala pentru urgenţe pustie. Brian, Loi şi băieţii plecaseră.

Privind în jur la golul subit, se simţi rănită.

Vocile liniştite, coborâte, ale medicilor, discutând în oficiul infirmierelor, zbârnâitul îndepărtat al sistemului de aer condiţionat, chiar şi mirosul familiar de spital, toate se împleteau pentru a-i întări senzaţia de profundă izolare.

N-avea să se mai întoarcă niciodată în Oscola, nici măcar pentru a-şi strânge lucrurile, sau pentru cine ştie ce alt motiv.

Îşi plăti chitanţa cu un Mastercard. Nu dispunea de vreo asigurare, aşa că cei 270 $ aveau pur şi simplu să mai restrângă încă un pic limita creditului ei. Dacă nu-şi putea găsi de lucru undeva, era posibil s-o pască în viitor vreo instituţie de binefacere.

— Ştiţi cumva unde a plecat familia Kelly? îl întrebă ea pe funcţionarul aflat la birou.

— Nu, doamnă. Dar nu cred că au părăsit spitalul.

— Doamna Kelly a fost internată?

— N-a fost internat niciunul dintre ei. Dar tipul cu camionul le-a spus la revedere. Aşa încât îmi închipui că sunt încă aici.

Bineînţeles că erau, şi era absolut evident unde se duseseră. O luă pe culoarele lungi, sonore, către aşa-numita „Secţie de neuropsihiatrie".

— Am venit să-l văd pe locotenentul West, îi spuse ea infirmierei de la oficiu.

Sora îşi îndreptă privirea de-a lungul holului.

— Toată lumea se duce acolo. Doi-patru-trei. Sunteţi o rudă?

Ellen păşi în mijlocul încăperii, încercând o întreagă gamă de emoţii omeneşti. Loi şi Nancy stăteau în picioare una lângă alta, Brian era aplecat deasupra prietenului său.

Cei doi băieţi se aflau într-un colţ, cu ochii larg deschişi. Tatăl lor era imobilizat, corpul fiindu-i înfăşurat în nişte haine verzi de spital, lungi

şi moi, de un tip cum Ellen nu mai văzuse până atunci. Avea o grămadă de curele şi chingi, îi îngheţa sângele în vine văzând o fiinţă omenească tratată în felul acesta.

Habar n-avusese că se mai proceda încă astfel. Reminiscenţele unor imagini din Bedlam[35], cu nebunul înlănţuit de ziduri.

— Domnişoară Maas, spuse Nancy. Te rog…

— E cu noi, o întrerupse Loi. Are mult curaj. Şi trebuie să o asculţi.

Ochii li se întâlniră.

— Mulţumesc, spuse Ellen.

Se întoarse înspre pat, unde Bob se încorda în chingi, cu faţa lucindu-i de transpiraţie. Sărmanul om se străduia să se ridice. Reportera se uită la Brian.

— Începe să se dezmeticească. Nu-i aşa, amice?

Când se făcu auzit, glasul lui fu un hârâit gros, din gâtlej, incomparabil mai slab decât şi-l amintea Ellen.

— Este… totul…

Apoi bărbatul se uită la ea, o cruntă întrebare apărându-i în ochi.

— E adevărat, Bob. Le-am văzut. Nu halucinezi.

— Nu eşti bolnav psihic, Bobby, spuse Nancy. Lucrurile pe care ţi le aminteşti… lucrurile cu braţe şi ce mai erau…

Încet, revenea la realitate. Pătrundea tot mai adânc în ea. Puteau să vadă uimirea apărându-i pe chip, urmată de un licăr de uşurare, de o întoarcere bruscă a capului, de un oftat de parcă i se luase o piatră de pe inimă, apoi de o deschidere a ochilor – tot mai larg – şi de un geamăt prelung şi sonor, amestec de uşurare şi triumf şi teroare abjectă.

După care urmă o linişte subită.

Apoi ochii lui părură să privească undeva la mare depărtare.

— Daţi-mi drumul.

Ellen începu să umble la chingi, apoi ceilalţi i se alăturară şi împreună îl dezlegară. Se ridică în capul oaselor în pat, şovăi puţin,

[35] Faimosul spital de nebuni, St. Mary of Bethlehem din Londra.

după aceea se dădu jos, încă nesigur pe picioare, în halatul său de spital, pe urmă punând un genunchi în podea, în vreme ce doi băieţi foarte emoţionaţi i se aruncau în braţe.

— O să fii OK, tati, spuse Chris.

Joey se cuibări lângă tatăl său, îngropându-şi faţa în pieptul acestuia, sorbind din puterea-i revenită.

— Mi-e bine, băieţi, însă mi-e teamă că celor de la Yanks nu le e.

— Ba da, spuse Joey, trezit brusc la viaţă. Au câştigat nici mai mult, nici mai puţin de şase partide la rând.

Bob se îmbrăcă, în timp ce Loi, Brian şi Ellen aşteptau pe hol.

— Cred într-adevăr că ar trebui să mergem la un motel, spuse Ellen.

Loi se uită la ea.

— Cu siguranţă nu putem rămâne în Oscola.

— Am crezut că aş avea un fel de obligaţie, dar în situaţia asta, nu se mai pune problema.

— Da, fu de acord Loi, obligaţia noastră este să supravieţuim, îşi puse mâna pe pântece. Durerile cedaseră, însă nu se simţea în puteri.

În timpul incendiului, Loi văzuse că Ellen era o femeie foarte tare, matură. O persoană care îşi păstra sângele rece în faţa neaşteptatului, care era eficientă în momentele de mare pericol, şi nu o fetişcană nesăbuită. Această femeie nu ar fi încercat niciodată să seducă un bărbat însurat.

Nu-l pierduse pe Brian, putea să vadă dragostea din ochii lui.

Dar cu siguranţă că-şi pierduse toate draperiile şi farfuriile, rochiile ei minunate cumpărate de la Mode O'Day, mobila ei drăguţă. Îşi pierduse de asemenea colecţia de cărţi, textele de matematică şi de fizică pe care le studia, poeziile, seria ei *Great Novels în Outline*[36].

Îşi pierduse hârtiile care dovedeau că este americancă şi soţia unui bărbat important: actul de cetăţenie şi certificatul de căsătorie. Îşi pierduse iubitul ei Buddha Râzând, care era talismanul ei.

Se simţea din nou doar o zdrenţăroasă aflată pe drumuri.

---

[36] Mari romane contemporane.

Încetase a plânge cu ani în urmă. Slăbiciunea nu trebuie dezvăluită niciodată.

— Ne ducem acasă, trâmbiţă Joey, atunci când familia West ieşi din încăpere.

Bob ridică degetul în dreptul buzelor ţuguiate şi-i făcu semn să tacă.

În tăcere, întregul grup ajunse în capătul mai îndepărtat al coridorului şi coborî pe scara de serviciu. Nu era greu să pleci neobservat; spitalul nu era păzit.

Acum că luna apusese, cerul era plin de stele. Lui Ellen nu-i surâdea ideea să iasă în parcare, unde nu erau decât câteva maşini, nu-i surâdea ideea să fie în întuneric, sub cerul liber.

— Şi dacă sunt aici?

— E posibil, replică Brian, dar nu cred.

— Păi, de ce nu? Vreau să zic…

— Deocamdată se menţin în perimetrul Oscolei şi Towaydei. Cel puţin pentru o vreme. Am văzut ca au un fel de limite.

— Dar se vor răspândi? întrebă Bob.

Grupul ajunsese la Wests' Taurus.

— Oh, da, răspunse Brian.

— Urşii? întrebă Chris.

— Nu sunt urşi, replică mama lui.

— Altceva, adăugă Loi. Nu ştim cu siguranţă ce sunt.

— Uitaţi ce e, spuse Brian, este aproape exclus să putem lupta cu chestia asta pe cont propriu. Şi mă îndoiesc foarte mult că putem să strângem dovezile care ne trebuie.

Ellen se uită la el.

— Realizezi ce spui?

Brian aruncă o privire în jos către băieţi şi dădu aprobator din cap. Ellen se gândi că nu văzuse niciodată atâta tristeţe pe faţa unui om.

— Ne ducem la Ludlum Inn, spuse Loi. Aşteptăm până-n zori. Femeia îşi cuprinse umerii cu mâinile. Nu vreau să mai rămân afară.

Se urcară în maşină toţi, mai puţin Ellen. Nu mai era loc. Reportera

se aplecă în dreptul geamului şoferului.

— Vă ajung din urmă, spuse ea. Iau un taxi.

Maşina demară, lăsând-o pe Ellen să înfrunte întunericul şi liniştea, singură.

2

Femeia zori înapoi în holul spitalului. Era evident că maşina fusese plină, dar ceva din faptul că fusese părăsită tot o durea.

Culoarele erau atât de tăcute, încât putea să audă zumzetul instalaţiilor tuburilor fluorescente de pe tavan.

Aşadar, unde să se ducă? Să-i urmeze pe ceilalţi la Ludlum Inn era o alternativă. Dar ar fi putut şi să închirieze o maşină şi pur şi simplu să plece unde-o vedea cu ochii.

— Nu vă supăraţi, doamnă.

Îngrijitorul stătea în faţa ei în uniforma lui albastră, cu cheile în mână.

— Da?

— Nu puteţi rămâne aici la ora asta.

Reportera folosi telefonul de la intrare. Când îţi trebuie ceva după miezul nopţii într-un oraş mic precum Ludlum, suni la compania de taximetre. Mai mult ca sigur, dispecerul de serviciu cunoştea un garaj care închiria maşini non-stop. Allomar Texaco figura şi ca centru Avis[37].

Luă un taxi până acolo şi curând fu din nou pe patru roţi: un Escort verde, cu o pată complicată pe scaunul din faţă.

Ieşi către Northway, intenţionând să tragă la primul motel care îi ieşea în cale.

---

[37] Companie care se ocupă cu închirierea de maşini.

Nu avea niciun rost să încerce la Ludlum Inn. Doar localnicii bine cunoscuţi ar fi putut să obţină o cameră acolo fără rezervare.

Spre deosebire de înălţimile masivului Adirondack, Three Counties nu prea era o zonă turistică, aşa că era posibil să obţii o cameră în sezonul estival, direct la prezentare.

Chiar şi aşa, la Susse Chalet era plin, la Rodeway Inn la fel. În final găsi o cameră la Days Inn. Păşind înăuntru, îşi cumpără un Hershey Bar şi un 7-Up de la automate. Nu-i făcea plăcere nici măcar bucata de drum de la recepţie la camera ei. Abia se stăpâni să nu alerge.

Sună la Ludlum Inn, dar ceilalţi nu sosiseră.

Stând în mijlocul patului în blugii ei sfâşiaţi şi jerseul murdar, mancă ciocolata şi comută de pe un canal pe altul al televizorului, încercând să se golească de gânduri.

Amintirile ultimelor opt ore nu trebuiau zgândărite, dacă voia să rămână întreagă la minte.

Pe CNBC mugea McLaughlin, pe CNN se relua „Larry King Live" de seară. „The Brady Bunch" i se perindă pe dinainte, urmată de un cadru din Fort Apache, urmat şi acesta, la Headline News[38], de un reportaj despre un scandal în legătură cu o reclamaţie de la o şcoală.

Televizorul ar fi trebuit să fie liniştitor şi când colo era sinistru, ca şi cum ar fi privit în ochii unui mort.

Fără să-şi dea seama, adormi. Un sunet vătuit… o gâdilătură de-a lungul braţului ei drept – şi femeia sări ca arsă, lovindu-se de tăblia patului şi ţipând ca din gură de şarpe.

Îşi puse palmele pe gură, îngrozită ca nu cumva să fie dată afară din motel. Nu era nimic pe braţul ei, nimic neobişnuit nicăieri în cameră.

Oftă şi dădu pe gât ultimul strop de 7-Up. Era cald, ceea ce o surprinse. Apoi observă că putea să vadă piscina.

Incredibil, era şapte şi cincisprezece. Dormise trei ore. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că stătea în mijlocul patului.

Apucă telefonul şi sună din nou la Ludlum Inn. De data aceasta,

---

[38] Principalele Ştiri.

ceilalţi deja plecaseră. Sună pe urmă acasă la West. Vor fi funcţionând oare telefoanele din Oscola?

Răspunse Nancy.

— Aici Ellen.

— Ce-ai păţit? rosti pentru cei din casă: Ea e.

— Îmi pare rău. Am adormit fără să vreau.

Brian veni la aparat.

— Ne-am făcut o mie de griji.

— Brian, ce Dumnezeu căutaţi înapoi acolo? Voi nu sunteţi în toate minţile?

Urmă o pauză.

— Uite, Ellen, nu putem să întoarcem pur şi simplu spatele acestui lucru.

— Trebuie s-o facem!

— Am să-ncerc o ultimă dată. Nu m-am întors ca să mă aflu-n treabă.

— Brian, i-ai luat cu tine pe copiii ăia, pe soţia ta gravidă?

— E ziua-n amiaza mare. Până acum, tot ce s-a întâmplat s-a petrecut noaptea.

— Până acum!

— Nu vreau decât să mă uit după ceva fragmente pe lângă maşina ta, acolo unde am tras cu puşca. Iar Bob şi Nancy îşi împachetează câteva lucruri.

Ellen ar fi trebuit să pună acum telefonul jos. N-ar fi trebuit să spună ceea ce era pe cale să rostească.

— Am să vin să te ajut.

— Ellen…

— Am să vin, repetă ea în vreme ce punea receptorul în furcă.

Se aşeză pe pat, scotocind în poşetă după o ţigară. O aprinse, trase primul fum şi se relaxă un pic. Apoi dădu cu limba pe umărul tricoului. Fumatul era un obicei prost. Îi lăsa un gust rău în gură şi o făcea să miroasă încă şi mai rău. O făcea să pară nebună, sau proastă,

sau amândouă.

Însă îi era clar ca lumina zilei că nu va scăpa de el, mai ales acum. Trase încă un fum, unul lung. Această problemă nu se lăsa risipită o data cu fumul.

Se spălă pe faţă şi se duse să predea camera, oprindu-se în hol pentru a-şi cumpăra o ceaşcă de cafea de la automat. Cu cafeaua în mână şi cu ţigara în gură, trecu de restaurant. Doi oameni erau în separeuri, alţi doi la tejghea. Ziarele de dimineaţă stăteau stivă lângă uşă, încă legate. Afară, ciori cocoţate pe panoul motelului, strigând unele la altele. Frunzele de ochiul boului fremătau în adierea dimineţii.

Nimic nu era în neregulă, absolut nimic.

Semnă chitanţa pentru cartea de credit şi se duse la Escort-ul ei.

Călători înapoi, urmări drumul îngustându-se, pădurea strângându-se, văzu munţii rostogolindu-se în spatele Oscolei, se gândi la ceea ce stătea pitit în umbră, în adâncurile pământului, se gândi la numărul – care creştea pe nesimţite – de case goale.

Se apropie de Belton Road, ultima intersecţie înainte de Oscola.

Acesta era punctul de la care nu mai există întoarcere.

„Ce eşti?" întrebă ea liniştea care îi ţiuia în urechi, în vreme ce maşina trecea prin intersecţie.

Piciorul ei atinse frâna, ezită, dădu să se ridice, apoi apăsă mai tare. Imediat după intersecţie, trase pe dreapta.

Ridică geamurile şi puse siguranţa la uşi.

Conduse în viteză, cu atenţia trează la cea mai mică mişcare în pădure. Dar 303 părea abandonat. Nu o depăşi nimeni, şi nici ea nu depăşi vreo altă maşină. Ajunse la River Road, după care traversă podul către Mound, apoi în intersecţie o coti pe Queen's Road.

La casa familiei West opri motorul, se dădu jos din maşină şi merse spre uşa de la intrare.

Dinăuntru veni un miros familiar de costiţă prăjită.

Acesta era unul din acele scurte momente care reprezintă de fapt

enorm, avea şi ea o dată parte de aşa ceva. Îşi luă astfel un angajament, unul mare.

Bătu.

Înăuntru se auzeau voci coborâte, care se opriră.

— Eu sunt, spuse ea prin uşa închisă.

Se dădu înapoi, convinsă dintr-o dată că făcuse o greşeală.

Uşa se întredeschise. Bob West o trase înăuntru. În spatele draperiilor, lumina era aprinsă. Se pomeni într-o sufragerie intimă. O fotografie mare a unui torent din Adirondack atârna pe perete, deasupra combinei muzicale. Camera era plină cu mobilă solidă, stil Early American[39]. Unele dintre piese erau în mod evident foarte vechi. Reportera văzuse în multe case din Oscola astfel de amintiri de familie, folosite în viaţa de zi cu zi.

— Ellen, bine ai venit, rosti Loi de pe canapeaua pe care stătea întinsă.

Zâmbetul păru călduros, dar personalitatea lui Loi avea atâtea meandre subtile, era imposibil să fii sigur.

— Cum o mai duci, Loi?

Aceasta îşi atinse burta şi zâmbi.

— Suntem bine.

Ellen se uită după băieţi.

— Chris?

— O să-i treacă, spuse Nancy. Totuşi, îl mai doare încă destul de zdravăn.

— Arsurile dor, adăugă Brian. Se uită înspre reporteră. Am pus pe picioare o teorie.

Ea ridică din sprâncene, întrebătoare.

— Unele din ecuaţiile mele sugerau că am fi putut să facem o breşă în spaţiu-timp. Cred că cineva a făcut-o. A construit un dispozitiv şi a făcut-o.

— I-au luat soţului meu lucrarea şi au răstălmăcit-o.

---

[39] American Timpuriu.

Bob veni lângă ei. Chipul lui mare şi bun îi amintea lui Ellen de cel al tatălui ei.

— Îmi aduc aminte că mă aflam într-o cameră plină de ţevi albastre şi de echipamente stricate. Fusesem înghiţit, pentru numele lui Dumnezeu. Precum Iona de către balenă. Făcu o pauză. Cineva vorbea cu mine, încerca să mă facă să văd lucrurile în felul lui.

— Cine era? întrebă Ellen.

— Îmi amintesc o formă înaltă. Mai neagră decât negrul. Un simţământ de demnitate şi de… ceea ce aş numi răutate. Esenţa răului.

Loi se ridică în capul oaselor.

— Demonul.

— Satana, adăugă Nancy.

Loi îi aruncă lui Bob o privire chibzuită.

— Ai simţit că doreşti să-l ajuţi?

— Nu ştiu ce am simţit. Dacă era Satana…

— Aici nu-i vorba de diavol, se răsti Brian. Eu mă refer la o perturbare a realităţii la cel mai profund şi mai subtil nivel.

— Mi-l amintesc ca fiind… insectoid. Când se mişca, o făcea încet şi pe furiş până la capăt. Apoi – haţ – era de gâtul tău.

Nancy veni mai aproape de el.

Ellen era fascinată de simpla idee de a sta la aceeaşi masă cu cineva dintr-o altă realitate, dacă se putea spune aşa.

— Ai zis că era rău. După ce-ţi dădeai seama?

— Răutatea emana din el asemenea unei duhori. Dispreţ total, ură totală. Ca nimic din ceea ce ţi-ai putea imagina.

Loi, care se dusese la bucătărie, aşeză cu zgomot pe masă un platou cu costiţă cu ouă.

— Trebuie să mâncăm, spuse ea.

Brian servi un ou.

— Apoi voi ieşi să fac o ultimă încercare de a găsi o dovadă.

Căzu din nou în acea teribilă tristeţe. Săracul Brian!

Ellen putea să vadă că el se simţea răspunzător pentru tot. Nancy îi

chemă pe băieţi, care îşi încărcară rapid farfuriile cu mâncare.

Brian se zgâia în farfuria sa.

— Suntem nişte pioni. Sunt propriu-mi pion. Sau pionul propriei mele pasivităţi. Vocea lui coborî. Mâhnirea cauzată de pierderea primei mele familii a pus-o pe cea de-a doua în primejdie de moarte.

Inima lui Ellen se avântă spre el, dar Loi fu cea care-i ocroti jalea, aşezându-şi cu greu braţele în jurul umerilor lui mari.

O clipă mai târziu el ridică privirea din farfurie, se sculă în picioare şi fără să spună un cuvânt, ieşi pe uşă.

— Trebuie să plec, scumpo, îi spuse Bob lui Nancy.

Se sărutară şi bărbatul zori după Brian. Ellen îi urmări depărtându-se în limuzina lui Bob, o urmări pe aceasta ridicând praful la capătul aleii, apoi dispărând după colţul casei.

Curând, Loi şi Nancy începură să împacheteze, Loi minunându-se în faţa garderobei terne a lui Nancy, de parcă ar fi fost a unei principese. Băieţii dădură drumul la televizor. Ellen se duse la fereastra cu cercevele şi trase la o parte draperiile. Privi fix cât de departe putea, de-a lungul lui Queen's Road.

— Nu aşa trebuie să aştepţi, spuse Loi, venind în spatele ei şi cuprinzându-i mijlocul cu braţele. Cel mai bine e să munceşti. O apucă de umeri şi o întoarse cu faţa. Pune lenjeria aceea elegantă cu monograme în cutia de carton din hol.

Ellen se puse pe treabă, dar mintea îi lucra mai departe, nu se putea abţine. Era îngrijorată în privinţa lui Brian şi a lui Bob, asta era. Ea nu avea nimic din fatalismul lui Loi.

Cei doi bărbaţi plecaseră de treizeci de minute când femeile terminară de împachetat.

— Loi, trebuie să ieşim şi să-i căutăm.

— Ellen, eu aştept. Voi aştepta un anumit timp, care e în inima mea. Apoi voi merge.

— Tu te… vreau să zic… eu nu ştiu nimic despre religiile orientale. Te rogi pentru ei? Ce eşti?

— Sunt într-o oarecare măsură budistă. Cam cât e şi Brian catolic. De asemenea, poporul meu are unele credinţe. Un mod propriu de înţelegere.

Brusc se duse la uşa din faţă şi o deschise de perete.

— Ce-i?

— Taci!

Apăru limuzina.

Cele trei femei se avântară afară pe alee, urmate de băieţi. Brian scoase capul pe geamul din dreapta.

— Maşina ta a dispărut, Ellen. Niciun semn. Doar dâre.

— Niciun…

El scutură din cap.

— Porţiunea era curată ca-n palmă.

— Aşadar, plecăm?

Vocea lui Nancy avea o anumită stridenţa.

— Hai să mergem, tati, spuse Chris.

Fratele lui mai mic adăugă:

— Tati, nu-mi place pe-aici noaptea. Sunt urşi.

Se împărţiră în două grupuri: Ellen, Brian şi Loi suiră în maşina închiriată a lui Ellen, iar ceilalţi într-a lor.

Planul era s-o ia către Albany şi să se întâlnească din nou, mai târziu. Porniră în procesiune de-a lungul lui Queen's Road, către intersecţia unde Main devenea Mound. De aici puteau să privească până în inima Oscolei.

— Arată tot atât de pustiu cum arăta Towayda, spuse Brian.

Faptul că drumurile nu erau încă pline de refugiaţi părea un semn rău. Era convins că fiecare casă goală însemna o tragedie înspăimântătoare.

— Daţi drumul la radio.

Ştirea cea mare o constituiau incendiile din Oscola.

„Proeminentul profesor şi fermier din localitate, Brian Kelly", era menţionat ca supravieţuitor al unuia din cele două incendii ce loviseră

comunitatea Oscolei în noaptea anterioară.

Întreaga întindere de pământ părea să zâmbească, atât de frumoasă, atât de senină, de inofensivă.

Se aflau cam pe la jumătatea drumului spre Ludlum, când dădură peste primul semn.

— Ce-i aia? întrebă Loi.

— Nu ştiu.

Ellen sfredeli cu privirea dincolo de parbriz. Un obiect de îmbrăcăminte, sfâşiat, zăcea pe marginea drumului.

— E o cămaşă. Era…

— Uitaţi-vă la roşul de pe ea.

Vocea lui Loi era gâtuită.

Apoi dădură un cot şi găsiră o maşină răsturnată pe o parte în mijlocul unui morman mare de bunuri: cămăşi, cearşafuri şi jucării, mobilă care fusese legată pe capotă, o maşină de tuns iarbă, un televizor explodat, şi tot felul de rămăşiţe mai mici.

Brian acţionă frânele; la fel făcu şi Bob în spatele lui. O clipă mai târziu, Bob alergă într-acolo. Toţi ceilalţi se bulucirăafară din maşini.

— Sunt ale lui Michaelson, strigă Bob.

Se cocoţă pe maldărul de fier.

— Băieţi, staţi deoparte, spuse Nancy.

Ea şi Loi îi luară de mână.

Ellen păşi înainte, împreună cu Brian. Bob se uită în jur.

— Nici urmă de ei.

Sări înapoi pe sol. Grupul se adună.

— Îi ştiu cumva pe aceşti Michaelson? întrebă Ellen.

— S-au mutat aici de pe lângă Rochester, îi explică Brian. Nu cred că familia să se fi stabilit la noi de mai mult de treizeci de ani.

— Or fi încercat să scape de lucrul acela. Bob scrută pădurea; cu privirea.

În liniştea din jur, cuvintele lui sunară cavernos.

— Câţi copii au? întrebă Ellen.

— Trei, spuse Bob.

— Cred că am văzut pe cineva.

Loi se uită înspre linia copacilor.

— Unde? întrebă Brian cu voce scăzută.

I se părea că simte mirosul morţii. Tuturor li se părea.

— Bagă copiii în maşină, Nancy.

Mâna lui Bob se duse la şold. Acolo nu era, bineînţeles, niciun pistol. Alergă câţiva metri înspre copaci.

— Hei, tu de-acolo, eşti OK?

Silueta nu se mişcă. Dar contururile ei erau clare. Nu exista niciun dubiu că, la circa şaizeci de metri în pădure, stătea în picioare un bărbat.

— Hei!

— Ar putea fi în stare de şoc, sugeră Ellen.

— Poate.

Bob dădu s-o ia într-acolo. Amândoi copiii se agăţară de el.

— Tăticule, nu, spuse băiatul mai mic.

— Urcaţi în maşină! Nancy, ai grijă de ei!

— Stai aici, Bobby.

— Mă duc eu.

Brian păşi în direcţia pădurii.

— Nu!

Loi îşi aruncă braţele în jurul mijlocului lui.

Se lăsă tăcerea. Nimeni nu se mişcă. Era evident că taţii şi mamele nu-şi puteau asuma riscul.

3

Ellen începu să meargă spre pădure. Nimeni nu o opri şi era normal să fie aşa.

— Sunteţi rănit? strigă ea în liniştea din jur.

Figura nu se mişcă şi nu vorbi.

— Totul e OK? strigă Brian.

— Până acum da.

În vreme ce mergea înainte, Ellen constată instalarea unor noi reacţii – lipsa de control asupra muşchilor, încordarea extremă a gâtului, respiraţia şuierătoare. O cuprinsese o stare de teamă cum nu mai încercase până atunci. Apoi i se înceţoşă privirea. Îşi şterse un şuvoi de lacrimi. Inima îi galopa, faţa îi ardea, fiecare celulă din trupul ei îi striga să se întoarcă şi să fugă.

Brian rămase în spate, nedorind să plece de lângă Loi, însă nedorind nici să o abandoneze complet pe Ellen.

Femeia făcu un pas căznit înainte, apoi un altul. Era ridicol, abia dacă-şi putea controla corpul. Instincte pe care nici măcar nu ştia că le posedă puseră stăpânire pe ea. Dacă ar fi avut un pistol poate că ar fi făcut ceva necugetat, ca de exemplu, să-l descarce exact în umbra aceea.

Zumzetul muştelor era puternic. Putea să vadă clar conturul unui bărbat, ba chiar şi faptul că acesta purta o cămaşă albastră de bumbac.

— Alo? Mă puteţi auzi?

Niciun răspuns. Mai făcu trei paşi.

— Fii atentă, Ellie!

Reportera trase aer în piept, îşi strânse pumnii şi îşi impuse să păşească în pădure, împingând la o parte ramurile înfrunzite ale câtorva puieţi de arţar.

Prima ei imagine clară fu aceea a unui ochi lucitor. Apoi dinţii, un zâmbet încordat. Nu ţipă. Mai degrabă scoase acel icnet de groază pe care-l faci când calci pe un scorpion, sau când un miriapod îşi îndeasă picioarele lui roşii în coapsa ta.

Se contorsionă, ducându-şi pumnii la gât. Mai avea totuşi o mică scânteie de autocontrol. Dar când zări deformarea oribilă a gâtului bărbatului, Ellen se dădu înapoi, cuprinsă de panică şi de derută.

Acesta era ca o tijă de frânghie având lungimea imposibilă de un metru. Culoarea şi consistenţa aduceau cu cele ale piftiei uscate. Apoi îi văzu braţul.

Ţipă, un sunet teribil, nearticulat, care îi aduse în fugă pe toţi cei de pe drum, chiar şi pe băieţi. Brian fu primul în pădure, lângă ea.

— Ellie!

— Dumnezeu să ne ajute pe toţi!

Ellen se dădu la o parte de lângă acel lucru, de parcă simpla lui vedere ar fi fost o lovitură zdrobitoare, drept în faţă.

Brian se poticni, se aplecă pe spate, se împletici înapoi. Sub hainele sfâşiate şi mototolite, trupul era un morman de carne strânsă şi răsucită, prin care treceau oase. Noduri de muşchi şi de grăsime distorsionau stomacul şi coapsele.

Braţul drept părea un balon dirijabil umflat, cu pielea neagră şi umedă, acoperită aproape în întregime de muşte. Era ca şi cum toate fluidele din trupul omului fuseseră îndesate într-un singur braţ.

Chipul de deasupra hidosului gât întins rânjea, cu dinţii vizibili până în dreptul molarilor. Spre deosebire de braţul drept, capul fusese supt de orice moleculă de sânge. Era faţa unei mumii, cu ochii beliţi, cu obrajii pleoştiţi pe pomeţi. Muştele se năpusteau printre dinţi, iar limba avea forma şi culoarea unei smochine putrezite.

Gâtul era ţeapăn ca o sârmă, şi la fiecare pală de vânt, ţeasta juca pe el ca pe un arc.

Dar ei nu se uitau la cap, nici la braţul drept umflat, nici la denivelările bulbucate.

Ei priveau cu îngrozită fascinaţie cum braţul stâng creştea, tot creştea năvalnic, degetele transformându-i-se în gheare, muşchii înmănunchindu-i-se şi plesnind, un crănţănit îngrozitor venind de la sfărâmarea oaselor tensionate.

Aceasta era soarta oamenilor care se duseseră la casa judecătorului: în faţa ochilor lor se desfăşură viitorul nu numai al micii lor comunităţi, ci şi al întregii omeniri.

Un miros ca de cablu electric încins umplu aerul, de parcă un agregat ar fi funcţionat la turaţie maximă undeva în apropiere.

— Trebuie să mergem, horcăi Loi.

Dintr-o dată, Bob icni şi plonjă în zidul de frunze. Se repezi şi scotoci prin frunzişul des. Când se întoarse, ceilalţi văzură bălăbănindu-se braţele şi picioarele unui copil.

Biata micuţă povară pe care-o purta Bob era o fată goală puşcă. Părul ei era lung şi blond, încă prins cu o cordeluţă roz, de plastic. Nu părea să aibă nicio rană vizibilă. Pielea ei părea chiar să lucească de viaţa.

Totuşi, când se apropiară, Ellen văzu că lucrurile nu stăteau nici pe departe aşa. Prin cine ştie ce operaţie inumană infinit de delicată, stratul exterior al pielii fetiţei fusese mâncat de pe trup. Iar luciul nu era cel al vieţii – venea de la ceva din interiorul copilului, ceva strâns împachetat sub pielea rămasă.

Ellen mai văzuse aşa ceva.

— Arunc-o! Oh, Doamne Dumnezeule.

Atunci, Chris ţipă:

— E Lizzie!

Vocea lui ascuţită şi limpede făcu să tacă greierii care cântau pe pajişte. Chris se aşeză jos, pe pământ. Mama lui acoperi ochii celuilalt fiu. Cu nestinsa curiozitate a copiilor, acesta se împotrivi:

— Mamii, vreau să văd!

— Iisuse, strigă Brian.

Trupul Lizziei se umfla în braţele lui Bob.

— Ce dracu'? făcu acesta.

Apucând pletele blonde, Ellen îi smulse copilul şi azvârli cât de departe putu masa umedă ce stătea să se rupă.

Forţa impactului sparse carcasa şi prin deschizătură; cu toţii năvăliră afară, mişunând, bâzâind din aripi, râcâind cu picioarele lor roşii.

Bob se clătină uimit, apoi îngrozit. Îngăimă ceva, scuturându-se frenetic cu mâinile pe piept.

— Dovada, strigă Brian, asta e dovada!

Plonjă înspre masa de insecte. Dar lungul braţ stâng al tatălui biciui aerul, şi din senin Brian văzu la lumina zilei una din acele mâini cu gheare.

Fugiră cu toţii din pădure şi traversară pajiştea aflată la marginea ei, aruncându-se în maşini.

— Era dovada, gemu Brian, dar porni motorul, în vreme ce mâna se năpustea prin pădure, urmată de masa de insecte, aderentă ca o gelatină.

Acestea se repeziră spre ei prin aer, asemenea unui rechin. Grupul demară cu toată viteza către Ludlum şi către siguranţă.

— Încercau să scape, spuse Loi. Privi de-a lungul drumului. Ştiau şi ei.

— Nimeni să nu se panicheze!

Auzindu-şi vocea, îşi dădu seama că ea însăşi era pe cale să facă tocmai acest lucru. O auzi şi Loi şi o atinse pe umăr, cu un gest pe care, în mod curios, Ellen îl găsi liniştitor. Reportera plânse puţin, în timp ce maşina rula pe şosea. Pe scaunul din faţă, Loi stătea dreaptă şi ţeapănă, privind prin parbriz.

Urcară un deal, iar cauciucurile protestară la o curbă strânsă. Aici pădurea era mai deasă, avansând până în apropierea drumului, pe ambele părţi. Mergeau prin umbra ei densă.

Fără de veste, Ellen fu aruncată înainte, dând cu capul de spătarul scaunului lui Loi.

— Ţineţi-vă, zbieră Brian, dar prea târziu.

Maşina se proţăpi locului, cu o zdruncinătură cumplită, urmată de o explozie de praf alb.

Linişte. Ambii saci de aer atârnau afară din locaşurile lor, dezumflaţi.

— Sunteţi OK? întrebă Brian.

Întinse mâinile tremurânde către soţia lui. Loi îşi încleştase mâinile pe abdomen.

— Cred că da, răspunse ea cu voce cumpănită.

Ellen era total derutată.

— S-au spart sacii de aer?

Niciun răspuns. Apoi, din direcţia lui Loi:

— De ce ai oprit?

— Nu eu, Iisuse!

Un colac enorm se înălţă în faţa maşinii, tot mai sus, desfăşurându-se în lumină. Era negru-tăciune, plin de striaţii musculare.

Loi ţipă cu izbucniri scurte, ascuţite. Brian să lăsă pe spate, holbându-se cu gura căscată.

Ellen sări în drum. Chestia ieşea din pământ, smulgând mănunchiuri de flori şi bucăţi de pavaj, pe măsură ce se revărsa. Sute de fire înconjurară maşina, ca nişte funigei. Ellen trase de ele, smuci şi deschise portiera din dreptul lui Loi.

Aceasta şi Brian o tuliră. Ellen se strădui să sfâşie cortina de fire. Acolo unde o atingeau, ele făceau ca pielea s-o mănânce cumplit.

Se produse un zgomot pătrunzător. Brian ţipa, Ellen urla, Loi se îndreptă clătinându-se către maşina lui Bob. Colacii grei se prăbuşeau asupra maşinii de închiriat, strivind-o şi pulverizând-o.

Dinspre pădure veni un sfârâit sec, începură să vadă o lumină purpurie pâlpâind printre frunze.

Pe urmă, Bob fu lângă ei.

— Hai s-o-ntindem, ţipa el.

Întregul lor grup se forţă să intre în maşina lui, înghesuindu-se, căzând unii peste alţii.

Întoarseră, luând-o în singura direcţie posibilă – drept înapoi spre Oscola – capcana.

Capitolul doisprezece

1

Maşina se hurduca pe drumul cotit, prinzând şaptezeci şi cinci, nouăzeci, o sută cinci. Brian conducea în forţă, imaginile celor văzute în pădure arzându-i în minte. Cu siguranţă, acele mase de insecte duhnind a transpiraţie nu puteau gândi, nu-şi puteau aminti ce fuseseră. Dar celelalte lucruri – acele braţe lungi, lungi, acele mâini…

Unghiile pilite pe care le observase la mâna de astă-noapte căpătau un cu totul alt înţeles. Aceea fusese cândva mâna unei persoane, acele unghii fuseseră probabil pilite undeva, într-un cămin, mai înainte ca orice transformare să aibă loc. Poate că fusese faţă-n faţă cu un vechi prieten.

— Totul e din cauza mea, spuse el.

— Taci din gură, se răsti Ellen. Nu te mai tot scuza.

— Nu eşti tu răspunzător, bărbate.

— Brian, pentru mine este un salt îngrozitor de lung cel de la cine ştie ce experiment fizic ezoteric la… ceea ce înfruntăm.

Brian era sigur că Bob vorbise în numele tuturor.

— Salt sau nu, este real. Altfel nu te-ai fi aflat în cămăruţa mea de serviciu.

— Am văzut nişte conducte albastre. Altceva, mare lucru nu pot să-mi aduc aminte. Acea emblemă cu E.G.&G. Ar fi putut fi într-o sumedenie de alte locuri.

— Nu. Conducta aia a fost făcută special pentru noi, folosindu-se un proces de fabricaţie experimental. Este unică.

Când trecură prin dreptul maşinii abandonate a familiei Michaelson, Brian observă că Loi închise ochii. Ellen scoase un sunet sec,

rudimentar, care ar fi putut fi un suspin. Nancy îi ţinu pe băieţi cu capetele aplecate.

Copacii care străjuiau locul trecură pe lângă ei vâjâind.

— Acolo, spuse Loi.

— Ce?

— Exact unde coteşte drumul. Se mişcă ceva acolo.

Brian apăsă acceleratorul la podea şi ţâşniră pe lângă acel punct cu o sută douăzeci la oră. În colţul ochiului îi licări lumina purpurie.

Pe scaunul din spatele lui, Nancy oftă şi se foi. Capul băiatului ei mai mic se îţi în sus. Sorbi o clipă din lumină.

— Îmi place, strigă el. Opreşte. Opreşte, unchiule Brian!

Brian presă pedala până la refuz şi maşina zvâcni înainte.

Lumină purpurie, sfârâituri… şi plăcere – să urli, să înnebuneşti de plăcere: nu era dureros procesul transformării – oase şi creier şi zgârciuri de-a valma – într-unul din acele coşmaruri scabroase, era bine.

— Dacă se va dovedi că suntem pe cale de a fi prinşi, atunci cred că va trebui să ne gândim la sinucidere, spuse Bob.

La aceasta, Chris izbucni în lacrimi. Fratele lui, sugându-şi degetul mare, nu scotea niciun sunet.

— Bob, spuse Nancy cu un uşor reproş.

— Nu vreau ca băieţii să sfârşească la fel ca… Dumnezeu să ne ajute!

Ellen abia îşi mişcă buzele atunci când vorbi.

— Eu vreau să învingem.

— Sunt de acord. Trebuie să învingem.

Loi îşi strecură mâna într-a lui Ellen, iar Ellen îşi sprijini capul pe umărul lui Loi. Tăcură cu toţii, toţi auzind acelaşi lucru – un duduit care se apropia rapid.

— Viper-ul, şopti Brian.

— Hai s-o ştergem de-aici!

Şi unde să se ducă? Nu era decât un singur drum de la Oscola spre lumea exterioară, acesta. Alternativa era să o ia în sus spre Towayda.

— Nu e Viper-ul, spuse Loi. Ascultaţi cu atenţie!

Când apăru, vehiculul se dovedi a fi o furgonetă albastră ordinară, arătând obosită. Era plină vârf cu bunuri gospodăreşti.

Brian se dădu jos şi se duse în mijlocul drumului, făcând cu mâna. Cunoştea, bineînţeles, familia. Era Jimmy Rysdale cu soţia şi copiii. Rysdale se numea de fapt Ruisdael. Făcea parte dintre familiile stabilite aici la începuturi. Veniseră împreună cu proprietarul olandez de pământ, patronul, care se statornicise în regiune în secolul al optsprezecelea.

Când opriră, Bob le aduse la cunoştinţă povestea cu Michaelson, vorbind repede, cu vocea atât de coborâtă, de parcă le-ar fi împărtăşit un secret pornografic. Omise detaliile celor întâmplate după aceea, spunând doar că ceva foarte, foarte periculos păzea drumul de ieşire din Oscola.

— Da' nu poţi să izolezi un oraş întreg, spuse Jimmy. Ce faci cu cei care încearcă să vină-ncoa'? Personalul Fedex, camionul de la băcănie, cisterna cu bere? Şi telefoanele. Ce faci cu telefoanele?

— Telefonul nostru este mort, spuse Loi. A fost încă dinainte să ieşim din incendiu.

— Mda, păi, al nostru e mort de noaptea trecută. Aşa ne-am decis să plecăm.

— Unele telefoane funcţionează, spuse Ellen. L-am prins pe Bob din Ludlum, adu-ţi aminte.

Brian se gândi: „Probabil că era prevăzut să dai de ei". Se gândi de asemenea că duşmanul era un planificator grijuliu, că avea o minte remarcabilă în privinţa detaliilor şi un simţ teatral puternic dezvoltat. Nu dorea ca ei să-şi piardă bruma de speranţă pe care o mai aveau, căci nu voia ca ei să moară sau să se sinucidă. El îi dirija minţindu-i.

Jimmy Rysdale avea aproape cincizeci de ani, era chel şi un pic burduhănos, dar un fermier bun şi un om de afaceri priceput. Deţinea o parte dintr-o antrepriză de cherestegerie specială, care îi aducea un venit bunişor. El şi Brian vânau împreună ierunci şi căprioare, iar

Annie pregătea cei mai buni cârnaţi cu carne de căprioară din tot Three Counties. Copilul lor cel mai mic, supranumit Annie Junior pentru că semăna nemaipomenit cu mama ei, avea zece ani, era serioasă şi se spunea că e as la mate. Băiatul lor, Willie Rysdale, era ucenic într-ale afacerilor în primul său an la Oscola Patroons, şi se descurca destul de bine, după câte văzuse Brian.

— Hai să mergem, Jimmy, strigă soţia lui din camionetă.

Avea părul roşcat şi ochii verzi şi scăpărători ai celor din neamul O'Shaughnessy.

— Jimmy, porneşte camioneta. Să scăpăm de-aici.

— Nu cred să fie o idee chiar atât de bună, spuse Brian. Duşmanul nostru ştie, desigur, că nu poate menţine un oraş izolat pentru multă vreme.

Jimmy o porni de-a lungul drumului.

— Ceea ce ar putea de asemenea să însemne că asta-i ultima şansă.

— A trecut, Jimmy.

Rysdale nu răspunse direct.

— O să ne petrecem vreo două săptămâni la sora mea din Saratoga, o să urmărim câteva alergări. În perioada aceasta a anului, cursele de acolo sunt în plină desfăşurare.

Bărbatul se urcă înapoi în camionetă.

— Domnule Rysdale, n-o faceţi, spuse Ellen. Gândiţi-vă la copiii dumneavoastră.

Jimmy se uită la ea uimit.

— Ce dracu' ştii dumneata, domnişoară „ziaristă de la un ziar din New York"?

— Mult prea multe, spuse ea.

Jimmy îşi coborî fruntea şi închise o clipă ochii.

— Chestiile alea de-au venit, rosti el cu voce scăzută, le-am auzit săpând tunele pe sub casă.

— Ne vor pielea, spuse Annie, or să-i prindă pe copii!

— Gura, Annie! Cu cât vorbim mai puţin despre asta, cu atât mai

bine.

— Lor putem să le spunem, Jimmy! Sunt ca noi, n-or să se ducă la judecător. Aşadar, treburile alea veneau pe sub casă. Şi cu cât ajungeau mai aproape, cu atât puteai să auzi mai bine… nişte voci.

— Erau oameni ţipând, mami!

— Dacă am putea da de ştire militarilor, spuse Jimmy, ar veni aici să ia măsuri. De-aia trebuie să plecăm, nu doar ca să scăpăm. Noi nu suntem de ăia care să lase lucrurile baltă. O facem din considerente patriotice.

Brian scutură din umeri.

— Ce aveţi de gând să faceţi? Cui aveţi de gând să spuneţi?

— Spuneţi-le oamenilor adevărul şi-o să sfârşiţi într-o celulă capitonată, aşa ca mine, spuse Bob.

— Am tot încercat să strângem dovezi materiale, adăugă Brian. Acum, că tot suntem prinşi aici, n-avem decât să ne conformăm acestei situaţii. Avem de înfruntat un duşman foarte deştept, foarte prevăzător, foarte hotărât. Şi de ce n-ar fi? E o luptă pe viaţă şi pe moarte şi pentru el, ca şi pentru noi.

— Cu fiecare lovitură, un demon devine şi mai puternic. Pentru a riposta, trebuie să fim şi noi vicleni.

Privirea lui Loi era neclintită. Credea în demonii ei tot atât de mult cât credea în propria-i respiraţie.

Brian îşi aminti zgomotul trupului micuţei Lizzie Michaelson deschizându-se în cădere, fâsâitul moale, sfâşietor cu care se despicase pielea ei, apoi acel hidos bâzâit energic în vreme ce interiorul era împroşcat prin aer.

Prin amploarea răutăţii lui, atacul fusese într-adevăr profund diabolic. Dar acest fapt avea şi o altă latură, nu era aşa? Vechiul cuvânt grecesc pentru demon, daimon, însemna de asemenea suflet, sau sursă a cunoaşterii. A privi în ochii demonului însemna a vedea adevărul.

Se produse o mişcare în furgonetă şi apăru Willie. Era aceeaşi făptură chipeşă şi atletică, însă arăta de parcă plânsese.

— Hai să-i dăm bătaie, tată.

Vocea lui era îmbufnată.

— N-ai auzit ce-au păţit alde Michaelson? rosti tatăl lui, arătând înainte. Nu asta vrem.

— Foarte bine, n-o să oprim, sau să încetinim, sau ce-or mai fi făcut ei. Haide, tată!

Băiatul armă o puşcă de vânătoare, introducând cu un pocnet eficient un glonţ în camera de ardere. Acum, fiica se dădu jos din camionetă.

— Nu vreau să mor! ÎI trase pe tatăl ei de mânecă. Eu rămân aici, tăticule!

— Taci din gură, surioară!

Jim Rysdale se uită în lungul drumului. Brian îi urmări privirea.

— Ai putea să te duci să examinezi maşina abandonată a lui Michaelson, prietene. Să te convingi.

Willie urcă în bena camionetei şi luă poziţie cu arma, în spatele cabinei.

— Să pornim, tată.

Chiar atunci se foi ceva în spatele paravanului de copaci de pe marginea drumului. Toţi ochii se întoarseră într-acolo.

Loi îl văzu prima, un vierme lucios şi negru, de treizeci de centimetri în diametru, descolăcindu-se pe iarbă.

Lăcustele îi săreau din cale, în vreme ce acesta răsărea din pământ, lunecând şi tatonând în faţa lui.

„Cât de rapid eşti în a lămuri lucrurile", se gândi Brian.

Bob fu următorul care-l văzu. Scoase un ţipăt, un muget nearticulat.

Willie trase, puşca descărcându-se cu un recul care îi zdruncină umărul. Alicele străpunseră, şuierând frunzele pădurii. Cu sângele scurgându-i-se, viermele alunecă înapoi în pământ.

— Vezi, tată? Acuma hai să mergem.

Un braţ săgetă afară din pădure şi mâna lungă şi neagră se înfipse în părul Anniei Junior. Începu să o târască spre pădure.

Fata era prea uluită pentru a ţipa; ochii i se bulbucară, iar mâinile ei se ridicară şi zburătăciră neputincioase împotriva lucrului acela.

Mama ei îşi duse pumnii la tâmple. Întregul ei trup îşi pierdu stabilitatea de parcă ar fi fost împuşcată în burtă.

Femeia ţipă, un strigăt crud şi răsunător, de uluială şi chin.

— Fetiţa mea!

Willie îşi ridică puşca. Acum Annie Junior ţipa, lovea cu picioarele, trăgea de gheare.

— Ai s-o omori, Willie!

— Îl pot nimeri, mamă!

Loi porni după Annie Junior. Brian nu avu timp nici măcar să o strige mai înainte ca ea să prindă cu braţele mijlocul fetiţei. Apoi apucă părul copilului ce ţipa, încercând să-l scoată dintre degetele monstruoase, mai înainte ca braţul cel lung să se retragă în pădure.

Brian putea să vadă mai multe încolăciri ridicându-se lin printre frunze, braţele lor îndoindu-se, ghearele răsfirându-se.

Loi şi copilul se mişcau repede acum, trupurile lor târâte prin iarba uscată a verii producând un hârşâit. Abdomenul lui Loi era culcat la pământ.

Brian fugi după ea, întinzându-şi braţele, se năpusti la picioarele ei şi o apucă de gambe.

Părul sărmanului copil fu smuls din cap, iar ea scoase un urlet de moarte. Braţul lung şi curbat zbură prin aer, cu pumnul plin de smocuri blonde, însângerate.

— Iubito, iubito, ţipă Annie, năvălind către fetiţă.

Se auzi un bubuit ca de tunet şi puşca scuipă fum alb. Împuşcătura plesni în zidul de frunze iar formele gri din el se agitară. Pe urmă, Annie Rysdale îşi luă fiica în braţe.

Copilul zbiera apucându-şi tâmplele cu pumnii ca nişte miezuri de nucă, albe noduroase.

O clipă mai târziu, cele două vehicule goneau în direcţia oraşului.

Pentru a mai micşora aglomeraţia din maşina lui Bob West, Brian şi

Loi călătoreau cu a lui Rysdale. Annie Junior era aşezată pe nişte pături în bena camionetei, alinată de către mama ei. Tot acolo se afla şi Willie, cu puşca încleştată la piept.

Brian puse mâna pe umărul vechiului său prieten.

— Jimmy, amice, rosti el.

— Sunt din lumea subterană, spuse Loi. S-au dezlănţuit. Trebuie să-i facem să se întoarcă în lumea lor.

— S-ar putea ca asta să nu fie posibil.

— Ai făcut un lucru foarte curajos, Loi. Nu ştiu ce să spun…ne-ai salvat copilul.

— Şi voi l-aţi fi salvat pe al meu.

2

Tot drumul până la casa lui Bob văzură stâlpi de telefon şi de electricitate dărâmaţi, linii căzute. Doar în ultima jumătate de oră, se făcuseră mari distrugeri. Mai rău, observaseră încă o jumătate de duzină de rămăşiţe de-a lungul Şoselei 303 şi o coloană înaltă de fum ridicându-se din direcţia locuinţei familiei Jackson, departe, pe Towayda Road. De data aceasta, nu-i răspundea nicio sirenă de pompieri.

Când ajunseră acasă la Bob, Pat şi Jenny Huygens aşteptau în maşina lor, cu geamurile blocate. Le coborâră atunci când micul convoi trecu pe lângă ei.

— Bob, spuse Pat, trebuie să chemi poliţia statală.

— O să încerc să folosesc radiotelefoanele mele.

Intrară cu toţii în casă. Se asigurară că toate uşile şi ferestrele erau închise şi că majoritatea geamurilor aveau draperiile trase. Nimeni nu dorea să rişte să fie surprins de vreo frântură de lumină purpurie, fie zi sau noapte.

În următoarea oră mai sosiră şi alţi oameni, atraşi de autoritatea pe care o reprezenta locotenentul West şi de faptul că văzuseră celelalte maşini acolo. Măcelul tot mai crâncen din lungul Şoselei 303 fusese, ceea ce îi întorsese din drum.

Pe lângă Rysdale şi Huygens, veniră bătrâna Mary Yales, vărul lui Brian, Dick, cu soţia şi părintele Palmer, de la biserica St. Paul. Acesta fu urmat de reverendul Simon Oont, pastorul olandez reformat.

Dick şi Linda luaseră cu ei o găleată plină cu ouă proaspete, ceea ce fusese mai cu cap decât amintirile de familie şi hainele preferate care tindeau să sufoce portbagajele celorlalte maşini.

— Noi reprezentăm accidentele, spuse Brian, cei ce-au fost rataţi.

Cei optsprezece oameni prezenţi blocaseră sufrageria lui Nancy West.

— Ar trebui să ne ducem să-i hăituim şi să-i ucidem pe toţi, se pronunţă Dick.

— Asta ar fi o idee, răspunse Bob.

Poliţistul încercase radiotelefonul pe care îl ţinea în mână. Se părea că funcţiona, dar Bob nu reuşea să intre peste niciunul din mesajele transmise.

— Ciudat, divizia patrulează în continuare pe Northway, ca de-obicei. Nu e nicio alarmă sau altceva în curs de desfăşurare.

— Nu se întorc niciodată pe aici? întrebă Jenny Huygens.

— În mod normal nu. Doar şeriful.

Mary Yates scoase un hohot de râs ca un lătrat.

— Deci de-aia o să fim mâncaţi de diavolii din iad.

— Hai să ne inventariem armele, spuse Bob. Trebuie să ştim cum stăm.

Existau cinci puşti de vânătoare, şapte carabine, două 22-uri şi cinci pistoale.

— Avem nevoie de un plan, spuse Mary Yates. E musai să stăm şi să-l facem chiar acum.

— Chestiile acelea devin tot mai mari şi mai puternice, răspunse Jim

Rysdale. Ce putem să plănuim?

Brian îşi dorea să fi avut mai multe informaţii. Dar abia dacă îşi putea imagina bizarele permutări ale elegantei sale teorii care iscaseră acest dezastru. O particulă teoretică ce călătoreşte înapoi prin timp nu poate duce la… monştri.

— Înclin să cred că lucrurile se vor precipita. Mă îndoiesc că vom fi lăsaţi în pace multă vreme. Privi în jurul lui. Presupun că absolut toţi supravieţuitorii din Cuyamora County se găsesc în această cameră. Problema se pune în felul următor: am fost înconjuraţi într-un mod foarte eficient. Iar acum urmează *le coup de grace*.

— Cred că în privinţa asta ai dreptate, spuse părintele Palmer.

— Am o idee, rosti Dick Kelly. Eu zic să facem o linie de alimentare cu carburant de la Fisk's până la hruba judecătorului şi să pompăm acolo jos câtă benzină putem. Apoi doar să scăpărăm un afurisit, de chibrit.

Dick avea părul negru, tuns scurt la spate şi în părţi. Curioşii cârlionţi lăsaţi în creştet păreau artificiali, dar Brian ştia că nu sunt, căci trăsese de multe ori de ei, pe vremea când fuseseră copii.

— O linie de alimentare cu carburant de trei kilometri… asta zic şi eu problemă tehnică! spuse Pat Huygens. Fusese inginer civil, acum era la pensie. Ce-o să facem, o să adunăm toate furtunurile de udat grădini din oraş?

— Păi, cam aşa ceva.

— Pompele alea vechi de la Fisk's n-au cum să mute un asemenea volum de benzină. Chiar dacă am reuşi cumva să încărcăm linia, benzina tot va fi prea grea pentru ele. N-o să iasă nici măcar un strop pe la capătul celălalt.

— Ne-ar trebui atunci o cisternă. Am putea face rost de vreuna?

Dick îşi mută privirea de la unul la altul. Toţi ştiau cum stau lucrurile, aşa că nimeni nu răspunse. Cea mai apropiată cisternă era la distribuitorul Texaco, din Galens Falls.

Un zgomot de afară, îi puse pe toţi frenetic în acţiune.

Cât ai clipi din ochi, fiecare fereastră din casă se înfoie de ţevi de arme.

Un Acura Legend albastru veni de-a lungul aleii şi parcă.

— Este doctorul Gidumal, strigă Loi.

Femeia ieşi pe verandă, în timp ce acesta şi soţia lui se dădură jos din maşină. Totuşi, nimeni nu coborî treptele.

Sam şi Milly intrară iute în casă. Numele lor adevărate erau Sanghvi şi Maya, dar oraşul li le preschimbase în ceva mai uşor de ţinut minte.

Urmară scurte salutări. Oamenii realizaseră în mod inconştient că schimburile de amabilităţi erau acum fără înţeles. După aceea, doctorul Gidumal fu dus la Annie Junior, care stătea pe pat, cu un turban de prosoape pline de sânge, pe cap.

Aflară că doctorul Gidumal încercase să sune la spital în acea dimineaţă. O cercetare amănunţită scoase la iveală faptul că toate liniile telefonice erau întrerupte. Apoi se oprise curentul electric. Cei doi o luaseră pe 303, când văzuseră maşinile de aici. Nu ştiau nimic din cele întâmplate şi le venea greu să creadă ceea ce li se spuse.

Tot aşteptând şi ascultând, Loi deveni din ce în ce mai nerăbdătoare. Pierdeau timpul, poate prea mult timp.

— Pentru a te lupta cu ceva puternic, spuse într-un târziu Milly Gidumal, e important să-i cunoşti punctele slabe.

Brian scutură din cap.

— Probabil că ar trebui ca eu să le ştiu, dar nu le cunosc. Vreau să spun, eu am lucrat la un proiect de fizică teoretică.

— Sunt demoni, spuse Loi. Nu-i putem ataca direct.

În vocea ei era un ton acid. Ellen nu fu de acord.

— Toate acestea au o explicaţie ştiinţifică. Par supranaturale doar din cauză că noi nu le înţelegem.

— Ce ştie ea, comentă doamna Yates, *soto* voce.

Ellen o auzi şi se întoarse.

— Dacă se deschide iadul, atunci în mod evident n-avem cum să scăpăm. Ăsta-i necazul cu felul acesta de a gândi.

— Părinte, întrebă Pat Huygens, chiar s-ar putea să se deschidă o parte a iadului?

— Eh, acuma, nu suntem siguri în privinţa asta. Dar presupun că s-ar putea.

— Subscriu şi eu, rosti solemn Oont.

— Suntem neştiutori, neajutoraţi, şi n-avem prea mult timp la dispoziţie. Brian privi de la unul la altul. Acesta-i adevărul.

— Cu judecătorul cum rămâne? Poate că ar trebui să mergem *in corpore* şi să-l interogăm pe judecător.

În principiu, propunerea lui Pat Huygens era rezonabilă.

— O groază de oameni s-au dus acolo şi nu s-au mai întors, spuse Ellen.

— Să ne păzim de judecător, oameni buni.

Brian îşi puse în voce toată autoritatea de care era în stare.

Willie Rysdale izbucni:

— Eu zic să luăm toate armele pe care le avem şi să ne ducem acolo, să împuşcăm tot ce mişcă, iar apoi să dăm foc locului!

Oamenii se uitară nervoşi unii la alţii.

— Eu sunt capabilă să înfrunt ce am de înfruntat, spuse Loi. Dar nu cred că ar trebui să atacăm frontal. Îl măsură pe tânărul Rysdale cu ochi reci. Numai proştii fac asta.

Cuvintele ei produseră tăcere.

Femeia nu era obişnuită să se afle în centrul atenţiei şi simţi transpiraţia gâdilând-o pe la tâmple. Dar continuă:

— M-am născut pe timp de război; am crescut în bătălii. Acesta este un război, eu sunt soldat şi ştiu. Şi tu, Bob, o ştii de asemenea.

— Voi aţi câştigat războiul cu noi, nu uita, spuse Bob.

— Americanii au fost curajoşi.

Bob dădu încet din cap, privind-o. Sentimentele pe care le aveau acum unul faţă de celălalt aceşti doi foşti inamici erau foarte profunde.

— Cu copilul tău cum rămâne? întrebă Ellen. Nu eşti chiar în putere.

Loi îşi dădu părul din ochi.

— Dacă lupt, copilul meu are o şansă. Dacă nu lupt, moare.

— Eu zic să alcătuim o grupă şi să ieşim înarmaţi până-n dinţi. Tragem în tot ce mişcă.

— Ar putea să meargă!

Tatăl lui Willie era plin de entuziasm, dar nimeni nu-l susţinu. Oamenii încercau să se închipuie câştigând o bătălie orbească şi le venea cam greu.

— Poate că ar trebui să aşteptăm să fim ajutaţi de cineva, spuse Bob.

Brian se gândi că aceasta era o idee cel puţin tot atât de periculoasă ca şi şarja tip *banzai*.

— Bob, asta înseamnă o loterie. Vreau să zic, eu văd lucrurile ca pe ceva ce s-ar putea întâmpla dintr-o clipă într-alta.

— Hai să mergem.

Willie îşi luă puşca.

— Trebuie să avem un plan mai practic, spuse Loi.

Părintele Palmer, care fusese cu Nancy în bucătărie, încercând să pregătească de-ale gurii pentru grup, se întoarse acum în sufragerie. Purta o tavă pe care erau cutii cu fulgi de cereale Wheaties Quix, vreo două duzini de ouă fierte din găleata pe care o adusese Dick, un castron cu murături şi ceva salam.

— Hai să încercăm cu toţii să mâncăm, spuse el. Avem nevoie de hrană.

— Dumneata ce pronostichezi, *padre*? întrebă Pat Huygens. Se va închide poarta iadului, sau o să ardem cu toţii?

Brian îl respecta pe părintele Palmer, dar o explicaţie teologică n-ar fi avut darul să rezolve lucrurile.

— Eu cred că am face mai bine să lăsăm controversele şi să ne concentrăm asupra supravieţuirii.

— Soţul meu are dreptate, spuse Loi. E aproape amiază şi ultimul lucru pe care ni-l dorim este să ne prindă asfinţitul în Oscola.

— Să ne ferească Dumnezeu, spuse reverendul Oont.

— Mai degrabă să ne ferească altcineva, i-o întoarse doamna Yates.

Cu aceasta, discuţia se opri. Soţi şi neveste se strânseră mai aproape unii într-alţii, îşi adunară copiii.

Dimineaţa trecuse, iar umbrele după-amiezii îşi făceau apariţia. Nu mai era prea mult timp.

Capitolul treisprezece

1

Loi se uită afară, supraveghind strada.

— Iar se adună nori deasupra munţilor Jumper.

Îşi întoarse privirea către Brian. Se temea ca nu cumva soţul său să se simtă neajutorat, nu cumva să rămână pironit locului, ca un soldat neantrenat.

Femeia ascultă murmurul vocilor.

Atâta lume era aici, şi pe cei mai mulţi, ea nu-i cunoştea bine. În afară de Bob şi Nancy, îşi făcuse puţini prieteni în Oscola. Chiar şi aşa, îşi dorea ca ei să trăiască, toţi. Dacă ceilalţi nu aveau să găsească o cale, de ieşire, atunci o va face ea. Îşi duse mâinile la pântece, la copilul dinăuntru.

Niciun demon n-ar fi putut să atace un copil, frageda inocenţă era prea puternică, îi gonea înapoi. Dar ar fi putut pierde copilul.

Mary Yates, proprietara lui Mode O'Day Fashions, unde Loi îşi făcea adesea cumpărăturile, se ridică brusc de pe canapea.

— OK, oameni buni. M-am hotărât. Eram speriată. Aşa că ceea ce am de gând să fac, mai înainte ca umbrele să se lungească fie şi cu un centimetru, este să o iau pe Towayda Road, să ies din şosea când ajung la Corey Lake şi să o apuc pe vechiul drum forestier de acolo. Pot să mă strecor până la Northway. Se oferă voluntari?

Jim Rysdale îşi miji ochii.

— Ai de gând s-o faci cu Oldsmobile-ul tău vechi, Mary? După prima linie de creastă, drumul forestier este probabil desfundat. Dumnezeu mi-e martor, nici măcar de vânat nu mai vânează nimeni pe acolo.

— Ar putea fi hazardat, Mary, spuse Sam Gidumal. Dacă ar fi să te împotmoleşti acolo, ai fi lipsită de ajutor.

— Maşina are tracţiune pe faţă. Aruncă din nou o privire pe fereastră. Mai bine decât să fiu închisă aici, aşteptând să mor.

— Mary, te rog!

Nancy îşi ţinea băieţii strâns lipiţi de ea.

— Tăticul zice că o să ne sinucidem, spuse micuţul Joey.

Vocea lui era coborâtă, aşa cum ar fi fost la o nuntă sau la o înmormântare. Fratele său îl făcu să tacă, apoi privi înspre mama lor aşteptând un semn de aprobare.

— Uite ce este, spuse Mary, eu nu vreau să mă sinucid sau să sfârşesc Dumnezeu ştie în ce fel, precum tipii care au fost prinşi pe 303. Aşa că îmi voi lua carabina şi pistolul şi voi pleca pur şi simplu. Zâmbi, însă degetele îi erau încleştate asemenea unui mănunchi de viermi. Jimmy are dreptate în legătură cu un lucru, totuşi. Călătoria o să fie periculoasă. Am nevoie de cel puţin încă o maşină, în cazul în care va trebui să ne ajutăm unul pe altul ca să răzbim.

Loi trase la loc draperia.

— Cerul se întunecă. Într-o oră, drumul acela forestier nu va mai fi practicabil.

— Un motiv în plus ca să ne luăm tălpăşiţa.

— Voi veni eu, rosti reverendul Oont. Sunt cu Cherokee-ul meu 4x4. Putem lăsa Olds-ul aici.

Mary se duse şi-l îmbrăţişă. Ceilalţi se fâţâiau nehotărâţi. Nimeni nu părea dispus să-i urmeze. Părintele Palmer le ură succes.

Brian o urmări pe Loi ducându-se la masă şi mâncând pe îndelete un ou fiert. În loc să-l ciocnească de marginea farfuriei, ea îl sparse cu unghia, înlăturând pătrăţelele de coajă net decupate.

Se îmbrăţişară cu toţii şi nu puţini ochi se umeziră pe când cei doi se pregăteau de plecare. Oont nu avea arme, aşa că le împărţiră pe ale lui Mary. Ea luă carabina, el pistolul. Femeia mai avea şi o puşcă veche de vânătoare cu un singur foc şi de calibru mic, care nu îi era de mare

folos.

Loi plănuia şi ea o tentativă de evadare. Însă una elaborată cu grijă, nu trântită la voia întâmplării, ca asta. Le dorea celor doi numai bine, dar sufletul îi era plin de presimţiri sumbre. Îşi mâncă oul, preocupată să-şi păstreze forţele.

— Brian, spuse ea revenind în sufragerie, vreau să mănânci.

Îi întinse un ou, iar el îl sparse de braţul unui fotoliu. Fărâme de coajă se împrăştiară peste tot.

Mary îşi puse pălăria ei de canafas, iar Oont îşi încheie vesta de vânătoare. Împreună arătau atât de neajutoraţi pe cât puteau fi două făpturi omeneşti. Oont era un bărbat scund şi palid, cu ochi ca ai unei păpuşi mari şi cu o stare de spirit pe măsură. Mary avea mica ei doză de tupeu, dar n-ar fi avut cum să sperie pentru mult timp nici măcar o muscă pe jumătate oarbă.

— Vreau să vă mai gândiţi o dată, spuse Loi. Cel mai bine este să rămânem împreună.

— Atunci vino cu noi!

Vocea lui Mary avea o notă ascuţită, stridentă.

În acea clipă auziră un soi de fâlfâit delicat – mai mult o senzaţie, în fond – venind de sub casă.

— Aşa făcea şi la noi, şopti Jenny Huygens aspru. Exact acest sunet. Se uită la feţele tăcute, speriate, din jurul ei. Este acolo jos, chiar în acest moment. Sub noi.

Cei din familia Rysdale se sfătuiră în grabă. Willie stăruia în dorinţa lui de a se lupta. Chipul mamei sale căpătă culoarea cerii vechi. Apoi Jim făcu un pas înainte.

— Vom merge cu tine, Mary.

Annie Junior îşi îngropă faţa în rochia mamei sale.

— Mulţumesc, tată, spuse Willie. Îşi bătu puşca cu palma. Vreau să-mi iau revanşa!

Fâlfâitul se auzi din nou, de data asta suficient de puternic pentru a zgâlţâi mărunţişurile de pe raftul de deasupra televizorului şi

farfuriile de pe masă.

— Nu mai e mult timp, oameni buni, spuse Mary.

O dată cu Mary şi reverendul plecară şi cei patru Rysdale, în total şase persoane.

— Nu vreau să fiu aici când se va dezlănţui, explică Annie. Am trecut o dată prin asta şi mi-a ajuns.

Loi se duse lângă Brian şi îşi aşeză mâinile într-ale lui. Ellen îşi prinse un cuţit mare de bucătărie la curea. Reportera stătea în faţa unui raft, examinând un receptor radio pentru unde scurte şi clipind pentru a-şi îndepărta lacrimile din ochi.

— Ăsta funcţionează, Bob?

— Pot să prind şi China cu Sony-ul ăla. Dar adu-ţi aminte că am avut necazuri cu radiotelefonul portabil.

— N-ai putut să transmiţi. Dar ăsta-i un receptor.

Dădu drumul radioului şi începu să rotească butonul.

Grupul lui Yates ieşi pe verandă. Loi dădu la o parte draperia din faţa ferestrei mari cu cercevele. Îi văzu urcând în 4x4-ul reverendului Oont şi în furgonetă. Pe când demarau, pământul se agită din nou. Raftul tremură, spiriduşii de porţelan se scuturară, figurinele imitaţie Dresda dansară.

— Dacă sub casă se sapă un tunel, spuse Bob, atunci poate că ar trebui să plecăm cu toţii.

— Nu! Rămânem.

Loi se dădu înapoi de la fereastră. Una dintre figurine căzu de pe raft şi se zdrobi de televizor. Capul i se rupse şi se rostogoli pe podea.

Afară, cele două vehicule ieşeau pe drum. De la subsol veni un scrâşnet slab.

— Cred că facem o greşeală, spuse Bob.

— De ce nu li te alături, atunci?

Vocea lui Loi era tăioasă. Brian era îngrijorat în privinţa ei şi a lui Bob. Cu cât chestia asta devenea mai asemănătoare cu un război, cu atât riscau să iasă la suprafaţă uitatele animozităţi ale acestor doi

soldaţi adverşi. Trebuia să aibă o ocupaţie, ceva care să le focalizeze energia. Brian căută în mintea lui, încercând să găsească o cale potrivită pentru a aplana lucrurile.

— Trebuie să localizăm anexa, spuse el în cele din urmă. Asta-i cheia.

Bob dădu din cap aprobator, dar nu spuse nimic.

— Ai cum să faci asta? întrebă Loi.

Ellen veni lângă ei.

— Ar putea fi oriunde.

— E aici. Totul se petrece aici. Aşa cum văd eu lucrurile, s-a realizat legătura cu vreun univers paralel, prelucrând ecuaţiile mele şi folosind vreun hibrid necunoscut al echipamentului meu.

— Ai fi putut face şi tu asta? întrebă Loi.

— Ceea ce aveam eu era echivalentul ştiinţific al unei fotografii alb-negru. Cel care are acum controlul asupra anexei trebuie să fi dezvoltat echipamentul meu pană la nivelul televiziunii tridimensionale.

Ceilalţi ieşiseră pe verandă pentru a urmări caravana plecând. Brian şi Loi îi urmară.

Aerul era cald şi străbătut de parfumul trandafirilor lui Nancy. Păsări cântau, un fluture juca pe deasupra gazonului. Ceea ce se vedea în preajmă era tot ce putea fi mai normal. Însă în stradă era întinsă pe jos o buclă de cablu telefonic obişnuit, iar în intersecţie o linie de curent electric scânteia intermitent. Jeep-ul reverendului Oont rulă încet înainte, urmat de furgoneta lui Rysdale.

Willie stătea în spate şi se legăna sprijinit de cabină, cu Remingtonul în braţe. Părintele Palmer începu să se roage:

— Tatăl nostru care eşti în Ceruri…

Un cor dezacordat de voci preluă rugăciunea. Brian li se alătură, mai mult dorindu-şi decât crezând.

Cele două maşini dădură colţul. Dispărură, iar zgomotul motoarelor fu absorbit de un aliniament de pini. Dar, nimeni nu intră în casă. Nici gând; continuară să se roage.

Nu trecură nici douăzeci de secunde când auziră descărcarea inconfundabilă a unei carabine. Ruga câştigă în intensitate. Venele se încordară pe gâturi, mâinile se prinseră de alte mâini, ochii se închiseră.

Se mai auziră încă trei împuşcături, apoi o rafală. Rugăciunea muri, micul grup se închise în el însuşi. Vechea puşcă de vânătoare a lui Mary bubui o dată, ecoul lovindu-se de dealuri.

În tăcerea cu respiraţia tăiată care urmă, se auzi un singur ţipăt. Fusese adânc şi îngrozitor; strigătul unui bărbat. Linda Kelly suspină. Nancy spuse:

— Copii, intraţi înapoi în casă.

Intră şi ea cu ei, împingându-i de la spate.

Urmară alte ţipete, ascuţite şi pierdute ca ale vântului într-o noapte sălbatică de iarnă.

— Dumnezeu să-i ajute, strigă părintele Palmer.

Irupseră pârâituri şi zgomote supărătoare de descărcări electrice. În pofida luminii soarelui, deasupra liniei copacilor erau vizibile fulgerări purpurii. Ţipetele continuau la nesfârşit, iar Brian realiză că ţipa şi el, ţipau cu toţii, mai puţin Loi şi Bob, care înaintau unul lângă altul pe alee.

Erau înarmaţi cu puşti de vânătoare.

Brian îşi impuse să-i urmeze. Trecu de părintele Palmer, care era acum în genunchi, cu pumnii strânşi şi ridicaţi în semn de implorare sau de mânie.

O pară de foc se ridică pe cer din spatele copacilor, cu un bufnet înfundat. O roată detaşată, fumegândă, coborî rostogolindu-se pe uşoara pantă care dădea înapoi în Queen's Road. Se opri, se răsturnă, şi rămase zăcând în pâcla de fum ce mirosea a cauciuc ars.

Doctorul Gidumal îşi ţinea mâinile la tâmple. Avea dinţii încleştaţi şi ochii larg deschişi.

În timp ce ţipetele se stingeau, Brian fu uimit să audă muzică.

O clipă fu derutat, apoi realiză că era WRON, Vocea Ţinutului

Adirondack, ce emitea din Glens Falls. Cânta un şlagăr de pe vremuri, „Mona Lisa" al lui Nat King Cole.

Erau doar la ceva mai mult de o sută de kilometri depărtare, şi habar n-aveau ce se întâmpla aici.

Pe urmă văzu un colac lung şi subţire ridicându-se din fum, înălţându-se deasupra şirului de pini ce blocau vederea către Main.

— Iisuse Hristoase, priviţi!

Se unduia în aer asemenea unei viţe de vie, cu ceva prins la vârf.

Loi şi Bob îşi ridicară puştile, ţintiră calm şi traseră. Viţa de vie se retrase ca un şarpe şi un punct negru descrise un arc pe cer, căzând drept spre ei.

Bob trase din nou şi obiectul fu deviat, rotindu-se bezmetic. Căzu pe stradă la şase-şapte metri. Apoi se făcu linişte. Cablul sau şarpele dispăru.

— Aduceţi o pătură, strigă Loi. Acoperiţi-l.

Brian văzu că era o ţeastă. Recunoscu chipul tânăr al lui Willie Rysdale, încremenit într-un rânjet.

— Aduc eu una, ţipă el.

— Brian, zbieră Nancy ieşind din casă, Brian, e ceva acolo jos!

Femeia privea ţintă cu ochii bulbucaţi, către intrarea de la beci.

— Ieşiţi afară!

— Oh, Doamne, Brian, unde vom mai merge acum?

— Grăbiţi-vă, strigă Loi.

Glasul ei era la fel de subţire ca al unei fetiţe.

Brian intră, luă faţa de masă şi se îndreptă spre uşă. Revenind pe verandă, văzu că, prin cine ştie ce fenomen, ţeasta era încă în viaţă, cu faţa mobilă.

Loi şi Bob traseră pe dată amândoi, traseră iar şi iar. Capul băiatului se rostogoli în stradă, din el sărind bucăţi pe măsură ce era lovit de focurile necruţătoare.

Brian veni lângă ei, făcând semn cu faţa de masă.

— Loi, fii atentă. Puşca aia are un recul zdravăn.

— Ştiu să folosesc o puşcă, Brian. Făcu semn cu bărbia. Nu-i lăsa să vadă. Acoperă-l.

Capul era încă viu, ochiul lui stâng clipind spasmodic, limba plescăind în gură cu un zgomot ca al unei molii fâlfâind pe o plasă. O împuşcătură străpunsese tâmpla stângă, o alta sfârtecase fruntea, lăsând să se vadă un interior complex, cu pliuri groase şi verzi acolo unde ar fi trebuit să se găsească materia cenuşie.

Brian văzu atunci că ochiul zdrobit se uita după el.

Simţi că acesta nu mai era chipul lui Willie Rysdale. Era el privit din partea cealaltă, un autoportret.

Ochiul clipi rapid, apoi muşchiul din jurul lui se încordă. Brian se mişcă, iar ochiul îl urmări.

Se gândi că arăta înfometat.

Loi trase. Brian mai mult aruncă pânza înspre cap, decât îl acoperi. Nu voia să se mai apropie de el nici cu un milimetru.

Urmară alte împuşcături, iar Brian realiză că Loi şi Bob nu trăgeau în cap, ci mai degrabă în ceva din josul străzii.

Un colac gros lunecase prin intersecţie. Strălucea în soare, de parcă abia se udase sau abia se născuse. În timp ce ecoul împuşcăturilor se retrăgea în pădure, bărbatul auzi un amestec ciudat de sunete: târâitul leneş al gândacilor de vară, acordurile din „Memories Are Made of This" de la radio, şi plescăitul rapid ca de ventilator al limbii lui Willie.

Nancy şi băieţii ei ieşiră în fugă din casă.

— E pe trepte, ţipă Joey.

— E ceva ce iese pe sub uşa de la beci, se văită Nancy, căzând în braţele soţului ei.

— Stăpâneşte-te, strigă Loi. Ce-i acolo?

— Fire, spuse Nancy, nişte fire lungi şi negre.

— Sunt lipicioase, adăugă Chris. Tare lipicioase.

— Se îngroaşă, rosti Joey, cum fac râmele când le atingi.

— Bob, întrebă Loi, ai ceva benzină în garaj?

— Ăă, mda, pentru maşina de tuns iarbă.

— Trebuie să dăm foc casei.

Nancy rămase cu gura căscată.

— O să dai foc pe dracu', ofticoasa dracului!

Se proţăpi în faţa uşii, cu picioarele depărtate.

Dinăuntru se auzi o bolboroseală ameninţătoare.

— Dă-i foc acum, ţipă Loi. Fă-o, Bob!

Bob se grăbi spre garaj şi apăru cu o canistră de douăzeci de litri plină cu benzină.

— N-ai să faci asta, Bobby West. Soţia sa îi luă bidonul. Nu tu!

Îl puse jos.

— Ia-l, Brian. Toarnă pe geamul de la beci. Dar fii atent. Dacă ceva de-acolo de jos se dă la tine, fugi!

Brian simţi benzina hâţânându-se în canistră, privi în ochii ei furioşi, văzu mânia dură ca un diamant şi teama umedă, lucitoare.

Femeia scuipă. Nancy West, pe care o ştia de când erau copii, îl scuipă în faţă. Simţi scuipatul prelingându-se încet pe obraz. ÎI şterse cu mâna liberă, înaintând către fereastra de la beci.

— Acoperă-l, îi spuse Loi lui Bob.

Apoi sparse geamul cu ţeava puştii. Metodic, duse arma la umăr, se propti şi trase două focuri în subsol în succesiune rapidă. Răspunsul fu o plesnitură densă, de parcă s-ar fi spart o imensă băşică de mămăligă.

— Dick, Linda, hai să intrăm şi să luăm armele, spuse Bob. Însă nu vă asumaţi niciun risc.

Cei trei fugiră în casă, întorcându-se câteva clipe mai târziu cu carabinele şi pistoalele.

— Chestiile alea… sunt peste tot înăuntru, spuse Linda. Se întind ca melcii.

— Pe mine m-a atins una, spuse Dick în timp ce împărţea armele.

Brian păşi înainte şi începu să toarne benzina. Putu să vadă nişte colaci groşi şi umezi unduindu-se. Prin dreptul ferestrei trecu o bucată de carne neagră şi tare, iar bărbatul văzu broboane formându-se pe piele ca la găină, acolo unde era împroşcată cu benzină.

Apoi canistra se goli. Brian se uită la Loi.

— Cum să…

Înainte ca el să poată protesta, ea îşi îndesă mâna în buzunar, scoase un plic cu chibrituri, aprinse unul şi îl aruncă în beci.

Bărbatul sări înapoi.

O limbă de foc ieşi vuind pe fereastră, iar Loi se întoarse şi se depărta, străduindu-se să-şi protejeze pântecele de violenţa mişcării. Brian o prinse, o trase lângă el, îndepărtând-o de fereastra mistuită de flăcări.

— Aş fi putut să fac eu asta!

— N-avem timp de discuţii. Trebuie să acţionăm.

În beci, în foc, se produse o mare învolburare.

— Trebuie să ne ducem într-o altă casă.

Cu aceasta, Loi apucă o carabină şi traversă strada spre locuinţa lui Gilbert Swanson. Gil şi Erica tocmai plecaseră, asemenea majorităţii celorlalţi din Oscola.

Ellen, care luase puşca de vânătoare pe care o folosise Loi, trase acum în lacătul de la uşa de la intrare. Pătrunseră în casă. Nancy ezită, privind cu părere de rău înapoi la flăcările ce năvăleau afară pe ferestrele beciului.

— Ai fi fost prinsă, spuse Loi, încercând să o consoleze.

În acel moment un obiect gigantic se ridică prin dreptul ferestrelor fumegânde de la sufragerie. Ardea cu flăcări roşu-închis, iar din pielea lui neagră izbucnea un fum galben. Urca din beci, printre nori de fum, de vapori şi mase gri-perlate de ceea ce părea a fi un mucus clocotind.

În jurul lui, casa se dezintegră în surcele, canapele şi paturi şi cărţi şi aparatură căzând de pe el asemenea spumei de pe valuri. O clipă, lucrul acela mătăhălos avu acoperiş.

Frigiderul, încă pavoazat cu bileţele şi cu desenele cele mai reuşite ale lui Chris, se prăbuşi în curte la un metru şi jumătate în faţa familiei West. Când atinse pământul, se deschise şi îi acoperi cu fripturi congelate şi cu mâncăruri semipreparate Healthy Choice, cu legume şi

cu cutii de Coke, cu resturi de fasole verde şi cu prăjituri degresate.

— M-a nimerit o îngheţată asortată, zbieră Joey.

Nancy se clătină, leoarcă de lapte şi de suc de portocale, şi păşi ţeapăn până în faţa uşii locuinţei Swansonilor, nearuncându-le lui Loi şi lui Ellen nici măcar o privire.

— Acum, chestia asta ştie că vom lupta, spuse Loi. Ştie!

— Făptura aceasta, Loi. Eu am fost cu o persoană. Cu cineva.

— Bine, Bob. Făptura aceasta ştie.

Brian realiză că soţia lui tocmai îi salvase pe toţi. Se luptase, întocmai aşa cum spusese că o va face, iar Bob luptase alături de ea. Speră ca alianţa lor să dăinuie.

Casa aceasta nu era tot atât de plină ca şi cealaltă. Din cei douăzeci de oameni rămăseseră doar paisprezece. Loi trecu în revistă micul efectiv. Mai întâi, familia West, cu Nancy înlăcrimată şi cu băieţii cuibărindu-se lângă ea. Pe urmă Sanghvi şi Maya Gidumal, firi delicate, ce nu erau în stare nici măcar să tragă cu pistolul.

Verii lui Brian, Huygensii, care la nevoie ar fi luptat pe viaţă şi pe moarte. Apoi preotul. Femeia încercă să şi-l imagineze pe părintele Palmer în bătălie. Se lăsă păgubaşă.

Întrebarea pe care şi-o punea era: „Vor reacţiona oare aceşti oameni faţă de ea ca faţă de un lider?" Aveau nevoie de ea, văzuse asta. Dacă nu dădea ordine, nu se întâmpla nimic. Nici chiar Bob nu putea să-şi asume rolul de ofiţer.

Foarte bine, va încerca.

— Vom aştepta până la asfinţit, apoi o vom întinde cu vehicule de teren. Ştim de la radio că la Glens Falls totul e în ordine. Dacă ne mişcăm repede, poate reuşim să o ştergem la adăpostul întunericului. Simţea că dacă putea fi dusă la îndeplinire, ideea ei era bună. Trebuie să găsim nişte ATV-uri[40].

— Cred, de asemenea, că ar trebui să facem cât mai puţin zgomot cu putinţă, adăugă Brian.

---

[40] All-Terain Vehicle.

— De ce? întrebă părintele Palmer.

— Probabil că ceva ce operează sub pământ, se orientează după sunete pentru a găsi lucrurile de la suprafaţă. Cu cât suntem mai tăcuţi, cu atât mai bine.

— Am putea crea o diversiune, sugeră Ellen. Să traversăm strada şi să dăm drumul radioului în cealaltă casă.

— În casa lui Cobb?

Loi li se alătură.

— După ce găsim nişte vehicule dintr-astea, urcăm la etaj şi rămânem absolut liniştiţi până se întunecă. Apoi ne punem în mişcare.

O să ţină? Brian habar n-avea. Dar un lucru ştia: prin curajul şi calmul lor, Loi şi Bob trăseseră după ei întregul grup, ţinându-l unit. Nu mai erau o şleahtă neajutorată de civili speriaţi, ci o trupă organizată.

— Partea cea grea va fi să facem rost de maşini de teren, spuse Dick, dacă nu găsim pe lângă niciuna din casele de prin împrejurimi.

Loi se adresă lui Ellen:

— Du-te şi dă drumul la radio. Dă drumul la două radiouri. Şi la televizor, şi la uscător. Lasă-l să meargă pe ciclul cel mai lung.

— Uscătorul?

— Pune un pantof în el. Ne trebuie voci şi bocăneli. Ca şi cum am fi toţi acolo.

Ellen întâlni ochii înfocaţi ai lui Loi şi nici măcar nu-i trecu prin minte să refuze.

— Acum, spuse Loi, te rog.

Ellen se duse în curte, urmărind distrugerea furibundă care încă se mai desfăşura pe partea cealaltă a străzii. Casa lui Bob era de nerecunoscut, o burtă explodată gemând de viermi în flăcări. Aerul era plin de un fum uleios ce puţea ca peştele căzut pe cărbunii unui grătar. Reportera se întoarse, cu gâtul strângându-i-se şi tuşi, înecându-se, cu mâna la gură.

— Grăbeşte-te, veni o voce ascuţită din spatele ei.

— Bine, Loi.

În timp ce Ellen zori spre casa familiei Cobb, ceilalţi se răspândiră prin vecini căutând vehicule de teren.

Abia când ajunse la destinaţie îi trecu prin gând lui Ellen ceva ce lui Loi îi scăpase. Era evident şi de asemenea prostesc. Nu puteau da drumul la radiouri şi la aparate pentru că nu era curent. La Bob ascultaseră un Sony cu baterii. Trebuia să existe o alternativă. Ce-ar face zgomot într-o casă fără curent? Să dea drumul la apă? Nu în Oscola – fiecare casă avea propriul ei puţ, iar pompele erau electrice.

Din fericire, respectivii nu încuiaseră uşa, aşa că nu era nicio problemă să intre în lumea acestor străini. Îşi aducea foarte vag aminte de ei. Femeia era dolofană, iar el era înalt şi avea ochelari cu lentile groase. Copii? Da, lângă televizor zăcea un camion de jucărie. Pe măsuţa de cafea era o scrumieră plină cu mucuri de ţigări şi Post-Start-ul de ieri, ziarul din Glens Falls. Niciun Gazette, desigur.

Se duse în bucătărie şi încercă apa, care curgea slab, rezervorul fiind aproape gol.

Ce să facă?

Faptul că adineaori folosiseră benzina de la maşina de tuns iarba îi dădu o idee. Se duse în garaj şi găsi exact ceea ce îi trebuia. Trase după ea în bucătărie puternica maşină de tuns iarbă, înclinând-o ca să încapă pe uşă. Apoi o împinse în mijlocul camerei de zi. Maşina de tuns iarbă avea o manetă pe care o legă cu un şnur de la una din draperiile din sufragerie. Era o cameră drăguţă, dacă aveai o slăbiciune pentru imprimeuri cu flori mari şi pentru scaunele cu spătare capitonate. Pe o masă de cărţi şedea desfăcut un joc Scotland Yard. Lângă el erau câteva pahare cu Coke, caldă şi trezită. Tocmai stăteau la un joc în familie atunci când săriseră în picioare şi plecaseră, pur şi simplu.

Ellen trase de cureaua de pornire a maşinii. Era înţepenită şi nu cedă uşor. La prima încercare, motorul dădu rateuri. Trase din nou. Acum veni un miros de benzină – ceea ce îi aminti să se uite în rezervor.

Aproape gol.

Se întrebă cât oare mai avea de trăit şi simţi un gust amar. „Nici măcar n-am apucat să fac un afurisit de copil", se gândi ea şi trase cureaua cu furie. Maşina bâzâi – şi se repezi în canapea. Lama reteză un fald şi începu să muşte dintr-o pernă, făcând să zboare smocuri de material.

Reportera apucă maşina şi o smuci înapoi, reuşind până la urmă să o scoată din viteză.

În sfârşit îmblânzită, aceasta rămase pe loc, zăngănind, vibrând şi scuipând fum. Femeia merse înapoi în garaj, luă o canistră de patru litri cu benzină, pe care o găsi lângă peretele din fund, o duse în casă şi umplu rezervorul maşinii de tuns iarba până când dădu pe afară.

Ieşi pe verandă, coborî tropăind treptele şi ajunse în stradă. Fu consternată să vadă că ţeasta sărmanului Willie Rysdale ieşise de sub cuvertură. Mai rău, se transformase, devenind o masă de corzi negre cu cârlige la capete. Când ea se apropie, corzile toate se înţepeniră, întinzându-şi cârligele ticăloase înspre ea.

Ochiul rămas intact îi aruncă o privire. Răsună o împuşcătură şi chestia ţopăi pe stradă, într-o împroşcătură de sânge. De pe verandă, Loi o acoperea pe reporteră. Încă o împuşcătură nimeri lucrul acela şi îl aruncă şi mai departe. În capătul străzii, Ellen văzu, întinse de-a curmezişul, două obiecte negre gigantice, asemănătoare unor trunchiuri de copaci uriaşe şi suple aşezate unul lângă altul.

Acestea ieşeau din pădure de o parte a intersecţiei şi intrau înapoi de partea cealaltă. Trebuie să fi avut şase metri sau mai mult în diametru. Cât de lungi trebuie să fi fost, nu putea ghici.

În sfârşit capul rămase fără viaţă, o încâlceală bleagă de corzi şi cârlige spurcate. Încă o privire de-a lungul străzii scoase la iveală alte două obiecte, ca nişte conducte enorme şi lucioase, lunecând spre a ocupa poziţii.

Ceilalţi se întorceau şi ei. Pat Huygens conducea un Suzuki Quadrunner ce arăta ca nou. Ceilalţi aveau canistre cu benzină,

părintele Palmer aducea nişte sticle cu apă, Dick şi Linda Kelly veneau cu pâine, cu fulgi de cereale şi cu alte provizii.

Lui Loi i se părea un dezastru. Un singur ATV nu era de niciun folos.

— Acum mergem la etaj şi aşteptăm, spuse ea. Nimeni nu umblă razna, nimeni nu vorbeşte. Se uită la Joey şi la Chris. Adică voi.

— Am înţeles, spuse Chris.

Grupul urcă treptele şi se răspândi în dormitorul mare.

Băieţii se aşezară pe pat molfăind nişte Count Choculas dintr-o cutie pe care o găsiseră în bucătărie. După o vreme, părintele Palmer se mişcă în tăcere către uşă.

— Întoarce-te, părinte, spuse Loi.

— Loi, eu…

— Vrea să facă pipi, spuse Ellen. Aşa-i, părinte?

Preotul dădu din cap. Loi se îndoia că preotul ar fi putut folosi toaleta fără să facă zgomot.

— Ia o găleată, pune-i un prosop pe fund şi fă în ea. Dacă nu-i nicio găleată, atunci fie te ţii, fie faci într-un colţ al altei camere. Doar nu vrei să clipocească în W.C. sau să riscăm să tragi apa.

Preotul se strecură afară. Loi le aduse la cunoştinţă situaţia.

— Necazul e că avem numai un vehicul.

— E un Jeep în garaj, spuse Jenny Huygens.

— Nu putem folosi un Jeep. Şansa noastră constă în a trece de-a dreptul prin pădure. Niciun Jeep nu poate face asta.

— Atunci înseamnă că trebuie să mergem în oraş, spuse Dick. Henry Fisk este distribuitor Suzuki, are câteva Quaddie-uri.

Părintele Palmer se întoarse. Bob luă cuvântul.

— Eu văd lucrurile în felul următor: cu cât rezistăm mai mult aici, cu atât e mai probabil să ni se vină în ajutor.

Loi îi aruncă o privire atât de scrutătoare încât Brian se temu că între cei doi s-ar fi putut ivi până la urmă fricţiuni.

— E periculos să aşteptăm, spuse ea.

Pe măsură ce trecea această zi îngrozitoare, femeia avea tot mai

multe îndoieli în privinţa lui Bob. El fusese cu demonii, în adâncul tunelelor şi grotelor lor. Ei erau invincibili, incredibil de cruzi.

Atunci de ce i se permisese să plece? Era posedat?

Devenise un spion, sau un trădător? Poate. Dar când ei doi luptaseră cot la cot, fusese bine.

Se întoarse la postul ei de la fereastră. Soarele coborâse pe cer, umbrele se alungiseră. Dinspre locuinţa lui Cobb venea un uruit satisfăcător. Putea să-şi simtă prietenii în spatele ei, le putea simţi dorinţa de a trăi.

Această dorinţă era universală, dar viaţa aparţinea numai celor norocoşi şi puternici.

Copilul se mişcă în ea. Era obosită şi flămândă, iar pielea întinsă de sub ombilic o durea. Când călca, putea simţi apa mişcându-i-se în uter.

Copilul ei… Îşi aşeză uşor mâinile de o parte şi de alta a burţii, închise ochii şi îşi imagină că îl putea auzi visând, vise care aveau să intre cândva în urzeala viitorului lumii.

Dacă lumea mai avea vreun viitor.

Capitolul paisprezece

1

Aşa cum se ascundeau oamenii în fundul grotelor pe vremea când lumea era încă sălbatică, la fel se cuibărea ceata destrămată şi mizeră de supravieţuitori în dormitorul cel mare al Swansonilor.

Prin mintea lui Loi se perindară vărul lui Brian, Dick şi soţia lui, Linda, Bob şi Nancy West cu copiii lor, părintele Palmer, Ellen, Pat şi Jenny Huygens.

Soţii Gidumal, observă ea, plecaseră în tăcere. Cât fusese acolo doctorul Gidumal, ea se simţise puţin mai liniştită în privinţa sarcinii.

— Unde sunt Sanghvi şi Maya? întrebă ea în şoaptă.

Nu răspunse nimeni.

Loi mai avea ceva de zis. Vorbi cât de încet putu, dar tot cu autoritate în glas.

— Din moment ce nu am găsit destule maşini aici, trebuie să mergem în oraş ca să facem rost de ce avem nevoie. Trebuie să trăim ca nişte luptători. Trebuie să dăm totul în luptă.

— Nu cred să fie nevoie de propagandă VC ca să ne mobilizăm, spuse Bob moale. „Trebuie să dăm totul în luptă." Ăsta era unul din sloganurile voastre. Mi-l aduc bine aminte.

— Atunci poate că ai dori să mergem afară şi să le cerem demonilor să danseze.

Chipul lui Bob se îmbujoră de mânie, dar vorbi încet.

— Cred că putem rezista chiar aici, dacă rămânem organizaţi şi nu ne pierdem minţile.

— Vorbeşte în şoaptă, spuse Loi. Începea să se simtă de parcă s-ar fi luptat cu ei pentru a le apăra propriile vieţi. Când toate celelalte case vor fi distruse şi din podea se va ivi ceva, atunci ce vom face?

— Asta nu e neapărat necesar să se întâmple.

Loi se săturase de îndărătnicia lui.

— Ai fost cu ei ore întregi. Ce ţi-au făcut ca să devii un laş?

O clipă el păru gata s-o lovească. Ellen interveni în sprijinul lui Loi.

— Dacă are dreptate, ce se va întâmpla? Care este alternativa ta?

— Suntem organizaţi. Tragem, dar nu la întâmplare.

Sprijinul lui Ellen o ajută pe Loi să-i ţină piept lui Bob, ceea ce nu-i era uşor.

— Când îţi închipui că se va petrece această salvare a noastră? Peste zece minute? Într-o oră?

Încercă să folosească cel mai rezonabil ton al vocii ei, dar pe dinăuntru era gata să ţipe.

— Nu ştiu când. Dar este inevitabil.

Această încredere în salvare era tipic americană şi îi era teamă că va fi incapabilă să o zdruncine.

— Dacă ar fi urmat să fim salvaţi, aceasta s-ar fi întâmplat deja.

— Nu vreau să aud asta, interveni părintele Palmer. Cred că ar trebui să ne rugăm şi să sperăm.

Pat Huyges se duse la fereastră şi se uită afară.

— Cei de la Niagara-Mohawk ar trebui să ştie că aici este o problemă, dar unde sunt? Iar cei de la NYNEX? Unde sunt camioanele de la telefoane? Am fost izolaţi. Aceasta-i realitatea.

— Demonul nu ne va lăsa să scăpăm. Pentru cine ştie ce motiv, el ne vrea pe toţi. Nu numai pe cei răi. Dacă rămânem pasivi n-avem nicio şansă.

Bob o măsura din priviri.

— Eu am crezut că pasivitatea face parte din machiajul tău.

Loi nu i-ar fi zis lui Bob rasist, pentru că nu ar fi fost just. Dar prejudecăţile lui inocente îl puteau face să pară crud. Îi adresă un zâmbet atent.

— Mi-am lăsat pasivitatea în tunelele Chu Chi, Bob.

— Am putea lua în considerare această mutare, spuse Brian. E mai

bine decât să stăm doar.

— Pentru mine nu, spuse Dick. Aici sunt de acord cu Robert. Linda veni lângă soţul ei. Dar mi-a venit o idee: să scriem „Ajutor" pe câteva cearşafuri şi să le punem pe acoperiş.

— Cred că e o idee nemaipomenită.

Nancy îl legăna pe fiul ei mai mic în poală. Fără tratament, arsurile băiatului cel mare începuseră să doară, iar el stătea cuibărit la subsuoara ei, cu ochii închişi.

Începură să adune cearşafuri şi cea mai groasă bandă pe care o putură găsi, pentru a-şi întocmi pancarta. Se puseră întrebări în legătură cu numărul de cearşafuri de folosit, cu mărimea literelor şi aşa mai departe. Aveau astfel un proiect, ceva ce să ţină locul unei adevărate acţiuni de evadare. Lucrau cu o îndârjire tăcută, într-o linişte punctată din când în când de tusea lui Jenny.

Loi aşteptă neajutorată, în vreme ce ziua se scurgea. Îi lăsă pe ceilalţi să ducă proiectul la îndeplinire fără să-i contrazică. Poate că până să se întunece vor realiza că era un lucru fără speranţă.

Se rugă ca ei să mai aibă timp pentru asta.

La ora trei, West, Dick Kelly şi Pat Huygens se duseră la mansardă şi ieşiră pe acoperiş strecurându-se printr-o lucarnă. Montară semnul şi mai adăugară steagul american al Swansonilor, pe care îl întinseră cu ajutorul unor teancuri de cărţi. Cearşafurile fuseseră prinse cu ghinturi, dar în steaguri nu se dădeau găuri. Dick nu era sigur dacă puteai întinde steaguri pe acoperişuri – prea semăna cu a le aşterne pe jos.

Loi ceru nişte ţigări de la Ellen, fumă şi-şi aminti viaţa ei de dinainte. Chiar şi Blue Moon Bar era de preferat actualelor împrejurări, chiar şi blestematele de tunele. Ceea ce trăia acum era mai rău decât acea închisoare mortală în care erai ţinut în apă, sau decât amorţeala îngrozitoare a sufletului pe care o resimţise în Bangkok.

Stătea pe pat lângă Brian, aşteptând să treacă timpul.

Din când în când îl săruta. Începea să se simtă din nou apropiată de

el şi putea să vadă că el era încântat.

Bărbatul îşi aşează mâna pe micuţul lor Brian, ceea ce ei îi făcu multă plăcere.

— Îl simţi mişcând?

— Mda.

Ellen veni în tăcere lângă ei, aşezându-se turceşte. Loi se gândi că putea să discute cu amândoi. Îi luă în hol şi le vorbi încet:

— Trebuie să plecăm singuri. Ei vor fi prinşi cu toţii.

— Îmi displace să-i părăsesc, spuse Brian.

— Are dreptate, Brian, spuse Ellen. Trebuie să ne punem în mişcare de cum se întunecă.

Bob apăru curând în pragul uşii.

— Ce se discută la şedinţa asta? întrebă el.

— Mda, făcu şi Pat Huygens, apărând în spatele celuilalt. Fără sfaturi de taină.

Loi îi trase pe Ellen şi pe Brian deoparte.

— Cred că Bob este periculos.

— E grav ceea ce afirmi.

— Brian, din iad nu se evadează. A fost trimis.

— Loi, nu e…

— Stai puţin, Brian. E corect ce spune. Bob n-ar fi putut scăpa de la ei. Aşa că poate are dreptate.

În loc să-şi coboare privirea, aşa cum ar fi făcut în mod obişnuit, Loi îi aruncă soţului ei o căutătură dură, întârâtată.

— Sfatul pe care ni-l dă ar putea veni de la ei.

Înăsprit, conştient de sine, Brian o strânse la piept.

— Şi eu mi-am spus asta la început. Dar pare atât de loial şi de el însuşi, încât acum e greu de crezut aşa ceva.

— Ar trebui să plecăm imediat ce apune soarele.

— Da, poate… dar n-ar fi mai periculos noaptea?

— E mai bună acoperirea.

— Să sperăm.

Pe măsură ce orele se depănau către seară, Loi devenea din ce în ce mai nervoasă. Ellen era complet de partea ei, însă Brian încă mai oscila.

Ceilalţi păreau ferm hotărâţi să rămână peste noapte acolo.

Loi nu crezu nicio clipă că aveau să fie lăsaţi în pace.

De dragul copilului ei, trebuia să plece de aici pe cont propriu. Avea să o doară, totuşi, mai mult decât o duruse orice altceva făcuse în viaţa ei.

Mişcându-se cu grijă pentru a evita să facă orice fel de zgomot care să-i trădeze, femeia coborî scara, luând-o cu ea pe Ellen.

Căuta ceva – orice – care i-ar fi putut fi de folos. Găsiră un atlas al masivului Adirondack, îl luară înapoi sus cu ele şi îşi petrecură timpul pe pat, memorând potecile care duceau la sud de Three Counties.

— De ce să faci asta? întrebă Brian. Ştiu eu toate potecile. Le ştim cu toţii.

— Eu nu le ştiu.

El îi aruncă o privire.

— Mă ai pe mine.

O altă oră trecu, iar Loi deveni conştientă de nişte mici zgomote ce veneau de afară. Se gândi că ştia ce erau. Nu le aduse la cunoştinţă celorlalţi, nu încă. Nimeni altcineva nu le observase şi era mai bine aşa.

Majoritatea celorlalţi luau din nou masa.

Raita pe care ea o dăduse pe la parter, îi încurajase şi pe ceilalţi să exploreze casa. Aşa că găsiseră în cămară o pungă mare de Fritos şi trei conserve cu fasole.

Loi aştepta; inspectând harta împreună cu Ellen.

Destul de curând se auzi o trosnitură uriaşă. Oamenii se uitară unii la alţii.

— Duceţi-vă în tăcere la ferestre dacă vreţi să vedeţi.

Casa în care Ellen lăsase mergând maşina de tuns iarbă tresălta şi se sucea cu un zgomot ca de tunet continuu. Praful se ridica în nori cărora soarele scăpătat le conferea o delicată tentă aurie.

— Doamne, Dumnezeule, şopti Brian.

— Şi tu tot mai stai aici.

În jurul casei pământul însuşi se înceţoşa, începea să se topească, să curgă ca un lichid. Dărâmăturile tremurau şi se scuturau şi începeau să se scufunde. Din mijlocul lor încâlcit venea un flux continuu de lumină purpurie, atât de intens încât Loi putea simţi, chiar şi de la această distanţă, o uşoară agitaţie în sinea ei.

Chris West îşi lipi faţa de geam. Jenny Huygens îşi plimbă degetele de-a lungul plasei de la fereastră.

— Dacă am pleca, ar trebui să mergem spre sud, spuse Brian.

— Da. Să ne ţinem departe de Towayda. Loi luă atlasul şi dădu la harta cu Cuyamora County, arătând Queen's Road cu degetul. Am putea traversa strada şi merge pe povârniş către Lost Pond, apoi am putea coborî spre centrul oraşului prin Yelling Gorge. Am ieşi în Main şi în tot acest timp n-am avea de traversat decât două drumuri.

Bob se uită pe hartă.

— Chestiile astea se află în pădure. Ele stăpânesc pădurea.

— Se află şi aici, spuse Loi. E evident.

— Şi semnul nostru de pe acoperiş?

— Îmi bag picioarele în el, Bob!

— Haideţi, domnişoară Maas! Nu afirm decât că ar trebui să rămână câţiva dintre noi în urmă.

Aceasta ar fi fost o nebunie. Loi o ştia. Îşi alese cu grijă cuvintele.

— Atunci ar trebui să ne întoarcem după ei. Ar fi periculos.

— Să mergi în pădure e periculos!

— Dacă rămânem aici, murim.

— Michaelson a mizat şi el pe pădure. Nu trebuie să argumentez mai mult.

Loi deveni vehementă.

— Trebuie să plecăm imediat. Când îşi vor da seama că nu suntem în casa aceea, vor încerca în asta. Îl luă pe Brian de mână. Trebuie să-mi apăr copilul. Te rog, vino cu mine, Brian. Se ridică în picioare,

ţinându-se încă de el.

— Uite, Loi…

— Să taci, Bob!

Îl fulgeră cu privirea. Dacă ar fi avut un cuţit, ar fi fost în stare să i-l bage în inimă.

Tăcură cu toţii, fiindcă pe măsură ce zgomotele distrugerii se stingeau, un alt sunet creştea, torsul regulat al unui motor. Fiecare dintre cei de faţă văzuse la un moment dat Viper-ul străbătând drumurile lăturalnice sau alergând de-a lungul lui Northway.

Cei care avuseseră întâlniri ameninţătoare cu el, se traseră de la ferestre. Ceilalţi începură să se apropie, căutând să vadă.

Maşina stătea în mijlocul străzii, sclipind nepotrivit în vecinătatea acestor mici case.

— Ce legătură are cu aceasta? întrebă Bob. Pur şi simplu nu pot să-nţeleg ce nevoie ar avea ei de o bijuterie de-asta mecanică.

Loi pricepu tâlcul: roşul era culoarea occidentală care simboliza sângele şi violenţa, liniile maşinii erau în acelaşi timp rele şi letale dar şi incredibil de frumoase, iar viteza ei reprezenta dominarea.

— Putere şi moarte, rosti ea. Asta înseamnă.

Ellen dădu aprobator din cap.

— Mesagerul este de fapt mesajul. Maşina este un instrument de comunicare – un avertisment, o ameninţare.

— Unde-i şoferul? întrebă Bob cu o voce întretăiată, tremurătoare.

Se dusese în celălalt capăt al camerei. Brian îl urmă.

— Hei, amice.

— Unde-i afurisitul ăla de şofer, ăla pe care l-am văzut atunci când am crezut că îmi pierd minţile?

Loi şopti cât putu de încet, abia mişcându-şi buzele, suflând:

— Vă rog, staţi nemişcaţi. E cineva la parter.

Nu paşii sau respiraţia îi trădau prezenţa, ci mai degrabă scârţâitul duşumelei în timp ce forma greoaie se mişca prin casă.

Loi ascultă, dar bătăile inimii ei deveniră atât de puternice încât

acoperiră zgomotele.

— Nu… umblă, murmură părintele Palmer.

Loi îşi duse arătătorul la buze.

Sunetul se târî încet de-a lungul podelei sufrageriei care se găsea sub ei. Apoi auziră hârşâit de mobilă mutată, scârţâitul unei uşi deschizându-se pe furiş.

Tânărul Joey veni mai aproape de Loi. Pe faţă i se scurgeau lacrimi. Când femeia îi şterse ochii, el zâmbi firav, iar ea speră ca propriu-i fiu să fie la fel de curajos.

Gândurile i se îndreptară către căile de ieşire din casă.

Nu era alta decât scara care cobora. S-ar fi putut să trebuiască să sară pe o fereastră. Dar ar fi putut surveni accidente… În ceea ce-o privea, ea s-ar fi lovit cu siguranţă.

Aşteptase prea mult.

Auziră un zgomot la piciorul scării, ca şi cum nişte băşici s-ar fi spart la suprafaţa unei supe groase sau s-ar fi desfăcut încet ceva lipicios.

Buzele părintelui Palmer începură să se mişte într-un ritm constant. Ce valoare mai aveau rugile într-o lume capabilă să producă asemenea orori? Unde era Dumnezeul lui acum?

Se auzi o plescăitură, de parcă un ficat gras de vacă fusese trântit pe tocătorul unui măcelar.

Jenny tuşi puţin.

— Taci, suflă Loi.

Jenny tuşi din nou, apoi îşi înăbuşi tusea. Gâtul i se crispă din nou şi scoase un mic zgomot. Nasul începu să-i curgă, iar din ochi i se scurseră lacrimi de durere.

— Să nu cumva, şopti Loi.

Jenny dădu viguros din cap, după care se convulsionă şi apucă o pernă pentru a înăbuşi zgomotul.

O pereche de gheare negre apăru în capul scării. Jenny cloncăni, încercând frenetic să-şi potolească tusea.

Priveau cu toţii ghearele ce stăteau acolo de parcă n-ar mai fi urmat

să se mişte niciodată, ca şi cum ar fi fost acolo dintotdeauna.

Erau compuse din două unghii groase şi negre, încrucişate în dreptul vârfurilor lor curbate. Aveau vreo şaizeci de centimetri lungime, erau tot atât de mari ca ghearele unui dinozaur de pradă.

Arhisuficiente ca să despice un om în două. Dacă acestea fuseseră vreodată unghii omeneşti, atunci ajunseseră de nerecunoscut.

Din ochii lui Jenny şiroiau lacrimi, o dâră de muci îi curgea din nas, iar ea se legăna încoace şi-ncolo, cu mâinile îndesate în gură.

Loi ştia că acum avea să se întâmple ceea ce se întâmpla totdeauna în vreme de război: cei slabi şi ghinionişti erau pe cale să moară.

Numai de n-ar trage cu armele, numai de ar rămâne tăcuţi! Poate că, atunci unii dintre ei ar supravieţui.

Părintele Palmer continua să se roage cu şoapte ritmice.

Pat Huygens o cuprinse pe soţia sa cu braţele. Nancy şi Bob îşi ţineau strâns copiii. Jenny privea cu ochii holbaţi şi ficşi. Brian veni lângă Loi. În mână avea un pistol.

Pe toţi zeii înţelepciunii, nu-l lăsaţi să facă o prostie.

Gura lui Jenny se deschise şi ea se smuci de lângă soţul ei, închise ochii, se aplecă şi dădu drumul unei răbufniri lungi, neostoite, horcăite de tuse. Cu chipul îmbujorat, dând din mâini, femeia tuşi iar şi iar.

Cu uşurinţa perfectă a unui mecanism, ghearele veniră pe sus şi îi secerară capul. Se auzi un plesnet lipicios, ca deschiderea uşii unui frigider, şi corpul ei se nărui.

Pentru o clipă, singurul sunet din cameră fu acela al sângelui ţâşnind într-un şuvoi puternic din gât.

Apoi cei doi băieţi zbierară.

Pat Huygens deschise focul, rafala pistolului său zguduind aerul din mica încăpere.

— Brian, Ellen, veniţi, ţipă Loi în zarva produsă.

Brian privea cu o fascinaţie îngrozită cum noi gheare urcau mişunând pe trepte, revărsându-se cu o graţie fluidă, la capetele braţelor lor lungi şi suple.

Cum Brian nu reacţiona, Ellen se apropie hotărâtă şi îl pălmui. El clipi, păru să revină la viaţă şi le urmă pe cele două femei în micul hol din care se putea ajunge la mansardă.

Lucarna era încă deschisă. Ellen o luă înainte şi se căţără afară. Apoi se întoarse şi îi dădu ajutor lui Loi.

Brian era în spatele lor, iar pe urmă veneau Bob şi ai lui.

În casă izbucniră ţipete înfiorătoare, iar lumina purpurie începu să fulgere.

— Sunt încă toţi acolo înăuntru, gemu Brian. Dickie şi Linda sunt înăuntru!

Capul părintelui Palmer apăru apoi la fereastră, iar Bob şi Brian îl traseră afară. Închiseră fereastra, însă aceasta nu putea fi blocată pe din afară.

— Trebuie s-o luăm din loc, spuse Ellen.

Strada era plină de trunchiuri lungi şi negre, cu totul şase sau şapte. Asudau un lichid dens şi întindeau nişte articulaţii mai mici, fiecare terminată cu o gheară. Ajungeau în dreptul fiecărei case, iar trunchiurile mai mici puteau fi văzute pătrunzând prin ferestre şi scotocind.

Ţipetele de jos deveniră o bolboroseală stridentă, un amestec de plăcere dementă şi de teroare abjectă. Casa se scutură. Auziră un sunet ca şi cum s-ar fi prăjit ceva în untură încinsă. Veni un miros ca de circuit electric încins, ca de carne. Fulgere de lumină purpurie ieşeau pe ferestre, iar fiecare fulger făcea ca pielea lor să fie gâdilată de o senzaţie delicioasă.

Părintele Palmer ridică privirea înspre cerul albastru-perlat.

— Dumnezeule Doamne, dacă exişti, pogoară-te acum la noi.

— Părinte?

— Va veni pe carul Lui de foc, Brian! Ori va pogorî întru slavă în chiar această clipă, ori totul e doar o minciună! Îţi spun, este prea groaznic, niciodată nu s-a pomenit vreun suflet omenesc atât de rău încât să merite asta, nici chiar Torquemada, nici chiar Hitler!

— Oh, părinte, rosti Chris.

Preotul tăcu.

— Cred că tocmai a cârâit un cocoş, murmură el.

Ţipetele deveniră mai frenetice. Loi îşi putu închipui oamenii în lumina purpurie, cu ochii bulbucându-li-se, cu limbile atârnându-le, cu gurile schimonosite scoţând un torent de zbierete. Era un proces lent, lent şi meticulos şi, în pofida plăcerii, în mod evident agonizant.

Se uită la bătrânul preot, care acum bocea ruşinat.

— Haideţi, spuse ea cu toată tăria pe care era în stare să o pună în glas, mergem în oraş.

Nancy se holbă la ea.

— În oraş? Aşa, hodoronc-tronc, mergem în oraş?

— Acum nu prea avem de ales, Nancy. Luă pistolul lui Brian, pe care acesta şi-l pusese la brâu. Bob, te vreau în preajmă, astfel încât să te pot vedea. Nu faci nicio mişcare fără motiv. Ţii drumul drept, ori te împuşc pe la spate.

Nancy îşi duse mâinile la obraji. Bob surâse şi scutură din cap.

— Eu nu sunt unul din cadrele voastre trădătoare. Acesta nu e războiul.

Făcură o frânghie din cearşafurile ce fuseseră folosite la realizarea pancartei şi o legară de caloriferul de sub lucarnă.

Pentru a o testa, Bob coborî primul. Aceasta ţinu, iar ceilalţi îi urmară. Nancy descinse cu cei doi băieţi, apoi Ellen. Le urmă Loi, lăsându-se cu băgare de seamă în braţele lui Bob. După aceea veni Brian.

Părintele Palmer aruncă o privire pe deasupra streşinii.

— Am nevoie de ajutor, rosti el.

Răspunzându-i parcă, un braţ lung şi cenuşiu ieşi pe fereastră, întinzându-şi trei gheare încă incomplet formate. Erau făcute căuş în jurul a ceva ce semăna cu un giuvaier purpuriu sau cu un ochi de sticlă.

Apoi văzură cu toţii chipul din spatele braţului, un travesti diform al

lui Dick Kelly, cu buzele sfâşiate în lături, cu limba petrecută peste nişte dinţi imenşi, ca nişte pumni galbeni şi noduroşi, cu ochiul stâng săgetând de colo-colo cu căutări smucite de şopârlă. Pe dinţi îi crescuse o reţea de vase de sânge. Pielea îi era un mozaic chitinos lucitor.

— Oh, Iisuse, icni Brian.

Bob scoase un zgomot uşor din gât, apoi îşi puse brusc mâinile pe faţă.

Obiectul de sticlă sclipi, pe urmă străluci puternic.

Părintele Palmer fu lovit de lumina purpurie în plină faţă, de la numai doi-trei centimetri. Capul i se scutură cu furie, de parcă ar fi fost pălmuit până aproape de a-şi pierde cunoştinţa. Dar râse.

Rămăşiţele oribile ale lui Dick Kelly mormăiră, iar ei văzură că acesta era angajat într-o titanică luptă cu sine însuşi. O parte din el încerca să deturneze lumina de la preot. Braţul se undui, ghearele zvâcniră, iar sărmana, contorsionata ruină a chipului său pulsă de efort.

Pentru o clipă, subjugarea produsă de lumină se destrămă şi părintele Palmer începu să coboare pe cearşafuri, mai mult căzând decât ţinându-se.

— Prinde-l de picioare, Brian!

Ellen putu să vadă carnea neagră şiroind şi cotrobăind prin dreptul tuturor ferestrelor casei.

În timp ce Brian înaintă, fire lipicioase, ieşite pe ferestrele de la etaj, plutiră către el. Fiecare fir avea la capăt un cârlig ca o ancoră. Când ajunseră lângă el, acestea deveniră rigide.

Loi dădu un ţipăt.

— Atenţie, Brian!

Acum, pe deasupra a ceea ce rămăsese din Dick, lunecă Pat Huygens. Strălucea puternic, pielea lui sclipind şi ondulându-se. Sub ea se puteau vedea mii de forme galben-aurii, alergând sălbatic.

— Oh, nu, spuse Ellen, retrăgându-se. Nu.

Părintele Palmer alunecă iute de-a lungul funiei, căzând la pământ

cu o bufnitură răsunătoare. În mod miraculos, fu capabil să umble.

— Cred că sunt OK, spuse el, inspectându-se din cap până-n picioare. A dracului buşeală!

Dar când îşi ridică faţa în lumina serii, Nancy îşi dădu capul pe spate de parcă ar fi fost lovită. Băieţii o tuliră din apropiere, chiar şi Bob lăsă să-i scape un ţipăt ascuţit, rapid înăbuşit.

Preotul îşi duse mâinile la obraji, ochii holbându-i-se. Pipăi de-a lungul suprafeţei noduroase a obrazului său, degetele-i trecând indecise de la o excrescenţă la alta, tresăltând atunci când atingeau locurile proeminente.

— Ce… ce…

Ellen rosti simplu:

— Lumina. Ai fost prea aproape.

Aceasta îi stâlcise preotului trăsăturile, Îi cuprinsese oare şi mintea? Loi puse mâna pe pistol.

— Cum te simţi, părinte?

— Mă… mă simt bine. Îşi atinse din nou faţa. Arăt…

— Groaznic, gemu Nancy.

— M-am simţit… Dumnezeule mare, a fost absolut minunat, minunat…

Aruncă o privire înapoi şi văzu tot acel freamăt din dosul ferestrelor casei.

Fără niciun alt cuvânt, bătrânul porni să fugă spre pădure. Era semn bun, şi Loi se simţi uşurată. Ar fi putut fi necesar să împuşte pe vreunul dintre ei, era pe de-a-ntregul posibil. Dar ea nu era făcută să împuşte lumea, nu-i stătea în fire şi se temea de asta.

Îl urmară cu toţii pe preot, oprindu-se în pădure abia când pierdură din vedere casa. Brian şi Loi, Bob şi ai lui, Ellen şi preotul – grupul se împuţinase în mod dramatic.

Un zgomot ca şi cum cineva ar fi călcat pe un gigantic tub cu pastă de dinţi fu urmat de un bâzâit mânios. Învelişul lui Pat plesnise.

— Fugiţi, strigă Ellen.

O mie de viespi dintre cele mai înspăimântătoare care se puteau imagina, ieşiră vuind, creaturi din epoca uriaşilor, cu ochi roşii şi trupuri înflăcărate, arzânde. Aripile zumzăiau gros şi zgomotul lor părea un geamăt, tonul acestuia amintindu-le tuturor de vocea lui Pat. Când ele îl părăsiră, pielea lui căzu moale, dezumflându-se.

Grupul o rupse la fugă de frica morţii.

Povârnişul care se înălţa în spatele casei era necruţător de abrupt, iar urcuşul fu dificil şi încet. Nu era nicio potecă, iar tufişurile erau dese şi copacii apropiaţi. Nimeni nu avu tăria să se uite înapoi. Loi îl trimise pe Bob în fruntea grupului.

— Tu vei fi călăuză.

— Mda, probabil că te pricepi la ales călăuze.

— Chiar foarte bine. Mergi mai repede!

— Mai scuteşte-mă!

— Nici gând, Bob.

El scutură din cap şi continuă să meargă.

— Iubito, rezişti? întrebă Brian din spatele ei.

Lui Loi inima îi zvâcnea în piept, picioarele i se răzvrăteau.

— Sunt plină de putere, icni ea.

— Poţi s-o scoţi la capăt, rosti Bob peste umăr.

— E un gândac pe mine, ţipă Chris.

Bob se întoarse în fugă, Nancy îl prinse pe copil. Loi veni lângă ei.

— E doar o viespe obişnuită, spuse ea atunci când Nancy deschise pumnul şi îi arătă rămăşiţele insectei. Dar următoarea nu va mai fi o viespe obişnuită. Trebuie să ne grăbim.

— Sunt obosit, spuse Joey. E prea abrupt.

Părintele Palmer gâfâia. Sânge îngroşat i se prelingea pe obrazul care acum arăta ca pielea unui aligator. În jurul lui roiau muşte. Loi îi puse lui Bob mâna pe umăr.

— Treci la locul tău. Să mergem.

— În regulă!

Porniră din nou.

— Nimeni nu se mai opreşte pentru nimic, spuse Loi.

— Sunt obosit!

— Şi eu sunt, Joey. Dar dacă pui ceva preţ pe viaţa ta, nu te opri.

Aceasta îi reduse la tăcere până şi pe copii.

Aceşti oameni trebuiau trataţi cu asprime. Erau puternici şi sănătoşi, dar neobişnuiţi chiar cu cea mai mică adversitate. Copil fiind, văzuse oameni siliţi la eforturi supraomeneşti pentru a săpa tunele sau pentru a se apăra.

Oamenii sunt capabili de mult mai multe decât îşi dau ei seama, dar trebuie forţaţi să descopere acest lucru.

Mintea ei lucra înainte, concentrându-se asupra lui Fisk's şi a vehiculelor. Aveau să se deplaseze noaptea, să meargă tot către sud, către centre populate, sperând ca Oscola şi Towayda să fie singurele oraşe afectate. După aia, n-aveau decât să arunce în regiune bombe nucleare şi să o pulverizeze până când nu ar mai fi rămas din ea decât un crater de piatră topită şi până când înşişi munţii ar fi fost raşi de pe faţa pământului.

Poarta către lumea interioară ar fi fost sigilată din nou şi o femeie şi-ar fi putut creşte familia în pace.

Deasupra capului auzi un zumzet. Era sus, peste vârfurile pădurii dese. Dar ea ştia ce era. Insectele îi pândeau, îi căutau. Oare cât de departe de casă se puteau ele duce?

Îşi simţea picioarele ca de piatră, muşchii de sub pântece urlau de durere. Ea zâmbi.

— Aproape am ajuns, spuse ea. Vedeţi, nu-i chiar aşa de greu!

Se forţă să-şi ţină capul sus, să meargă un pic mai repede.

Zumzetul de deasupra copacilor deveni mai puternic, apoi scăzu în depărtare. De ce nu coborâseră afurisitele alea de chestii? Oare nu putuseră? Sau poate că se petrecea ceva mai rău, ceva ce ei nu puteau anticipa?

Zumzetul încetă cu totul.

Ridică privirea, dar nu putu să vadă decât frunze pătate de lumina

asfinţitului. Acolo unde acestea se despărţeau, se vedeau ochiuri de cel mai profund albastru. În unele din ele stelele pluteau în largul lor.

De jos veni sunetul unui claxon. Claxona iar şi iar.

Loi, intrigată, vru să ştie ce se întâmplă. Nu putea să se cațere, dar ceilalţi ar fi fost în stare. Ellen era sprintenă.

— Poţi să te urci într-un copac şi să-mi spui ce vezi?

Ellen se uită în sus cu îndoială.

— Nu m-am cățărat în viaţa mea în aşa ceva.

— Pot eu, spuse Chris.

— Nu! Mama lui îl strânse lângă ea. Ellen, încearcă tu.

O săltară pe crăcile mai de jos ale unui arţar. Cu surprinzătoare viteză, femeia se cățără, punând mână după mână, până în înaltul vârfului. Trupul ei se contură mic pe bolta pădurii şi în cele din urma ajunse atât de sus încât putu să vadă pe deasupra acoperişului de frunze.

Câteva clipe mai târziu sărea la pământ cu o agilitate născută dintr-o imensă teamă.

— Sunt soţii Gidumal, spuse ea. Stau în maşina lor şi gândacii ăia colcăie pe ea. Cu milioanele!

Departe, foarte departe, se auziră nişte ţipete stridente.

Maya şi Sanghvi erau absorbiţi. Loi abia dacă putu îndura să şi-l închipuie pe omul acela minunat, transformat în… Cum ar fi putut fi vreodată distrusă omenia lui? Era un om mult prea bun pentru a deveni altceva. Ce se întâmpla de-i luau demonii pe oamenii buni?

Unde era dreptatea?

— Să mergem, spuse Loi.

Curând urcau din nou, cu respiraţia înfierbântată intrând şi ieşind năvalnic. Plămânii ei strigau după mai mult aer, copilul din pântece tresălta. „Uterul tău e ca de sticlă."

Sanghvi. Ce-avea să se facă fără el?

Merse mai departe, ţipetele soţilor Gidumal stăruindu-i în urechi şi în suflet.

Se străduiau să urce, băieţii suspinând de efort, părinţii lor îndemnându-i să continue. Apoi Nancy trebui să-l ia în braţe pe Joey.

Chris începu să rămână în urmă.

Bob se opri brusc.

— Pân-aici!

Ceilalţi îl ajunseră din urmă, se strânseră în jurul lui.

— Astea nu sunt vorbele tale, Bob, spuse Loi.

— Puştii mei sunt extenuaţi.

— Trebuie să continue.

— Ai dreptate, spuse Bob. Îmi pare rău. Îl luă pe Joey de la mama sa. Hai, barosane.

— Am pornit. Loi le făcu semn cu mâna. Daţi-i drumu'. Îl luă de mână pe Chris.

Urcară tot mai sus. Ea suferea enorm din cauza greutăţii ei. Muşchii moi de sub pântece începuseră s-o doară. Un gust acru uscat, îi năpădi gura. Chiar şi să-l ţină de mână pe Chris era un efort uriaş.

— Ţi-e sete Chris?

— Mda.

— Şi mie.

Foarte încet pădurea se rări, deveni mai luminoasă. Apoi brusc se dădu la o parte.

Se pomeniră pe culmea povârnişului, unde nu se găseau decât pini pitici, arbuşti şi pietre şlefuite de vântul neîncetat.

De aici puteau vedea până dincolo de Oscola în partea de nord, şi spre Ludlum, către sud.

Deasupra lor, ciocârlii se roteau în aerul molcom, aripile lor fulgerând în ultimele raze de soare, glasurile lor agitate fluierând pătrunzător. Loi se clătină, Brian o prinse de mijloc, iar Bob încercă cu blândeţe să-i ţină arma.

— Trag!

— Bine! Iisuse! Brian, din senin mă urăşte!

— Urăsc ce e-n tine.

— Nu e nimic în afară de mine!

— Chiar aşa, ce-i în soţul meu? întrebă Nancy. Ce urăşti tu, Loi?

Loi vorbi cât putu ea de raţional.

— Cred că ştii foarte bine că în tine sunt demoni, că încearcă să te folosească.

Bărbatul surâse slab, un zâmbet nefericit, neconvingător.

O clipă mai târziu întregul grup era dispus pe creasta dealului.

Părintele Palmer fu acela care privi primul către nord şi observă Towayda. Căzu în genunchi şi începu să se vaiete, îngrozit dintr-o dată, scâncind.

Întregul cer scânteia de lumină purpurie. Ca un drog, aceasta le provocă un fel de elan frenetic. Cei doi băieţi gemură şi săriră de pe un picior pe altul.

Loi simţea o mişcare în interiorul ei.

— Copilul loveşte tare, Brian.

Aşadar, până la urmă se sfârşise, iadul ieşise la suprafaţa pământului. Trase lung, pe îndelete, aer în piept, realizând unul dintre acele scurte momente de detaşare pe care le folosea pentru a-şi reveni în fire.

— Bărbate, nu mai trebuie să pierdem nicio clipă.

— Nu putem scăpa de asta, spuse Bob.

— În armata noastră, defetiştii erau împuşcaţi.

— Oh, mai scutiţi-mă. Ăsta-i cel mai ridicol lucru pe care l-a rostit până acum. Brian, n-o poţi face să tacă?

— Loi…

— El a fost cel care a spus să aşteptăm să fim salvaţi. Dar n-a fost nicio salvare. Acum spune că e fără speranţă. Asta e tot o minciună. Îşi lovi pântecele prin cămaşa leoarcă de sudoare. Eu voi trăi.

Brian o îmbrăţişă, simţindu-i forţa, sorbindu-i puterea.

— Mergem, spuse ea. Bob, treci în frunte.

— Nu, nu mai vreau să fiu în frunte.

— Fă-o! Dacă demonii atacă, atunci prima victimă să fie propria lor

marionetă.

Bărbatul o măsură din cap până-n picioare, având pe chip o expresie complicată de tristeţe şi de durere, şi încă ceva se ar fi putut fi ură, sau poate o trăire mult mai străină.

Ea nu se sinchisi.

Micul grup porni prin întunericul ce se întindea, luând-o către iubitul tor oraş.

Deasupra lor ciocârliile se roteau, iar la apus, soarele – pe un cer din ce în ce mai mânios. Către nord, în munţi, o altă lume se trezea, sălbatică şi crudă, străduindu-se se nască în hidoasa-i lumină purpurie.

Capitolul cincisprezece

1

Micul grup din Queen's Road îşi croi drum în jos, către străzile familiare ale Oscolei.

Scaunele şi mesele de la Mill's Cafe erau aruncate în drum. Mobilier de birou, hârtie de ambalaj şi sticluţe de la farmacie, zeci de cutii cu scutece de unică folosinţă, pistoale cu apă, şepci de baseball, toate zăceau strânse grămadă. Pompele staţiei de benzină fuseseră îndoite de la bază, aşa încât stăteau înclinate la nişte unghiuri nebuneşti. Handy's era despicată în două ca un peşte, cu măruntaiele ei de reviste, trabucuri şi bomboane, vărsate în faţa ei.

Panoul Rexall, care data aproximativ din 1932, era făcut zob în rigolă. Chiar şi Village Green era în ruină, cu pavilionul ţăndări, cu hicorii[41] sfârtecaţi în bucăţi de o energie fantastică şi răuvoitoare, despicaţi pe mijloc şi lăsaţi să se ofilească încet.

Distrugerea fusese intenţionată şi extrem de violentă, dar şi plină de o grijă vicleană, oribilă. Bucăţi de pui erau îndesate în ibricele de la Mill's, trabucuri erau vârâte pe gâturile pisicilor moarte de la Pet Pantry, scaune de maşini zăceau pe acoperişuri, jumătatea din faţă a unui câine mare atârna din firma sfărâmată de la Citgo.

Uitând de pericolul în care se aflau, de nevoia de a se grăbi, se opriră pe Main Street, holbându-se şi nevenindu-le să creadă.

Nancy West şoptea iar şi iar:

— Nu, nu, nu!

Soţul ei adoptase poza impasibilă pe care o lua la locul accidentelor. Chris luă de pe jos o revistă de benzi desenate cu Uncle Scrooge, o făcu sul şi o băgă în buzunarul de la pantaloni.

---

[41] Nuci americani.

Joey atinse cu vârful pantofului un Milky Way, spunând:

— Mămico, bomboane.

Distrugerea fusese dusă la îndeplinire cu minuţiozitatea monstruoasă a unei tornade. Un rastel cu uscătoare de păr fusese înfipt în zidul de la Excelsior Tower, iar acestea răzbăteau afară prin cărămizi ca cine ştie ce dementă operă de artă abstractă. Hârtiile şi dosarele lui Ellen erau împinse de vânt pe la picioarele lor, iar reportera văzu scheletul biroului ei izbit de o tejghea plină de curele negre cu picouri roşii de la Mode O'Day.

Blatul biroului zăcea în stradă, cu tamponul de sugativă încă aşezat frumos la locul lui.

Femeia se duse mai aproape şi găsi un fişier cu sertarele deschise până la refuz, pline cu ceva ce arăta ca un mucilagiu şi mirosea ca pielea omenească transpirată.

Întinse mâna în jos, dezgustată dar dorind să-şi redobândească bunurile.

Loi îi dădu peste mână.

— Nu-l atinge! Nimeni nu atinge nimic! Cine ştie ce boli ar putea da.

Merseră împreună în mijlocul străzii, Bob şi Brian în spatele lui Loi, Nancy şi Ellen şi puştii în spatele lor. Părintele Palmer se căznea în urma lor, respirând şuierător prin cioturile negre şi schimonosite care erau acum nasul său.

Se părea că, dacă recepţionai o doză suficient de mare de lumină, se iniţiau nişte transformări care nu se mai opreau. Ochiul stâng al preotului era plin de vinişoare sângerii şi ecranat de o pieliţă densă, lăptoasă. Pielea de pe partea stângă a feţei era acum făcută din plăci şi mai groase, ca la o carapace de broască ţestoasă, fiecare având pe centru o dungă groasă. Respiraţia preotului era şuierătoare, limba i se tot plimba, inspectând fisurile care îi transformau gura într-o gaură.

Lipsind oglinzile, el nu-şi cunoştea adevărata stare.

Pipăitul îi spunea că ceva era în foarte mare neregulă, dar nu putea să-şi imagineze efectiv cât de înfiorător era în fapt. Nimeni n-ar fi

putut; desfigurarea lui era dusă dincolo de limitele experienţei omeneşti.

Om vesel din fire, îşi redobândise chiar şi ceva din buna lui dispoziţie. Hotărâse că trebuia să-şi păstreze moralul ridicat, aşa că, în timp ce mergea, fredona un vechi şlagăr al trioului Kingston de pe timpul când avusese o chitară şi oarece voce.

— Spate-n spate, burtă-n burtă, ei bine nu-mi pasă căci am şi făcut-o, behăi el iar şi iar singurul vers pe care şi-l aducea aminte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, opriţi-l să mai cânte acest Zombie Jamboree[42], murmură Nancy West în vreme ce treceau pe lângă Citgo.

— Ar fi mai bine să nu faci zgomot, părinte, spuse Bob.

— Îmi pare rău. Kingston Trio e un pic cam depăşit, nu-i aşa?

Nancy aruncă o privire în sus la cerul străbătut de fulgerări şi la vălătucii de nori mânioşi.

— Te urăsc, strigă ea. Te urăsc!

— Mămico, mămico, scânci Joey.

— Cum de puteţi fi atât de gălăgioşi?

Loi ar fi fost în stare să umble fără cel mai mic zgomot pe frunze uscate. Oamenii aceştia, cu bocănitul şi cu vacarmul lor, nu erau în stare să meargă în tăcere pe o stradă dreaptă.

Părintele Palmer se duse lângă Nancy.

— Domnul e aici, hârâi el încercând să şoptească. Domnul e cu noi şi ne ajută chiar în acest moment.

Nancy se depărta scârbită, figura ei reflectând dezgustul.

Loi se temea că infecţia care-l atinsese ar fi putut pătrunde foarte adânc. Se transforma oare şi sufletul lui o dată cu trupul? ÎI urmări cum se cocârja sub scursurile fluide şi hotărî că necesită mai multă supraveghere decât Bob.

Era de necrezut cât de repede îşi relua mintea ei obiceiurile din acele vremuri de demult. Credea că uitase simţământul de suspiciune atentă inoculat în ea de Wonmin Kyo, umbra aspră şi genială care fusese

[42] Oda Zombilor.

ofiţerul ei de cadre. Cei mai mulţi bărbaţi fuseseră indiferenţi faţă de ea, abia conştienţi de existenţa ei. Acesta însă o învăţase să asculte, iar la întoarcere să prezinte raportul.

Loi continuă să meargă, să observe şi să bage la cap.

Chiar în timp ce iscodea ferestrele şi liniile acoperişurilor, ea evalua acţiunile fiecărui membru al grupului, în special ale celor pe care îi suspecta.

— Trebuie să mergem mai departe, spuse ea. N-avem timp acum de văicăreli.

Văzuse sate vechi de mii de ani făcute scrum. Lumea greşea mâhnindu-se în faţa ruinelor. Lucrul primordial era să rămâi în viaţă, apoi să găseşti un loc unde s-o iei de la-nceput. Nimeni nu o băgă în seamă.

Nancy avea un atac de isterie din cauză că părintele Palmer, într-o tentativă nechibzuită de îmbărbătare, o îmbrăţişase. Ceilalţi erau preocupaţi încercând să o calmeze şi să-l facă pe preot să înţeleagă ceea ce n-avea cum. Chipul lui rânji hidos, iar Loi observă reţeaua de vase de sânge crescută peste dinţii lui, care acum arătau moi şi galbeni, ca nişte bucăţi mari de gumă de mestecat.

Numai făcându-l bucăţi putuseră să omoare capul în viaţă al sărmanului Willie Rysdale. Se întrebă când aveau să înceapă cu preotul.

— Ascultaţi aici, spuse ea.

Nancy încă mai suspina, iar acum avea probleme şi cu Ellen, care se ghemuise lângă resturile biroului ei, plimbându-şi mâinile pe ele.

Loi ridică pistolul şi trase în aer. Bubuitura îi îngheţă.

— În regulă, rosti ea în liniştea încremenită. N-am de ce să păstrez liniştea, căci sunteţi cu toţii prea gălăgioşi. Îşi îndesă pistolul înapoi la brâu. Acum mergem.

O urmară de-a lungul lui Main, înspre namila întunecată care era Fisk's Garage.

— Luaţi-vă hrană, spuse ea când trecură pe lângă ruina devastată a

băcăniei Indian Market. Dar fiţi atenţi. Nimic care să aibă vreo substanţă pe ea.

Materialul ca un lipici era peste tot în magazin şi în jurul lui, picurând de pe tejghelele răsturnate, de pe lăzile cu pepeni galbeni, prins pe conservele împrăştiate.

O mâzgă provenită de la alimentele congelate care se dezgheţaseră, acoperea podeaua, dând naştere pericolului de a aluneca cu uşurinţă într-un sufleu topit de spanac, sau pe un şniţel semipreparat din cotlet de viţel. Coşurile cu legume proaspete fuseseră întoarse cu fundul în sus, de parcă cineva ar fi căutat oameni pe sub ele. Dulapul frigorific cu carne era vraişte, cu uşa înfiptă în tavan şi ieşită pe partea cealaltă la etaj, unde îşi avea galeria de artă Caroline Chipman. Ca şi restul alimentelor, carnea era sfâşiată şi deteriorată, dar nu mâncată.

Fisk's Garage era devastat. Se întuneca şi ei nu aveau lanterne, aşa că trebuiră să calce cu atenţie printre cioburile de sticlă şi caroseriile stâlcite de tractoare şi vehicule tot-teren. Rezervoarele de benzină fuseseră smulse, osiile îndoite, cauciucurile făcute bucăţi. Cilindrii şi bujiile motoarelor ce fuseseră sfâşiate se împrăştiaseră pe jos, în jurul rămăşiţelor de vehicule.

— Hai să ne uităm în spate, spuse Loi cu voce fermă. Haideţi, nu-i timp de pierdut.

— Nu!

Bob stătea în faţa ei, barând uşa. Ea scoase pistolul. „Dacă va trebui, o voi face," se gândi ea, deşi simţea o strângere de inimă. Se înfruntară unul pe celălalt.

— Loi, am o puternică presimţire că nu ar trebui să intrăm acolo.

— Dacă nu găsim un mijloc de transport, vom fi prinşi, Bob.

— Acolo înăuntru e ceva!

Chris alergă la tatăl său. Îşi mută privirea de la chipul lui Loi la ţeava armei, ţinându-şi părintele de mijloc. Femeia simţi lacrimi strângându-i-se la colţul ochilor.

„Hotărârea este crezul soldatului", aşa o învăţaseră.

— Trebuie s-o laşi să treacă, spuse Ellen.

— Dacă deschidem această uşă vom fi cu toţii ucişi. Bob asuda.

În semiîntuneric, Loi putu să vadă că ochii lui erau sticloşi de teamă.

— Voi păşi înainte şi voi deschide uşa, spuse Loi.

Bob îşi adună lângă el soţia şi fiii. Loi deschise uşa de perete. Părintele Palmer strigă:

— Mărire Domnului!

În faţa lor şedeau patru ATV Suzuki în perfectă stare, strălucitoare, mirosind uşor a benzină şi a vopsea proaspătă.

O clipă, acestea fură luminate puternic de un fulger îndepărtat, apoi un lung tunet se reverberă între coamele munţilor.

În spatele ei, Loi auzi nişte suspine. Se întoarse şi îl văzu pe Bob lăsându-se la pământ, cu umerii aduşi. Bărbatul ridică privirea spre ea.

— Ar trebui să mă împuşti, spuse el nenorocit. Doamne, Dumnezeule, sunt posedat.

— De-acum încolo, indiferent ce crezi tu că-i bine, ai încredere în mine.

— Voi face tot ce voi putea ca să vă fiu tuturor loial. Voi sunteţi tovarăşii mei. Dar aceste… presimţiri ce mă fac să doresc să acţionez diferit.

— Niciodată să nu te încrezi în tine însuţi. Niciodată! oftă.

Poate că el îşi va reveni sau poate că nu. Spera să se termine totul cu bine. Pentru moment întrezări o altă problemă. Unde sunt cheile de la chestiile astea?

— Putem să le pornim într-o clipă şi fără ele, grăi Chris, suindu-se în cea mai apropiată dintre ele. Cât ai clipi din ochi o puse în funcţiune.

— Unde ai învăţat asta? îl întrebă Nancy.

— Am uitat.

În timp ce Ellen îşi potrivea scaunul unuia din vehicule, Brian şi Bob ridicară oblonul care dădea în stradă. Deşi erau concepute pentru o singură persoană, fiecare trebuia cumva să ducă două.

— Ia staţi o clipă, voi ăia!

Se răsuciră cu toţii. În umbra biroului interior de sticlă, stătea chipul lui Henry Fisk. Bărbatul păşi agale în mijlocul încăperii. Sacoul lui şifonat şi şapca cu înscrisul John Deere îl făceau să arate inofensiv, dar în mâini ţinea o armă. Loi o recunoscu instantaneu: un AK-47. Rămase cât se poate de nemişcată.

— Unde vă treziţi?

— Bună, Henry, rosti Brian domol. Aruncam şi noi o privire pe la maşinile tale.

— Pe dracu'! Le furaţi.

Loi sesiză un sunet atât de jos, încât mai mult îl simţea decât îl auzea. Era zgomotul unui motor ce venea de afară, suficient de puternic pentru a domina torsul regulat al ATV-urilor. Venea de la un utilaj greu.

— Trebuie să plecăm.

— Aicea chiar că ai nimerit-o, China. Fisk se întoarse spre Brian. Mişcă-ţi fundul de-aici şi ia-ţi-o şi pe Shanghai Lil de colo cu tine.

— Linişteşte-te, Henry, spuse Bob. Calmează-te sau va trebui să te arestez.

— Tu? Tu, care ai fugit din salonul psihiatric de la Ludlum Community? Eşti căutat de-aici pân' la Buffalo!

— Poate înainte. Nu însă şi acum. Doar ştii la fel de bine ca noi ce se întâmplă pe aici, Henry.

— Nu, acesta de aici a fost un vis. Am crezut că e aievea, cum să nu cred. Dar a fost un vis. Vreau să zic, Allie zăcând pe veranda din spate cu o pompă de bicicletă ieşindu-i din tâmplă. Ăsta nu-i real, ăsta-i un coşmar! Şi Junie şi Charlie, cu… cu… oh, rahat, Brian, spune-mi că-i un coşmar!

— E real, Henry. Uită-te la preot.

Fisk îi aruncă o privire părintelui Palmer, apoi îşi lăsă capul în jos. Loi ştia ce simte un om într-un asemenea moment de consternare.

Puse mâna pe patul pistolului. Bărbatul ar fi putut foarte bine să lase arma jos. Sau ar fi putut atât de bine să-i împuşte pe toţi cei pe care îi

vedea în faţa ochilor.

Afară, timbrul motorului se putea distinge bine acum. Erau în fapt mai multe agregate, mult mai multe.

— N-avem cum să scăpăm, gemu Fisk. Capul lui rămase aplecat, dar carabina îi era încă îndreptată exact spre ei.

— Trebuie să încercăm, Henry!

Acesta nu răspunse. Loi făcu un pas înspre el.

— Să nu care cumva să mişti, ochi-oblici!

Bob realiză că Henry era capabil s-o împuşte fără să stea pe gânduri; pentru el femeia nu era nimic altceva decât o mijită[43].

Dar nu şi pe Bob West. Fisk ar fi ezitat să împuşte un om pe care îl cunoştea de o viaţă întreagă, un membru respectat al comunităţii. Bob păşi în faţa lui Loi.

— Pune chestia aia jos, Henry. Şi n-o mai face pe Loi cum îţi vine la gură.

— Bob, te previn.

— Dă-mi arma, Henry.

— Pe mă-ta!

— Henry… Bob mai făcu un pas.

Arma ţăcăni parşiv. Bob putu să vadă o venă pulsând la gâtul lui Fisk. Era pe cale să tragă. Încă o secundă şi aveau să fie morţi cu toţii.

Vorbi repede:

— Ţii minte tractorul acela pe care l-am cumpărat vara trecută de la tine, acel Toro? Merge al dracului de bine, Henry.

Poliţistul se mai apropie cu un pas.

Clădirea se scutură puţin. De pe tavan, praful se cernu în jos. Asta nu însemna decât un singur lucru: o intervenţie în pământul de dedesubt.

— Henry, trebuie să ne grăbim!

— Asta n-a fost nimic! N-a fost nimic!

— Allie n-a fost nimic? Părintele Palmer nu este nimic? Totul este aievea, Henry. Dă-mi arma.

---

[43] Asiatică.

Fisk ezită. Bob se apropie de ei.

— Dă-o-ncoace, Henry.

În spatele lor, în întuneric, cineva scuipă prelungit.

— Dinţii mei, sâsâi părintele Palmer, pronunţând „dânşii".

Preotul încercase să mestece nişte carne din piftia pe care o luase pe drum. Încercările lui de a scoate acea amestecătură din gură produseseră un zgomot ca al unui copil jucându-se în noroi.

Henry Fisk îl privi consternat.

— Ce-a păţit?

— A fost atins de lumină de aproape.

— Lumina purpurie? Am văzut-o. M-a făcut să mă simt ciudat. I-a făcut pe Junie şi pe Charlie… i-a făcut mai rău decât pe Allie.

Preotul scoase un clefăit, un fornăit.

— Să vă aduc un prosop, părinte.

Punând carabina jos, bărbatul se duse la o chiuvetă pe care o foloseau mecanicii şi îi aduse preotului un sul de şervete de hârtie. Bob apucă arma. Loi veni lângă el. Întinse mâinile.

— Pot s-o fac, Loi.

— Vreau să am încredere în tine, dar nu sunt sigură că pot.

— Ştii cum s-o foloseşti?

Ea scutură din cap.

— Atunci ar fi mai bine să mi-o laşi mie. S-ar putea răni careva.

— Un AK e uşor de folosit.

Puse mâna pe armă. Ţineau amândoi de ea.

— Loi, ştiu că mi s-a făcut ceva. Dar mă pot controla. Noi doi am început chestia asta ca o echipă. Hai să rămânem aşa.

Podeaua se crăpă de la un capăt la altul al încăperii. Alt praf se cernu de sus. O vibraţie crescândă se făcea ecoul mişcărilor de sub pământ.

Loi nu pierdu vremea.

— Mergem acum.

Suiră pe motoare, şi după o scurtă strădanie pentru ocuparea locurilor, demarară în întuneric. Fisk se vârî şi el în spatele lor,

scoţându-le ochii pentru pierderea suferită.

2

Strada era o fâşie cenuşie printre umbrele clădirilor. Loi era sigură că auzise zgomotul unor mecanisme, dar acestea nu se arătau la vedere. Apoi ochii ei ageri detectară o mişcare.

— Sunt nişte vehicule acolo, spuse ea cu o voce doar atât de tare cât să se facă auzită pe deasupra zgomotului propriilor lor motoare.

Veneau pe Main, din direcţia lui Towayda Road. Pentru a scăpa de ele, ar fi fost necesar fie să o ia înapoi către Mound şi Queen's Road, de unde plecaseră, fie să intre în pădure.

La început, ceilalţi nu văzură nimic. În cele din urmă Bob desluşi umbrele care se mişcau încet. Erau atât de late şi de joase încât la început nu înţelese ce erau. Dar apoi le văzu clar, forma lor deveni familiară.

— Acelea sunt nişte transportoare.

Erau absolut întunecate. Loi urmări cu atenţie.

— Am numărat şase. Toată lumea să facă linişte. Pregătiţi-vă să ne mişcăm repede.

Bob era uimit.

— Bine, dar aceasta-i U.S. Army!

Brusc Loi fu în spatele lui, punându-i mâna la gură.

— Aşa se pare. Trebuie să fim prevăzători. Eşti de acord? ÎI atinse cu partea laterală a armei pe spate.

Doar atunci când Bob dădu aprobator din cap, femeia îi dădu drumul.

Ellen fu prima care văzu luminile care apărură la celălalt capăt al drumului.

— Oh, Iisuse, vine o maşină.

Priviră cu toţi.

— Cred că-i judecătorul terBroeck, spuse Brian. Aia-i maşina lui.

Aceasta venea dinspre Mound Road. Loi văzu că acum erau prinşi între maşină şi transportoarele care avansau încet. Singura cale de scăpare era să o ia pe drumul lateral, să traverseze curţile caselor din spatele lui şi să urce pe povârniş. Din partea din faţă a primului transportor veni o strălfulgerare de lumină purpurie.

Nancy dădu să coboare în mijlocul drumului. Loi îi puse o mână pe umăr.

— Nu face o prostie.

— Uită-te, sunt transportoare ca acelea din Războiul Golfului. Aceasta e Armata Americană şi suntem salvaţi.

Se uită la soţul ei să o susţină.

— Ascult-o pe Loi, spuse el.

— Întoarce-te. Haide!

— Dar aceia sunt oamenii noştri!

— Nu putem şti asta.

Nancy se întoarse.

— N-ai fost niciodată într-un război, spuse Loi. Aici e loc pentru greşeli. Făcu o pauză. Îi vezi pe infanterişti?

Nancy aruncă o privire.

— Nu. Nu-i niciunul… este?

— Sunt nouă soldaţi care vin încoace deplasându-se de-a lungul zidurilor. Au echipamente de protecţie chimică totală. Poartă pe faţă nişte dispozitive de vedere pe timp de noapte. Sunt bine înarmaţi.

— Nici măcar nu-i văd!

— În şoaptă! Totdeauna să vorbeşti în şoaptă!

— N-o lua aşa de tare, Loi.

— Nu. Bob, nu şi dacă vrea să-şi asume nişte riscuri.

Scrută întunericul cu privirea. Acum se află în faţa farmaciei, mergând paralel cu transportoarele.

— Îi văd, murmură Nancy.

Lui Ellen îi păreau nişte roboţi, cu nişte imenşi ochi mecanici şi cu metal negru lucitor acolo unde ar fi trebuit să fie faţa. Ceva în mişcările lor era nefiresc. Înaintau încet, uitându-se pe geamuri şi pe uşi. Transportoarele se mişcau în faţa lor. În decurs de câteva minute, soldaţii aveau să străbată cu privirea în lungul acestui drum, cu vizoarele lor de amplificare a luminii.

Loi adună grupul în jurul ei. Abia dacă suflă, când rosti:

— Urcaţi-vă în ATV-uri. După ce trec transportoarele, ieşim repede. Să sperăm că îi vom surprinde pe soldaţi atunci când vom trece pe lângă ei. Vom merge cât ţine Mound, apoi vom coti la dreapta, în pădure. Îşi poate porni toată lumea motorul?

Chris îi învăţă la repezeală, pe tatăl lui şi pe Brian, care fire să le atingă între ele. Ellen nu avea probleme, iar Nancy îl văzuse deja făcând asta. Henry Fisk se ofuscă, dar nu zise nimic.

În timp ce se strângeau cu toţii mai aproape, farurile maşinii judecătorului iluminară primul dintre transportoare. Era de un negru mortuar, profund, nuanţa cea mai închisă pe care o văzuse vreodată Loi.

Primul transportor trecu de drumul lateral, apoi al doilea. Cu un scrâşnet de frâne, al treilea se opri, blocând efectiv accesul.

Erau prinşi. Se retraseră în întunericul dintre două clădiri. Le mai rămăsese vizibilă doar o porţiune îngustă din Main, iluminată de farurile maşinii judecătorului.

Acesta apăru în lumină. Era tras la faţă, cu mult mai mult chiar şi decât fusese acum două zile. Costumul lui bleumarin cu vestă atârna pe el ca o pânză de corabie pleoştită.

Brian îşi aminti figura înaltă pe care o zărise în pădure, atunci când fusese tras spre casa judecătorului.

Recunoştea aceeaşi nemişcare gravă, aceeaşi senzaţie de demnitate rea.

— Ascultaţi aici, ţipă judecătorul în întuneric. Au venit de la U.S. Army să ne ajute s-o scoatem la capăt!

Loi observă că nu ţipa în nicio direcţie în mod special şi că nu folosea nume. Nu fuseseră încă descoperiţi. Asta n-avea cum să dureze. Soldaţii aflaţi pe drum n-ar fi întârziat să-i repereze.

— S-a terminat totul şi am învins, continuă judecătorul, vocea lui emanând autoritate. S-a petrecut aici o tragedie. Un experiment condus de un institut ştiinţific a dat greş şi s-a deschis o poartă înspre ceva ce noi nu înţelegem. Dar militarii au lucrurile sub control şi noi suntem în siguranţă. Acum puteţi ieşi. Există chiar şi o unitate mobilă de asistenţă, instalată în afara oraşului. Aşa că ieşiţi, ieşiţi cu toţii!

Loi sesiză o mişcare în interiorul întunecos al farmaciei. Apărură două femei şi trei bărbaţi pe care nu-i cunoştea. Apoi apăru Sam Young cu iubita lui, Henrietta Lohse. Urmară alţii, ascunşi de întuneric.

— Nu care cumva să mişcaţi vreunul dintre voi, se adresă Loi grupului.

— Rahat, spuse Fisk ferm, vorbind pentru prima dată de când ajunseseră pe drumul lateral. Judecătorul terBroeck e un om cumsecade.

Păşi pe lângă ei şi se alătură mâinii de oameni care se aglomerau acum în jurul judecătorului. Ellen văzu în asta o rapidă deteriorare a situaţiei.

— Dacă rămânem aici, soldaţii ne vor observa.

— E de presupus că au făcut-o deja.

În stradă, lucrurile se schimbau cu repeziciune. Soldaţii abandonaseră căutările lor clădire cu clădire şi scoteau de pe bancheta din spate a maşinii judecătorului un dispozitiv negru şi grosolan.

Nu semăna cu o armă. Ca şi transportoarele, era atât de negru încât era greu de văzut. Cabluri groase, ascuţite spre capete, ieşeau din el la unghiuri stranii şi atârnau blegite în lateral. Începu să zdrăngăne, apoi să scoată un zumzăit uşor. Soldaţii se dădură înapoi.

Aparent prin propria lui putere, lucrul începu să plutească spre mâna de supravieţuitori.

Brian se gândi că era cel mai urât obiect pe care îl văzuse vreodată.

Era scurt şi gros asemenea, corpului unui furnal demodat. În părţi avea nişte bare, iar în spatele barelor ceva strălucitor, ca o sticlă neagră. Avea aparenţa a ceva robust şi dens, proiectat să funcţioneze la temperaturi înalte.

Cu un şuierat ca de uşă de metrou deschisă, cablurile se întăriră. Se orientară către supravieţuitorii ce acceptaseră promisiunea judecătorului şi începură să se apropie.

— Hei, domnule judecător, dădu Young să vorbească.

— Nu vă neliniştiţi, spuse judecătorul. Avansaţi.

Din nou Brian simţi prezenţa dominatoare. Un conducător, un general, un monarh. Disimulat în trupul judecătorului, confundat cu el.

Vârfurile cablurilor se potriviră singure, cu mare fineţe, până când fiecare fu îndreptat către un individ anume. Două dintre ele fură de prisos şi se retractară cu un zgomot ca al cuiva care ar fi aspirat nişte spaghete. Una dintre femeile din farmacie o rupse brusc la fugă.

— Potoleşte-te, Joanie, îi strigă judecătorul cu glas blând. E doar un echipament high-tech, n-o să vă facă rău.

— Aceea-i Joanie Dooley, şopti părintele Palmer. Este una din diaconesele mele.

— Zău, Joanie, spuse judecătorul, credeam că ai mai multă minte decât atât.

Femeia fugea acum de mama focului, exact pe mijlocul străzii. Brusc, braţul stâng al judecătorului se desfăcu şi se întinse, ieşind din mânecă de parcă ar fi fost de cauciuc. Pe măsură ce devenea tot mai lung, lumea ţipa, începeau să se îngrămădească unii în alţii.

O apucă pe Joanie Dooley pe după gât şi o trase înapoi cu o asemenea viteză încât ambii pantofi îi zburară din picioare şi se rostogoliră departe. O depuse grămadă la picioarele celorlalţi localnici care se văicăreau, iar în clipa următoare sticla neagră a maşinăriei străluci de o lumină purpurie învolburată, mânioasă, şi vârfurile

cablurilor întinse le scuipară în faţă câte un astfel de fulger.

— Împuşcă-l, strigă Brian.

Capul se răsuci, ochii sclipiră. Îi văzu; soldaţii îi văzură.

Loi sări într-un ATV.

— Haideţi, haideţi, haideţi!

Spre groaza ei, West şi ai lui o porniră atacând spre stradă, urmaţi de Ellen. Ar fi trebuit să se întoarcă şi să o întindă din drumul lateral, tâmpiţii!

N-avea de ales, îi urmă.

— Haide, Brian, rămânem cu ei.

O serie de fulgere purpurii extrem de strălucitoare irupseră în timp ce vehiculele lor îşi croiau drum pe după transportorul care stătea în cale. Ellen închise ochii, dar tot simţi un frison de încântare nedorită.

Când îi redeschise, toţi cei nouă oameni care se duseseră la judecător erau căzuţi în genunchi, cu respiraţia tăiată, cu degetele încleştate pe gâturi. Valuri încâlcite de mucus negru li se scurgeau din guri şi din nasuri.

Lumina purpurie scânteia acum în mod constant, inundându-i cu strălucirea ei. Ei gemeau, dar nu era un sunet datorat durerii. Nici pe departe.

ATV-urile se năpustiră vuind în stradă.

— Tu, mugi judecătorul, tu!

Bob apăsă pe trăgaciul armei AK-47 şi gloanţele ţâşniră, scăpărară pe capota transportorului din faţă, explodară izbindu-se de maşinăria infernală, îi aruncară pe patru dintre soldaţi pe trotuarul opus, aparent omorându-i.

Pentru a ieşi din oraş, trebuiau să treacă nu numai de soldaţi şi de transportoare, dar şi de judecător şi de maşinăria lui.

Ellen putu vedea că victima aflată în apropierea ei era plină de gâlme mişcătoare, lovea cu picioarele, dădea din mâini şi îşi scutura capul cu o energie furioasă, imposibilă, ca o jucărie cu arc înnebunită.

Intensitatea acestei mişcări o făcu să se rotească încet în stradă.

Reportera îi zări chipul, dar nu putu să-l recunoască, atât era de desfigurat.

Henry Fisk scotea sunete de pasăre prinsă într-o plasă, cârâituri punctate de piuituri stridente. Muşchii îi erau plini de umflături de mărimea grapefruiturilor, pielea feţei i se mula pe oasele craniului.

Se lupta, se scutura, gemea ca un bărbat ajuns la paroxismul excitării sexuale. Apoi capul începu să i se mişte înainte şi înapoi, tot mai repede, până când privirea sticloasă a ochilor lui holbaţi fu doar o înceţoşare, iar scuipat şi carne vie şi stropi de piele topită săriră ca dintr-o fântână multicoloră. Acum buzele lui făceau ca un fel de motor de maşină de tuns iarbă ieşit din minţi. Un picior lung şi subţire sau o mandibulă îi ieşi cu o plesnitură din gură, extinzându-se în sus şi începând să i se tot vânture în jurul capului asemenea unui lasou.

— Trebuie să-i ajutăm, reuşi să îngaime părintele Palmer.

Aşezat în spatele lui Ellen acesta îşi repezi mâinile pe lângă ea, încercând să ajungă la frână.

— Nu!

Femeia ambală motorul, dar vehiculul coti violent. Preotul apucase cu mâinile de ghidon.

Priveliştea confuziei lor făcu ca două dintre cabluri să se iţească din maşinărie şi să înceapă să plutească implacabil spre ei. Sfârâitul crescu. Acesta avea o caracteristică aproape umană, de parcă un puşti de zece ani ar fi încercat să facă precum cel mai mare şi mai rău dintre şerpi.

Maşinăria se focaliză asupra lui Ellen şi a părintelui Palmer. Pentru a-i face loc, soldaţii se lipiră cu spatele de ziduri.

— Nu e dureros, Ellen, spuse judecătorul terBroeck.

Reportera observă acum că gura nu i se mişca atunci când vorbea. Faţa lui era o mască. În spatele ochilor putea să vadă un material negru strălucitor, vânzolindu-se, dând năvală.

— Ellen, haide, strigă Loi.

Încă o dată, arma AK-47 lătră, de data aceasta gloanţele trecând prin judecător, zdruncinându-l, fără însă a-l face să cadă. Încă o dată braţul

lui se întinse, şi brusc carabina era la el. O azvârli în întuneric.

— Avem dreptul să facem asta!

— N-aveţi niciun drept, i-o întoarse Ellen ţipând.

Judecătorul se ridică în toată înălţimea lui, îşi săltă braţele. Acestea se ridicară tot mai sus, departe spre cer, apoi coborâră şerpuind către Brian şi Loi. Însă Brian roti acceleraţia şi ATV-ul săgetă întunericul. Braţele zvâcniră după ei, mâinile închizându-se la spatele lui Loi. Femeia se încleştă de Brian şi urlă în vreme ce acestea sfâşiau cămaşa şi căutau să ajungă în faţă, la burta ei.

În spatele judecătorului, maşinăria se ocupa în continuare de cei capturaţi. Nu era numai un sfârâit, ci şi nişte foşnete, nişte scrâşnete metalice, şi o lumină, pulsând asemenea bătăilor unei inimi emoţionate.

Între timp, o altă porţiune a maşinăriei îndreptă un cablu spre ATV-urile ce o tuliseră. Lumina purpurie fulgeră şi Loi se simţi de parcă îngerii ar fi mângâiat-o pe gât şi pe cap. Nu se întoarse, rezistă nevoii de a o privi.

Înăuntrul ei, copilul începu să lovească cu picioarele şi să se zvârcolească.

— Grăbeşte-te, Brian!

Brian însă încetini.

— Ellen!

— Vor să pună mâna pe copil, Brian! O simt!

Chiar atunci Ellen ţipă, un urlet lung, disperat.

Maşinăria îşi îndreptase cablul spre ea şi spre preot. În timp ce ei se vânturau cu ATV-ul vuind, cablurile se legănau, încercând să ţintească. În spatele lor, transportoarele se desfăşurară, lipite unul de altul, într-o linie ce le bloca scăparea înapoi către Mound Road. Soldaţii tropăiră pe ambele trotuare, alergând să înconjoare ATV-ul.

Brian descălecă. El şi Loi încercau să-şi ferească ochii de lumina pe care maşinăria o proiecta înspre ei, dar era foarte greu.

Bob se opri şi el, chiar în spatele lor.

— Te acopăr, strigă Bob atunci când Brian trecu pe lângă el. Nu mai avea carabina, dar Brian putu auzi pistolul pocnind constant într-acolo.

Ghemuindu-se după ATV-ul ei, Loi observă că Bob părea într-adevăr să fi biruit puterea demonului. Dar aceasta nu era uşor de crezut şi hotărî să nu-l scape niciodată din ochi.

Ellen era pe jos, căzuse de pe ATV. Mâinile judecătorului se întindeau spre ea, acoperind rapid cei trei metri dintre ei. Pe locul unde fuseseră supravieţuitorii rămăseseră numai mase de braţe unduitoare încâlcite între ele şi amestecate cu haine, pantofi şi păr. Nişte feţe erau vizibile în această încurcătură, feţe abandonate deliciilor.

Cablurile maşinăriei plonjaseră în acea masă, iar vârfurile lor sensibile alergau ici şi colo, bâzâind furioase în timp ce inundau cutare sau cutare rămăşiţă de carne omenească cu lumina lor.

O duhoare amestecată se ridica din masa respectivă – haine pârjolite şi păr topit, transpiraţie, sânge şi urină, fecale şi carne încinsă.

Brusc, Loi realiză că maşina îşi întorsese atenţia de la Ellen şi de la părintele Palmer. Unul din braţele libere era îndreptat exact spre ea.

Copilul lovea cu picioarele mai mult ca oricând. Femeia îşi încleştă mâinile pe stomac.

— Brian, scapă-ne de aici!

Bărbatul îşi croi drum înapoi către ATV, se aruncă pe el.

Ellen îl privi cum se îndepărta. O clipă, se opri din încercarea ei de a scăpa. Strigătul disperat al lui Loi o străpunse ca o lamă încinsă până la incandescenţă.

3

Pistolul lui Bob trosni şi judecătorul începu să se înece,

înfăşurându-şi lungile-i braţe în jurul unei găuri din gât.

Loi şi Brian dispărură în întuneric, cu ATV-ul lor urlând.

Maşinăria îşi întoarse atenţia către părintele Palmer.

Acesta şedea încă pe ATV, când unul dintre cabluri îi apăru drept în faţă, inundându-l cu lumina lui.

Ochii i se măriră, braţele îi unduiră, începu să se legene înainte şi înapoi, dând drumul unor suspine ce aparţineau nopţii şi dormitorului.

Ellen sui înapoi pe Suzuki, împingându-l mai în spate, simţind gâdilături de plăcere acolo unde lumina îi atingea pielea, pierzându-şi respiraţia de încântare, atunci când aceasta îi intra în ochi.

Ambală motorul şi vehiculul trezit la viaţă se repezi înainte. Soldaţii care tocmai se apropiaseră, întinseră mâinile după ei. Apoi transportoarele se deşteptară cu un mârâit şi începură să se vânture în jurul maşinăriei, apropiindu-se cu iuţeală.

Lui Ellen nu-i surâdea să-l aibă pe bătrânul preot în spatele ei, cu braţele trecute pe după mijlocul ei. Era dezgustător să fii atinsă de sărmanul om. Îi putea auzi răsuflarea şuierândă, îi putea simţi degetele frământându-i carnea de pe şolduri atunci când se ţinea de ea.

Reportera urmări ATV-ul din faţa ei, ţinându-se după el atunci când acesta o coti de pe drum în spatele celorlalţi.

Ellen era neîndemânatică cu neobişnuita maşină.

Aceasta răspundea extrem de bine la comenzi şi femeia trebui să rămână o bună bucată de drum în spatele lui Chris şi al lui Nancy, pentru a evita să dea peste ei.

În urma ei auzi nişte motoare, transportoarele ieşiseră şi ele din drum. Dar cu siguranţă erau mult prea late pentru a manevra prin pădure.

Brusc Suzuki-ul urlă şi alunecă lateral. Gestul reflex de a acţiona frâna nu făcu decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Derapase printre doi copaci, în desişul pădurii.

— Iisuse Hristoase, murmură ea.

În faţa ei nu era decât întuneric.

Inima aproape că îi sări din piept – se pierduse în pădure cu un semimonstru ţinându-se scai de spatele ei şi cu cel puţin un transportor de prin iad de pe undeva pe urmele ei.

Părintele Palmer tuşi.

— Unde ne aflăm? întrebă el.

— În pădure.

Mâinile lui lunecară în sus pe umerii ei.

— Ne-am rătăcit?

— Nu!

El îşi împreună mâinile pe ceafa ei. Femeia putea simţi obrazul lui tare, noduros, lipit de spatele ei. Nişte proeminenţe ascuţite ce ieşeau din torsul lui o înghionteau prin haine, o înţepau. Reportera se aplecă cât putu mai în faţă. Apoi zări o privelişte minunată, micuţul punct roşu al unui stop.

— Uite-i!

Pământul urca atât de abrupt încât se temu să nu se răstoarne pe spate. O luară prin nişte tufişuri dese, încurcate. Îşi ţinu capul cât putu de jos. La această viteză o ramură i-ar fi putut scoate ochii, o creangă i-ar fi putut dărâma pe amândoi de pe vehicul.

Cărarea deveni atât de îngustă încât copacii le zgâriau picioarele, însă continuară să urce, tot mai sus, căutând acea sclipire roşie. Sus de tot, pe culmea din faţă, văzu nişte lumini tremurătoare. Se luară după ele, blestemând ATV-ul că nu mergea mai repede.

Se hurducară trecând peste bolovani, peste crăci uscate şi peste rădăcinile mari, noduroase, ale pinilor uriaşi. Ea striga, iar părintele Palmer sâsâia şi scotea nişte plesnituri din gât.

Luminile se stinseră. Reportera nu încetini deloc.

O clipă mai târziu cel mai apropiat ATV apăru în lumina farului. Acolo era Chris, făcând cu mâna. Ellen luă mâna de pe acceleraţie şi Suzuki-ul se opri atât de iute încât fu aproape aruncată pe deasupra

ghidonului.

— Opreşte-l, şopti băiatul cu urgenţă în glas.

— Habar n-am cum se face!

Se dădu jos, urmată de preot.

Acesta coborî cu greutate, răsuflarea lui părea un fluierat sârguincios. Ea încercă să nu se uite la matahala neagră, diformă, care era capul lui.

Chris opri ATV-ul trăgând de un fir.

Fură întâmpinaţi de grupul care acum era înarmat la nimereală cu două puşti de vânătoare, o carabină şi trei pistoale.

— Am crezut că n-am să vă mai văd vreodată, gagiilor, spuse ea.

Loi îi puse în tăcere mâna pe umăr. Nancy veni lângă ea şi îi îndesă un mic pistol în mână.

— Piedica e-n pat, şopti ea.

— De ce ne-am oprit?

— Vrem să descumpănim transportoarele, murmură Brian.

— Dar…

— Mai încet, şopti Nancy. Eşti mai zgomotoasă decât eram eu, Ellen.

— Ei caută lumini şi mişcare, adăugă Loi încet. Zgomote.

— Unde ne aflăm?

— După aprecierea mea, la aproximativ doi kilometri şi jumătate mai la sud de oraş, murmură Bob.

Vântul nopţii bătea în mod constant. Către nord, orizontul era acum purpuriu strălucitor. Părintele Palmer, care se depărtase în întuneric, gemu.

Loi veni lângă Ellen. Şopti uşor, abia suflând:

— În ce stare se află?

Ellen scutură din cap. Loi se duse lângă el şi îşi trecu braţul pe după umerii lui. Urmă un murmur de conversaţie. După o vreme se trase înapoi, scoţând un mic strigăt. Reveni la grup.

— Nu-i e bine. Se scărpină pe dosul mâinii. Spune că se simte la fel ca întotdeauna, dar că începe să audă în minte o voce. Aude o voce

strigându-i nişte instrucţiuni. Îi spune să ne ţină aici, să nu ne lase să ne mişcăm.

— Şi eu am început s-o aud, spuse Bob.

Întorcându-se pentru a-şi ascunde gestul, Loi îşi scoase pistolul.

— Dar nu mă afectează, continuă Bob. Îngenunche şi îl prinse în braţe pe băiatul său aflat mai aproape. Asta mă afectează.

Chris îşi petrecu braţele în jurul gâtului tatălui său.

Loi privi în jos către poliţist, care se afla cu ambii fii în preajma lui. Îşi băgă pistolul înapoi la brâu.

Ellen, care văzuse mişcarea furişă a armei, realiză că Loi l-ar fi ucis pe Bob dacă ar fi rostit ceva greşit. Era în stare să ucidă, chiar şi de aproape, chiar şi o persoană pe care o cunoştea de ani de zile. Ellen se pomeni simţind pentru ea un fel de veneraţie, şi alungă mânioasă gândul.

— Cum rămâne cu tine, părinte? întrebă Loi încet, ducându-se lângă preot. Poţi să-i rezişti celui ce te cheamă?

— Sunt nişte îngeri, spuse el stins, cu vocea abia auzindu-i-se, îngeri cântând întru slava Cerului.

Îşi ridică faţa schingiuită, iar la lumina stelelor, suprafaţa ei mozaicată arăta ca albia secată şi crăpată a unui râu. Ochii îi erau puternic ecranaţi, gura îi era plină de ceva ce arăta a plastilină umplută cu vase de sânge pompând.

Apoi îngăimă câteva cuvinte.

— Sunt cam gata. Vreau să… să.

Vocea i se stinse. Loi se întoarse la ceilalţi.

— E periculos.

Pistolul era din nou în mâna ei.

— Oh, nu, spuse Nancy. El mi-a botezat copiii.

— El ne-a botezat pe toţi, adăugă Brian.

— Mai încet! Vă rog!

Ellen păşi în faţă.

— Pe mine nu m-a botezat.

— O voi face eu, suflă Loi.

— Pot s-o fac şi eu. Dă-mi pistolul.

Ellen întinse mâna. Văzură cu toţii în ce hal tremură.

— Iisuse Hristoase, o voi face eu, spuse Brian, smulgând arma.

— Ocheşte la baza craniului, amice. Se va prăbuşi ca un sac cu făină.

— E sfatul unui specialist, Bob?

— Este, da, ce mama dracului!

— Iar o luăm de la capăt, spuse Joey punându-şi mâinile la urechi.

— Aşteptaţi. Trebuie s-o facem în linişte.

Loi făcu semn înspre noapte. Urmă o altă discuţie şuşotită. Ar fi putut să-l lovească cu o piatră când ar fi îngenuncheat să se roage, dar nimeni nu se oferi.

Preotul începuse să se tragă de faţă şi să scoată mici sunete deznădăjduite. Brian sfredelea întunericul cu privirea.

— Chestia e că îmi amintesc că obişnuiam să venim aici şi să privim luminile Ludlum-ului.

— Şi?

Bărbatul arătă înspre orizontul ce se întindea la sud. Nu era nicio lumină.

Nancy îşi înăbuşi un suspin. Loi simţi o jale tulbure, izvorând din adâncul fiinţei ei. Dacă nu erau lumini în Ludlum, poate că nu erau nici în Albany sau în New York City sau oriunde.

Auziră un zgomot, toţi în acelaşi moment: uruitul unui motor.

— E un transportor, spuse Loi cu o voce liniştită. Arătă în lungul crestei muntelui. Acolo. Oftă. Am fost prea zgomotoşi.

Trei dintre forme i se alăturară repede în tăcere. Erau la niciun kilometru depărtare, venind dinspre nord.

— Hai să-i dăm drumul, spuse Loi.

— În ce parte?

— Mereu spre sud. Dacă nu la Ludlum, atunci poate spre altă aşezare.

— Nu putem s-o luăm în partea aia, spuse Brian, e o râpă! Eu am

urcat-o şi ştiu cum e.

Acum scrâşnetul cutiilor de viteză ale transportoarelor le parvenea clar, mormăitul motoarelor lor crescând.

Loi sui în Suzuki-ul ei.

— Hai, Brian.

— Îţi spun, nu se poate!

Loi se răsti la el:

— Atunci de ce ai mai oprit aici?

— De unde era să ştiu că or să ne ia urma în felul acesta? Cum or fi putut, cu chestiile alea?

— Aşadar unde putem merge?

Acum nu şoptea. Vocea ei era stridentă.

— Am putea coborî pe unde am venit, spuse Bob.

— Înapoi în oraş?

— Ocolim oraşul şi traversăm Cuyamora pe unde-i mai puţin adâncă, lângă locuinţa lui Pratt. Apoi o luăm spre sud, pe câmp. Mai mult ca sigur că vom ajunge mai repede decât prin afurisiţii ăştia de munţi.

Lui Brian i se, păru a fi un plan destul de rezonabil.

Transportoarele erau acum la numai câteva minute de ei. Nu aveau timp să cumpănească dacă era sau nu o greşeală.

În clipa în care primul Suzuki porni, o lumină uriaşă inundă întreaga creastă cu fascicule mai strălucitoare decât cel mai strălucitor soare. Vehiculele grosolane se repeziră înainte, se aruncară uruind asupra micii cete de supravieţuitori, asemenea unei turme de rinoceri înnebuniţi.

ATV-urile ţâşniră în desişul pădurii. Fuseseră întorşi cu măiestrie din drum, în direcţia din care veniseră.

Capitolul şaisprezece

1

ATV-ul lui Brian sălta şi se clătina, cu motorul vuind.

Fiecare scuturătură străbătea de-a dreptul prin el. Era îngrijorat ca nu cumva Loi să înceapă să sângereze din nou, acum când erau atât de neajutoraţi. Spre nord şi spre vest, cerul sclipea purpuriu, iar el se duse cu gândul la zona interzisă, la regiunea fără scăpare. Era oare deja prea târziu?

Îi venise o idee conturând o şansă îndepărtată. Dacă avea dreptate şi anexa lui fusese mutată pe aici, poate că ar fi fost în stare să ajungă înăuntru şi să producă vreo deteriorare care să oprească nenorocirea.

Loi îşi lipi obrazul de al lui.

— Trebuie să cotim, Brian. Ia-o către nord aici.

— Spre Towayda? Este înţelept?

— Trebuie să ne ducem acolo unde nu suntem aşteptaţi. Putem înconjura în felul acesta oraşul, traversăm Towayda Road şi ieşim în livada aceea de meri pe partea cealaltă a lui Mound.

— Asta ne-ar conduce drept în centrul chestiei ăsteia, Loi!

— Unde suntem cel mai puţin aşteptaţi.

— Trebuie să opresc. Va trebui ca ceilalţi să fie de acord.

Bărbatul se răsuci în scaun, încercând să-i vadă. Zări o mişcare în imediata apropiere. Mai în urmă, pădurea radia de lumină de la transportoare.

Loi se încleştă strâns de el.

— Se vor ţine după noi.

Ea era cea în care aveau încredere. El nu era un conducător.

— Se vor ţine după tine.

— Mda, aşa că hai să mergem.

Bărbatul coti. Sclipirea purpurie lumina acum peticele de cer din faţa lui. Pădurea deveni mai deasă şi el trebui să încetinească.

— Haide, Brian.

— Iisuse Hristoase, prin mocirla asta?

— Haide, treci prin ea! N-avem timp!

ATV-ul lunecă şi protestă, crengile şi frunzele îi plesniră peste faţă, resimţiră iar şi iar hopurile.

— Loi, ridică-te în scaun, nu poţi risca şocurile!

— Dă-i bătaie!

În faţa lor apăru brusc o curte. Apoi traversară un gazon.

Brian recunoscu locuinţa Hendersonilor, acum întunecată şi tăcută. De câte ori stătuse cu Pat sub aceşti copaci, discutând chestiuni ale oraşului, până adânc în noapte. Se aflau acolo cele patru scaune verzi, construite de Pat în stilul din Adirondack, în urmă cu zece ani.

— Mai repede, Brian! Aceasta-i porţiunea cea mai periculoasă.

Brian traversă curtea interioară, rupse gardul de sârmă acoperit cu viţă de vie care o despărţea de drum – şi văzu un grup de oameni exact în faţa lor. Acţionă cu putere frânele şi vehiculul încremeni.

Îl orbi o lanternă.

— Poliţia statală!

Loi scoase pistolul.

Ellen sosi vuind în urma lor, cu mormanul întunecat al părintelui Palmer îngrămădit pe scaun în spatele ei.

Ambală motorul şi se aplecă deasupra ghidonului, gata să încerce să se năpustească prin mulţime.

Familia West opri la mică distanţă mai înapoi.

În spatele luminii, Brian putu să zărească uniforme ale poliţiei statale, iar apoi chipuri familiare, prieteni pe care îi cunoştea de când era puşti. Printre militari îl observă pe Nate Harris.

Bob îl văzu şi el pe Nate, cel mai vechi prieten al său printre militari, mentorul lui. Totuşi, lângă ei erau mai mulţi soldaţi cu feţele ascunse, din aceia cu echipament greu.

Strada era blocată.

— Loi, spuse Brian, trebuie să acceptăm această situaţie.

Bărbatul ridică mâna de pe acceleraţie.

— În regulă. Coborâţi toţi.

Se conformară imediat, mişcându-se acum cu iuţeala unei trupe bine antrenate.

Grupul din faţă se agită.

— Poliţia statală, chiţăi vocea din nou, înaintaţi cu mâinile pe cap!

Părintele Palmer horcăia, părând pe punctul să se prăbuşească.

Ellen se duse lângă Loi.

— E pe ducă.

— Pare periculos?

— A fost tăcut. A gemut un pic.

Loi evaluă din ochi sorţii. Singurele alternative care se deschideau în faţa lor acum erau să intre în Oscola sau să facă drumul înapoi de unde veniseră. Dar transportoarele erau acolo, în spate, „forţând" cumva pădurea, în ciuda formelor lor grosolane.

Dacă ar fi putut lăsa pe cineva în ariergardă, poate că ar fi fost capabili să străbată Oscola. Se furişă până la preot.

— Părinte Palmer, poţi să rămâi aici de pază pentru noi? Te simţi în stare?

Un geamăt hârâit.

— Dă-ţi toată silinţa. Eşti singura noastră nădejde.

El sâsâi, vocea lui gâlgâi gros.

— Vă iubesc pe toţi.

Poate să mai fi îngăimat „Iisus", să fi îngânat un fragment de rugăciune.

— Rămân şi eu, spuse Chris. Se uită înspre forma cocoşată care fusese bătrânul preot. Nu se va descurca.

Băiatul căra un 30-30 aproape la fel de mare ca el. Loi îi aruncă o privire îndoioşată. Îşi aducea prea bine aminte ce însemna să fii un copil în război.

— Avem nevoie de tine cu noi.

— Înaintaţi cu mâinile sus! strigă Nate Harris.

— Suntem de partea voastră, rosti un alt militar.

— Haide, Bob. Nu vi se va face nici unuia niciun rău.

Bob făcu un pas şovăitor.

— Spune-i doamnei Kelly să pună pistolul jos pe pământ, locotenente. Iar aia legată de vehiculul vostru nu-i cumva un AK-47?

Bob mai făcu un pas.

— Au o grămadă de guri de foc, Loi. Apoi, mai încet: Caut să câştig timp. Pregătiţi-vă s-o luaţi din loc.

Unul dintre militari se îndreptă spre ei.

— Vreau să văd mâinile tuturor, spuse el apropiindu-se.

Se auzi un clinchet, un ţăcănit metalic.

— Stai, ţipă Chris.

Îşi îndreptase carabina drept spre militar. Militarul se lăsă jos. Ceilalţi ocupară poziţii în spatele maşinilor. Se produse un ţăcănit general de armare a puştilor.

— Dacă nu aruncaţi armele până număr la trei, vă doborâm pe toţi, strigă Nate. Unu… doi…

— Vreau o armă, hârâi părintele Palmer. Din gâtul lui răsuna un clefăit. Să-mi dea cineva o puşcă de vânătoare.

Nimeni nu se mişcă. Se uitară la Loi să ia o hotărâre.

— Da, spuse ea.

Nancy îi întinse una. Preotul se târî până în mijlocul drumului. Nate rosti:

— Pune-o jos, părinte.

Părintele Palmer se duse mai aproape, ajungând la distanţa de bătaie.

— Nu te pot auzi.

— Părinte, nu mai face niciun pas.

Preotul se opri, cu respiraţia bolborosită şi gâjâită. Nate ţipă la el:

— Pune-o jos!

În schimb, părintele Palmer o ridică la nivelul umărului şi trase o rafală de alice de calibru doisprezece, drept în trupul lui Nate. Se produse o răbufnire şi o plesnitură seacă şi Nate se făcu bucăţi care imediat începură să se scuture spasmodic, mâinile încleştându-se, faţa schimonosindu-se. Un lichid negru ţâşni din trunchi şi din gât, şiroind din capul şi braţele retezate.

Bob fu uimit să descopere că îl urmase pe părintele Palmer, dând chiar şi să ridice mâinile. Acum se retrase îngrozit, dezmeticindu-se.

Arma părintelui Palmer bubui din nou şi mai mulţi militari căzură. În timp ce trăgea, nişte apendice îi crescură din tors şi i se înfăşurară în jurul ţevii, încercând să i-o smulgă din mână.

— Prin dragostea Domnului meu Iisus, mugi preotul, cu o voce subit clară, dură şi puternică, pieriţi!

Trase iar şi iar, şi tunetul puştii de vânătoare zgudui noaptea. O mulţime de braţe negre spiralate se desfăşurară din el, sfâşiindu-i pielea, trăgând de armă, şerpuindu-i în jurul gâtului, unde se strânseră.

— Doamne, orăcăi preotul.

Se ripostă cu împuşcături, şi duhoarea de catran umplu aerul.

Pentru Loi şi Bob, acesta era un miros de temut. Sângele ei începu să alerge prin vine, ochii lui începură să se umezească.

Arma preotului tună iar şi alţii dintre falşii oameni fură rupţi în bucăţi. Părintele Palmer horcăia şi grohăia, se lupta cu sine însuşi, dar continua să tragă, din nou şi din nou.

Loi şi Brian şi Chris deschiseră focul. Joey se ascunse în spatele mamei lui, vocea lui plăpândă despicând aerul cu nişte ţipete înspăimântate.

Se făcu linişte cât se poate de brusc, în vreme ce ecourile se stingeau, auziră cu toţii acelaşi îngrozitor zgomot în întuneric. Bucăţi de soldaţi şi de localnici încâlcite pe jos, zbătându-se, mişcându-se haotic. Mâini vibrând, picioare lovind ca peştii pe uscat, buze bolborosind, sânge gâlgâind din torsuri.

Părintele Palmer conteni să tragă şi începu să danseze un fel de gigă[44], lovind cu mâinile colacii mari care fojgăiau acum din pântecele lui.

— Împuşcaţi-l, ţipă Ellen. Nu-l lăsaţi în halul ăsta!

Trase ea însăşi, dar el nu reacţionă. Femeia nu era un bun ţintaş, iar întunericul n-o ajuta cu nimic. Bob ridică pistolul, dar cu lumina aceasta, n-ar fi avut efect asupra namilei ce se învârtea la o distanţă de treizeci de metri. Ambală ATV-ul, se duse mai aproape şi începu să dezlege arma AK-47.

— Bobby, întoarce-te, gemu Nancy.

— Tăticule! răcni Joey.

Chris veni în pas alergător lângă ATV.

— Mi-au mai rămas câteva focuri.

Ajunseră la zece metri de preot. De aşa aproape, omul părea un munte încreţit, încordat, de încâlceli cărnoase.

Acum Bob trase şi, ca de obicei, nu dădu greş. Preotul se împletici, se clătină şi se răsturnă. Pielea lui îmbibată cu lichid crăpă, într-atât era de întinsă. Un fluid împroşcă din genunchii lui asemenea apei dintr-o conductă găurită. Apoi capul se trezi la viaţă murmurând, ochii se deschiseră larg, holbându-se într-atât încât dădeau aparenţa unei surprize extreme.

Chris trase trei focuri exact în centrul feţei.

Cu o serie de plescăituri, preotul se transformă în întregime, capul, corpul schimbându-i-se într-o încâlceală furios de activă de antene ca nişte viermi. Acestea tatonau, pulsau, căutau toate acelaşi lucru: să pună stăpânire pe puşca de vânătoare ce zăcea în faţa preotului.

Aproape fără a-şi da seama, Bob dădu drumul armei sale să cadă la pământ.

— Nu, tati, veni strigătul lui Chris. Ia-o de jos!

Bărbatul se uită la ea, se uită la băiatul lui, care trase cu calm alte două focuri în rămăşiţele ca nişte băşici de scuipat ale preotului.

---

[44] Vechi dans vioi de origine engleză.

— Adio, părinte, spuse Bob şi adăugă în tăcere o rugăciune pentru el.

Luă de jos carabina, o puse la şold şi trase din nou. Pieptul preotului se deschise explodând, capul lui deformat în mod monstruos atârnând moale. Chris îl trase pe poliţist de cămaşă.

— Hai să ne cărăm, tati!

Loi trase încă de trei ori de la distanţă în rămăşiţele preotului, sperând că va fi de ajuns, temându-se de tot ce era mai rău.

Mânioasă, dezgustată, îşi scutură lacrimile care începuseră să se formeze în ochii ei. Se urcă în spatele lui Brian şi ţâşniră prin adunătura dezmembrată şi dezorganizată care era tot ce rămăsese după efortul părintelui Palmer.

Din spatele lor se ridică un zgomot hidos, un muget pătrunzător şi turbat, atât de plin de ură încât o făcu să se agaţe de spatele soţului ei pentru a-şi îneca spaima.

Merseră mai departe.

Exact când erau pe punctul să depăşească curba şi să se întoarcă în pădure, Viper-ul veni accelerând dinspre Oscola. Farurile îi erau stinse şi se mişca ameţitor de repede, venind drept spre ei. Însă Loi era o bună trăgătoare. Se ridică în picioare în spatele lui Brian şi trase pe deasupra capului lui. O scânteiere albastră zbură pe capota maşinii. Femeia avea poate trei secunde la dispoziţie. Următoarea împuşcătură dizolvă parbrizul. Zgomotul motorului deveni strident, maşina derapa. O altă împuşcătură dădu greş.

— Fir-ar al dracului!

Trase din nou, de data asta în cauciucul din dreapta.

Maşina se răsturnă pe partea dreaptă, ratându-i de puţin pe Bob şi Joey West, aflaţi pe ATV-ul lor, apoi rostogolindu-se în întunericul de pe marginea drumului.

O clipă mai târziu, o serie de fulgere purpurii explodară din şanţul în care se prăbuşise. Din sclipirile exploziilor năvăli o masă de picioare segmentate care se zbăteau, de mandibule roşii ce ieşeau în evidenţă,

de foiţe din chitină roşie lucitoare.

Nu fusese câtuşi de puţin un vehicul, ci un… ce? O colonie de ceva?

Mai înainte ca oricare dintre ei să apuce să-şi tragă răsuflarea, nişte ochi compuşi purpurii apărură la capetele mandibulelor. Unul dintre ei se repezi înainte.

Loi se pomeni privind țintă drept în strălucirea lui sumbră. Văzu imaginea fascinantă a unui bebeluş frumos.

Acesta plutea, ataşat încă de cordonul ombilical. Lovea cu picioarele, întregul lui trup smucindu-se cu bruscheţea unui om trezit dintr-un somn neaşteptat.

Brian o apucă de obraji şi o forţă să îşi întoarcă faţa dintr-acolo. Atunci ea văzu din nou în această lume.

Demarau şi cauciucurile scrâşneau protestând. Ţinându-se cu o mână, femeia îşi pipăi faţa cu cealaltă.

— M-a nimerit? mugi ea. Copilul ei dădu din picioare. M-a nimerit?

— Nu!

— Slavă Domnului.

Cum goneau aşa spre pădure, ei îi îngheţă sângele în vine realizând că demonul era interesat în mod special de ea, iar ea ştia de ce: voia copilul.

Ellen se găsea în urma lor când văzu ivindu-se din spatele liniei copacilor ceva nou şi absolut neaşteptat. O mandibulă gigantică şi subţiată la capăt, vizibilă în întuneric doar ca o umbră, care bâjbâia în spatele ATV-ului în plină viteză al lui Loi şi al lui Brian. Era ca şi cum cel mai teribil şi mai îngrozitor dintre toţi balaurii din poveşti s-ar fi ridicat din adâncuri.

Undui o clipă, ca şi cum şi-ar fi căutat direcţia. Apoi se opri, se concentră şi se lansă în urmărirea lui Loi. La prima trecere ajunse atât de aproape încât aceasta se scărpină la ceafă, pe locul în care o atinsese.

— Loi, țipă Ellen, păzea! Fii atentă în spatele tău!

Când Loi se răsuci în scaun, zări o mână întinsă, apucătoare, cu

degete lungi de trei metri.

Femeia îl prinse pe Brian de încheietura mâinii şi se ţinu ca de frica morţii, în timp ce vehiculul duduia către adăpostul pădurii.

Simţi pe obraz un fior mai rece decât vântul care sufla pe lângă ea, îl simţi alunecând pe după gât, simţi atingerile lui delicate, tragerile persistente, tot mai puternice apoi se întrerupse. Era liberă.

Însă braţul şerpuit se ivi iar, degetele nemaipomenite unduindu-se graţios în faţa ei. Răcni şi se lipi de spatele lui Brian. Copilul zvâcni în ea. Simţi o durere mocnită, adâncă.

— Nu, te rog, şopti ea.

Încercă să-şi impună muşchilor să se relaxeze. Copilul tresăltă din nou. Era o durere mocnită, familiară.

— Oh, nu. Te rog, nu.

Braţul şerpuit se înălţă deasupra ATV-ului, încârligându-se într-un arc uriaş. Apoi capătul lui dispăru în vălătucii de nori. Femeia nu putea să vadă unde era ancorat de pământ, sau imensa făptură din care trebuie că făcea parte. Braţul era suficient de gros pentru a anihila toate cele patru vehicule.

— Brian, ne va lovi!

Linia copacilor era la cincisprezece metri depărtare.

Putea simţi prezenţa acelui lucru de deasupra, asemenea iminenţei năruiri a unui tunel sau a prăbuşirii vreunui client de la Blue Moon Bar peste ea. Apoi pământul se zgâlţâi, motorul ATV-ului se văită, iar întreg imensul corp se prăvăli pe drum în spatele lor.

Mâna se închise în gol.

Instantaneu apariţia gigantică se ridică, întinzându-şi forma spiralată până la limita absolută, şi de data aceasta pendulând lateral.

Sclipi departe în pădure şi pini înalţi de douăzeci-douăzeci şi cinci de metri se sfărâmară în aşchii, cu trunchiurile despicate, prăbuşindu-se cu vuietul unui torent înnebunit.

Lucrul reveni, plutind înspre ei cu viteză maximă, exact lângă ei, apoi exact lângă cauciucurile din spate, apoi trecând la un fir de păr,

cu degetele întinse.

Se găseau la şase metri de pădure.

Însă drumul din faţa lor erupse într-un gheizer de praf, pietre, pământ şi beton, zburând în sus, în vreme ce ceva izbucnea din pământ.

Brian se feri, derapând cu disperare. Loi, care se ţinuse cu o singură mână, fu aruncată cu putere într-o parte. Căzu, umărul săltându-i de pământ. Ţipă de durere şi de spaimă, străbătută de şocul căderii. Pântecele îi tremură ca o gelatină, şi cuţite lungi, încinse, o străpunseră adânc, dureros.

— Loi!

Se prinse de spatele lui, de capătul din spate al scaunului, se sili să se ridice.

— Sunt OK!

Celelalte ATV-uri veneau în viteză, cu motoarele mugind.

Brian ambală motorul, ATV-ul lor ţâşni în faţă şi Loi se pomeni în mijlocul drumului, întinsă pe spate. Mintea ei înregistră amănuntele, izul de extenuare, uşoara căldură a pavajului, umbrele norilor noduroşi de deasupra.

De sub pământ veni un bubuit, o pulsaţie. Îşi simţi brusc pielea tremurând încordată. Îl văzu pe Brian încă pe ATV, cu o expresie de teroare absolută pe faţă. Apoi simţi pământul învolburându-se sub ea.

Cădea.

Îl văzu pe Brian dispărând, cerul de deasupra lui pierind, totul deveni o pâclă, o înceţoşare, apoi se topi în întuneric. Cădea cu viteză, atât de uimită încât nu putea nici măcar să scoată vreun strigăt.

Deasupra, departe, îl auzi pe Brian ţipând, îşi auzi numele reverberându-se.

Apoi lovi ceva gros şi cald, se scufundă în el, continuă să tot coboare, simţi fierbinţeală în jurul ei, respiră, se înecă, înregistră un gust neplăcut, înaintă tot mai adânc şi mai adânc.

2

Brian se aruncă la pământ, începu să scormonească cu unghiile în pavajul care era încă destrămat acolo unde fusese absorbită Loi.

Dar pietrele fură cuprinse curând de un fel de învârtejeală nebunească, greoaie, fugindu-i de sub degete şi aşezându-se la locul lor.

În decurs de douăzeci de secunde nu mai era nicio urmă a găurii care o înghiţise. Singurul semn că existase vreodată era prezenţa lutului pal, friabil, exact la fel ca cel de pe culmea dâmbului sau din locul de unde fusese luat Bob, pe Northway.

Se lăsă o linişte tot mai adâncă, întreruptă atunci când broaştele de prin bălţile pădurii îşi reluară într-o doară corul. Brian se ghemui lângă ATV, bocind. Nu era conştient de ceilalţi, care se adunaseră în jurul lui. Realizând că ceva îngrozitor se petrecuse, aceştia se întorseseră.

Bob se aplecă deasupra lui.

— Brian?

— Am pierdut-o!

Cuvintele lui le făcură tuturor rău. Ea fusese tăria lor. Credinţa ei în evadare fusese cea care le susţinuse efortul. Ea era singurul motiv pentru care oricare dintre ei mai era încă în viaţă.

Ellen se lăsă jos lângă el, îşi aşeză braţul pe spatele lui leoarcă de transpiraţie.

— Oh, Iisuse, spuse ea.

Se simţea de parcă inima i-ar fi fost smulsă din piept. Agonia lui era atât de adâncă încât nici măcar nu mai bocea, nu mai plângea. El se afla acolo, iar Loi nu.

— Trebuie să mergem mai departe, spuse Nancy din întunericul din apropiere. Nu putem rămâne aici. Loi ar fi dorit-o, Brian. Îşi dorea ca noi să supravieţuim.

Glasul lui Nancy se gâtui şi scoase un suspin puternic, din rărunchi.

Nimeni nu se mişcă. Erau acum împreună, cu toţii în acelaşi loc.

— Aceasta ar putea fi o capcană, spuse Chris.

Copilul din el se evaporase ca o spumă, înlocuit fiind de acest mic supravieţuitor dur. Brian se uită la el. Îşi dorise un fiu. Îşi dorise să crească un alt copil. O dorise pe Loi.

— Duceţi-vă voi, le spuse el celorlalţi.

Adânc din pământ veni un strigăt, lung şi plin de jale. Aceasta puse capăt stăpânirii de sine a lui Brian, atâta cât îi mai rămăsese. Chinul i se revărsă din adâncurile sufletului ca o lavă, iar el îşi ridică privirea spre cer şi urlă.

Apoi bătu cu pumnii în pământ, şi în cele din urmă sări în picioare, smulse pistolul de la centură şi îl descărca în drum. Nori mici de abur se ridicară acolo unde gloanţele loviră asfaltul.

În fiinţa lui luă naştere un sentiment cum nu mai cunoscuse până atunci. Mergea dincolo de agonie. Se simţea de parcă sufletul i se congela în centrul unui foc psihic. Acesta îi aduse însă şi o anumită împăcare, pacea unei decizii absolute, a unei totale hotărâri.

— Intru, spuse el. Am de gând să pătrund cumva acolo, s-o găsesc şi s-o aduc înapoi.

— Haide, iubitule, îi spuse Nancy lui Bob.

Vocea ei era stăruitoare: putea auzi transportoarele undeva departe în întuneric.

— Trebuie să mergem, Brian, spuse Ellen.

Sui pe ATV-ul ei. Ceilalţi se urcară pe ale lor, toţi cu excepţia lui Brian. El se dădu înapoi.

— Nu pot s-o părăsesc.

Nu le-o putea spune celorlalţi, dar spera ca lucrul acela să se întoarcă şi să-l ia şi pe el.

Ellen se dădu jos de pe vehicul.

— Luaţi-o voi înainte, rosti ea încet către Bob şi familia lui, abia venindu-i să-şi creadă urechilor.

— Brian, spuse Bob, eu trebuie să merg mai departe. Trebuie să mă gândesc la ai mei.

— Haide, spuse Ellen, aici e periculos.

— Nu pot.

Femeia întinse braţele spre el, fu bucuroasă că o lăsă să-l ia de mână.

— Ascultă-mă, Brian Kelly! Dacă rămâi aici, nu vei avea niciodată şansa să o ajuţi.

— O uşă care s-a deschis poate fi închisă, rosti Brian cu fermitate. Dacă ajung înăuntru, poate voi fi în stare să fac ceva.

O pală puternică de vânt trecu printre copaci, aducând cu ea frig şi miasme intime din profunzimile pădurii.

— Văd o lumină, şuşoti Joey.

O lumină albă intensă se mişca prin pădure. Ştiau cu toţii ce era. Zbura încet, aproape leneş, clipind atunci când trecea printre copaci.

Lui Ellen îi trecu prin minte gândul oribil, secret, că ceea ce vedea s-ar fi putut să fie nişte părţi ale lui Loi. Se duse mai aproape de Brian. Avea să-i fie îngrozitor de greu să se urce pe ATV-ul acela şi să-l lase acolo.

West şi ai lui încălecară.

— Dacă putem face rost de ajutoare, spuse Bob, ne vom întoarce după voi, amice. După amândoi. Se uită la Ellen. Trebuie s-o luăm din loc.

— Am să vin şi eu cu al meu mai târziu, se auzi Ellen rostind.

Fu uimită de ea însăşi. Dar adevărul era că ajunsese să se simtă prea legată de Brian şi de Loi ca să-i părăsească în halul acesta. Pur şi simplu nu putea s-o facă.

Ochii intraţi în orbite ai lui Brian îi sfredeliră pe ai femeii. Chipul lui era o mască transpirată.

— Ellen, nu fi proastă.

Era ceva foarte nou în glasul lui: ceva tăios, aspru, încins până la incandescentă.

— Priviţi, încă una, spuse Chris.

Un al doilea licurici traversă ca o săgeată drumul. Sub ei, pământul vibra. Cei patru plecară, croindu-şi drum prin întuneric.

Brian îi făcu semn cu capul lui Ellen, urându-i aproape formal bun-venit în lumea durerii lui.

— Am crezut că el mă va lua şi pe mine.

— Cine e el?

Brian scutură din cap. Privi în jos.

— Asta-i ceea ce am nevoie să aflu.

3

Loi se lupta cu substanţa noroioasă. Îi intra în gură, în ochi. Avea nevoie să respire şi nu putea, se afla în agonie, întregul ei corp fiind presat tot mai tare, atât de tare încât nu putea să suporte.

Pântecele ei devenea din ce în ce mai întins, şi îi era teamă că avea să explodeze.

Apoi fu înapoi în bordel, desfăcându-şi picioarele şi murmurând, unu, doi, trei… Nu, se afla într-o scârnăvie reală, fizică, şi se afunda în ea.

Gura i se deschise involuntar, icnind după aer. Trebuia să respire, trebuia, trebuia. Noroiul îi alunecă înăuntru.

Apoi aerul. Aer, nori de aer, vuind: horcăi, scuipă, scuipă mai tare, scutură din cap, trase aer în piept şi imediat se înecă cu pietricele şi cu pământ, scuturându-se din tot corpul.

În jurul ei căzu o cascadă de moloz, plescăind pe o podea ce suna moale şi îmbibată. Întuneric total.

Înghiţi şi râgâi neajutorată, aşa cum îi văzuse pe prizonieri că făceau de groaza torturii iminente.

Îşi puse mâinile pe pântece. Tremurând, pipăi jos la vagin după sânge, duse degetul la gură şi gustă… doar secreţia ei obişnuită.

Se ridică în picioare – şi descoperi exact deasupra capului ceva îngroşat care ceda, având în centru o regiune zbârcită, cauciucată.

Era ca o deschizătură în tavan, închisă prin ligamente.

Îşi împinse pumnul în centrul ei şi într-o clipă, noroiul i se scurse pe braţ. Apoi aceasta se trezi în mod îngrozitor la viaţă, încordându-se de parcă ar fi fost plină de muşchi.

Mâna îi fu silită să iasă. Marginile erau acum rigide, ţinute strâns, încordate. Nu le mai putu împinge să se deschidă din nou.

Nu dădea senzaţia de tunel sau de încăpere sau de cavernă. Era atât de restrânsă, aerul mirosea atât de rău, încât avea senzaţia că cineva imens îşi puse strâns braţele în jurul pieptului ei. Îşi plimbă mâinile pe marginile micului spaţiu, acestea alunecându-i în substanţa cu care era învelit.

Nu fusese câtuşi de puţin trasă într-o grotă, fusese înghiţită. Când îşi trecea mâna pe podeaua moale, pe pereţii lunecoşi, striaţi, aceştia se înfiorau, fremătau.

Era o vietate. Se afla în interiorul unui organ.

Aceasta o făcu să izbucnească. Lovi cu palmele în pereţii care cedau, dădu cu picioarele în podeaua care ceda şi care venea înapoi ca un burete.

O altă teamă o invadă şi îşi pipăi în detaliu faţa cu mici gesturi frenetice, încercând să fie sigură că nu s-a schimbat, că nu a devenit…

Nu, pielea ei rămăsese netedă şi moale.

Apoi auzi ceva nou, un şuierat, un uruit care se apropia.

Se feri de el şi se trezi lipită de celălalt perete al camerei vii. Spaţiul devenea mai mic, putu să simtă peretele opus atingând-o, apoi apăsând-o. O explozie orbitoare de teroare o scutură şi o făcu să bocească, simţind în acest timp singurătatea celui cu adevărat pierdut.

Nu ştia cât ţipase, dar până la urmă zbieretele ei se transformară în răsuflări greoaie, întretăiate. Aerul era acum încă şi mai dens. Nu respira cum trebuie. Era sufocată.

Apoi ştiu că ceva o apăsa pe pântece. Reflexul ei fu instantaneu – se

retrase, lipindu-se de peretele din spatele ei. Un lichid dens fu stors îndărătul ei şi acesta i se prelinse pe umeri şi pe sâni.

Mâini puternice, aspre, o apucară de coapse, o zgrepţănară pe părţi, îndreptându-se iar spre burta ei. În ea, copilul se smuci spasmodic.

Nu se putea duce mai departe. Mâinile urcară lateral, pe sâni, pe umeri, pe gât. Auzi un zornăit la nici doi centimetri de faţa ei.

Din instinct, încercă să se apere.

Mâinile ei veniră în contact cu nişte încheieturi subţiri, tari ca nişte ţevi de oţel, reci şi acoperite cu păr, asemenea păianjenilor.

Mâinile le atinseră pe ale ei. Şi ele erau reci şi tari.

Când acestea încercară să se închidă asupra mâinilor ei, Loi şi le întinse, lovind cu palmele, cu pumnii.

Veni în contact cu un chip. Fără îndoială că era o faţă căreia îi putea pipăi forma. Însă obrajii erau tari, gura era complexă, cu părţi care îi gâdilau palmele atunci când se mişcau. Ochii erau uscaţi şi ieşiţi în relief, dând sub lunecarea degetelor ei, senzaţia de strecurătoare. Îi aminteau de ochii unei muşte.

Copilul ei tresălta şi se smucea, de parcă ar fi împărtăşit pe de-a-ntregul chinurile mamei sale.

Încet, chipul se întoarse, iar degetele ei alunecară pe lângă ochi.

Însă de jur-împrejurul lor erau peri tari, ca nişte arcuri, iar ea se încleştă de ei şi trase cât putu de tare.

Izbucni un croncănit puternic, explodându-i drept în faţă. Mâinile se ridicară, îşi închiseră degetele puternice în jurul încheieturilor ei şi dădură cu o smucitură braţele deoparte.

Loi se zvârcoli, scuipă, zbieră. O senzaţie de incredibilă rea-voinţă o mătură cu forţa unui uragan puţind a putreziciune profundă.

Nu-i putea vedea căutătura, dar ştia că el putea să vadă.

— Ucide-ne, spuse ea.

Se gândea la schimbările hidoase pe care le văzuse la Michaelson şi la băiatul lui Rysdale şi la sărmanul părinte Palmer. Asta nu trebuia să i se întâmple copilului ei.

Se auzi un nou zgomot, un gâjâit ca de ferăstrău, grosolan, sonor, de parcă ar fi fost produs nu cu nişte coarde vocale, ci cu nişte beţe frecate unele de altele. Chiar şi aşa, ea recunoscu acest sunet: era un râs, un râs de triumf.

El o vânase, o capturase, o prinsese pentru un singur motiv: copilul.

Capitolul şaptesprezece

1

Ellen şi Brian o luaseră prin pădure şi îşi croiau drum încet către vest, mergând paralel cu oraşul. La dreapta lor, puteau din când în când să audă căderile de apă de pe Cuyamora River, care venea săltând la vale. La stânga, în spatele unui paravan de pădure deasă, se întindea Oscola.

Brian era greu lovit de pierderea suferită, dar se hotărâse să acţioneze drastic, până când va şti ce s-a întâmplat cu Loi. Dacă era moartă, atunci se gândi că ar dori să i se alăture. Trebuia să afle. În loc să-l paralizeze, natura acestei nenorociri nesigure îl îndemnă mai degrabă la un efort şi mai mare. Mintea lui era acum concentrată în întregime asupra descoperirii sorţii ei şi a copilului lor.

O urmări pe Ellen înaintând încet pe lângă el. Deşi simţea gratitudine pentru sprijinul ei, ea nu trebuia să rămână.

Şi Ellen îl urmărea pe el. Nu ştia cum de rezistă. Dacă ar fi suferit ea o asemenea pierdere, primul ei impuls ar fi fost să se ofilească şi să moară. Putea să vadă stafia palidă a chipului lui, masa întunecată de păr cârlionţat.

Mintea lui analiza şi făcea deducţii. Trebuia să existe o cale spre înăuntru, şi trebuia să fie undeva prin zona asta.

Cea mai probabilă ipoteză era aceea ca intrarea în ceea ce o mai fi rămas din cămăruţa lui de serviciu să se afle aproape de locuinţa judecătorului. Avea motive întemeiate s-o creadă.

În primul rând, judecătorul fusese cooptat devreme, iar manifestările iniţiale avuseseră loc pe dâmbul şi în hruba lui. În al doilea rând, pe măsură ce se apropiau de reşedinţa lui, Brian observa tot mai multe schimbări în înfăţişarea plantelor – crengi subtil răsucite, frunze

reduse la nişte noduri verzi, contorsionate sau transformate în foiţe lipicioase, galben-negricioase, ce miroseau a mucegai.

Pentru oamenii de ştiinţă implicaţi, ar fi avut sens să mute cămăruţa de serviciu la Oscola. Era aproape de campusul de la Ludlum, locul unde se situase problema de la început. Şi mai important, oraşul se găsea în mijlocul unei regiuni mici, dar unice din punct de vedere geologic.

Filoanele de fier şi de bazalt ce treceau pe sub ea, figurau printre cele mai rezistente formaţiuni geologice de pe Pământ. Oamenii care duceau acest război îşi vor fi dorit această tărie, în caz că ar fi încercat un alt efort de containerizare.

Aşa că ştia unde avea să se găsească intrarea în noua cămăruţă de serviciu, şi într-acolo se îndrepta. Ellen rămase cu el chiar şi după ce trecură de un pâlc de puieţi care pulsau, puhavi.

O strigă. Imediat ce se opri, Ellen se lăsă moale pe ghidon. Era aproape la capătul puterilor.

— Mda, Brian?

— E timpul să-l urmezi pe Bob.

— Cred că pot să-ţi fiu de folos.

— Ellen, nu prea e de aşteptat să mă întorc.

— Dar există o şansă să putem răni chestia asta, nu-i aşa? Sau chiar să o oprim cu totul.

Nu putea s-o mintă.

— Există o şansă. Însă una nu prea mare.

Ceea ce îşi dorea ea era să fie într-un pat drăguţ şi intim, cu o ceaşcă de cappuccino şi cu un soţ drăguţ şi iubitor. Dar nu-i era dat să fie aşa. Nu se putea eschiva din faţa acestei probleme, dacă exista cea mai mică şansă de a face ceva folositor aici.

— Ce ar urma să facem?

— Să pornim echipamentul – presupunând că măcar asta-i posibil.

— Să-l pornim? Credeam că ar trebui să oprim ceva. Să dăm cu el de pământ.

— Legătura fusese deja făcută, altfel nu s-ar fi întâmplat astea. În mod evident, colegii mei încercau să o rupă.

— Ce legătură?

— Nu sunt sigur. Dar ştiu că am dreptate în legătură cu echipamentul.

— Dar ştii unde se află?

— Ţii minte mina aia veche de fier?

— Cum aş putea s-o uit?

Mâzga pe care lucrul acela ca un păianjen o lăsase pe picioarele ei îi rămăsese vie în memorie.

— Dacă coborâm acolo, vom găsi o intrare, aproape sigur.

— Avem două pistoale. Ne vor trebui lanterne.

— Şi o companie de puşcaşi marini.

Atunci el îi zâmbi, un surâs slab.

— Ascultă broaştele.

Orăcăitul lor era de-a dreptul isteric.

— Şi greierii, observă Ellen.

Ţârâiau sălbatic. De peste tot venea un foşnet, un fâşâit continuu.

— Dacă avem de gând să mergem, ar fi bine s-o facem, Ellen.

Reportera trase adânc aer în piept şi îl dădu afară. Apoi îşi ambală ATV-ul şi băgă în viteză.

— Ce-am avut şi ce-am pierdut, murmură ea dintr-o răsuflare.

Se îndepărtară adânc în pădure. La început drumul fu fără incidente, în ceea ce o privea pe Ellen. Începuse să observe crengi răsucite, frunze ciudate. Apoi zări o ferigă care arăta ca un morman de alge. Câteva minute mai târziu, o creatură complicată trecu fulgerător prin dreptul luminii farului ei. Era prea mare pentru a fi o insectă, prea plină de picioare fusiforme şi de antene pentru a fi un liliac.

Reportera se uită după licurici.

Cu un hârşâit uşor, ceva ateriză o clipă pe pieptul ei. Aruncă o privire în jos exact la timp pentru a vedea ceva ce părea a fi un scorpion zburător, încă zbârnâind din aripi. Înainte de a apuca să ţipe,

acesta dispăru în întuneric.

Cu cât ajungeau mai aproape de Mound Road, cu atât lucrurile se schimbau mai mult. Trunchiurile copacilor erau răsucite în mod grotesc, iar frunzele lor erau albite, ca nişte mici pumni strânşi. O lumină purpurie licărea sub covorul pădurii. Cârcei maro şi umezi răzbăteau din muşchi, crescând şi răsucindu-se, căutând.

Şi mai aproape, din trunchiurile de copaci îngroşate, se iţeau în loc de frunze, foi mari şi negre de material.

Dimpreună cu copacii, totul era în schimbare, ferigile prefăcându-se în plăci elastice, cauciucate, din care supurau zemuri, ciupercile crescând până la dimensiuni mari, într-o ceaţă de gaz cu miros de mucegai.

Un miriapod alb perlat, lung de cel puţin doi metri şi jumătate lunecă în faţa ei. Îl călcă, neapucând să oprească.

Corpul moale explodă cu o plesnitură, împroşcând-o cu un lichid ce duhnea a clisă.

În ciuda solului accidentat, Brian mări viteza. În spatele lui, vehiculul lui Ellen se tot balansa, săltând peste câte o brazdă, apoi revenind năvalnic printre copaci.

Acum, frunzele care o atingeau se lipeau un pic şi dădeau senzaţia de piele. Scântei purpurii jucau în sol, iar pâcla era ca un praf.

Tuşi, stârnind ceva ca o făină de tapioca neagră.

Brian îşi ţinea privirea aţintită în faţă, urmărind pădurea întunecată care defila pe lângă el. Nu i-ar fi convenit să se lovească de vreun copac. Chiar şi numai lăsând acele frunze târâtoare să-i atingă braţele goale, şi îi venea inima în gât.

Dorea să împărtăşească soarta lui Loi. Dacă ea era moartă, atunci avea să moară şi el. Dacă fusese transformată, atunci el avea să capituleze.

Gândul că ea ar fi suferit, fie şi puţin, îl făcu să răsucească mânerul şi să meargă cu şi mai multă viteză prin pădure, uitând de şoferul mai puţin eficient care se silea să ţină pasul cu el.

Crengi aspre i se frecau de piept. Îşi simţea stomacul de parcă ar fi clocotit.

O sclipire licări în pădure în faţă, murind la fel de repede.

Ellen văzu şi ea licărul şi simţi voinţa înmuindu-i-se.

Apoi îşi fixă atenţia asupra fantomei care gonea în faţa ei. Bărbatul derapă pentru a evita un puiet. În acelaşi moment văzu un alt licăr printre copaci. Deveni precaut, începând să măture cu privirea zona din faţa sa. Mai presus de orice, nu voia să fie distrus mai înainte de a intra.

Se folosiseră de echipamentul lui pentru a deschide o poartă într-o altă lume şi asta era ceea ce apăruse.

În spatele lui putea auzi dubla tracţiune a lui Ellen patinând şi boscorodind, motorul când gâlgâind gros, când ţipând. Nu se prea pricepea să-l conducă. Poate avea noroc şi i se supraîncălzea. Ar fi rămas singură aici, dar măcar ar fi rămas în viaţă.

Departe în stânga, Brian văzu o fâşie cenuşie. Pentru o clipă, inima îi bătu cu putere. Se apropiau de Mound Road.

Ieşiră pe taluzul cu iarbă oarecum în acelaşi moment.

Norii se destrămaseră şi cei doi putură să vadă Calea Laptelui arcuindu-se pe deasupra tăriilor. Luna atârna înspre vest, cu luceafărul de seară ceva mai sus pe firmament.

Însă lumina acestora se revărsa asupra unei păduri care se răsucea şi se clătina şi se schimba, crengi măturând înainte şi-napoi pe fundalul cerului, copaci întregi despicându-se cu reacţii explozive, contorsionându-se în forme noi, crescându-le frunze mari, deformate, la fel de negre, lunecoase şi elastice ca straturile de fungi.

Larma era de nedescris. Pârâiturile şi trosnetele crengilor, foşnetul frunzelor într-o extremă agitaţie, mugetele, ţipetele şi vaietele creaturilor pădurii, toate se combinau într-un singur geamăt urlător.

Când opriră ATV-urile, acest nou zgomot la început îi derută.

Pe urmă, Brian înţelese. Îşi impuse să privească de-a lungul drumului, către casa judecătorului, deşi îi era groază s-o facă, pentru

că ştia ce avea să vadă.

Acolo, în toată măreţia ei contorsionată, şedea hotarul unei noi lumi. Butoaie enorme, umflate, acoperite de straturi de fungi, înlocuiseră copacii.

Viţe negre, îngemănate, acoperite cu un păr atât de ţeapăn încât parcă ar fi fost electrocutate, încercau să sugrume butoaiele. Ici şi colo nişte forme întunecate se deplasau încet.

Strigăte se ridicau şi se stingeau, hăpăituri şi cârâituri răsunau. Totul se găsea într-o pâclă purpurie. Cu cât privea mai departe, cu atât monstruoasa pădure devenea mai deasă, butoaiele mai groase şi mai înalte, foile lor negre, orientate cu faţa spre cer, şi de pe care se prelingea mucus, mai late.

— Cred că viteza-i singura noastră şansă.

Ellen sui pe motor, coti şi se pregăti de fugă.

— Şi dacă ne întâlnim cu transportoarele?

— Ellen, singura direcţie în care voi merge este înainte.

— Acolo? Vom fi cu siguranţă ucişi.

— Dar vom reuşi poate să producem ceva stricăciuni.

Sub iarba şi buruienile din jurul lor, reportera începu să observe fulgerări şi scântei purpurii. Lumina se apropia, înaintând ca un val prin întuneric, schimbând tot ce atingea.

Din spatele lor, de pe drum, veni o serie de mârâituri umede, destul de puternice pentru a fi auzite pe deasupra agoniei pădurii. Un cot al drumului făcea imposibil de văzut ce era.

Ellen îl auzi pe Brian scoţându-şi pistolul şi făcu la fel. O creatură enormă, pe patru picioare segmentate, apăru băţoasă de după cot. Picioarele aveau cel puţin patru metri şi jumătate. În centrul lor, legănându-se ca un scaun de maşină, se afla un corp paralelipipedic care în mod clar fusese cândva un transportor. Sub el şontâcăiau nişte umbre noduroase, ca de troli, căutând protecţia uriaşei fiare. Acestea prezentau nişte braţe lungi şi subţiri.

Resturile de uniforme şi de compleuri pentru protecţie chimică ale

acestor creaturi ce fuseseră cândva soldaţi americani obişnuiţi, atârnau zdrenţuite de pe diferitele lor apendice.

Acolo unde fuseseră farurile transportorului, capul creaturii avea nişte ochi compuşi ce străluceau de foc purpuriu.

Această lumină declanşa cunoscuta senzaţie de bucurie în inimile celor doi. Brian bătea din picioare şi răcnea.

Ellen se împleticea în cerc, chiuia, îşi legăna neputincioasă arma.

Era ca şi cum ai fi fost ars de viu întru slavă.

Însă Ellen simţi acest lucru ca pe o violentare, şi singura micuţă scânteie de mânie pe care o produse, fu de ajuns să o facă să se întoarcă pentru o clipă.

Vraja se rupse. Lângă ea, Brian, pe spate, sprijinit în umeri şi călcâie, îşi îndesa pelvisul în direcţia din care monstruozitatea se apropia cu furia unui rozător înnebunit de sex.

Reportera se repezi la el, îşi lipi faţa de a lui şi îl strigă pe nume cu fiecare fărâmă de putere din trupul ei.

Pe urmă cei doi se rostogoliră… câtuşi de puţin prea devreme, căci enormul umblător şi falanga lui de troli se poziţionaseră la nici treizeci de metri depărtare. În timp ce Brian şi Ellen se împiedicau, se propteau patinând cu picioarele în pământ şi în cele din urmă fugeau şi mai adânc în zona interzisă, monstruozitatea revărsă lumină purpurie asupra ATV-urilor, care dădură afară un fum galben şi cărora începură să le crească picioare.

Ellen, îngrozită cum nu se poate spune, se refugiase acum cu totul într-un loc aflat în inima ei, locul în care se adăpostesc oamenii aflaţi în luptă, şi care este dincolo de durere, dincolo de teamă, dincolo de speranţă, dincolo de orice.

Nu mai era decât un corp, oase şi sânge şi creier, sudoare şi păr înfoiat, gonind printre monstruozităţile puhave, prin aerul purpuriu ce duhnea, în spatele unui bărbat cu tricoul zdrenţuit, care fugea dând din mâna ce ţinea un pistol.

Merseră înspre casa încrustată cu viţă a judecătorului, dincolo de ea,

când alergând, când cățărându-se prin perdelele de viță ce se înfiorau atunci când erau atinse.

Când Ellen încetini pentru o clipă, simți aceste vițe alunecându-i pe furiș în jurul picioarelor, simți frunzele așezându-i-se pe brațe, pe coapse. Înăbușindu-și un țipăt, le smulse de pe ea. Veniră și mai multe, iar reportera putu să simtă toate crengile și ramurile și frunzele aplecându-se spre ea și spre Brian, putu să vadă trupurile groase ale copacilor începând să pulseze.

Ajunseră în zona hrubei, și brusc condițiile se schimbară din nou. Aici nu erau atât de multe plante din acelea monstruoase.

Tufișul care năpădise intrarea în hrubă, făcuse loc unor straturi lunecoase de bureți. Aceasta făcea ca deschiderea mai degrabă să se lărgească decât să se îngusteze.

Brian se așeză pe acea materie și începu să se lase în gaură.

— Brian, nu!

— Trebuie să mergem acolo unde suntem așteptați cel mai puțin. Nu există nicio altă cale…

Ea se uită înapoi. Cu grația stranie a unui păianjen, imensa mașinărie mărșăluia după ei. Umbrele trolilor se răspândeau, tăindu-le orice posibilitate de scăpare. Două mormane negre-tăciune din ceea ce părea a fi o carne lucitoare, se smuceau și se umflau pe fundal: rămășițele ATV-urilor continuau să sufere mutații.

— Avem nevoie de lanterne, Brian.

— Oh, Hristoase, ai dreptate. Bărbatul aruncă o privire de-a lungul gazonului fremătând. Trebuie să încercăm în casă.

Vocea îi sună bolnăvicios.

Traversară solul cu ridicături, contorsionat, ghemuindu-se asemenea unor soldați aflați sub foc. Își fereau cu grijă privirile de tăvălugul care se apropia, dar acum chiar și sclipirile purpurii ale subsolului deveniseră suficient de strălucitoare pentru a transmite plăcerea.

Nici nu apucau bine să încetinească pentru a-și trage răsuflarea, că iarba însăși se răsucea în jurul gleznelor lor, firele ei luând forma a mii

de viermi activi, ascuţiţi la capăt.

Pe când ajunseră pe verandă, aceste creaturi le acoperiseră pantofii cu o substanţă atât de lunecoasă încât abia se mai puteau ţine pe picioare. Intrară în bucătăria tăcută, neagră ca tuşul, pipăindu-şi drumul, nesiguri de nimic.

Când Brian inspiră, sesiză un iz puternic.

— A ce miroase?

— A transpiraţie, cred.

— A noastră?

— Nu ştiu. Poate.

— Unde ar ţine un bătrân o lanternă, Ellen?

— Într-un bufet, într-un sertar?

Reportera auzi un hârşâit, apoi un clinchet. Brian deschise un sertar. Întinzând o mână, Ellen descoperi frigiderul; deschise un dulăpior de deasupra lui. Mâinile ei măturară raftul. Şi le trase brusc înapoi. Era ceva lucios, îi dăduse impresia de… organic.

Ascultă, dar nu se mişcă nimic. Lingându-şi buzele uscate ca hârtia, îşi vârî din nou mâna.

— Brian, am găsit nişte lumânări!

— Chibrituri?

— Nu… Da!

Dădu jos o cutie familiară. Chibrituri de bucătărie. O cutie mare! Ţinându-le în mână, apucă lumânările. Patru lumânări.

El se apropie. Bâjbâiră cu prada lor ca nişte copii emoţionaţi, deschizând nişte cadouri de Crăciun. Apoi el aprinse un chibrit şi îl ridică deasupra capului.

Ţipară amândoi o dată, chiar răcniră. Stând în cadrul uşii, se afla o insectă de doi metri înălţime, cu nişte ochi gigantici, strălucitori. Zăcând în faţa ei pe podea, erau cinci braţe suple de genul celor care îi distruseseră pe Dick Kelly şi pe Huygens.

Acestea răsăreau din ceva nevăzut, aflat în sufragerie.

Cu uşurinţa furişă a unei cobre, două dintre ele se înălţară de la

podea.

Amândouă aveau ochi compuşi, purpurii.

Părţile gurii insectei vibrară şi aceasta scoase un croncănit zbârnâitor. Cei doi putură să-i audă excitarea.

Apoi chibritul se stinse.

Brian trase cu pistolul în întuneric. La primul fulger, ochii lucrului aceluia luciră, plini de rea-voinţă. La al doilea, chestia îşi întinse nişte aripi mari, ca nişte foi, de plastic negru, cu vene. La al treilea, dispăruse.

— Hai să ne cărăm de-aici, zbieră Ellen.

Se gândea la acele braţe.

De data asta nu se mai opriră la marginea hrubei: nu era timp de stat. Transportoarele erau în curte; ceva cârâia mânios pe acoperişul casei; braţele ieşeau şerpuind pe fereastra bucătăriei, suprafeţele lor lucind în ultimele raze de lună.

Ellen ateriză peste Brian, înfundându-se amândoi treizeci de centimetri în suprafaţa spongioasă care înlocuise podeaua de pământ a hrubei.

Lucrând cu grabă furioasă, Brian aprinse un alt chibrit.

Încăperea era goală, iar intrarea în mină se căsca nepăzită. Aprinseră lumânări şi intrară.

Ellen era atât de speriată încât sistemul ei nervos începea s-o trădeze. Abia mai putea să umble, darmite să mai ţină şi lumânarea aprinsă în curentul puturos ce venea din tunel.

— Brian!

— Le simt mirosul. Dacă am fi avut nişte lanterne, murmură el.

Îşi făcuse mâinile căuş în jurul lumânării care picura şi se aplecă în deschizătură.

— Nu pot merge acolo înăuntru!

— Unde altundeva ai avea de mers?

Pentru prima dată în viaţă, lui Ellen îi trecu prin minte ideea sinuciderii.

— De ce m-am întors? Am înnebunit?

Scoase un scâncet sfâşietor. Îşi înghiţi plânsul. O enerva să plângă.

— Uite. Eu m-am întors pentru că nu mai e niciun loc pe pământ unde aş prefera să mă duc. Şi acolo înăuntru am o şansă să întreprind ceva. Aici nu am niciuna.

— Ce fel de şansă?

— Musai să existe ceva ce să putem face.

— Nu mă amăgi cu nădejdea că există vreo şansă dacă nu există niciuna. Căci cred că aş vrea mai degrabă să-mi zbor creierii decât să fiu transformată într-unul din acele… lucruri. Nu vreau să ratez această oportunitate, Brian.

— Dacă cineva a deschis o uşă într-un alt univers – o realitate paralelă – atunci uşa poate fi închisă. Teoriile mele sugerau această posibilitate.

— Asta-i science-fiction.

— Interpretarea Lumilor Multiple reprezintă un model fizic acceptat. Mi-e teamă că universurile paralele sunt reale.

Coborâră în mină. Pereţii erau tari ca fierul, însă podeaua era terciuită. Era ca şi cum ai fi încercat să umbli pe o cocă aspră.

Merseră şase metri, apoi cincisprezece. Şi întâlniră un ascensor.

— Lua-l-ar dracu' pe Nate Harris ăla. E un mincinos!

Dincolo de ascensor, un tunel urca în depărtare către suprafaţă, ducând fără îndoială la intrarea principală înspre cămăruţa de serviciu, care va fi fost ascunsă bine în fundul pădurii.

— Proiectul era clasat, Ellen. Probabil că nici măcar nu l-au lăsat să coboare până aici.

— L-au? Adică oameni?

— Bineînţeles. Echipa ştiinţifică ce lucra la aceasta.

— Ar trebui aruncaţi în cel mai adânc donjon din lume şi lăsaţi să putrezească acolo.

El se gândi că probabil cunoştea soarta a doi membri ai acestei echipe: unul se putea să fi murit ţipând în dâmb, altul ar fi putut fi

femeia dezgropată din mormântul ei viu de lângă Towayda.

Într-o parte era o cutie închisă cu geam, şi care conţinea un zăvor de ascensor. Brian sparse sticla cu patul pistolului şi reuşiră să deschidă puţul minei. În lateral cobora un rând de bare ale unei scări. Cuşca nu era nicăieri de văzut.

Fără un cuvânt, Brian porni în jos, lumânarea lui picurând ceară în bezna de dedesubt. Ellen îl urmă. Nu-i plăcuseră niciodată prea mult înălţimile – săriturile cu elasticul erau o comparaţie bună – şi se sili să-şi domine ameţeala care o făcea să-şi piardă echilibrul.

Poate că era o sarcină imposibilă.

— Brian?

— Mda?

— Cât e de adânc?

— Ar putea avea zeci de metri.

Erau acum pierduţi în beznă, doi oameni într-un micuţ ochi de lumină pâlpâitoare de lumânare, lăsându-se tot mai jos.

— Stai aşa, spuse Brian repezit.

Ea se opri. Sângele îi bubuia în urechi, respiraţia îi era gâfâită.

— Acum înaintează. Fii atentă.

Reportera atinse suprafaţa. Pe ea erau întinse nişte cabluri.

— Unde ne aflăm?

Brian deschise un chepeng.

— Trebuie să trecem prin cuşca ascensorului. Sări jos înăuntru, făcând-o să se zgâlţâie. La naiba, am pierdut lumânarea!

Cu grijă, Ellen şi-o stinse pe a ei şi o vârî în buzunar, alături de celelalte două. Întunecimea era acum absolută.

— Brian?

— Sunt chiar aici. Sări, pur şi simplu.

Ea trecu prin chepeng, îşi dădu drumul. O clipă mai târziu atinse podeaua legănândă a cuştii. Dădu din mâini, îl simţi pe Brian, apoi apucă ceva dens şi rece şi umed.

— Iisuse, e plin cu porcăria aia!

— Aprinde un chibrit!

Vocea lui era stridentă de teroare, şi aceasta o făcu să se scotocească febril prin buzunar. Mâna dreaptă îi era acoperită de mizeria aceea, aşa că o folosi pe cea stângă.

— Nu dau de chibrituri!

— Iisuse, Iisuse, urăsc chestia asta!

Mâna i se închise pe cutie, o trase afară din buzunar. Lumânările se împrăştiară pe podea.

— Brian…

Împinse chibriturile în mâinile lui. Urmă un hârşâit, o scânteie, apoi zgomotul uşor a zeci de chibrituri lovind podeaua. Brian scăpără.

— E OK!

Chibritul se aprinse, dând la iveală chipul lui cenuşiu, lucind de sudoare, ochii lui bulbucaţi, strălucitori. Ea privi în jos la mâzga de pe mâna ei. Gel negru. Şi-l şterse cât putu de bine de perete.

Umplând fundul cuştii, se găsea o masă groasă, neagră, alcătuită din substanţa pe care o atinsese ea. Arăta ca un sac de gunoi ud, cu umflături, îndopat cu scursuri.

Se holbară o clipă fără a înţelege.

Apoi Brian se frânse de mijloc, vomitând cu zgomot. În gelul semiopac pluteau părţi ale unei fiinţe umane. Aflaţi în suspensie în acea masă se găseau doi ochi, legaţi prin mănunchiuri de terminale nervoase de un apendice negru, zbârcit, care părea să fie tot ce mai rămăsese dintr-un creier. O faţă, întinsă până la distorsionarea absolută, cu găvanele ochilor imense şi goale, cu buzele ca nişte benzi de cauciuc roşu, cu obrajii brăzdaţi de riduri orizontale.

— Iisuse Hristoase, e Bill Merriman! Era şeful pazei. Arătă cu degetul spre complexa harababură de jos. Acolo la curea, ăla-i pagerul lui! A primit un mesaj din iad, bănuiesc.

— Sărmanul de el!

Găsiră chepengul din podea şi săltară mânerul scufundat cu ajutorul briceagului lui Ellen, un obiect mic şi amărât, având două lame şi o

pilă de unghii.

O luară mai departe, coborând alţi nouă metri înainte de a atinge fundul puţului. Podeaua era presărată cu ambalaje de gumă de mestecat şi de bomboane, cu tot felul de alte gunoaie: monede căzute, un pachet de ţigări pe jumătate gol – lucruri pe care oamenii le aruncaseră la intrarea sau ieşirea lor din ascensor. În jur se găseau stive de blocuri de zgură, colaci de sârmă.

— E terminat numai pe jumătate, Brian. Totul e vraişte.

— Mda. Glasul lui era amar. N-au avut destul timp. Nu cât ar fi avut nevoie.

O clipă mai târziu păşiră într-un coridor, Ellen ridică lumânarea.

— Partea asta-i terminată.

Peretele era scund, tavanul jos. Brian privi în jur la conducta albastră care se întindea în lungul pereţilor.

— Ştiu ce-i asta. E un ghid de undă. Partea lui vizibilă. Restul e îngropat.

— Ce-i un ghid de undă?

— Când creezi o particulă extratemporală, aceasta zboară atât prin spaţiu cât şi prin timp. Lasă un fel de dâră în timp. Acesta serveşte la ghidarea ei, astfel încât să-i poţi detecta trecerea, însă cineva cu o înţelegere superioară ar putea folosi dâra ei ca să urce, la propriu, prin ere, pentru a ajunge la tine.

— Din viitor? Chestiile astea sunt din viitor?

Brian scutură din cap.

— Dacă nu sunt cumva din vreun fel de realitate alternativă, atunci trebuie să fie din trecut.

— Din trecut? Cum?

— Nu ştiu. Dar dacă stai să te gândeşti că pământul a existat cu milioane de ani înainte să apară primul semn de ceea ce numim noi viaţă, atunci pricepi că există o grămadă de locuri în care nişte întregi lumi puteau să fi apărut şi să fi dispărut fără a lăsa nici măcar o fosilă.

Atunci cei doi văzură o formă omenească stând în umbrele mai

îndepărtate. Mergând înspre ea, Brian speră şi se temu în acelaşi timp că ar fi Loi.

Era un tânăr. Uniforma le spuse de unde proveneau soldaţii judecătorului: fuseseră paznici ai cămăruţei de serviciu, ca acesta.

Ellen se întoarse către Brian, îşi puse mâinile pe umerii lui. Se ţinură unul de altul în tăcere, doi oameni mult prea speriaţi şi singuri.

Adânc din interiorul complexului veni un zornăit, urmat de un oftat prelung. De dedesubt se ridică o boare aducând nişte miasme pe care niciunul dintre ei nu le mai simţise vreodată, izuri dense, acre, îmbibate de o anume dulceaţă. Puţea a carne veche, a fructe putrezite.

Apoi direcţia curentului de aer se schimbă. Ceea ce venea de sus, prin comparaţie, părea proaspăt.

— Ce concluzie tragi, Brian?

— Un sistem de ventilaţie.

— Dar aici nu e curent electric.

— Ăsta nu e conceput de noi, Ellen. Noi aerisim cu ventilatoare. Întregul loc respira tăcut.

2

Prima contracţie o derută. În ciuda tuturor anilor pe care şi-i petrecuse culcată pe spate, nu născuse niciodată.

Fetele de la Blue Moon Bar care nu avortau, erau duse pe malurile râului Chao Phraya şi nu se mai întorceau.

Ea avortase de şapte ori, ăsta era motivul secret pentru care era atât de fragilă pe dinăuntru. Doar doctorul ştiuse.

— Doctore Gidumal, gemu ea, clătinându-se în întunecimea oarbă. Sanghvi… Sanghvi Gidumal…

Acum îşi ţinea pântecele, înconjurându-l cu braţele. Amintiri îi veneau în ajutor, blânde şi vii, amintiri ale puţinelor zile bune pe care

le cunoscuse. Dar până şi aceste amintiri conţineau o trădare.

Când avea opt ani, unchiul ei o îmbrăcase într-un frumos *bao dai* alb, ce fusese parfumat cu flori, şi o dusese din tunelele Chu Chi pe strada Mai Thi Luu, cea care avea la un capăt Grădina Zoologică din Saigon, iar la celălalt, Pagoda împăratului Jadului.

În spatele pagodei, tufe înflorite năpădeau malurile canalului Thi Nghe, iar mirosul lor îmbălsăma pământul.

Acolo se aflau nişte clopoţei al căror clinchet paşnic şi neîntrerupt umplea aerul cu parfumul unor vechi amintiri.

Capetele lucioase şi chele ale băieţilor călugări o priviseră cu ochi mari, calmi.

În acea pagodă se găsea un loc foarte special şi înspăimântător, faimosul Hol al celor Zece Iaduri. Acolo erau reprezentate toate chinurile celor damnaţi, suferinţele celor care fuseseră atât de îngreunaţi de karma încât căzuseră de pe roata vieţii veşnice.

Cei doi ani petrecuţi în tunele o învăţaseră cum să se mişte în întuneric şi pe umezeală, şi acest antrenament era acum indispensabil.

Fusese atinsă peste tot de acele îngrozitoare mâini aspre, iar acestea lăsaseră pe ea ceva care se scursese iar apoi se întărise şi devenise lipicios. Loi era mai preocupată cum să scape de materia aceea de pe pielea ei decât de gândul contracţiilor. Nu credea în contracţii.

Brian Ky Kelly n-ar fi ales un timp aşa de nepotrivit pentru a sosi. El era un copil glorios, destinat să vină pe lume în chiar clipele zorilor, sub zodia soarelui şi a luceafărului de dimineaţă.

Picioarele ei păreau să cântărească sute de kilograme, nu ştia unde se afla, încotro mergea. În ochii ei erau nişte scântei, dar nimic altceva, nicio lumină.

Desigur că păcătuise prea mult cu perverşii care vizitau Blue Moon Bar. Făcuse multe lucruri care repugnau cerului şi firii ei. Dar avea un copil!

— Sunt cu copil, strigă ea, un ţipăt pe care îl auzise adesea în dimineţile fumurii când avioanele americane pluteau în înalturi şi

bombele incendiare fluturau spre pământ rotindu-se ca nişte frunze argintii.

Auzi o femeie suspinând, ştiu că era ea, căci nu exista nicio altă femeie acolo, niciuna atât de păcătoasă încât să fie trimisă în fundul întunecat al celor Zece Iaduri. Ştia că va arde curând, simţea în aer mirosul combustiei, putea să audă focul fâşâind, în pereţi.

Ceva o atinse în treacăt pe umăr, apoi mici fire începură să se târască pe pieptul ei. Reflexele o făcură să sară într-o parte, iar firele dispărură. Continuă să umble, încercând acum să se grăbească, folosindu-şi îndemânarea din tunele. Îşi ţinea capul aplecat şi mâinile întinse în faţa ei.

Demoni, demoni, demoni.

Căută în mintea ei vreo izbăvire, şi se pomeni întorcându-se cu gândul la Pagoda Împăratului Jadului. Era acolo şi o imagine a Spiritului Păzitor al Mamei şi al Copilului.

— Te chem pe tine să ne ajuţi.

Se produse o altă contracţie, iar de data aceasta nu încăpea îndoială: avea să nască în iad. Scânci şi ţipă, la apogeul vibrând al durerii ei.

— E un copil aici!

Auzise aceste cuvinte în tremurătoarele câmpuri cu apă în care creştea orezul, atunci când ambele tabere trăgeau cartuşe cu fosfor arzând strălucitor, în oricine purta o pălărie de soare. Îşi aminti cum mirosea în sate atunci când ploua, un iz bogat de acoperişuri de paie ude şi de fum dulceag de la focurile la care se gătea.

O dată sau de două ori crezu că vede în faţa ei scântei, pâlpâind ca nişte lumânări. Dar acestea nu reapărură, aşa că ea ştiu că erau doar nişte lumini din tunelele copilăriei.

N-avea să dea frâu liber văicărelilor ce voiau să se ridice din ea, să o oprească din înaintare. Brian Ky Kelly venea!

Trebuia să găsească soarele.

Ceva se cutremură în ea, o fluturare interioară, a pântecelui. Simţi un fluid scurgându-i-se de-a lungul coapselor, de parcă marea ar fi ieşit

din ea.

— Nu-mi lua copilul!

Acesta fusese strigătul oamenilor ei atunci când vuiau armele. Gloanţele sunt oarbe, îşi aminti ea, şi blestemă încet Cerul că nu o lăsase să-şi păstreze arma. Dibui la picioarele ei, temându-se că acest nou şiroi era tot sânge, o hemoragie fatală. Duse fluidul la gură, gustându-l, rugându-se. Era apa naşterii.

— Ajutaţi-mă!

Copilul lor avea să vadă Holul celor Zece Iaduri, şi ea era cea care îl adusese aici, din cauza relelor vieţii ei. Ca şi cum ar fi fost deja mort, ea îl boci.

Mai auzise strigătul „ajutaţi-mă”, îl auzise venind de sub acoperişuri de paie, de lângă un foc arzând intens. De obicei primul răspuns era acela al papagalilor batjocoritori.

Adesea, acela era şi singurul.

Se produse încă o contracţie, pornind în jos din mijlocul pântecelui ei, făcând-o să-şi arcuiască spatele şi să scoată un ţipăt, să scuture din cap şi din mâini. Aproape că se prăbuşi pe spate, apoi se împletici înainte. Văzuse ţărănci născând ghemuite într-un colţ al încăperii, fără nicio expresie pe faţă. Când se lăsă pe vine, durerea scăzu.

În cele din urmă, contracţia trecu.

Nesigură, se ridică în picioare. Felul în care tremura podeaua tunelului făcea mersul foarte greu.

Era ca şi cum ai fi încercat să mergi într-un hamac. Mai rău, tot locul era acoperit cu o flegmă, asemenea clăbucului de săpun.

Însă când inspira, simţea mirosul drag de acoperiş de paie îmbibat, pe cel al podelei de lut. Întinse mâinile, dar simţi numai pereţii lunecoşi, supurând. Aici nu era niciun acoperiş de paie, nicio colibă în care să poţi întâmpina un copil.

Ar fi trebuit să-l aibă la minunatul Ludlum Community Hospital. În una din frumoasele camere albe! Asistată de infirmiere!

— Nu mă uitaţi cu toţii! Doctore Gidumal, sunt la ananghie! Doctore

Gidumal!

Veni un zgomot ca al unui copil trăgând cu arcuşul pe corzile unui *bar-woo*, un pârâit gutural. Instantaneu îşi înghiţi strigătele.

Următoarea contracţie o duru atât de mult încât căzu în genunchi. Avea răsuflarea întretăiată, era neajutorată, pierdută în durere, dar nu avea să strige, nu dacă sunetele atrăgeau atenţia.

Când în sfârşit îi trecu, putu să guste sarea propriului ei sânge. Îşi muşcase adânc buzele ca să nu ţipe.

Nu mai încercă să meargă mai departe, era prea extenuată.

Această femeie puternică după ce înfruntase practic toate obstacolele posibile pentru a-şi găsi un soţ şi a face un copil, era în cele din urmă pe cale de a fi înfrântă. Durerea ce pornea din centrul burţii ei umflate o copleşea, făcând-o să se încovoaie ca o păpuşă din cârpe abandonată. Împinse pentru că trebuia să împingă, dar fiecare celulă din trupul ei voia să protejeze copilul. Îşi arcui spatele, îşi ridică braţele – şi brusc mâinile ei veniră în contact cu ceva complicat. Era rece şi umed, cu negi, şi îi lăsă pe palme ceva lipicios, ca nişte bale. Cu gura întredeschisă, îşi şterse fără rezultat mâinile pe blugii ei uzi leoarcă.

Apoi se târî câţiva metri, alţi câţiva. Deasupra ei se porni un hârşâit, de parcă cineva ar fi deschis şi ar fi închis o foarfecă imensă.

Un potop de picături căzură pe spatele ei gol. Cuiva acolo sus îi curgeau balele asupra ei. Ştiu, brusc, de ce nu o atacaseră, de ce nu o transformaseră, cu lumina lor purpurie, într-un demon. Aşteptau să se nască copilul. Voiau să mănânce carnea lui dulce şi fragedă. Erau acolo sus, ascuţindu-şi ghearele.

Târându-se cât putu mai bine, o invocă în tăcere pe Zeiţa Mamelor şi a Copiilor.

O altă contracţie o izbi cu puterea unei explozii, punându-i partea interioară a coapselor pe foc, trimiţând în sus, de-a lungul spatelui, suliţe fulgerătoare. Simţi ceva sfâşiindu-se în ea, cedând, şi brusc se produse o mişcare profundă. Lăsă capul în jos şi se aşeză în genunchi, cu fesele ridicate şi cu umerii pe podea.

Îşi dădu jos pantalonii, întinse mâinile sub ei şi pipăi, iar în mâinile ei se afla capul ud al lui Brian Ky Kelly.

Se întoarse pe o parte, pe spate, îl puse pe Brian pe burta ei şi apucă un colţ al bluzei pentru a-l apăra de ceea ce era deasupra.

Acel lucru veni tot mai aproape, până când carapacea lui tare, plină de negi, i se lipi de burtă, de sâni, apăsă corpul nemişcat, fierbinte, al copilului ei.

Loi îl trase pe copil de sub lucrul acela, simţi o durere şi realiză că erau încă legaţi de cordonul ombilical. Cum să-l taie? Femeile sărace, lipsite de cele mai simple unelte, cum făceau oare? Întinse mâinile în jos şi trăgând de el, îl duse la gură. Era lunecos, sărat, având un uşor gust de sânge.

Mai înainte să poată muşca, se auzi, foarte aproape foşnetul unei lame. Cordonul ombilical secţionat căzu.

Era atât de extenuată încât nu se putea ridica, abia putea să ţină copilul lipit de sâni. Acesta se foia, mâinile lui micuţe încleştându-se.

— Oh, Brian, spuse ea, oh, Brian.

Brusc, el fu luat de lângă ea. Un ţipăt îi sfâşie gâtul. Dădu să apuce corpul care dispărea, nu-l nimeri şi ajunse cu mâinile încleştate pe piept. Cu toate că era sleită, găsi totuşi destulă putere ca să bată cu pumnii în pieptul noduros al lucrului de deasupra ei.

— Dă-mi copilul!

Se auzi un trosnet, rapid şi ascuţit. Brian făcu:

— Oh! Oh!

Apoi icni, plăpând, horcăit. Chirăi, respiră, icni. Linişte. Apoi mieună ca o pisicuţă. Ea bătu cu pumnii în corpul tare, lovi cu picioarele, ţipă.

Apoi un nou zgomot, mai uşor, mai liniştit. Copilul gângurea, La fel de uşor ca un fluture lăsându-se în jos prin bezna junglei, copilul fu aşezat înapoi pe ea. Loi îl apucă. Acum copilul respira, răsuflarea îi era scurtă, foarte rapidă, iar braţele şi picioarele i se mişcau din plin.

Ea îşi luă sfârcul drept şi îl mişcă pe faţa lui. În ciuda întunericului, buzele lui îl găsiră imediat.

Aerul era rece şi umed, şi tot ce aveau ca să le ţină de cald era bluza ei.

— Brian, soţul meu, şopti ea cu uimire, ai un fiu.

În spatele ei sesiză un licăr de lumină. Întorcându-se, simţi o căldură profundă în oase. Suferise atât de mult şi era atât de obosită încât plăcerea aproape ca o năuci. Însă cunoştea această plăcere, cunoştea această lumină purpurie.

Acum că se asiguraseră că ieşise copilul, îşi aduceau cuptorul. Încleştându-şi copilul la piept, începu să meargă în ritm susţinut.

Maşinăria veni mai aproape, sâsâind, mişcându-se cu uşurinţă. Pe măsură ce se apropia, îi putea auzi sfârâiturile şi plesniturile.

Curând, lumina purpurie începu să-i atingă spatele. Loi oftă, îşi înfrânse dorinţa să se oprească şi să lase dulcea şi relaxanta lumină să se reverse asupra ei. Nu trebuia să-i lase să pună mâna pe copil!

Se ciocni de o formă cunoscută: ştia acest păr ţepos, aceste braţe subţiri, tari ca oţelul. Împinse frenetic, căzând pe podea, ricoşând pe luciul acela care se mula.

În spatele ei lumina purpurie clipea furios. În faţă se auzi o sorbitură plescăită. În străfulgerările purpurii zări un cablu umed, la fel de gros şi de vioi ca limba lungă a unui animal. Apăruse făcând un zgomot ca al unei cizme trase din noroiul absorbant de pe fundul unei mlaştini.

În spatele lui, ochii compuşi, cu miile lor de lentile, pâlpâiau, imagini purpurii ale unei femei jegoase cu un copil.

Pe urmă cablul umed se aşeză drept pe faţa lui Brian, inundându-l cu acea lumină groaznică. Loi îl smulse pe copil la o parte, însă cablul veni şi el, de parcă vârful acestuia fusese cumva lipit de faţa fiului ei.

Lumina pâlpâia, maşina trosni şi bolborosi, o duhoare oribilă de fierbinţeală umplu aerul.

Copilul ei lovi cu picioarele, dădu din braţe, mieună ca o pisicuţă în extaz.

Loi nu putea opri lumina, nu putea desprinde cablul fără a-i smulge capul copilului ei. Din adâncul ei veni ceva primordial, primar şi

furios, valul ca un flux al iubirii sălbatice care îi leagă pe mamă şi pe copil. Instincte pe care nici măcar nu ştia că le posedă răbufniră la suprafaţă.

Ţipa şi ţipă şi ţipă. În timp ce ţipa, arse un pumn în cablul care era legat de capul fiului său. El era atât de micuţ, atât de plin de o vrajă inocentă, nimeni nu avea niciun drept să-i facă altceva decât să-l alinte.

Nu era timp, dacă nu rupea această legătură, el avea să fie distrus.

Se aplecă în faţă şi muşcă din cablu, clămpănind cu fălcile ca două lame de oţel. Suprafaţa acestuia se crăpă şi ceva ca un lipici încins i se prelinse în gură. Avea un gust dulceag şi viu şi duhnea ca vegetaţia bătrână, putreziciunea umedă din adâncul grămezii de bălegar strânse de un ţăran.

Se produse un fulger de foc ce o făcu să geamă de plăcere, şi brusc copilul fu liber în braţele ei. Nepierzând niciun moment, se întoarse şi zori de lângă maşina scânteietoare.

El era cald în continuare şi mieuna în braţele ei, iar în timp ce păşea ca pe ace, ea îi trecu mâinile peste el pipăindu-i faţa micuţă, pielea, căutând vreun semn de deteriorare.

Nu era niciunul. Nu fuseseră în stare să-l schimbe.

Mintea ei lucră, întorcând acest lucru pe toate feţele.

Desigur, copilul nu avea în el nimic rău, era inocent, nu era accesibil demonilor.

Trebuia să-l scape, şi exista acum o şansă, o ridicol de mică şansă. În spatele ei se auziră lipăituri, apoi vuietul puternic, furios, sfredelitor, al unei voci. Pronunţa cuvinte?

Nu ştia, şi nu stătu să se mire.

Se grăbi de-a lungul podelei care se mula. Era din nou un şobolan de tunel, în vârstă de opt ani şi foarte speriată, mişcându-se lin şi eficient prin întuneric.

Vuietul puternic, zbârnâitor, se ridică din nou, şi ea ştiu că demonul se pusese acum în mişcare, că venea iute, năpustindu-se asupra ei ca un tigru.

Capitolul optsprezece

1

Ellen şi Brian auziră ţipete. Îşi ridicară lumânările dar nu putură vedea nimic dincolo de amestecătura de maşinării din imediata lor apropiere. Ţipetele se pierdură în zgomotul picăturilor de apă, care în această ruină era problema principală. Apa curgea de-a lungul cablurilor, pe conducte, şiroia din tavan, stropea, împroşca, dând naştere unui cor nervos.

Se aflau cu mult sub pânza de apă, poate la douăzeci de metri mai jos. Pompele păstraseră cândva locul uscat, dar era mult de atunci. Pereţii asudaţi erau acoperiţi cu cabluri şi conducte albastre.

Podeaua era făcută din plasă de oţel, sub care se puteau distinge formele câtorva mici maşinării.

— Generatoare, spuse Brian. Aici produceau curentul electric.

Deasupra capetelor lor, becuri stinse în cuşti negre de oţel. El îngenunche cu un picior, scoase din buzunar o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi îi dădu drumul prin plasa de pe podea.

Aceasta căzu cam un metru, răsună lovindu-se de echipament, apoi plescăi în apă.

Totul era atât de mic, de îngrămădit, atât de… meschin.

— Dacă nimic nu funcţionează, Brian, de ce continuă să se întâmple asta?

— Ştiu că-i greu de înţeles. În laboratorul meu din Ludlum, oamenii noştri au creat legătura. Ăsta-i proiectat ca să întrerupă legătura. Fapt pentru care trebuie să i se dea drumul.

Începu să coboare pe o pasarelă, asigurându-se prin bocănitul paşilor că ea îl urma. Nu merse nici şase metri şi lumina lumânării îi căzu pe ceva straniu.

— Stai.

În faţa lor era o substanţă gri ce atârna în falduri ca o cortină. O atinse şi descoperi că era moale, se mula. Când împinse, aceasta se rupse, bucăţile căzând uşor. Veni un miros de acid şi de mucegai.

— Nu cred c-ar trebui să mergem acolo înăuntru, Brian.

O privi cu o pace curioasă în ochi. Ea mai văzuse această expresie. O avusese şi tatăl ei pe patul de moarte.

Mirosul le înţepă nasurile şi făcu să-i usture ochii. Un gust scârbos li se instală în gură, de parcă limbile le-ar fi fost unse cu o pastă făcută din oţet şi ciuperci otrăvitoare.

Brian trecu prin cortina sfâşiată, picioarele lui lipăind pe suprafaţa spongioasă de dincolo.

— E umed. Puah!

Pe ea o podidi greaţa.

— Aşa, măcar vom avea o şansă, spuse el. Dacă o vom avea şi pe aia.

Ellen veni lângă el.

— Vreau nişte lămuriri. Ce căutăm? Ce facem când găsim?

— Trebuie să ajungem la camera de control. Să pornim chestia asta.

— Şi dacă nu putem?

— Dacă nu putem, nu putem.

O porniră, doi oameni nefericiţi, încordaţi peste flăcările nesigure ale lumânărilor lor. Pe podeaua ca un terci, trebuiau mai degrabă să-şi croiască drum decât să meargă.

— E ca interiorul unui cuib.

— Este interiorul unui cuib. Aceste creaturi sunt modelate după aceleaşi tipare ca insectele.

Curând ajunseră la o adâncitură care se transforma într-un fel de gaură cărnoasă şi umedă. Brian întinse mâna înăuntru şi atinse peretele striat, lunecos. Avu o senzaţie curioasă, un sentiment de viaţă.

Se înghesui în deschizătură.

— Ce-am avut şi ce-am pierdut!

Ellen îl urmări cum intra, cu picioarele înainte, în întunecime.

Dispăru instantaneu, lăsând în urmă doar orificiul, cenuşiu şi lucitor în lumina lumânării. Îl putu auzi continuând să alunece umed.

— Brian, spuse ea.

Gâtul îi era încordat, pielea o furnică în aerul fetid, acid.

Nu veni niciun răspuns.

Sudoarea începu să i se prelingă pe faţă. El dispăruse. Aşa, dintr-o dată, dispăruse!

— Brian!

Era singură înăuntru. Nu putea îndura asta, trebuia să iasă. Trebuia să iasă!

„Nu, stai. Nu te panica."

— Brian, răspunde-mi!

Linişte.

Dispăruse, şi ea era într-un pericol îngrozitor. În orice moment, ceea ce îl prinsese pe el avea să se ivească din gaura aia şi…

Se dădu înapoi. Voia să iasă de-acolo.

— Ellen!

— Oh, Doamne Dumnezeule, Brian! Am crezut… stai puţin, unde eşti?

— Ellen!

Ea se încruntă. Ce se întâmpla cu el?

— Brian?

— Sunt aici, Ellen.

— Oh, slavă Domnului! Crezusem că te-am pierdut.

— Sunt bine.

— Păi, eşti răguşit. Ai o voce de parcă ai fi înghiţit glaspapir.

— Mda.

Ellen se uită în direcţia din care venea glasul. Acesta ieşea dintr-o deschizătură cu un diametru de jumătate de metru, subliniată de nişte buze groase, strâns încordate – o gură gigantică, dilatată în mod hidos.

— Iisuse, Brian, eşti, acolo înăuntru?

Ceva se mişcă înăuntru. Avu impresia unor despăturiri complicate,

ca schimbările poziţiei unei viespi în fagurele stupului. La început nu înţelese ce vedea. Creatura era atât de complexă, cu atât de multe unghiuri lucioase, încât n-avea nicio noimă.

Apoi înţelese.

Lucrul acela era grav şi plin de demnitate, şi ţinea în mâinile lungi înguste ceva negru, ca un bulgăr. Un cablu unsuros apăru lipăind. Apoi văzu un ochi rubiniu, şi mai înainte să aibă măcar o şansă să se dumirească, simţi în adâncul măruntaielor ei o explozie de plăcere încinsă până la incandescenţă. Coruri cântară, mintea i se înecă în lumina delicată, roz-purpurie, la fel de fină ca prima îmbujorare a zorilor. Străpungea cu privirea o inflorescenţă spiralată perfectă.

Spirala începu să se rotească, învârtindu-se din ce în ce mai repede, iar Ellen o urmă în jos, în inima întunecată şi secretă a florii.

Auzi departe o voce stăruitoare strigându-i numele, vuind. Departe… Brian era departe, nu era câtuşi de puţin în faţa ei.

Ea dansa în lumină.

Pe urmă Brian era acolo, Brian stătea cu mâinile pe umerii ei, o trăgea înapoi.

Lumina purpurie fulgeră, Brian trăgea… şi se porni un zgomot. Uşor, ca vânzoleala unor gândaci prin iarbă, intim şi brutal în acelaşi timp.

— Ellen, Iisuse!

Era transformată şi abia dacă sesizase. Apoi lumina se întoarse, mai puternică decât înainte.

Brian îşi ţinea braţele în jurul gâtului ei.

Îl putu simţi trăgând până când oasele ei pârâiră şi muşchii ei ţipară. Dar nu putea birui puterea luminii. Cu fiecare dram de forţă de care dispunea, ea încercă să scape. Traseră amândoi, gemând de efort.

Un orgasm exploziv îi produse un spasm prin tot corpul. Scuipă, se înecă, spatele i se arcui, gâdilături delicioasele ridicară în cascadă din clitorisul ei. Avu încă un orgasm. Încă unul. Încă unul. Se abandonă în voia lor.

Apoi îl văzu. Îl simţi în adâncul ei. Iar, iar. În ochii lui cu multe faţete văzu mii de reflectări ale chipului ei. Buzele îi erau fleşcăite, nările îi pulsau, lacrimile îi şiroiau pe obrajii scofâlciţi, albiţi. Plăcerea urca şi cobora pe şira spinării, un minunat foc agonizând fierbinte, gonind de la vagin la creier şi înapoi.

Pulsaţiile deveniră mai puternice, până la durere, apoi rapid, o duru şi mai mult. Înţelese de ce ţipaseră ceilalţi de agonie şi de plăcere în acelaşi timp, şi ştiu că vocea care o făcea acum era vocea ei.

Poc, poc, poc. Trăgându-se cu pistolul.

Trupul ei era plin de mişcări line, morbide, care o chinuiau ca şi cum ar fi avut zeci de crampe musculare sfâşietoare, în acelaşi timp.

Cablul scuipa lumină purpurie şi ea simţea o mâncărime acută, în vreme ce pielea i se lichefia, i se topea în faţa ochilor.

Brian stătea înmărmurit, urmărind schimbările, pleoştirea corpului ei, ieşirea subită în relief a oaselor care se răsuceau şi se învârteau pe sub pielea ei.

Ea simţea ca şi cum nişte ace încinse i-ar fi pătruns în măduvă. Acum el se apropia, băgându-i lumina adânc în ochi, adânc în ea, adânc, adânc, în chiar esenţa ei.

Se produse o rupere în sinea ei, o mare bolboroseală urcând din măruntaie, o senzaţie de încordare în braţul stâng. Şi-l simţi umflându-i-se şi ştiu că arăta aşa cum arătase sărmanul domn Michaelson acolo în pădure, cu membrele puhave, cu faţa şi corpul schimonosite şi dilatate.

Acum nu mai era niciun pic plăcut. Acum durea mai mult decât îşi închipuise că ar putea să doară ceva. Valuri fierbinţi de agonie urcau din străfundurile ei, măturând totul în cale, măcinând, râzând, călcând totul în picioare.

Deveni conştientă de faptul că el învinsese. Fusese distrusă pentru totdeauna, fusese prinsă, trup şi suflet. O ştia cu absolută claritate.

În el exista ceva atât de profund, atât de fundamental greşit, încât aproape că putea să-i guste răutatea.

El fusese acoperit de profunzimile timpului, fusese zdrobit şi şters şi stins de pe faţa pământului dimpreună cu toată stirpea lui.

Amintirea lor mai dăinuia doar în cruzimea înfometată şi în nesfârşita varietate a lumii insectelor.

Încercă să se ferească de ura pe care o revărsa în ea, să se întoarcă la Brian. Se întoarse – însă trupul nu îi funcţiona ca lumea.

Trupul ei – văzu picioare complicate, ca nişte beţe, agitându-se, simţi cum cade pe o parte.

Nu voia, însă n-avea ce face, n-avea de ales.

Pistolul lui fulgeră.

Cu un braţ lung, lung, ea îi mătură arma din mână.

2

Lumânarea lui Brian fu stinsă de năpustirea lucrului care fusese Ellen.

Teama îl făcu să se lupte ca un om în mijlocul flăcărilor.

Simţea că jalea era în stare să-i înece inima.

Ceva urcă lunecând pe piciorul lui. Lovind cu piciorul cât putea de tare, sări înapoi, găsi sfincterul prin care veniseră aici şi începu să-l împingă cu braţele, încercând să rupă strânsoarea muşchilor.

În spatele lui, nişte gheare începură să lovească, la început cu pocnituri confuze, apoi cu mai mult control, apoi cu autoritate.

Nu se putea întoarce pe drumul pe care venise. Însă podeaua unduită cobora în pantă, îndepărtându-se.

Pipăind în faţă, cu trupul învelit în clisă, cu nasul şi plămânii arzând de la aerul îmbibat de acid, se îndepărtă, lunecând, cât putea de repede. Rătăcind neajutorat, incapabil să spună unde se afla, cât de aproape se găsea ea, scoase un ţipăt de furie şi de groază.

Se auzi un răspuns, răsunând de undeva din faţă.

Recunoscu vocea lui Loi. Recunoscu de asemenea că era doar o crudă închipuire.

Văzu o lumină… slabă, delicată, purpurie. Un ochi rubiniu îl privea fix, de la un metru depărtare. Începu să sfârâie supărător.

Brian se aruncă la pământ, se rostogoli într-o parte, bătând neajutorat aerul cu mâinile. Pe urmă căzu.

O clipă mai târziu se produse un impact. Deruta lui era atât de mare încât luă frigul pătrunzător drept căldură toridă, şi trase pe nas îndeajuns de multă apă ca să se înece şi să înceapă să tuşească.

Impunându-şi să închidă fălcile, se luptă prin apă.

Plămânii începură să-l doară, apoi să-l ardă, apoi să ţipe după aer. Un pic de apă îi intră pe gât. O respiră şi tuşi. O altă răsuflare la rând – mai multă apă. Pe urmă tuşi, ştiu că de data aceasta avea să icnească, să deschidă gura, că urma să se înece.

Pieptul i se ridică, gura i se deschise… şi sorbi aer. Aer!

Cloncăni, râgâi, icni, cu gâtul dilatat, cu gura căscată.

Împroşcând, dând din mâini, săltându-se în apă, bărbatul deschise gura şi tuşi, apoi se strădui să-şi calmeze muşchii suprasolicitaţi, să-şi înăbuşe panica.

Călcând apa, deschise ochii.

Întunecime şi linişte – dar nicio lumină purpurie.

Încercă să găsească nişte elemente de orientare, ceva. Nu era nimic. Înotă, împingând un braţ după altul în faţa sa, vâslind fără nicio ţintă, până când lovi cu fluierele picioarelor ceva tare. Simţi după aceea o buclă de oţel şi o apucă. Trăgându-se în sus, ieşi pe un fel de ţărm, care era reprezentat de o podea obişnuită. Pipăi ceea ce păru a fi un scaun rupt, şi încă unul lângă acesta.

Realiză că stătea pe marginea întunecată a unui birou care se dusese de râpă.

De departe din beznă se auzi un tors. Ascultă. Era ceva ce zbura, deci putea să vadă în întuneric. Se apropia.

Pistolul şi-l pierduse.

Bâjbâi prin jur, încercând să găsească ceva de folosit ca armă. Scaunele de metal erau răsucite, dar nu puteau fi dezmembrate.

Deschise până la refuz sertarele unui birou de oţel, pipăind frenetic printre clamele de hârtie şi alte mărunţişuri. Tot ce găsi fu un *coupe-papier*, pe care îl zvârli înciudat pe podea.

Începu să exploreze, pipăind de-a lungul pereţilor. Simţi oţelul…o uşă, o uşă de fişet. O deschise. Gol. Apoi un fişier.

ÎI deschise şi pe acesta. Sertarul era greu, înţesat cu hârtii. Pe fund era ceva ce semăna cu un monitor de calculator; fire peste tot.

Dosare, computere – să îndrăznească oare să spere că ajunsese la punctul de control?

Pipăi prin debandada aceea – şi găsi ceva care îl făcu să-şi înăbuşe un strigăt de bucurie. Dibui frenetic după un comutator – dar ce fel de lanternă era asta, ce erau toate aceste mici curele?

Se aprinse un fascicul slab. Era un lămpaş, de felul celor pe care le poartă minerii, de unde şi chingile. Şi-l puse, privi în jur, avid de a vedea. Primul lucru pe care îi căzură ochii fu un şir de fişete. Le deschise larg.

În ultimul erau o vestă de siguranţă din kevlar şi o cască de protecţie. Pe fund era un avertizor. Bineînţeles, mort.

Dădu cu el de perete.

Zbârnâitul de aripi se porni din nou, deveni mai puternic.

Nu era bine cu lumina asta, ce-şi închipuise? Duse mâna să închidă comutatorul, însă atunci privirea îi căzu pe un document gros, în coperte de carton. Îl luă şi citi titlul: „Superluminal Violation Repair Program Structures Integrity Handbook[45]". Un alt bâzâit uruitor, acesta mai apropiat. Stinse lumina, se trase în spate înspre fişiere.

Avusese dreptate, încercaseră să repare o spărtură anterioară!

Problema, prima spărtură în partea cealaltă, trebuie că apăruse la Ludlum. O acoperiseră cu beton, dar în mod evident asta nu folosise la

[45] Memorator pentru integralitatea structurilor programului de înlăturare a încălcărilor hiperconului luminos.

nimic.

Când bâzâitul nu se mai făcu auzit, aprinse din nou lumina. Trebuia să afle mai mult. Dar documentul din mâinile lui n-avea cum să-i spună, era doar o serie de protocoale de construcţie, concepute pentru ingineri şi inspectori.

Găsi un dosar intitulat „Causality Violations: Kelly Report[46]". Dosarul era gol. Informaţia privitoare la modul exact în care munca lui întrerupsese fluxul cauză-efect ar fi fost în această clipă de nepreţuit. Aşa, trebuia să continue să ghicească, sperând că avea dreptate.

Brian se aruncă asupra dosarelor, neobservând antena neagră şi subţire care alunecase de-a lungul podelei în spatele său, mişcându-se lin şi tăcut.

Unele dintre dosare erau pline, altele goale, de parcă cineva le sortase, probabil pentru a nu lăsa materiale secrete atunci când anexa fusese abandonată.

O a doua coardă lungă şi subţire alunecă lângă cealaltă.

Acestea ondulau, atingând mobilierul cu pipăitul lor delicat, tatonând, căutând.

Citi titlurile dosarelor: „Causality and Extratemporal Physical Emergence[47]", „Ancient Life Forms în Interaction with Extratemporal Absorbers[48]", „Temporal Flags and Kelly Factor Attacks from Extratemporal Entities[49]".

Aici jos avusese loc un disperat, război secret, încercând să respingă demoni aduşi din profunzimile timpului.

După urmele de violenţă de peste tot din jurul lui, trebuie că fusese ceva vijelios, o chestiune poate de minute.

Lucrurile care veniseră aici îşi construiau un cap de pod format din păduri puhave şi din aer acid. Aveau să vină în hoarde să umple

---

[46] Violări ale principiului cauzalităţii: Raportul Kelly.

[47] Principiul cauzalităţii si apariţiile extratemporale.

[48] Interacţiunea formelor ancestrale de viaţă cu absorbanţii extratemporali.

[49] Acţiunile entităţilor extratemporale asupra semnalizatorilor temporali si a factorului Kelly.

aceste păduri, să respire acest aer.

Ceva îl atinse în treacăt pe gleznă. În încordarea gândurilor, abia sesiză.

Dar dincolo, în apa întunecată de după uşa şuie, era o mişcare amplă, foarte tăcută.

Lin, uşor, opt braţe lungi se descolăciră acum în mica încăpere. Traversară podeaua. Ghearele li se deschiseră.

Brian citea. Totul era de-a dreptul fantastic.

Străpunseseră timpul, nu spaţiul. Nu dezlănţuiseră un univers paralel, ci un trecut neştiut.

Când se apropiară, mâinile o făcură lin şi tăcut. Se strânseră pe braţele şi pe picioarele lui. Unul dintre braţele negre i se înfăşură în jurul gâtului, încordându-se.

Din fundul camerei se ridică un bâzâit furios.

Brian începu să fie târât. Deşi se strădui din răsputeri, nu putu să opună nicio rezistenţă. Era ca şi cum ar fi fost capturat de un cablu viu de oţel.

Strigătele lui sfâşiară aerul, însă strigătele nu pot învinge oţelul.

În întunecime, ceva începu să sfârâie şi să pocnească, ca o mâncare gătită la foc iute.

Aşteptase prea mult, acum avea să sfârşească asemenea lui Ellen, avea să îndure acea grozăvie, avea să trăiască precum acea…

Ţipă ca un copil.

3

Loi auzi clar strigătele, sunetele scoase de un om aflat în cele mai groaznice chinuri. Auzise asemenea zgomote destul de des înainte. Fusese capturat altcineva; era transformat.

Femeia îşi ţinea strâns copilul lângă ea, lăsându-i să sugă.

El era puterea ei, din cauza lucrului uimitor care se întâmplase atunci când avusese loc încercarea de a-l transforma.

Din cauză că fusese frustrat, demonul o hăituia acum cu o furie nestrunită, cu înspăimântătoare vuiete bâzâitoare ce explodau de flecare dată când nu izbutea să o prindă pe această mamă disperată, dar pricepută la tunele. Era soioasă, înglodată în substanţa ca un mucus ce părea să se prelingă de pe pereţi. Dar nu avea cum să se oprească, nu putea, nu trebuia.

În vreme ce mama-şobolan dădea bir cu fugiţii, copilul-şobolan mâncă, apoi adormi la pieptul ei.

Însă nu putea să alerge la nesfârşit, căci era atât de extenuată încât îşi simţea picioarele ca de piatră, iar pe Brian ca pe un lingou de plumb. Gâtul îi ardea după un strop de apă, iar copilul ei înfometat o mânca de vie.

În aer se produse o pâlpâire purpurie, ca o furtună apropiată.

Demonul alerga, demonul era furios, iar dacă o prindea, ea ştia ce avea să-i facă. Nu va mai încerca să-i transforme copilul, ci i-l va sfâşia în bucăţi cu ghearele lui lungi.

Încă un ţipăt veni prin întuneric, făcând-o pe Loi să-şi amintească de prima noapte de pe dâmb, cât de pierdută şi de deşartă fusese acea voce. Însă aceasta era vocea unui bărbat, se auzea mai aproape decât înainte, iar în ea fusese o notă care o străpunsese până în inimă.

Oh, Brian! Brian, numai de-ai fi tu!

Nu accepta perspectiva de a nu-l mai vedea niciodată, nu putuse nici măcar să încerce asta. Dar aceste ţipete ar fi putut fi un alt şiretlic al demonului, pentru a o face să se apropie.

Cu inima îndoită, se deplasă de-a lungul încă unuia dintre acele tunele organice. Micul Brian se întoarse la ţâţa ei şi scoase un sunet slab de nemulţumire. I se termina laptele, o ştia.

Atunci când traversă o deschizătură ce cobora în spirală, auzi un alt strigăt. Era mult mai aproape, atât de aproape încât fu sigură: era Brian, el trebuia să fie!

Inima îi prinse aripi – iar apoi o grea durere o înjunghie.

Dacă el tocmai se prefăcea în altceva?

Încă un ţipăt, şi ea auzi profunzimile chinului lui, iar inima numai că nu i se rupse.

Ezită, ghemuindu-se, încercând să gândească ce sa facă.

Scrâşni din dinţi şi îşi strânse copilul atât de aproape încât acesta se chirci incomodat. O mână tremurătoare pipăi în jos, căutând gaura prin care veneau ţipetele.

Aceasta era îngustă, însă Loi ştia că ar fi putut să se strecoare prin ea.

Ar fi putut oare demonul să ucidă un copil atât de proaspăt şi de frumos ca acesta, încă umed de roua Raiului? Nu putea să rişte. Însă atunci soţul ei se văită din nou şi ea se gândi că nu mai auzise niciodată o asemenea agonie. Intră în gaură, coborând rapid prin cotloanele şi meandrele ei, cu copilul legănat între sâni.

Brian se aruncă în bătaia ghearelor. L-ar fi putut face fâşii, însă ele doar îl ţinură. El îşi strângea pleoapele, ferindu-se de lumina purpurie.

— Brian!

Vocea lui Loi – dar unde?

— Loi?

— Sunt aici, răspunse ea.

Instantaneu, mâinile îl eliberară, pornind în căutarea ei.

— Păzea, Loi!

Îşi folosi subita libertate pentru a se năpusti cu toată forţa în direcţia vocii ei. În timp ce o trăgea în jos, putu să audă ghearele clămpănind.

Pentru a o îndepărta de ele, Brian o îmbrânci cu putere.

Acele braţe vânjoase se puteau întinde, dar nu instantaneu. Aveau câteva secunde la dispoziţie.

— Fii atent, strigă ea.

Apoi mâinile sale o găsiră, pipăiră familiarul păr aspru, asiatic, simţiră umărul, moliciunea trupului ei atunci când o cuprinse în braţe.

Realiză că ea ţinea ceva, ceva moale şi minunat şi delicios de cald.

— Oh, Doamne, Dumnezeule!

Cablurile ude se revărsau afară din maşinăria pe care o aducea el. Sosise momentul. Făcându-l pe bărbat să ţipe, o ademenise cu îndemânare pe agila şi şmechera femeie în mâinile sale. Era pregătit.

Degetele lui Brian alergară pe micul trup.

— Oh, Loi.

Copilul scoase un sunet mulţumit.

— Acesta-i fiul tău, spuse ea.

Brian trecuse dincolo de teamă, dincolo de orice în afară de dragostea ce caracterizează inima omenească. Uimit şi încântat, pipăi curbele moi, care se mulau, ale copilaşului gol. Luă micuţa creatură din braţele ei. Fiul său se foi, căutând o ţâţă. Brian îşi îngropă faţa în carnea copilului, inhalând minunatul miros dulceag al pielii lui.

— Sunteţi OK, întrebă el, amândoi?

Brian şi Loi auziră o vibraţie curioasă, de parcă un şarpe de dimensiuni enorme şi-ar fi zdrăngănit clopoţeii.

Zgomotul era plin de ameninţare, foarte apropiat.

— Demonul, Brian, e aici cu noi.

Protejându-şi copilul cu braţul stâng, Brian întinse mâna înspre soţia lui. Aceasta se lipi de el.

— N-a putut să-i facă rău copilului, spuse ea. Lumina nu i-a făcut nimic.

— Nimic?

— Nu-i face rău copilului. I-a venit drept în faţă.

Aceasta îl îngrozi pe Brian. Ar fi făcut pe dracu-n patru să poată vedea – doar să arunce o mică privire. Îşi aminti de părintele Palmer – acea schimbare oribilă, îngrozitoare – excrescenţele hidoase, putoarea...

Mâinile lui atinseră din nou copilul. Obrajii acestuia erau moi, perfecţi. Brian îşi trecu degetele de-a lungul micuţelor buze umede, peste năsuc. Degete tremurătoare atinseră puful vaporos de pe pielea

capului.

Înapoie copilul cu grijă, depunându-l în braţele lui Loi.

Undeva în întuneric se produse o plescăitură. După aceea se porni lumina purpurie. În fulgerările acesteia, el o putu vedea pe Loi ferindu-se cu iuţeala unei păsări. Ghearele înşfăcară aerul unde fusese ea.

— Haide, Brian!

Bărbatul urmări silueta ei ghemuită, mişcându-se cât putea el de bine prin ruina biroului.

— Trebuie să găsim o cale de ieşire, spuse ea.

— Nu încă!

— Eşti nebun?

— Panourile de control sunt pe-aici pe undeva. Trebuie să ajung la ele!

Orbecăia, pipăind drumul.

Se făcu brusc lumină – lumină obişnuită, scânteindu-i în ochi.

Loi era la şase metri mai încolo. Găsise un lămpaş. Brian alergă la ea, îşi aruncă braţele în jurul ei.

— Stinge-o!

— Ei pot să vadă şi pe întuneric, aşa că lumina ne ajută doar pe noi. Trebuie să existe o cale de ieşire pe-aici pe undeva.

— Trebuie să găsim panourile de comandă.

Când Loi proiectă lumina prin jur, Brian prinse imaginea unei ape negre şi a unei mase diforme ridicându-se din ea – sursa de proveniență a lungilor braţe şi a ghearelor. Ellen?

Nu putu suporta să ia în considerare gândul. Pe carapacea ei îngustă era cocoţat ceva deosebit, ca o armură, ceva cu aripi uriaşe de muscă şi cu ochi compuşi.

Capul creaturii se întoarse spre ei. Căutarea ei era atât de îngrozitoare încât Brian icni de parcă aceasta i-ar fi tras una. Apoi acea chestie îşi luă zborul şi traversă bâzâind mica încăpere; venea drept spre ei.

Iute ca argintul viu, Loi păşi prin cadrul uşii. Stătuse chiar lângă ea, în cumpănă, aşteptând să vadă ce avea de gând lucrul.

Brian goni după ea. Lanterna ei săgetă în jur.

— E un birou, spuse ea. Blochează uşa.

Nici nu apucă bine să rezeme biroul în panelul uşii, că aceasta începu să joace în balamale. Loi îşi mută scurt lumina de la un perete la altul.

— Aceasta-i o capcană, Brian.

El se uită la echipament. Era o pădure de fire şi de comutatoare. Ici şi colo erau grămezi de gel pline cu rămăşiţe neclare ale unor părţi de corpuri omeneşti.

Mătură cu privirea încâlceala de fire.

Nu era specialitatea lui, dar ştia suficiente lucruri despre tehnicile moderne de comutare pentru a înţelege un sistem protejat împotriva erorilor.

Erau trei comutatoare gândite a fi acţionate în acelaşi timp. Se întinse, se încordă, dar nu putu ajunge la mai mult de două dintre ele. Era un sistem „înţelegere" ca cel folosit în centrele de control al rachetelor.

— Loi, ajută-mă cu astea.

Trebuia să-i dea drumul. Dar cu care parte a zonei interzise era oare legată această cameră de control? Oare ruperea legăturii ar fi urmat să-i catapulteze pe Brian şi pe familia lui în acea altă lume, sau să-i lase aici? Era mai bine să nu se gândească acum la asta.

Uşa trosni puternic. Avea să cedeze dintr-un moment în altul.

— Brian, trebuie să găsim o cale de ieşire!

— Loi, este singura noastră şansă. Trebuie să faci asta!

— Ce să fac?

— Comutatorul ăla – stai acolo – îl răsuceşti…

Uşa sări din balamale. Femeia răsuci comutatorul, dar nu la momentul cuvenit.

— Iubito, trebuie să le rotim pe toate trei în acelaşi timp.

Două dintre braţe pătrunseră în cameră, foindu-se pe tavan, cu

ghearele deschise gata să percuteze.

— Unu, doi, trei – acum!

Ceva începu să toarcă. Un generator? Nişte pompe?

Bărbatul spuse în gând o rugăciune. Urmară nişte zdrăngănituri, de deasupra, de dedesubt, şi brusc o pârâitură de energie, zbârnâitul unui generator pornit, un altul armonizându-se cu el, un al treilea punându-se în mişcare. Lumină.

El stătea în faţa lor cu întreaga demnitate a unui zeu întunecat, cu făptura lui înaltă, segmentată…

Veni spre ei.

Vuietul bâzâitului era atât de puternic încât Brian asurzise, nu mai putea gândi. Însă copilul îl privi cu ochi leneşi, calmi şi plini de candoare.

El şovăi.

Loi şi Brian pricepură că se găseau în faţa unei cumplite tragedii, în faţa a ceva mândru ce decăzuse mai jos decât ar fi putut să decadă orice fiinţă omenească.

Cândva, când lumea era foarte, foarte tânără, el fusese însăşi gloria.

Apoi însă el îşi ridică privirea, şi în ochii lui nu era nici urmă de înfrângere. Păreau mai curând plini de… râs.

Cu un oftat lung, pârâitor, de paraziţi electrostatici, ghidul de undă porni să funcţioneze.

Pe urmă ei se aflau în mişcare, se perindau printr-o pâclă de schimbări, în chiar miezul singurătăţii, iar Brian ştiu că panoul de control fusese în legătură cu partea cealaltă a zonei.

Ajunseră să se oprească într-o imensă piaţă, un loc cu laturi lungi de kilometri. Era pavată cu blocuri gigantice care îi amintiră instantaneu lui Brian de Drumurile Bimini din Bahamas, drumuri ce se credeau a fi o străveche formaţiune geologică.

Loi icni surprinsă, copilul tuşi în aerul galben, năclăit.

La o sută de metri în faţa lor se ridica ruina unei clădiri, cândva masivă, acum însă căzută la pământ, încăperile ce se ofereau privirii fiind înţesate de membrane de ou supurânde. Mase groase de insecte strălucitoare, cu picioare roşii, se vânzoleau printre ele, sfâşiindu-le şi hăpăind cu nişte fălci complicate conţinuturile.

O bâiguială stridentă a unui limbaj nebunesc tună prin aer, iar Brian pricepu că aceste creaturi erau atât de disperate după hrană încât îşi mâncau propriile progenituri.

Pe deasupra capetelor zbârnâiră nişte aripi, în timp ce alte mii de insecte zburau de colo-colo căutând ceva, orice.

Acesta era miezul chestiunii: această lume disperată, muribundă, încerca să scape de extincţie. Despre asta era vorba.

Folosindu-şi inteligenţa sclipitoare şi ştiinţa bizară, aceste creaturi stabiliseră o legătură cu pământul actual şi încercau acum să intre în posesia lui, trişând astfel în faţa întunericului ce pusese stăpânire pe lumea lor.

Apoi Brian şi Loi fură văzuţi. Fiecare ochi se întoarse pe dată, fiecare trup deveni nemişcat ca mort. Cleşti se deschiseră, plăci de chitină zornăiră în mod rău prevestitor.

Brian o apucă pe Loi. După aceea văzu ceva cu adevărat uluitor pentru el, ceva ce nu putea nici măcar încerca să înţeleagă, în ciuda tuturor cunoştinţelor lui despre timp şi miracolele acestuia, despre lumi ascunse.

Cumva anume, copilul din braţele femeii era încă legat de propria lor lume, de fapt n-o părăsise niciodată. Nu era un lucru evident, ci mai degrabă ceva ce se vădea în reflectările luminii pe pielea lui, în înţelepciunea tăcută din ochii lui.

Suntem aduşi pe lumile noastre în nişte nori de înţelepciune atât de mari încât ei reprezintă o inocenţă de netrecut. Înţeleptul copil ştia că dacă el nu vedea acest loc, atunci locul nu devenea pentru el realitate.

Cerul mort, maroniu, se despică pe mijloc, lăsând să se vadă o întunecime punctată de stele şi de mari planete rotindu-se, o viziune

de o asemenea deschidere şi atât de copleşitoare încât Brian se lăsă în genunchi. Căci chipul lui Dumnezeu nu e un lucru nici simplu, nici neînsemnat, nici făcut după imaginea a ceva cunoscut.

Înotând acolo, în dâra prielnică a stelelor, se găsea familiarul pământ albastru de astăzi.

Întreaga masă de creaturi văzu pe dată ceea ce era pe cerul lor. Un duduit puternic trecu printre ele, un ţipăt, un sfârşit, apoi izbucnirea zbârnâitoare de aripi se ridică, atrasă ea de un foc aţâţat.

Chestiile acelea bâzâiau şi vuiau şi se luptau.

Dar viitorul lor se destrămă. Ghidul de undă gemu, după câte se părea, în chiar creierul lui Brian, şi legătura dintre lumi începu să se zdruncine. Bărbatul înţelese ce se întâmpla şi de ce se simţea de parcă totul ar fi fost în acelaşi timp în el şi pretutindeni, ghidul de undă permitea ordinii fundamentale a universului să se restabilească.

Pământul viitorului se destramă pe cer. Îl cotropi o singurătate asemenea celei mai pustii ore a unei nopţi de toamnă. Îl durea sufletul după Pământul pe care îl ştia al lui. Lângă el, soţia lui îşi înecă un suspin.

Brian se uită în jos la copilul său, care sugea inocent la sânul lui Loi. Privirile li se întâlniră, iar ochii acestuia aveau o sinceritate atât de desăvârşită încât îl readuseră în starea de uluială. Aveau însă şi o nemaipomenită compasiune, o deschidere de spirit care îl făcu pe bătrânul tată să suspine sonor.

Apoi prezenţa angelică a copilului îi focaliză atenţia, îi focaliză atenţia şi lui Loi, şi cei doi pricepură că nu aveau cum să fie acolo, că nu aparţineau acelei lumi şi că nimic nu îi putea reţine.

Speranţa îi copleşi precum un oxigen bogat şi ameţitor, iar ei simţiră respiraţia tăiată a zborului, a înălţimii pe deasupra enormei pieţe, a oraşului de piatră din trecut.

Brian văzu că acesta se pierdea la orizont, cu uriaşele sale structuri adumbrite, cu blocurile lui mari cu ferestre mici şi întunecate, cu străzile lui adânci şi neluminate.

Râul umpluse fiecare suflet din tot acest vast loc, unde erau cu toţii corupţi, aşa că bebeluşul se ridica deasupra lor cum se ridică o bulă de aer într-o mlaştină, iar părinţii lui se ridicau odată cu el.

Apoi se treziră înapoi de unde plecaseră, în mica încăpere umedă ce adăpostea punctul de control.

Fusese oare totul o halucinaţie? … sau o dorinţă – ceva iscat din mintea lui?

Lucrul pe care amândoi îl gândeau acum ca pe un demon, înainta cu semeţie, vâjâind din aripi, cu braţele lui lungi larg deschise, pentru a întâmpina hoarda de semeni pe care o aşteptase cu încredere să apară.

Dar apărură doar Loi, Brian şi copilul lor. Puterea crescândă a ghidului de undă retezate legătura dintre ere, iar inocenţa copilului adusese familia acasă.

Demonul se trase înapoi.

Atunci Brian văzu de ce: creatura ştiuse mai bine decât ei ce avea să se întâmple. Începu să se desfăşoare un adevărat dezastru.

Obiecte întunecate rupte, se porniră să cadă din senin – picioare ca nişte arcuri de oţel, bucăţi de aripi, capete cu guri căscate incă, segmente abdominale strălucitoare şi cărnoase. La început bucăţile picară răzleţe. Apoi căzură în număr mai mare, îl asaltară pe demon, iar acesta se mişcă pentru a se feri cu mâinile lui subţiri ca nişte cabluri. Apoi se revărsară asupra lui şi el fu aruncat în spate, cu un urlet din rărunchi, acoperit de o avalanşă formată din ruina propriei lui stirpe.

Când îşi reveni, începu şi se mişte înspre Loi.

Brian îşi făcu loc prin masa lunecoasă de bucăţi de trupuri. Trebuia s-o apere.

— Brian, nu!

— Pregăteşte-te să fugi, Loi.

Făptura se apropie mai mult. Bărbatul îi putea observa segmentele pulsând, închizându-se şi deschizându-se, lăsând să se vadă organele albastre strălucitoare care serveau la oxigenare. Chiar că era o creatură

primitivă.

Acest corp fusese modelat pe vremea când arahnidele reprezentaseră cea mai evoluată formă de viaţă de pe pământ. Dar aceşti ochi – erau foarte, foarte inteligenţi.

Apoi Loi făcu ceva neaşteptat, sărind mai departe decât îşi închipuise Brian că era posibil.

— Haide repede, Brian!

O zbughi pe uşă. Şi pe urmă? Avea să se gândească mai târziu la asta.

În timp ce alergau, luminile pâlpâiră şi bărbatul se cutremură de spaimă. Anexa era plină de apă şi într-o stare jalnică.

Nu se terminase, câtuşi de puţin. Dacă ghidul de undă nu făcea faţă, sau dacă demonul se hotăra să nu-i mai hăituiască pe ei, ci să-l distrugă, atunci tot efortul lor ar fi fost de pomană.

Urcară în fugă pe o scară în spirală ce se contură în lumină.

În scurt timp respiraţia lui Brian deveni întretăiată, arzându-i pieptul.

Generatoarele slăbiră din nou, luminile pâlpâiră.

Micul Brian plângea de zor, mama lui încercând să-l împace chiar în vreme ce urca în goană.

Ajunseră la un alt nivel – şi găsiră un material organic întins pretutindeni în falduri blegite, tremurând şi răsfirându-se în faţa ochilor lor.

Avanpostul pe care creatura îl întocmise cu atâtea griji pentru ai ei, se dezintegra şi murea Era aici un miros greu de sânge omenesc, iar Brian şi Loi ştiau amândoi că făpturile distruse în această parte a structurii fuseseră cândva prietenii lor, oamenii din Towayda şi din Oscola.

Vocea lui Ellen răsună în memoria lui Brian.

— Cel puţin ei au murit, spuse Loi.

Şi ea respira greu.

Brian se lupta să-şi păstreze cumpătul. N-avea nicio idee încotro să

meargă pentru a găsi ieşirea. Însă nu avea prea multe alternative: ajunseseră la o pasarelă, iar aceasta nu mergea decât în două direcţii. Luminile pâlpâiră din nou. Brian ascultă şi auzi în spatele lui bâzâitul şi tropăitul ce dădea de gol creatura care se apropia.

— Nu ştiu unde dracu suntem!

— Încercăm pe-aici, spuse Loi.

— Eşti sigură?

— Vino o dată!

Bâzâitul fu urmat de un strigăt puternic, ca un croncănit, foarte diferit de vuietele mânioase care se auziseră până atunci. În acest strigăt se simţea pofta de sânge.

Se grăbiră, Brian ţinându-şi capul în jos pentru a evita să-şi piardă cunoştinţa lovindu-se de vreun capăt de conductă sau de vreo supapă ce ieşea din pereţi. În lumină putea să vadă că locul nu era cu mult mai mult decât nişte tunele săpate la repezeală.

Intrară într-o încăpere cu puţin mai mare. Brian era uluit: în mod incredibil, Loi îl condusese la intrarea principală, iar acolo era puţul ascensorului.

— Cum ai găsit asta?

— Prea multe tunele în viaţa mea, Brian.

Bărbatul dădu să apese butonul liftului, pentru a chema cuşca.

— Nu, e prea riscant. Poate să pună stăpânire pe cuşcă de aici de jos.

Brian privi în susul puţului.

— Nu poţi urca tot drumul cu copilul. Scara are peste treizeci de metri.

— O să-l car cât pot. După aia o s-o faci tu.

O porniră. Durerea de piept a lui Brian, care se mai potolise, acum îi reveni. Braţele îi tremurau, muşchii i se fleşcăiseră. Sudoarea îi şiroia pe faţă. Cicatricele îl chinuiau şi ele. Ajunseră la fundul cuştii ascensorului. O coloană de lumină răzbătea în jos dinăuntru.

— O să mă caţăr eu. Pe urmă mă aplec, îmi dai copilul şi după aia te ajut pe tine.

Se găseau la cincisprezece metri de fundul puţului.

În acel moment, un nor mare, palid, cu străluciri interioare purpurii, se ridică fierbând.

Brian se căţăra frenetic în cuşcă şi se răsuci să ia copilul. Femeia i-l întinse, apoi veni şi ea, mişcându-se cu supleţea graţioasă a unei pisici.

Absolut din senin, din rămăşiţele acoperite de gel ale lui Bill Merriman, se întinse un braţ şi prinse copilul.

Loi se năpusti în amestecătura aceea. Trase de braţ, scormoni în gel, aruncând părţi de corp lipicioase pe deasupra umărului. Ochelarii enormi ai lui Merriman zburară pe lângă ea, cu un glob ocular lipit de una din lentile. Brian trase şi el de acea mizerie, şi împreună îşi redobândiră copilul.

— Să mergem, spuse el.

Se căţărară prin chepengul liftului. El ţinea copilul.

Cu o zdruncinătură masivă, cablurile de lift din jurul lor se întinseră. Ascensorul începu să coboare. O lumină ca un soare purpuriu izbucni de jos în jurul cuştii, devenind tot mai strălucitoare pe măsură ce cădeau. Scara defila pe lângă ei.

— Sări pe ea, strigă Loi.

Săltară şi se apucară încleştându-se de ea. Degetele le alunecară, dar ţinură. Urcară cu fiecare dram de energie pe care o mai aveau.

Ascensorul troncăni din nou şi porni să se întoarcă.

— Mai repede, Brian!

Bărbatul se lupta pentru fiecare bară a scării, apucându-se numai cu degetele de la mâna stângă, torturat de posibilitatea de a scăpa copilul. Respiraţia-i era o bolboroseală, inima-i lucra într-un ritm îndrăcit.

Cuşca venea duduind, iar zdruncinăturile creşteau rapid în intensitate. Cei doi urcară mai abitir, cu şi mai multă râvnă. Dar aceasta nu ajuta la nimic; Brian putu să vadă cuşca la nici şase metri sub ei.

— Loi, când vine în dreptul nostru, sari pe acoperiş! Numa' să nu cazi cumva prin chepeng.

El ascultă. Tronc. TRONC.

Acum! Încă o secundă, şi o urmă şi el. Loi gemu atunci când bărbatul ateriză greoi peste ea. Pe el îl săgetă o durere prin picior. Strânse automat din fălci. Copilul din braţele lui ţipă surprins.

— Repede, înăuntru!

Coborâră în cuşcă, o clipă mai târziu aceasta se opri cu o smucitură. În faţa lor se găsea acum o uşă, însă acest lucru nu avea să dureze decât un moment. Acum că erau înăuntru, cuşca avea să fie coborâtă înapoi.

Brian îşi vârî degetele printre canaturi.

Trase cât putu de tare. Uşile începură să se deschidă. Apoi însă, ascensorul se mişcă cu vreo cinci centimetri şi acestea se înţepeniră. Nu se desfăcuseră nici treizeci de centimetri. În spatele lui, Loi îşi înăbuşi un geamăt.

El se întoarse. Gelul se ridica asemenea unui val lent, pe peretele din spate al cuştii.

În el, rămăşiţele lui Bill Merriman se trezeau din nou la viaţă, însă de data aceasta transformate, mişcându-se în ansamblu, braţele subţiindu-se, craniul schimbându-şi forma, luând naştere nişte ochi compuşi imenşi…

El se apropia, şi făcând aceasta scotea la iveală o altă capacitate: îşi forma din rămăşiţele omului o altă versiune a lui însuşi.

Trebuia să treacă prin uşa aceea, şi repede.

Cu copilul fu uşor: Loi îl împinse şi îl aşeză pe podeaua de afară.

Luptându-se înnebunită, smucindu-se, răsucindu-se, zvârcolindu-se, femeia îşi făcu loc afară. Sânii i se striviră agonizând atunci când se strecură printre uşi, urletele ei îl făcură şi pe Brian să ţipe.

Bărbatul nu reuşi. Se împinse, se înghesui, dar era prins. Creatura începu să-l atingă. Simţi lumina purpurie începând să pâlpâie în spatele lui.

Loi trase, îl înghionti. Capul lui apăru printre uşi, apoi umerii. Simţi puternicele ei degete apucându-l, implântându-i-se în cicatrice.

— Continuaţi fără mine, ţipă el, nu reuşesc!

Ea trăgea când de un umăr, când de celălalt, iar el ieşea centimetru cu centimetru.

Din interiorul cuştii se ridică un bâzâit puternic, răsunător.

Apoi realiză că era afară. Era afară şi se târa, faţa lui frecându-se de ţărână.

Un braţ lung şi subţire ieşi în urma lui.

Loi găsise nişte unelte şi izbi braţul cu o lopată.

Suprafaţa acestuia se crăpă precum carapacea sfărâmicioasă a unui gândac.

Brian îşi dădu seama că probabil Loi proptise lopata între uşi.

În spatele lor, ascensorul se scutură şi săltă. Fu înecat în lumină purpurie.

Lumina lămpilor de deasupra capetelor se micşoră, muri, apoi reveni, strălucind slab şi roşu. Urmă o linişte îngrozitoare, de parcă întreaga lume ar fi aşteptat. Loi însă, scoase un strigăt de bucurie: nu departe se vedea lumina unei guri de tunel.

Ajunseseră la suprafaţă.

În acel moment, de dedesubt se ridică un geamăt puternic, glasul răului, dezbrăcat de orice podoabă. Era în el o foame nestăvilită, căci micşorarea luminilor însemna că ghidul de undă slăbea şi că făptura prindea din nou putere.

Strigătul se ridică şi crescu, răsunând în adâncuri, umplând aerul cu sălbăticia lui rudimentară, bâzâitoare.

Îşi acoperiră urechile, ţipară la rândul lor pentru a contracara zgomotul. Acesta luă sfârşit cu bruscheţea unei furtuni trecătoare, iar ei auziră o larmă ca de şobolani şi mişcarea foşnitoare din încăperile vechii mine.

El venea. Ceva mai lent acum, dar tot venea. Luminile rămaseră estompate.

Cei doi se mişcară cât putură de repede, târându-se către intrare, prea obosiţi ca să mai meargă. Brian simţea un rău interior, îi era rău de teamă. Acum că ştia cine încerca să răzbată spre ei, totul i se părea şi mai îngrozitor. Ce hidoşenie, ce soartă blestemată oferise lumii experimentul său!

În spatele lor, larma demonului întărâtat devenea mai puternică.

Brian se întoarse şi putu să-l vadă în coridor, o formă zbârcită aflată în plin efort, schimonosită cu totul şi plină de unghiuri, înaintând pe podea cu unduiri lente, ca de şarpe.

Trecură prin intrarea ce fusese ascunsă cu îndemânare între casa judecătorului şi dâmb.

Pătrunseră într-o lume răvăşită.

Străina pădure de copaci ca nişte butoaie, era acum un deşert de băşici scofâlcite. Totul se dezintegra şi se făcea praf. Ici şi colo, picioare mari mai erau încă legate de imense corpuri destrămate.

Cochilii şi carapace zăceau împrăştiate printre rămăşiţele zbârcite şi fisurate ale copacilor. Însă în aer era un iz nou – nou şi totuşi familiar. Mireasma dulce a zorilor.

Soarele era pe punctul de a răsări. În spatele siluetei negre, sfâşiate, a dâmbului, luceafărul de dimineaţă plutea pe cerul albastru pal.

Făcură câţiva paşi şi se aşezară pe jos. Inima lui Brian bubuia iar respiraţia îi era întretăiată. Loi veni lângă el şi îşi trecu braţul liber în jurul lui. Copilul lor sugea din nou, pe deplin mulţumit.

— Trebuie să aducem ajutoare, spuse Brian. Instalaţia trebuie menţinută în funcţiune! Nu putu să continue.

Jalea lui în privinţa micii sale familii se extinse la jalea în privinţa întregii lumi.

— Brian?

— Da?

— Auzi asta?

El ascultă.

— Oh, Dumnezeule, nu.

Era zgomotul de neconfundat al transportoarelor. Se străduiră să se ridice în picioare.

— Loi, nu mai pot continua.

— Ba da, poţi! Trebuie!

Nu. Pentru el, acesta era sfârşitul.

— Îmi pare rău.

În acel moment, o caravană de cel puţin zece vehicule legănate apăru în câmpul vizual, zdrobind ruinele pădurii sub roţi.

Loi se întoarse, îndreptându-se înapoi către intrarea în tunel. Brian se împletici cumva după ea.

— Putem să ne ascundem câteva minute în deschizătură. Apoi vom vedea.

Însă transportoarele erau rapide şi deja se opriseră, scuipând soldaţi.

Brian realiză că singurul lucru pe care îl mai putea face pentru familia sa era să le mai acorde câteva secunde în plus. În timp ce Loi se depărta, grăbindu-se cât putea, el se întoarse pentru a înfrunta creaturile.

Douăzeci, treizeci, patruzeci de soldaţi apărură din vehicule, cu costumele lor albe de război chimic ruginite, cu măştile de protecţie lucind în semiobscuritate.

Cu un răget de ură, Brian se aruncă asupra lor.

Aceştia îl prinseră, el îşi închise ochii de teama luminii purpurii, apucă de hainele albe, le sfâşie. Când îl luară de mâini, el se luptă cât putu, smulgând în cele din urmă masca celui mai apropiat.

Se trezi faţă în faţă cu un băiat cât se poate de obişnuit şi de speriat.

— Liniştiţi-vă, strigă acesta.

Respiraţia lui mirosea a gumă de mestecat.

— Voi…

— Armata a Patra Americană, domnule.

Tâlcul acestui glas răzbătu până la el. Aceştia erau soldaţi umani. Oameni.

— Loi?

Însă Loi nu era de văzut nicăieri. Din intrarea întunecată veni un bâzâit gros, rău prevestitor. El era acolo, umbra lui blocând deschiderea.

— Loi! Oh, Dumnezeule, nu!

Femeia nu era în intrare: se ivi de după o grămadă de resturi din apropiere. El o urmări înaintând circumspectă, cu copilul în braţe. Bluza îi atârna ferfeniţă, blugii îi erau sfâşiaţi. Se duse în întâmpinarea ei şi se îmbrăţişară în tăcere.

Unul dintre soldaţi le dădu nişte tunici.

Zgomotul din tunel se auzi din nou, ridicându-se asemenea strigătului unei insecte, apoi scăzând la un hârâit, stingându-se.

Umbra de la intrare dispăruse. Se risipise ca un coşmar odată cu venirea zorilor.

— Ascultaţi, trebuie să duceţi nişte generatoare bune acolo înăuntru! Instalaţia aia trebuie menţinută în funcţiune cu orice preţ. Trebuie să…

— Urcaţi în camion, domnule. Nu veţi păţi nimic.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu, ascultaţi-mă! Ghidul de undă trebuie lăsat să meargă, altfel el va prinde din nou putere, va ieşi de acolo!

— Nu vă faceţi probleme.

— Îmi fac probleme, fiindcă eu sunt de vină.

— Domnule, afacerea aceasta este prea mare pentru a fi vina unei singure persoane. După cum am auzit eu, s-au făcut greşeli pe toată linia. Acum urcaţi în camion şi lăsaţi-ne să ne facem meseria.

Atunci Brian văzu un vehicul uriaş avansând implacabil pe Mound Road şi recunoscu ce era: o staţie masivă de generatoare, de felul celor desfăşurate în luptă. O ţinuseră în afara zonei, aşteptând o şansă.

Lacrimi i se rostogoliră pe obraji. În mod evident, cineva undeva înţelesese că va fi fost nevoie de aceasta. Pornind ghidul atunci când îl porniseră, el şi Loi oferiseră armatei cruciala oportunitate.

Fură ajutaţi să urce pe scaunele din spate ale unuia dintre vehicule.

Soldaţii aveau nişte sandvişuri şi un termos cu cafea.

Curând se legănau şi se hâţânau încet de-a lungul drumurilor cu gropi ale Oscolei. Elicoptere începeau să aterizeze în curtea judecătorului, revărsând trupe.

— Brian, unde sunt Bob şi Nancy şi băieţii?

— Au plecat cu ATV-urile.

— Au reuşit?

— Nu ştiu.

Mai tăcut:

— Şi Ellen?

Brian scutură din cap.

— Ea nu a mai ieşit.

Femeia nu mai puse alte întrebări. Urmări în tăcere lumea distrusă care se perinda prin faţa geamului. Se încordă subit.

— Opriţi, spuse ea.

— De ce naiba, domniţă? întrebă şoferul.

Atunci Brian zări ruinele familiare ale vechii Kelly Farmhouse, cu carcasa arsă a rulotei în spatele lor.

— Te rog! spuse ea. Acesta a fost căminul nostru.

Se opriră.

— Numai pentru o clipă, domniţă.

Se dădură jos şi se apropiară de rămăşiţele vechii lor vieţi. Ea era solemnă.

— Până şi pământul este distrus. Mai rău decât Agentul Orange[50].

Cu gravitate, oferi copilul tatălui lui.

— Ţine-l o clipă.

Păşi drept în epava fragilă, pârâitoare, care era rulota lor. Ambii soldaţi urcară după ea.

— Cu grijă, acolo, duduie, spuse sergentul intrând în ruinele cenuşii, răsucite. Ea băgă mâna în cenuşă şi scoase un obiect ca un bulgăr, înnegrit.

— Buddha Râzând al meu, rosti ea. Şterse funinginea pentru a scoate

[50] Insecticid defoliant folosit in războiul din Vietnam.

la iveală familiarul chip rotund. Poate fi reparat, cred.

Soarele răsări şi primele sulițe de lumină scoaseră la iveală adevărata hidoşenie a morții diforme de pretutindeni din jurul lor. Copacii care înconjuraseră rulota se destrămau în mase ca de zloată, schimonosite. Un sac puhav şi maro de carne, cu picioare ca nişte fuse, cu cleşti şi cu coada musculoasă ca a unui opossum, se mişca traversând încet aleea, pierzând pe drum bucăți din el, cloncănind şi gâjâind în vreme ce se deplasa.

Murind, se strânse în el însuşi.

Însă nu totul fusese atins de lumina transformatoare. O libarcă harnică o zbughi de sub o piatră, iar zarva dimineții se porni – chiar dacă era alcătuită dintr-un singur prihor amărât.

Ieşind dintre dărâmături, Loi îşi luă copilul şi îl ridică înspre zori.

— Uite-l, Brian, priveşte soarele.

Copilul se foi, plescăi şi îşi întoarse capul, căutând în schimb sfârcul. Ea îl cocoloşi înapoi la piept.

— Fiul nostru va fi puternic.

Brian o auzi, însă privirea lui fu atrasă de o mişcare pe cerul din faptul zilei. Sus de tot, o contraaripă aurie o luă către sud.

— E cumva un avion cu reacție militar?

— Nu, domnu'. Ar trebui să fie un zbor dinspre Europa. Probabil se îndreaptă către New York.

Brian şi Loi urmăriră avionul, sorbind cu ochii semnul lui de bun augur. Copilul, care în sfârşit îşi potolise foamea, adormi pe brațul mamei sale.

Despre autor şi operă

Whitley Strieber este renumit de multă vreme ca unul dintre cei mai captivanţi povestitori ai Americii, un scriitor ale cărui romane au desţelenit noi tărâmuri în explorarea întunericului necunoscut.

Cu Zona Interzisă, el îşi continuă călătoria dincolo de marginea tăioasă a suspansului înfiorător, în sfera unui thriller psihologic neînduplecat, cum numai el ar fi putut scrie.

Fiecare orăşel are un loc deosebit, asemenea dâmbului.

Îndrăgostiţii se duc acolo pentru a fi neştiuţi, familiile se duc vara la picnic, copiii se dau iarna cu sania. Pentru comunitatea din Oscola, New York, dâmbul nu a fost niciodată periculos… până acum.

Acum, ceva dincolo de puterea lor de sugestie sau de imaginaţie, ceva ce pare a fi, fără putinţă de tăgadă, rău, se ascunde în spatele dâmbului. Teroarea, cu straniile sale nevoi şi dorinţe, vine din afara timpului, a spaţiului, a minţii omeneşti. Ea îşi întinde rădăcinile în taină… schimbând, transformând, remodelând realitatea.

Ea caută să măture din cale-i tot ceea ce localnicii cumsecade iubesc şi preţuiesc: trecutul, speranţele, promisiunile sufletelor lor. Ea umple pământul cu prezenta ei – îşi trâmbiţează puterea.

Cum pot nişte oameni obişnuiţi să se apere de acest rău?

Cum pot să lupte împotriva armei sale în stare să zdrobească sufletele – o dulce şi seducătoare şi totuşi o nespus de sălbatică plăcere, prea intensă pentru a i se rezista? Brian Kelly, un curajos fizician, jelind încă hidoasa moarte a primei sale soţii şi a copilului, bănuieşte că, pentru a lăsa să intre această monstruozitate, carapacea realităţii trebuie să fi fost sfâşiată. El trebuie să descopere o cale de a repara ruptura. Cea de-a doua soţie a lui, Loi, aflată în ultimele zile de sarcină, o frumoasă şi vitează refugiată din faţa chinurilor din

Vietnam, s-a mai confruntat cu demonii. Ea este gata să îndrăznească orice pentru a-şi salva fiul nenăscut. Aspra şi totuşi atât de vulnerabila Ellen Maas, o reporteră de metropolă ce încearcă să revigoreze ziarul local, trebuie până la urmă să se angajeze în distrugerea fiarei – sau să piară.

Bob West, un poliţist care a văzut tot felul de demenţe şi de violenţe în timpul războiului, se va întoarce la legea junglei – sau mai rău – dacă aceasta îi va salva familia.

Ei trebuie să facă corp comun pentru a demasca şi a înfrânge invincibilul rău de dedesubtul dâmbului. Însă nici chiar în cele mai nemărturisite închipuiri ale lor, ei nu pot concepe puterea cu care se vor confrunta şi răzbunarea pe care aceasta o poate revărsa asupra oricui s-ar opune planului ei de cucerire. Numai un imposibil joc de noroc ar putea da orăşelului Oscola o şansă de supravieţuire, şi numai Brian şi Loi cunosc miza lui.

Whitley Strieber trăieşte în New York City şi este autorul bestseller-urilor *Wolfen, Foamea, Zile de Război, Comuniune* şi al recent aclamatului *Foc Profan*.